

ပြစ်ဒါ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

Contract

Recitals

Now, Therefore

Graphic:
See
Win
Htun

- ဦးဦးသိန်း ၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုပြုလုပ်သောဂိုဏ်းကို ရဲတို့ဖြိုခွင်း (စာ - ၁၉၁)
- ကောတီအောင်သိန်း ၏ နိုင်ငံခြားငွေကြေး အက်ဥပဒေ (စာ - ၈၃)
- ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ) ၏ တံဆိပ်ခေါင်းမပါသော စာချုပ် (စာ - ၁၃၉)

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဦးသန့်(လာဘ်မိုးစွေ)၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊ စိုးစိုး။

ဒေါ်ပြုံး(၀၀၉၅၅)မှ ထုတ်ဝေ၍ ဝင်းထွန်း ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၁၂၆)၊ အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုံနှိပ်သည်။

(အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ ၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှင့် ကြော်ငြာ ဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

မဂ္ဂဇင်း

မာတိကာ

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ အမှတ် (၂၅၀)

ကဗျာ ပြစ်မှု

ဆွေနှယ်ဦး(ပခုက္ကူ)၊ ရဲအောင်၊ နီလာထွန်း(ရက္ခ)၊
ဝေယံချစ်၊ သု(မဟာသာ)၊ ကောင်းမြတ်(ခရာတော)၊
ချစ်ငွေစိုး၊ နွေတမာ၊

ဗေဒင် ပြစ်မှု

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း
ဒေါက်တာ စောယုနွယ်-----၂၆

ကာတွန်း ပြစ်မှု

ရာဇာသာစည်၊ စိုးလွင်အောင်၊ မြင့်သန်း(မင်္ဂလာစုံ)၊
ပေါက်ကျိုင်း၊ မြေရိုင်း၊ ကိုကျော်၊ စောဟန်၊ သူရိန်၊

BURMESE
CLASSIC

စာပေသုခုမ သတင်းလွှာ

သုခုမသတင်းလွှာ
အမ်ကေ-----၂၅

ပြစ်မှုစာအုပ်စင်
ကသစ်နီ-----၂၇

ဆောင်းပါးပြစ်မှု

လောဘသားကောင်းများ
ဟန်သီလ်-----၂၅

ကြိုးစင်ပေါ်ရောက် ကျွန်ုပ်တို့စော
နန္ဒာမိုးကြယ်-----၂၆

ဝေလနှင့် ဆန္ဒန်
စင်မောင်အေး(မန္တလေး)-----၂၇

ရသ ပြစ်မှု

ပြောင်းလဲခြင်း နိယာမ	
ရှင်အင်းယဉ်	၃၆
လှုပ်ရှားနေသော ပစ်မှတ်	
ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)	၆၀
လူသတ်မှုနှင့် အရေးကြီးသော သဲလွန်စ	
မြသိန်း	၇၀
သူခိုးဖမ်းပွဲ	
မျိုး	၇၄
နာနာဘာဝသူငယ်ချင်း	
ခါနိုက်တာမျိုးဇော်အောင်	၇၄
ခွေပြေးဝက်ပြေး	
နေဘုန်းသစ်	၉၂
မဆန်းသော်လည်း ထူးသည်	
ထက်ကောင်းလတ်(မင်းဘူး)	၁၅၀
လူခိုက်တတ်သိမ်း	
ရန်ပြောရ	၁၇၄
ထောင်ကြီးချုပ်ကလူ	
ဆန်းစင်(အောင်မြေ)	၁၈၀
ကြမ္မာဆိုတဲ့ ပြီးပြီထင်	
တိမ်စင်လွန်း(ဆင်ဖြူကျွန်း)	၁၈၆
ကာဘီတုတ်ဘမောင်နှင့် ဓားခင်ဖေ	
ညွန့်မောင်ဦး	၁၉၂

အခန်းဆက် ရသပြစ်မှု

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်(၁၁၀)	
ဖဟိုစော	၄၈
အိုင်အိုအာယုနှင့် နတ်ဆက်ဓား တရားစောင့်သည်(၃)	
ကြင်ဦးလှ	၉၈

မှောင်ခိုသမား(၃)

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)	၁၀၈
မိန်းမထောင်မှသည်(၇)	
ကျော်ပြသန်း	၁၁၈
ဂေါ်လီမလေး တစ်ပွေ့ထဲ(၁၁)	
မောင်ရွှေနှင့်	၁၂၈
အလွတ်စုံထောက်မြဒင်နှင့် ငှက်ပျော့ခိုင်အနုကြမ်းမိုး(၁)	
ဇော်မော်လင်း	၁၄၂
သရဲအိမ်ကြီး၏ ကြွင်းသောဝေဒနာ(ဇာတ်သိမ်း)	
ထွန်းတောက်	၁၆၂
တစ္ဆေကုလားထိုင် သေမင်းရတနာသိုက်(ဇာတ်သိမ်း)	
နိုင်ကျော်သီဟ	၂၀၄

နိုင်ငံရပ်ခြား သတင်းပြစ်မှု

နိုင်ငံတကာတွင် ပြဿနာဖြစ်နေတဲ့ ရာဇဝတ်တိုက်မှုများ	
မောင်မောင်ခန်းထွေး	၃၃
ဩစတြေးလျမှ မျိုးသုန်းသွားတဲ့ ရောမငှက်မျိုးနှင့် အခြားတိရစ္ဆာန်များ	
မောင်မောင်ခန်းထွေး	၁၇၁
ဗြိတိန်မှ ဖောက်ထွင်းရေးသမားကို ဆုငွေ ပေါင် ၂၀,၀၀၀ ထုတ်ထား	
ဦးဦးသိန်း	၁၈၅
နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုပြုလုပ်သောတိုက်မှုကို ရဲတို့ဖြိုခွင်း	
ဦးဦးသိန်း	၁၉၁
သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတွင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ဆင်စွယ်များ	
မြသိန်း	၂၀၃

ရယ်စရာ ပြစ်မှု

ပြစ်မှုခိုင်ရာ ရယ်စရာ	
ကိုရွှေတေးသား	၂၉

ဥပဒေ ပြစ်မှု

ရာဇဝတ်၊ တရားမတူညီသော အခြေခံသဘောတရားများ
 စလင်းဦးအောင်သိန်း - ၄၁
 မြန်မာနိုင်ငံ ဝိသတ်ဆေးဥပဒေနှင့် ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်
 ကေတီ-အောင်သိန်း - ၄၄
 အမှုတွေပြောအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ
 ဦးစောလှိုင် - ၄၇
 မှားမှန်ရောထွေး အမှန်ရွေးနိုင်ပါစေ
 စလင်းဦးအောင်သိန်း - ၆၆
 ကြုံဆုံခဲ့ရသော အလွဲများ
 ရွှေနေ-မောင်ဝ - ၇၉
 မုဒိမ်းမှုမဖြစ်ပွားရအောင် တားဆီးနိုင်နင်း
 ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) - ၈၁
 နိုင်ငံခြားငွေကြေး အက်ဥပဒေ
 ကေတီ-အောင်သိန်း - ၈၃
 တံဆိပ်ခေါင်း မပါသော စာချုပ်
 ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ) - ၁၃၉

မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ် - စိုးဝင်းထွဏ်း
 အတွင်းပလင် - မျိုးဝင်းကျော်
 ကွန်ပျူတာတစ် - တင်မိုးခိုင်
 စာအုပ်ချုပ် - ရှုကီး(၁၁၄) လမ်း။
 အတွင်းပန်းချီ - ကျော်စိုးညိမ်း၊ စိုးအောင်၊
 ပညတ်၊ ကျော်ဦး၊ စက္က
 စိုးမြင့်လေး။ KN

တစ်မျက်နှာ ပြစ်မှု

မင်းသမီးတော့ မင်းသမီးပါပဲ
 မောင်လေးမောင်(သန်လျင်) - ၉၁
 ဦးညွန့်ရွှေ ထမင်းချက်နေသည်
 ပန်းစာနော်-နောင်လတ် - ၁၀၇
 ရက်စက်သူ
 ဝင်းမြအောင်(မြိတ်) - ၁၁၇
 ရှေးစကား မပြောနဲ့
 မောင်ရင်ထွေး(မအူပင်) - ၁၄၁
 အငိုမျက်လုံး အပြုံးမျက်နှာ
 သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ - ၁၆၁
 အာမခံတောင်း
 မောင်ထက်စား(ပြည်) - ၁၇၃
 မာန်ယူအောင်တိုး
 ပန်းစာနော်-နောင်လတ် - ၁၇၉

အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့်ကြော်ငြာပြန်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထုပ်၊
 ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
 ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

အုပ်ရေး - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

“တယ်အာမခံသော့မဆို
မပွင့်ခင်ထံသာ
အာမခံတာပါ။
မညာသည့်နဲ့တွေ့ရင်...”

ဝင်းသော့ရဲရင့်သင်...၆၂

“မင်းအစ်မကို သတ်တဲ့လူ
ဒါမှမဟုတ်
လူတွေကို
ငါပေ်ထူတ်ပေးပါ့မယ်”

မြသိန်း.....၇၈

“မင်းကို
ရန်ရှာပြီး သတ်ကြရင်
တယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊
ငါပါတော့...”

ဒါမှိုက်တမျိုးရင်အောင်.....၈၄

“ငှက်ပျော့ခိုင်ကို
အကြောင်းပြပြီး
အိမ်ထဲဝင်ရာကအစ
မက်ပို့အောက်က စိန်ထုပ်ကို...”
မော်မော်လင်း.....၁၄၂

“အိမ်သာတက်ဖို့အသွား
တံခါးပွင့်လို့က်သည့်အခါ
အိမ်သာထဲမှ
အလွန်ကြီးမားသော...”
ထက်ကောင်းလတ်/မင်းကျွန်း.....၁၅၀

“သရဲတွေ
နောင်ယှက်တာကို
မကြာခဏဆိုသလိုပဲ
တွေ့နေရတာ...”
ထွန်းတောက်.....၁၆၂

“ခားဒဏ်ရာဆိုတိုင်းလည်း

တယ်လိုခားမျိုးနဲ့မဆို

ကျူးလွန်နိုင်တယ်လို့

ယူဆလို့ မရပါဘူး”

ကြနိုးလူ.....၉၈

“ရှေ့နေကြီးကို

အာမခံကိစ္စနဲ့

အထူးတန်းရပို့ကိစ္စ

ပြောပို့မမေ့နဲ့နော်”

ကျော်မြသန်း.....၁၁၈

“အင်း....

မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို

ငါသတ်ပြီးမှ

ငါစက်တိုင်တက်မှာ”

မောင်ရွှေစွန်.....၁၂၈

“ရှင်ဆူရင်လည်း
ကျွန်မခံရမှာပဲ၊
ဦးဘမောင်ဆီက
အတိုးနဲ့ သွားဈေးလာတာ...”

ဖျန်မြေဖျေ.....၁၇၄

“ဆရာ...ဟို
ကိုစန်းအေး ကို
ထောင်ကြီးချုပ်ကို
ပို့လို့ကပြီလား...”

ဆန်းစစ်အောင်မြေ.....၁၈၀

“ခင်ဗျား
မှန်မှန်ပြော
ဘယ်မှာလဲ
ခင်ဗျားရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံး”

မှိုင်းကျော်သီဟ.....၂၀၄

အမှောင်နှင့် အလင်း

ဆွေနှယ်ဦး(ပခုက္ကူ)

- ♦ သူငယ်ချင်း
အမှောင်ထဲမှာ အလင်းရှိ
မင်းမြင်အောင်ကြည့်၊ မြင်အောင်ကြည့်
အလင်းထဲမှာ၊ အမှောင်ရှာ
မင်းတွေ့အောင်ရှာ၊ တွေ့အောင်ရှာ။
- ♦ ပဋိကွရဲ့သဘော
ဝိရောဒိရဲ့သရုပ်
ခွဲထုတ်လိုက်စမ်း
ပျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်
လမ်းမလျှောက်နဲ့
လမ်းပျောက်လိမ့်မယ်သူငယ်ချင်း။ ။

မြတ်ဗုဒ္ဓ

နေမဝင်မီ

ရဲအောင်

- ✦ သေမင်းထံမှ ငှားခဲ့ရသည့် ခန္ဓာဟုက်ဆစ် လက်မျိုးမစ်လျှင် နှစ်ခုနှစ်ဆယ် ရှိပြီကော။
- ✦ တစ်နေ့သောခါ သည်ခန္ဓာအား ငါကားပြန်အပ်ရတော့မည်။
- ✦ အပ်သည့်အခါ ငါပြုရာတို့ သေချာကုန် ပါလာကြမှာ မုချကောနဲ့ ဖြစ်တော့သည်။
- ✦ ကုသိုလ်အထုပ် ဘယ်နှထုပ်ကို ငါထုပ်ပြီးခဲ့ပါသနည်း။
- ✦ အကုသိုလ်ထုပ် ဘယ်နှထုပ်ကို ငါထုပ်ပြီးခဲ့ပါသနည်း။
- ✦ ထုပ်ပြီးသမျှ အဝဝကို စံရမည်မှာ မလွဲသာတည့် စံရမည်မှာ မလွဲသာတည့် ဘယ်မှာတားဆီးရမည်နည်း။
- ✦ အငှားခန္ဓာ ပြန်ပို့ရာတွင် ပါလာမည့်အထုပ် ဘယ်အထုပ်နည်း ကျွန်ုပ်လုပ်ခဲ့သမျှသည်သာလျှင်။

မေတ္တာစစ်

နီလာထွန်း(ရက္ခ)

- ✦ ဆိုးမပေသည့်
တေးသီဆိုပြ၊ ပြုံးအလှနှင့်
နှုတ်စချိုသာ၊ အလိမ္မာကို
သူငါမနှိုင်း၊ စိတ်မရိုင်းအောင်
ဆိုတိုင်း မေမေကျေးဇူးကြောင့်။
- ✦ ညွှန်ပြလေသည်
လျှောက်မည်ရည်မှန်း၊ ခရောင်းလမ်းလည်း
မပန်းရအောင်၊ သတိဆောင်၍
သားမောင်ရွှေသွေး၊ လူကလေးကို
ပိုက်ထွေး မေမေကျေးဇူးကြောင့်။
- ✦ ဦးနှိုင်းချသည်
စေတီမှန်းထား၊ ဂူဘုရားသို့
ဝပ်တွားမယ၊ ကိုမိဘကို
ချစ်ကြံ့ရှိသေ၊ မမေလေနှင့်
ဆပ်စေမကုန် ကျေးဇူးကြောင့်။

မိုးရွာတဲ့ည

ဝေယံချစ်

- ♦ ခြေသံမွှေး၊ ရွရွညင်ညင်
အကြင်နာမိုး၊ တိုးလျှိုးဆင်းလာ
မှုန်ပြာပြာည၊ လွှမ်းလိုက်ရတာ ချစ်သူရယ် ...။
- ♦ ညပေါင်းများစွာ၊ နေ့ပေါင်းများစွာ
မိုးလောနဲ့၊ ယွင်းကာအိပ်မက်
သည်းသက်ပူလောင်၊ အမှောင်ဝိုးဝါး
ယောင်မှားတမ်းတ၊ သောကရင်တွေ ကျောက်ဖြစ်ခဲ့။
- ♦ မိုးညကောင်းကင်၊ ပင်လယ်တောင်တန်း
တောလမ်းတွေကြား၊ ခွန်အားဖျစ်ညှစ်
အချစ်ခြေရာ၊ ဖွေရှာအနှံ
ခရီးဆန့်ခဲ့။
- ♦ မိုးမြေတစ်ခွင်၊ မြင်မြင်လေရာ
မိုးသာထင်မိ၊ အသိသွေ့ခြောက်
မိုးပျောက်တဲ့လူ၊ ရင်ပူသောက
တမ်းတနစ်တွေ ကြာခဲ့ပြီ ...။
- ♦ ခုတော့လည်းလေ ...
မိုးညဖွေဖွေ၊ ငွေ့ငွေ့မှုန်မှုန်
ခိုလှုံယစ်မှု၊ အပျော်ကြူးမိ
မိုးလည်းသိပေါ့၊ သတိတရ
မိုးသည်းညလေး၊ ဘဝပေးကြောင့်
ထွေးမိုက်တစ်သက်
ပျောက်ပျက်သွားမှာ စိုးရဲ့ကွယ် ...။

သုဇယံချင်းသို့

သူ(မဟာသာ)

- ♦ သုဇယံချင်း၊
ခေတ်စနစ်တွေ ဘယ်လိုပဲပြောင်းပါစေ
အားနည်းသူတွေရဲ့ အနီးအပါးမှာ
မင်းတို့လိုနည်းသားတွေ အမြဲရှိစေချင်တယ်။
- ♦ သူတစ်ပါးနဲ့ထူးလို့ -
နဖူးမှာ အမှတ်ပါလာတာကလည်း
မွေးရာပါလို့ ယုံပါတယ်။
- ♦ ခေါင်းနဲ့ပဲဝေ့ဝေ့
ပါးစပ်နဲ့ပဲကိုက်ကိုက်
အမျိုးသားရေးလက်တစ်နှိုက်မှာ
မင်းက သူ့ထက်ကပေါ့။
- ♦ အရောင်တွေမပြောင်းနဲ့ သုဇယံချင်း၊
ဟောင်းနေတာလည်း အသစ်ပါပဲ
အသစ်ဆိုတာကလည်း အသစ်ပါပဲ။
စစ်မဖြစ်တဲ့တိုင်းပြည် ကမ္ဘာမှာ မရှိသလို
စနစ်တစ်ခုရဲ့ အောင်မြင်ဆိုတာလည်း ရှိနေပြီ။
- ♦ ရဲရဲချီတက်
ရဲရဲဆက်တိုက်
ကာလာစုံအမှိုက်တွေ
နေသားတကျရှိနေစေဖို့
မင်းတို့လည်း
နေသားကျကျ ရှိနေရဦးမယ်လေ။ ။

တိုက်ပုံအဟောင်းနဲ့ ရောဝတ် ကောင်းမြတ်(ခရာတော)

- ✦ ခရာမြစ်ရေ ... သောက်ခွဲပေ၏၊
ခရာမြစ်ရေ ... ချိုးခွဲပေ၏၊
ခရာမြစ်ဝှမ်း ... ငါးတွေပမ်း၏၊
ခရာမြစ်ကြော ... ရွက်လှေပျောက်၏၊
ခရာမြစ်ထဲနီ ... တို့လှေဆန်၏၊
ခရာမြစ်ကြောင်း ... သင်္ဘောမောင်း၏၊
ခရာမြစ်ပြင် ... အလှဆင်၏၊
ခရာသောင်ခွံ ... ရွက်လှေစုံ၏၊
ခရာမြစ်ကမ်း ... သီးနှံလွှမ်း၏၊
ခရာအလှ ... ခံစားကြကုန်။
- ✦ ခရာမြစ်ရိုး ... စေတီပုထိုးများ၊ ခြုံရိုးများ၊
ခရာမြစ်ဘေး ... ကျေးရွာကလေးများ၊ လယ်ယာများ၊
ခရာသောင်ပြင် ... ရွှေကျင်သူများ၊ စိုက်ခင်းများ၊
ခရာမြစ်ထဲ ... သံတူးသူများ၊ စက်လှေများ၊
ခရာတစ်လျှောက် ... ကျောက်စရစ်တူးသူများ၊
ခရာကမ်းစပ် ... ခံတပ်ဟောင်းများ၊ အုတ်ကျိုးများ၊
ခရာမြစ်ဘေး ... ရဲမက်သွေးများ၊ ဝိညာဉ်များ၊
ခရာတစ်လျှောက် ... ကင်းထောက်စခန်းများ၊ ခံကတုတ်များ၊
ခရာကမ်းပါး ... ခြုံပြကြီးများ၊ စက်ရုံများ၊
ခရာကမ်းပါး ... မြစ်ကူးတံတား၊ နှစ်လမ်းသွား၊
ခရာမြစ်ကြောင်း ... ဆည်မြောင်းကြီးများ၊ တာတမံများ၊
ခရာကမ်းပါး ... ဝင့်ကြားလှပုံ ခံစားကုန်။

- ✦ ခရာဝတ်ဟာ ... မြန်မာပြည်ရဲ့ အသက်သွေး၊
ခရာမြစ်ကြွင်း ... တိုက်ပုံဟောင်းနဲ့
အဲမောင်းလိုက် ... စာတိမာန်ဖြင့်
အားမာန်ဝင့်လျက် ... မြန်ပြည်တွက်ဆို
အသက်စတေး ... သွေးတွေပေးခဲ့
ရွေးနဲ့လှိုင်လှိုင် ... သင်းယုံဆဲ။
- ✦ ခရာဝတ် ... မြန်ပြည်အတွက်
မြန်ကြက်စေ့စည် ... သယ်ဆောင်ပိုး၊
နံ့လျက်နေသည် ... တို့အဘိုး၊
သန့်လျက်ရေကြည် ... ပြည်လျှံဖြိုး ...။

ဆန္ဒရဲ့ ဆန္ဒ

ချစ်ငွေစိုး

- ♦ ၎က်ကလေးတွေက
ပျံ့ရင်းနဲ့သေ ...။
- ♦ လူတွေကလည်း
ကြုံရင်းနဲ့ သေသွားကြ ...။
- ♦ ပန်းတွေက ဖူးပွင့်ဝေ
စမ်းရေက စီးဆင်းသလောက်
နေဦးပေါက်မှာ ခန်းခြောက်ခဲ့ရပြန်ပေါ့ ...။
- ♦ ဘယ်တန်းရင်းရင်မှ တားဆီးမန်ဆင်းလို့မရတဲ့
မြစ်ဖျက်သံသရာမှာ ...
ဝါသနာ၊ စေတနာ၊ အနစ်နာ၊ ဆပ်ပြာ၊ ချွတ်ဆေး
ဆတူရောစပ်လို့
သွက်ချာပါဒ်မြစ်နေတဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့
ညစ်ထေးနံ့စော်နေတဲ့
ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေကို လျှော်ဖွပ်ကြရင်း
လွတ်လပ်ကဗျာဆိပ်လေး
တည်ဆောက်ကြပါစို့ ...။ ။

နေပြည်သစ်

နွေတမာ

- ♦ အရိပ်နေနေ
အခက်ချိုးချိုး
လောဘဆိုးတိုက်
လှိုက်တစ်သိုက်ကြောင့်
ပန်းတွေနွမ်းကြွေခဲ့ရ
မလှပတဲ့ ဘဝညများ
ကုန်ဆုံးလို့ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ဖူး။
- ♦ မုန်တိုင်းပြေ
လေပြည်သင်း
ဆောင်းနင်းပွင့် နေပြည်သစ်မှာ
ထွန်းတင့်လာတဲ့ ပန်း၊
လန်းစွင့်လို့မွှေးပြီကွယ် ...။ ။

၇ ပြောင်ပြီ ကုန်ပြီ
မှီပြီ ပြည်သူတွေ
ပြန်ပေး လယ်ယာမြေ

လူတစ်ယောက်ကို ကောင်းတယ်လို့လည်း
ပြောလို့မရသလို ဆိုးတယ်လို့လည်း ပြောလို့
မရဘူးဆိုတော့ ကျုပ်ကမကောင်းတာတွေ
လုပ်နေတာလို့ကိုကောင်းတယ်လို့မမြင်ဘူး။

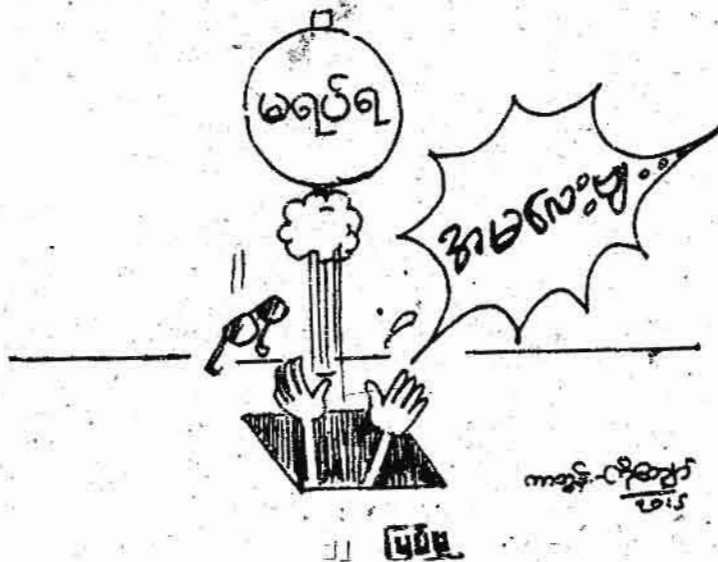
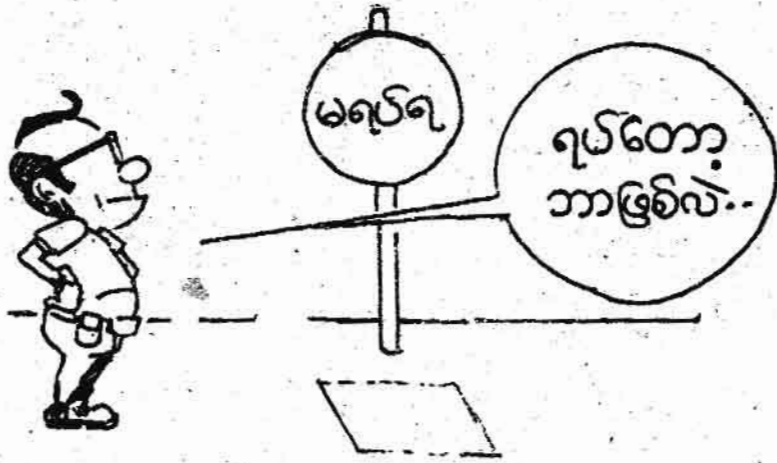
ငါ့ပြုလုပ်မှု အကုန်အစုံ
ကောင်းကောင်းရှိသင့်တယ်

ဟ - နာပြုလုပ်မှုဆို
မှီခိုကောင်းဘူးလား?

မင်းဟဟဟ မူးရှင်
ကျောက်ပြောစို့၊ ကိုယ်နဲ့
အနီးဝပ်ဆုံးနေရာကိုစဉ်းစား
မှပေါ့!

Media 7 နှင့် Frenzo အနုပညာလုပ်ငန်းမှ တင်ဆက်မည်

Media 7 နှင့် Frenzo Production တို့ ပူးပေါင်း၍ အနုပညာလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်မည့် အသိပေး
မိတ်ဆက်ပွဲကို ၆.၃.၂၀၁၆ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ရှိ နိဗ္ဗိတယ်ဟိုတယ်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ အသိပေးမိတ်ဆက်ပွဲ၌ Media 7 နှင့် Frenzo Production တို့ ပူးပေါင်းကာ Music Tour
နှင့် Sai Sai Birthday Show များ ကျင်းပပြုလုပ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

မန္တလေး ပန်းချီ၊ ပန်းပုကျောင်းဆင်း ကျောင်းသားဟောင်းများ၏ ပန်းချီပြပွဲ

မန္တလေး ပန်းချီ၊ ပန်းပုကျောင်းဆင်း ကျောင်းသားဟောင်းများဖြစ်ကြသည့် ပန်းချီအောင်နန္ဒ၊ ဘိုစော၊
ဟန်ထွန်းအောင်၊ လှထွန်းအောင်၊ ခင်မောင်စန်း၊ မာလာ၊ မောင်သင်းအောင်၊ မောင်သီဟ၊ မင်းထွန်းဝေ၊ မြင့်ကျော်
ထက်၊ တင်အောင်ထိုက်၊ မျိုးမြင့်သိုက်၊ စိုင်းကျော်လှ၊ စိုးသန်း၊ စိုးဝင်းအောင်၊ တာတာအောင်၊ သစ်လွင်စိုး၊
ဝင်းမင်း၊ ဝင်းရွှေမိုး၊ ဝင်းဇင်နှင့် ဆရာဦးဇော်ဝင်(သစ်တွင်း)တို့ စုစည်းပြသသည့် တတိယအကြိမ်မြောက် မြန်မာ
ပန်းချီပြပွဲကို အမှတ်(၉၀၃)၊ (၉၀၄)၊ ဦးဘကြည်လမ်း၊ ၅၈ ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၌ ဖွင့်လှစ်
ထားသည့် ရေဝဏ်ပန်းချီပြခန်းတွင် ၁၃.၃.၂၀၁၆ ရက်နေ့မှ ၂၃.၃.၂၀၁၆ ရက်နေ့ထိ ခင်းကျင်းပြသခဲ့ကြောင်း
သတင်းရရှိသည်။

နန္ဒကျော်၏ တစ်ကိုယ်တော် တေးအယ်လ်ဘမ် 'ဒိန်ခဲများ' ဖြန့်ချိ

တေးသံရှင်နန္ဒကျော် တစ်ကိုယ်တော်သီဆိုထားသည့် "ဒိန်ခဲများ" အမည်ရှိ တေးအယ်လ်ဘမ်ကို မာစတာ
တေးသံသွင်းမှ ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အဆိုပါတေးသီချင်းခွဲတွင် သီချင်း ၁၅ ပုဒ်ပါဝင်ပြီး တေးရေးဆရာ ကိုလေးလွင်၊ ဇာဏီ၊ လွိုက်
(Peace Maker Band)၊ ဒီပွန်နှင့် နန္ဒကျော်တို့က ရေးသားထားသည်။ အချစ်အကြောင်း ရသနှင့် ဒဿန
အကြောင်းရသများ ပါဝင်ပြီး ရှေးနှင့် အီလက်ထရိုနစ်တရား ပါဝင်ကာ မှားမှန်၊ နတ်သမီးလား၊ ရွှေအိမ်တော်နှင့်
အစိမ်းရောင်နေ့စွဲများ အမည်ရှိ သီချင်းတို့မှာ ပရိသတ်အကြိုက်ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရသည်။

အကယ်ဒမီရွှေစိမ့်အတွက် လူတွေ့စစ်ဆေး

၂၀၁၄/၂၀၁၅ ခုနှစ် နှစ်နှစ်ပေါင်းအတွက် အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲတွင် ပါဝင်ရန် ရွှေစိမ့်ဗန်းကိုင် လူတွေ့စစ်
ဆေးသည့်ပွဲကို မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့ နံနက် ၉း၀၀ နာရီက ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ဝက်ပါလမ်းရှိ မြန်မာနိုင်ငံ
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံး၌ ကျင်းပခဲ့သည်။

အဆိုပါပွဲတွင် ယခင်နှစ်များထက် လူဦးရေ ၄၀၀ ကျော် လူတွေ့စစ်ဆေးပြီး နာမည်ကြီးများ ပါဝင်ခြင်းမရှိ
ဘဲ မျက်နှာသစ်များကို အဓိကရွေးချယ်သွားမည်ဟု သိရသည်။ ရွေးချယ်ခံရမည့် အရေအတွက်မှာ အမျိုးသား
၁၀ ဦးနှင့် အမျိုးသမီး ၁၀ ဦးတို့ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

နွေရာသီပန်းချီသင်တန်း

မြန်မာနိုင်ငံ ပန်းချီ ပန်းပု အစည်းအရုံး(ဗဟို)မှ ကြီးမှူးသင်ကြားပေးမည့် နွေရာသီပန်းချီသင်တန်းကို ၁၅. ၃. ၂၀၁၆ ရက်နေ့မှ ၉.၄. ၂၀၁၆ ရက်နေ့ထိ ဖွင့်လှစ်သင်ကြားပေးခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

အဆိုပါ နွေရာသီပန်းချီသင်တန်းကို မြန်မာနိုင်ငံ ပန်းချီ ပန်းပုအစည်းအရုံး(ဗဟို) ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင် လှမြင့်က ဦးဆောင်သင်ကြားပေးပြီး သင်တန်းမှာ အခမဲ့ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

၂၀၁၇ ခုနှစ် မယ်စကြဝဠာ မြန်မာကိုယ်စားပြု မယ်ရွေးချယ်ပွဲ

၂၀၁၇ ခုနှစ်အတွက် မြန်မာကိုယ်စားပြုမယ် ရွေးချယ်မည့် မယ်စကြဝဠာပြိုင်ပွဲကြီးကို အောက်တိုဘာ လဆန်းတွင် ကျင်းပသွားမည်ဟု သိရသည်။

ပြိုင်ပွဲကို တစ်နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာဖြင့် ခြုံကြီးများတွင် ကျင်းပရွေးချယ်သွားမည်ဖြစ်ပြီး ခြုံနယ်အလိုက် ပြိုင်ပွဲကြီးများကို ဂူလိုင်လကုန်တွင် အပြီးကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း လက်ရှိတွင် တောင်ကြီး၊ မော်လမြိုင်၊ ပြင်ဦးလွင်၊ မုံရွာနှင့် မြစ်ကြီးနားမြို့များ၌ ပြိုင်ပွဲဦးစီးကျင်းပမည့်သူများအား ရွေးချယ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

မျက်လုံးခွဲထားရသည့် ဇေရဲထက်

နာမည်ကျော် ဗီဒီယိုနှင့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဇေရဲထက်သည် လတ်တလောတွင် “လူပျိုလူလွတ်” ဇာတ်ကား ကို ရိုက်ကူးလျက်ရှိပြီး မကြာခင်လပိုင်းက ဘန်ကောက်သို့သွား၍ မျက်လုံးခွဲစိတ်မှု ပြုလုပ်ခဲ့ရကြောင်း သိရှိရသည်။

ဇေရဲထက်အဖို့ ဇာတ်ကားရိုက်ကူးမှုများ ခေတ္တရပ်နားထားမည်ဖြစ်သော်လည်း လက်ခံထားသည့် ဇာတ်ကား များ ရှိနေသည့်အတွက် ရိုက်ကူးမှုများ လုပ်ဆောင်ပေးနေကြောင်းလည်း သတင်းထွက်ပေါ်နေခဲ့ပြီး ၎င်းဝါသနာပါသည့် အနုပညာအလုပ်များအား ဆက်ပြီး ကြိုးစားလုပ်ဆောင်သွားမည်အကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

အိုင်စီဖျော်ဖြေပွဲ ပြည်သူ့ရင်ပြင်တွင် ပြုလုပ်

ယနေ့တိုင် ဂီတလောကတွင် အောင်မြင်စွာ အိုင်အမ် ရပ်တည်လျက်ရှိသည့် ရော့ခ်အဆိုတော်အဖွဲ့ ဖြစ်သည့် Iron Cross (အိုင်စီ)အဖွဲ့သည် ရန်ကုန်မြို့ ပြည်သူ့ရင်ပြင်၌ မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့က ဖျော်ဖြေပွဲပြုလုပ်ခဲ့ ကြောင်း သိရသည်။

အိုင်စီအဖွဲ့အနေဖြင့် အဖွဲ့လိုက်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ချင်းစီ "90 Minute" အမည်ဖြင့်လည်း တစ်ကိုယ် တော်ဖျော်ဖြေပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး ယခုဖျော်ဖြေခဲ့သည့်ပွဲမှာ အဖွဲ့လိုက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြန်လည်ပြုလုပ်သည့် ဖျော်ဖြေပွဲဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ၂၀၁၆ သင်္ကြန်တွင်လည်း မန္တလေးမြို့ရှိ ပရိသတ်များနှင့် ငါးရက်တိုင်တိုင် ဆင်နွှဲကြ မည့်အကြောင်းလည်း သိရှိရပါသည်။

အမ်ကေ (စည်းတင်ပြသည်)

မြန်မာ့စာအုပ်စင်

ကာတွန်းမြတ်နိုး၏ ကာတွန်းရေးဆွဲနည်း

ကာတွန်းဟူသည် လူတိုင်းနှစ်သက်ခံစားနိုင်သော အရာဖြစ်သည်။ သို့ပါသော်ငြား ကာတွန်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးရေးဆွဲနိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်။ ပါရမီဓာတ်ခံ ရှိရ၏။ ပုံဆွဲပညာရပ်ကို အခြေခံမှစ၍ နားလည်သဘော ပေါက်ဖို့လို၏။ သည့်အတွက် ဆရာကာတွန်းမြတ်နိုး က ကာတွန်းရေးဆွဲလိုကြသူ ဝိသနာရှင်တို့အတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေမည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေး ထုတ်လိုက်၏။

ဤစာအုပ်တွင် မျဉ်းအကြောင်း၊ သံကောက္ခက၊ လူဦးခေါင်း ရှေ့အမြင်၊ မျက်နှာမျိုးပုံ၊ ဘေးစောင်းတည့် ဘေးအမြင်၊ ကာတွန်းအမျိုးမျိုး၊ လက်ခြေအမျိုးမျိုး၊ လှုပ်ရှားမှုဟန်၊ ကလေးပုံနမူနာ၊ အမျိုးသမီးပုံ၊ တိရစ္ဆာန် ပုံ၊ ကြောင်ရုပ်၊ ကြက်ရုပ်၊ ခွေးရုပ် ရေးဆွဲနည်းများ အစရှိသဖြင့် အခြေခံသဘောတရား ပိုင်နိုင်စေရန်မက လက်တွေ့ကျကျ ရေးဆွဲတတ်ကျွမ်းနိုင်အောင် ရှင်းလင်း ပြသထားရာ ကာတွန်းရေးဆွဲလိုသူတိုင်း ဝယ်ယူဆောင် ထားသင့်သော စာအုပ်ကောင်းဖြစ်၏။ ရန်ကုန်စာပေမှ တန်ဖိုး ၂၀၀၀/ကျပ် သတ်မှတ်လျက် ထုတ်ဝေရာ တွတ်ဝီစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပြီဖြစ်၏။

မုဒုံသုမ္ပန်၏ တောင်လေပ်မြေမှာ ပိတောက်တွေဝေ

ဆရာ ရေနံမြေမောင်မောင်ကြည်၏ စီစဉ်မှုဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသော ဆရာမုဒုံသုမ္ပန်၏ ဘဝသရုပ်ဖော် ရသဝတ္ထုလုံးချင်းစာအုပ် ဖြစ်သည်။

ချင်းပြည်နယ်ရှိ ပလုံတို့ရွာကလေးကို နောက်ခံ ပြ၍ ကျောင်းဆရာလေး ကျော်နိုင်ဦးနှင့် ဒေသခံဆရာမ လေး မိုင်ထန်းထူးတို့ကို ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ် ဇာတ် လမ်းဇာတ်အိမ် တည်ဆောက်ထားရာ တစ်ထိုင်တည်း ဖတ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ အရေးအသား ညက်ညော၍ ခိုင်ခံ့သောဇာတ်အိမ်၊ ပီပြင်သက်ဝင်သော ဇာတ်ရုပ်များဖြင့် “တောင်လေပ်မြေမှာ ပိတောက်တွေ ဝေ” သော ဤဝတ္ထုသည် စာပေလောက၌ ပြောစမှတ် ဖြစ်ဖွယ် စာအုပ်တစ်အုပ်ဟု ညွှန်းလိုသည်။ ဤစာအုပ်

အား ရန်အောင်စာပေက တန်ဖိုး ၂၀၀၀/ကျပ် သတ် မှတ်လျက် ပန်းချီဝင်းသိန်း၏ မျက်နှာပုံလက်ရာဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

မောင်ညီဦး(က.စ.လ) စီစဉ်သည့်

မဟာရန်ကုန် ပန်းလက်စုံ

ရသစာပေများ အင်အားလျှမ်းနေချိန်ဝယ် ဆရာ မောင်ညီဦး(က.စ.လ) စီစဉ်သည့် မဂ္ဂဇင်းဆိုင်အရွယ် “မဟာရန်ကုန် ပန်းလက်စုံ” အမည်ရှိ စာအုပ်ထွက်ရှိ လာခြင်းမှာ ဝမ်းမြောက်ကြိုဆိုဖွယ်ကောင်းလှသည်။

အဆိုပါစာအုပ်၌ ဆရာမင်းရိုးယဉ်၊ မောင်ညီဦး (က.စ.လ)၊ ဖေသောရီ၊ နိုင်သူား(မိုးမိတ်)၊ နေမင်းချို၊ ဆရာမဝင်းလတ်ဖြူ၊ မနင်းပွင့်(ပြည့်)၊ မဂ္ဂဝါ(သစ္စာမြေ)၊ သင်းဥဇာယံ(UD) နှင့် ဆုလဲဝတီဇွယ်တို့၏ ဝတ္ထုတို ပေါင်း အပုဒ် ၂၀ အပြင် ကဗျာဆရာ နန္ဒာမိုးကြွယ်၊ မောင်မောင်မိုးအောင်၊ မောင်မိုးလှိုင်(သစ္စာမြေ)၊ အောင် သျှင်သူ(မဟာမြေ)၊ စိုးတင့်ထူး(မအူပင်)၊ အင်ကြင်းမေ၊ ဝင်ဝေဝေနှင်း(အယုတော်မင်္ဂလာ)၊ ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)၊ အောင်ကျော်သစ်၊ စလင်း-အေးဖြူဖြူ၊ အညာသွေး (အင်းကန်)၊ ပရုဠာ၊ ဝင်းသီဟ(သန်လျင်)၊ တက္ကသိုလ် စိုးယဉ်၊ ဆန်းခေါင်ချို(ကမ်းသာယာ)၊ မောင်ခေတ်ထွန်း၊ ကိုမောင်သန်းဝင်း၊ ကောင်းမြတ်(ခရာတော)တို့၏ ကဗျာလက်ရာများကိုပါ ဖော်ပြထားရာ ရသစာပေနှစ် သက်သူများ အကြိုက်တွေ့စေနိုင်မည့် စာအုပ်ဖြစ်ပြီး အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်စာပေက တန်ဖိုး ၂၀၀၀/ကျပ် ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မြတ်ပန်းရုံ အထက်တန်းဆင့် စာစီစာကုံးများ

မြတ်ပန်းရုံစာပေတိုက်မှ ပညာရေးအထောက် အကူပြု အထက်တန်းဆင့် စာစီစာကုံးများ ထွက်ရှိ လာပြီဖြစ်၏။ ရေးသားသူမှာ ဆရာနန္ဒာမိုးကြွယ်ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်ဆိုပေးသူမှာ Nway Oo B.A (EPP) ဖြစ်သည်။

အဆိုပါစာအုပ်တွင် စာအုပ်စာပေ လွှဲမိတ်ချော

စည်းကမ်း၏တန်ဖိုး၊ ကျန်းမာခြင်းသည် လာဘ်တစ်ပါး၊ ဇွဲနှင့်လုံ့လ မွေးမြူကြ၊ စုပေါင်းညီညာ အောင်ကြောင်း ဖြစ်၊ ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင်၊ လူကိုဖျက် အရက်၊ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး၊ ကမ္ဘာ့သစ်ပင် စိုက်ပျိုးရေးနေ့၊ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအမွေ၊ မင်္ဂလာနံနက် ခင်း၊ မိုးချစ်စိတ်၊ ကျေးဇူးကြီးလှ မိနှင့်ဖေ၊ ကမ္ဘာ့ပတ်ဝန်း ကျင် ထိန်းသိမ်းရေးနေ့၊ ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏ၊ မူးယစ် ဆေးဝါးအန္တရာယ်၊ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂနေ့၊ သဘာဝဘေး ကာကွယ်ရေး၊ အမျိုးသားနေ့၊ သတင်းစာဖတ်ခြင်း၏ အကျိုး၊ ကမ္ဘာ့လူဦးရေနေ့၊ မြတ်ဆရာ၊ ကျောင်းမှန်မှန် တက် စာမခက်၊ မြန်မာ့ဆယ်နှစ်လရာသီပွဲတော်များ အစရှိသည့် စာစိစာကုံး ၂၅ ပုဒ်တိတိကို ဖော်ပြပေး ထားသည်။

အထက်တန်းရောက် ကျောင်းသူကျောင်းသား တို့ လေ့လာသင့်သည့် စာအုပ်ဖြစ်ပြီး မြတ်ပန်းရံ စာပေတိုက်မှ တန်ဖိုး ၆၀၀/ကျပ်ဖြင့် သက်သာစွာ ဖြန့်ချိပေးထားရာ ဝယ်ယူသိမ်းဆည်းထားသင့်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပေသည်။

သောကြာဦးမောင်ကလေး၏ စာပေစုံညီဟောဒီလောကီ

မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း(ဗဟို)၏ သက် ကြီးအကန်တော့ခံ စာပေပညာရှင်၊ သောကြာဟာသ စာစောင်ကို ဦးစီးကိုင်တွယ် ထုတ်ဝေခဲ့သူ ဆရာကြီး သောကြာဦးမောင်ကလေး၏ နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော် အတွင်း ရေးသားခဲ့သော စာပေလောကအတွေ့အကြုံ များကို ရွေးထုတ်စုစည်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် “ရွှေရတုသောကြာ အောင်ပွဲ ကြီးဆင်ပါပြီ”မှ “ဘဝရည်မှန်းချက်တွေကများ”အထိ ဆောင်းပါးပေါင်း ၂၈ ပုဒ်တိတိ ဖော်ပြထားရာ တကယ့် စာပေဘာသာတိုက်ကြီးကို မွေ့နှောရသည့်အလား တန်ဖိုးကြီးမားလှသည်။ ဆရာကြီးသည် “အောင်စွာ” အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုများ ရေးခဲ့သူ၊ သောကြာစာစောင် အပြင် သင့်ဘဝ၊ ဗမာ့ဒိုင်ဂျက်၊ မေအမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း

အယူရည်တို့၌လည်း အယ်ဒီတာဖြစ်ခဲ့ဖူးလေရာ စာပေ ဝမ်းစာ ပြည့်ဝသည်နှင့်အမျှ အတွေ့အကြုံစုံလှသည်။ သို့ဖြစ်၍ စာပေမြတ်နိုးသူတိုင်း တခုတရ ဝယ်ယူ သိမ်းဆည်းထားသင့်သည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ဟု ဆိုချင်သည်။

ဤစာအုပ်အား မျက်ပွင့်စာပေက တန်ဖိုး ၁၅၀၀/ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလျက်ရှိပေသည်။

ရွှေဘိုတင်အောင်၏ ရွှေဘိုစားနှင့် ကဗျာအနုပညာစုစည်းမှု (၈၀)

ကဗျာဆရာ ရွှေဘိုတင်အောင်သည် စာပေဗိမာန် စာမူဆုရှင်ဖြစ်ပြီး တေးရေး၊ တေးဆိုအပြင် မှော်ဘီ မြို့နယ် ဂီတအစည်းအရုံး၏ နာယကကြီးနှင့် စာရေး ဆရာအသင်း၏ နာယကကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဤစာအုပ်သည် ဆရာရွှေဘိုတင်အောင် အသက် ၈၀ ပြည့်မြောက်ခြင်း အမှတ်တရဖြစ်ပြီး တတိယ ရွှေဘိုကို ဂုဏ်ပြုသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် “ရွှေဘို စားနှင့် ကဗျာအနုပညာ စုစည်းမှု (၈၀)”ဟု အမည် ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤစာအုပ်၌ ဘဝကဗျာ များအဖြစ် ကဗျာအပုဒ်ရေ ၄၀၊ အချစ်ကဗျာများအဖြစ် ကဗျာအပုဒ်ရေ ၄၀ တို့ကို ဖော်ပြထားရာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ချင်းစီမှာပင် အတွေးရသများ ယှက်ဖြာနေကြ၏။ ရင်ထဲ သို့ ညင်သာစွာ ရိုက်ခတ်စေသည်။ သမားရိုးကျ ဖွဲ့ဆို ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အကြောင်းအရာဆန်းသစ်မှု၊ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်မှု၊ စကားလုံးရွေးချယ်ရာတွင် လှပမှု များက ကဗျာ၏ အလှအပကို တောက်ကြွားစေသည်ဟု ဆိုရမည်။

ဤစာအုပ်အား အောင်စာပေ (ဖုန်း ၀၉- ၃၁၅၇၁၇၇၁)က တန်ဖိုးမှာ ၁၀၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိ လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကသစ်နီ

မြန်မာစာအုပ်စုံစာရင်း၊ မြန်မာစာအုပ်စုံစာရင်း၊ မြန်မာစာအုပ်စုံစာရင်း၊ မြန်မာစာအုပ်စုံစာရင်း

သတိရလွန်လွန်းလို့

“အမျိုးသားရှုပ်အကျီ” ချည်းသာ သီးသန့်ရောင်းချသော ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခိုးမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံရသော သူခိုးဖြစ်သူအား တရားရုံးထုတ်စဉ်က ဖြစ်သည်။

ဥပဒေရုံးမှ တည်ဆောက်စွဲချက်တင်ထားသော အမှုဖိုင်တွဲအား တရားသူကြီးသည် စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ရှုလျက်ရှိ၏။ ပြီးလေသော် တရားခံဖြစ်သူ အောင်မင်းအား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း...

“မောင်မင်း... ခိုးမှုကျူးလွန်နေတုန်းအချိန်မှာ ညားတာ သိပ်မကြာသေးတဲ့ မောင်မင်းရဲ့မိန်းမကို သတိမရဘူးလား။”

ဟု မေးလိုက်၏။ ဤတွင် တရားခံကလည်း -

“သတိရပါတယ် တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား”

ဟု ဖြေလေ၏။

“မောင်မင်းနယ်ကွယ်၊ ကိုယ်နဲ့ညားခါစ မိန်းမကို သတိရပါရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ရာဇဝတ်သင့်စေမယ့် ခိုးမှုကို ကျူးလွန်ရသလဲကွယ်၊ ဆိုင်ထဲက ပြန်လည်ခံ၊ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါတော့လား။”

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမကို သတိရလို့ ဆိုင်အတွင်းနေရာအနှံ့ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေရေးလုပ်နေတာကြောင့် အချိန်တွေလင့်သွားရတာပါ။ ဆိုင်ထဲမှာကလည်း ဘုရားစူးရပါစေရဲ့... မိန်းမဝတ်ဆုံလို့ တစ်ထည်တလေတောင် မရှိဘူး။ အားလုံး ယောက်ျားဝတ်တွေချည်းပါပဲခင်ဗျား...”

“အယ်...”

ငွေတွင်းကြီးဖြစ်နေလို့

စွဲလန်းစားသောက်ဆိုင် ပိတ်ချိန်သို့ ရောက်ပေပြီ။ ဤတွင် ထောင့်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံးတွင်ကား သူ့ကိုယ်သူ “မြန်မာပြည်၏ တစ်ဦးတည်းသော ပြဇာတ်စာရေးဆရာ” “ဂန္ထီရမုဆိုး စာရေးဆရာ”ဟု ရိုက်မစစ်ရပါတဲ့နှင့် ကျွဲခိုးပေါ်လေ့ရှိသော သန်လျင်သား စာရေးဆရာတစ်ဦးသည် အနီးစားထားသော ခေါင်းပြောင်ကြီးကို စားပွဲပေါ်တင်လျက် တခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်ပျော်နေလေ၏။

ဤတွင် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ဆိုင်ပိတ်ပြီဖြစ်ကြောင်း သွားရောက်ပြောဆိုကာ အိပ်နေရာမှ နိုးလေ၏။

ဤတွင် သန်လျင်သား စာရေးဆရာသည် စကားကို ဗလုံး ဗထွေးနှင့် ပြန်ပြောကာ စားပွဲပေါ် ပြန်မှောက်ကျသွားလေ တော့၏။

ထိုအခါ ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသော ဂျာလေးက အဆိုပါစားပွဲအတွက် တာဝန်ကျသော စားပွဲထိုးအား -

“ဟေ့ကောင်...မင်း သူ့ကို သွားနှိုးပြီး ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလွှတ်ရတာတဲ့လဲ”

ဟူ၍ မကျေမနပ်သံနှင့် မေးလေ၏။ ထိုအခါ စားပွဲ ထိုးလည်း -

“ဒီလိုပါ ဂျာလေးရာ၊ သူ့ကို နှိုးတော့နှိုးပါတယ်။ အဲ...သူနီးလာပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလွှတ်မိသလဲဆို တော့ သည်လူက နီးလာတဲ့အခါတိုင်း ‘ဟေ့...ငါ့နာမည် ‘ဘိုကလေး မြောင်းပုပ်’ကွ။ သန်လျင်မှာနေတယ်။ အငြိမ်း စားအရာရှိကွ။ ကိုင်း...ငါ့ဘီလ် ဘယ်လောက်ကျသလဲ’ ဆိုပြီး ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်ထုတ်ပေးနေလို့ပါ”

ဟု ဖြေဆိုလိုက်လေရာ ဂျာလေးခမျာမှာဟော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား။

ကိုယ်မမေ့ပြီ

စလောင်းမှထုတ်လွှင့်နေသော ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံး ပွဲများအား ဖမ်းယူကြည့်ရှုလျက် လောကကြီးကို မေ့လျော့ နေသည့် လင်သားဖြစ်သူအပေါ် ဇနီးသည်သည် မကျေမနပ် ဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီးလျက် ရှိ၏။

“ရှင်ကတော့လေ...တကယ့်ကို နမူနာပါပဲနော်။ ဘောလုံးကစားနေရမယ်၊ ဘောလုံးပွဲများ ကြည့်နေရမယ်ဆို ရင် ဘာကိုမှ သတိမရတော့ဘူး”

“ဟာ...အဲသလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ။ လတ်ရတာ ပေါ့”

“ကိုင်း...သည်လိုဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့ကို ရှင်သိသလား”

“အဟား...ဟား။ ဒါလေးများကွယ်။ ဘယ်မေ့မှာ တဲ့လဲ။ အဲသည်နေ့က ငါတို့အသင်းနဲ့ ကိုချက်ကြီးတို့အသင်း ဘောလုံးချိန်းကန်ကြတာ ကိုချက်ကြီးက သူ့ကိုးသူ မထင် မှတ်ဘဲ ပြန်သွင်းမိလို့ ရုံးသွားတာလေ။ အဲသည်နေ့မှာ မင်းနဲ့

ငါ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးကြတာပေါ့။ အဟဲ...ဟဲ...ကိုင်း မှတ်ပြီလား။ ငါဘယ်လောက် သတိကောင်းတယ်ဆိုတာ”

“မှားပါတယ်ရှင်”

သေချာသပ လေညာက

သည်ယနေ့မှ အလုပ်စတင်သော စာရင်းကိုင် အမျိုး သမီးဝန်ထမ်းအသစ်အား ရုံးဆင်းခါနီးတွင် မန်နေဂျာက သူ့လံသို့ စာချုပ်ဝယ်ယားများကို လာပို့ရှင်းလင်းရန် ရုံးစေအား ခိုင်းလိုက်၏။ သို့ဖြင့် မိနစ်အနည်းငယ်မှာပင် စာရင်းကိုင်မလေး သည် ဖိုင်တွဲအချို့ကို ယူငင်လျက် မန်နေဂျာ၏ အခန်းတွင်း သို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

“ဟောဒီမှာ စာရင်းဝယ်ယားတွေပါ ဆရာ”

“ဪ...အေး...အေး။ သေသေချာချာကော ပေါင်းကြည့်ခဲ့ပြီးပြီလား”

“သေချာသထက် သေချာအောင် သုံးလေးကြိမ် တောင် မကပါဘူး။ ဆယ်ကြိမ်တိတိ ပေါင်းပါတယ်ဆရာ”

“ဟား...ဟုတ်ပြီဟေ့။ အဲဒါမျိုးမပေါ့။ ဆရာက အလုပ်တစ်ခုကို ဝှံ့ရိုက်နဲ့ အခုလိုမျိုး စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်တာမျိုးမှ သိပ်သဘောကျတာ။ ကိုင်း...ပြစ်မီးပါဦး။ အဖြေဘယ် လောက်ထွက်သလဲဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖြေက ဆယ်မျိုးတိတိ ထွက်နေပါတယ် ဆရာ”

“အယ်...”

မေး၍ ဖြေသည်

အလုပ်ခွင်စာမေးပွဲအတွက် လူတွေအင်တာဗျူး တစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်လျှောက်ထားသူတစ်ယောက် အား အင်တာဗျူးအဖွဲ့ဝင်လူကြီးတစ်ဦးက နှုတ်မေးခွန်းတစ်ခု ကို မေးလေ၏။

“ကိန်းလေးလုံးဖြစ်တဲ့ ၉၈၇၆ ကို ၆၇၈၉ နဲ့ပေါင်းပြီး ၁၅ နဲ့စား ပြီးရင် ၂ ထပ်ကိန်းလုပ်၊ သည်အထဲကမှ တည် ကိန်းထဲကနေ ၄၃၂၁ ကို နုတ်မယ်ဆိုရင် အဖြေဘာရမလဲ”

ဖြေဆိုမည့်သူသည် ခေတ္တမျှ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အဖြေကို ချက်ချင်းထုတ်ဖော်လိုက်လေရာ အင်တာဗျူးအဖွဲ့

ဝင်လူကြီးများ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေ၏။
အလုပ်လျှောက်ထားသူ မြေလိုက်သည်ကား -

“ခေါင်းသိပ်ကိုက်တာပဲ ဆိုတဲ့အဖြေ ရပါတယ်ခင်ဗျ”
ဟူသတည်း။

အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ သာယာချိန်

မကြာမတင် ကာလ၌ အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့်
သတို့သားလောင်းလျာက အိမ်ထောင်သက်ဝါရင့်နေပြီ ဖြစ်
သူထံ ရောက်ရှိသွား၏။ ရောက်သည်နှင့် -

“မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား အိမ်ထောင်ပြုပြီးတဲ့နောက်
အိမ်ထောင်ရေးသာယာချိန်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်တုလဲဟင်”

ထိုသို့ မေးသည်ရှိသော် ဝါရင့်အိမ်ထောင်ရှင်က-

“မသေမချင်း မှတ်ထား၊ ငါတို့ ယောက်ျားလုပ်သူ
အပြင်မှာ မူးရူးပေတေပြီး လောင်းကစားလုပ်နေတာ၊ မြာ
ပွေနေတာကို မိန်းမဖြစ်သူ မမြင်တဲ့အချိန်နဲ့ မိန်းမဖြစ်သူ
သုံးဖြန်းနေတာ၊ ခေတ်ပေါ်အသစ်အဆန်းမှန်သမျှ လက်ဖွာ
ပြီး ဝယ်ခြမ်းနေတာ၊ နားကြားပြင်းကတ်လောက်အောင်
ပွစိပွစိယုပ်ပြီး အော်ဟစ်ဆူပူမြည်တွန်တောက်တီးနေတာ
ကို ယောက်ျားဖြစ်သူ မမြင်၊ မကြားရတဲ့အချိန်တွေဟာ
အိမ်ထောင်ရေးသာယာချိန်ပေါ့ကွယ်... အဟက်... ဟက်”

“ဟောဗျာ၊ မှတ်သားလောက်ပါပေတယ်နော်”

လွဲချော်ပုံပြင်

စုံတွဲတစ်တွဲသည် ကန်စောင်းတစ်နေရာ၌ ရောက်ရှိ
နေကြ၏။

အမျိုးသားဖြစ်သူသည် ပုဂ္ဂလိက ဘောလုံးကစား
တစ်ခု၌ ပါဝင်ကစားလျက်ရှိသော ဂိုးသွင်းချန်ပီယံ ဘောလုံး
သမားတစ်ဦး သူသည် ဇနီးအသစ်စက်စက်ကလေးအား
သူ့ခြေစွမ်းမည်မျှထက်ကြောင်း ဝါကြွားလိုသည့်သဘောဖြင့်
ဘောလုံးပညာစွမ်းတို့ကို ပြသလျက်ရှိ၏။ ဤတွင် ၎င်း၏
ခြေစွမ်းပြကောင်းမှုကြောင့် ဘောလုံးသည် အရှိန်ပြင်းစွာ
လေထုကို ဖြိုခွင်းလျက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကန်စောင်းရှိ တိုက်အိမ်
တစ်အိမ်၏ ပြတင်းပေါက်မှန်အား ဖောက်ခွဲသွားခဲ့လေရာ
လွန်စွာမှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားကြလေ၏။

“ဟော... မောင်၊ အဲသည်အိမ်ရဲ့ ခြံဝင်းထဲကနေ
လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်။
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ခင်ရယ်၊ ပြေးလိုလည်း လွတ်
မှာမှ မဟုတ်တဲ့ဟာ၊ မီးစင်ကြည့်ပြီး ကရတော့မှာပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပင် ခေါင်းကို အုပ်ပေါင်းပေါင်းလျက် နှုတ်ခမ်း
မွေးစေနှင့် လူသည် စုံတွဲအပါးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။
ဤတွင် ခြေစွမ်းပြကောင်းသော ဘောလုံးလှလည်လည်း
ပျာပျာသလဲဖြင့် -

“ကျွန်တော် တမင်ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။
တကယ့်ကို မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ မတော်တဆ ဖြစ်သွားရတာပါ။
တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟူ၍ ရှင်းပြတောင်းပန်နေစဉ် ဇနီးသည်ကလည်း-

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ ကိုကို မတော်တဆ
ဖြစ်သွားရတာပါ။ အခုလို မှန်ပြတင်းချပ် ကွဲသွားရတဲ့အတွက်
ကိုကိုလိုပဲ ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သည့်အတွက်
လျောပေးဆို လျော်ပေးပါမယ်ရှင်။ ကျသင့်တဲ့အဖိုးအခကို
ပြောပါ”

ဟူ၍ ဝင်ရောက်ဖြည့်စွက်ပြောဆိုလေ၏။ ဤတွင်
အိမ်ကြီးရှင် ဖြစ်ဟန်တူသူက -

“ဟာ... သည်လောက်တောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး
ကွာ။ တောင်းပန်တာနဲ့တင် ကျေနပ်ရမှာပေါ့။ မတော်တဆ
ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စရပ်ပေလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘာပဲပြောပြော ကျွန်ုပ်က မောင်ရင်တို့ဇနီးမောင်နှံကို
စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ကျေးဇူးတောင်မှ တင်သေးတယ်ဗျ”

“ဗျာ... ဘယ်... ဘယ်လို”

“ဪ... မောင်ရင်တို့ နားမရှင်းဘဲကိုး။ သည်တော့
လည်း အဖြစ်မှန်ကို ပြောရသေးတာပေလေ။ ကျွန်ုပ်ဟာ နှစ်
ပေါင်းငါးရာ အကျဉ်းကျခံရမယ်လို့ ကျိန်စာအတိုက်ခံရတဲ့
မှော်ဆရာပါ။ ကျိန်စာအတိုင်း ပုလင်းတစ်လုံးတဲမှာ အကျဉ်း
ကျခံနေရတာ”

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မှော်ဆရာကြီးရယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွယ်။ ကြွေတစ်လက် ကြက် တစ်ခုနဲ့ သစ်ငုတ်မြင့်တုံ မြက်မြင့်တုံ၊ ဗုံလုံတစ်လှည့် ငါးယုံ တစ်လှည့် ဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်ထက် တန်ခိုး ပါပါကြီးတဲ့သူက ဦးသွားတော့လည်း ခံရတာပဲပေါ့။ အဲသည် မှာ ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာတဲ့ ဘောလုံးဟာ ကျုပ်အကျဉ်း ခံနေရတဲ့ ပုလင်းကို ထိမှန်တိုက်ချပြီး ကွဲသွားစေတဲ့အတွက် ကျုပ်ဟာ အကျဉ်းစံဘဝက လွတ်မြောက်ခဲ့ရပါပြီ။ ကျေးဇူး တင်ချင်းတင်ရရင် ကျုပ်ကပဲ မောင်ရင်တို့ကို တင်ရမှာပါ။ သည်ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်ပေးဆပ်ချင်လွန်းလို့ မောင်ရင်တို့ဆီ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ကဲ...ဘောဆုံးဆရာ၊ ပြောပါ ဘာများ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိတုံး”

ဘောလုံးလုလင်လည်း ကြောက်ရွံ့စိတ်ကဲနေရာက နေ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လာပြီး...

“ဪ...လက်စသတ်တော့ ဆရာကြီးက နယ်နယ် ရရ ပုဂ္ဂိုလ်မမဟုတ်ပါပဲကလား။ တကယ့် ရောမတန်ခိုးရှင် မှော်ဆရာကြီး ဖြစ်နေတာကိုး။

ကိုင်း...ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒက ရှေ့အပတ်မှာ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက ဘောလုံးအသင်း နဲ့ ဗိုလ်လုပွဲရှိတယ်။ အဲသည်ပွဲမှာ ကျွန်တော်ကချည်း ဂိုးပေါင်း ၂၀ တိတိ ခံချိန်တင်သွင်းလိုက်နိုင်သူ ဖြစ်ချင်ပါတယ် ဆရာ ကြီး”ဟု ဆိုလိုက်လေရာ မှောက်ဆရာဆိုသူကလည်း လက် ဖျောက်တစ်ချက်တီးပြီး -

“ပြည့်စေဗျာ၊ ပြည့်စေ”

ဟု ဆုပေးရင်းနှင့် ဘောလုံးလုလင်၏ ဇနီးသည်ဆန္ဒ ကိုလည်း မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်မကတော့ ကျိကျိတက် ချမ်းသာချင်တာပါပဲ ဆရာကြီး”

“ဟာ...ပြည့်စေဗျာ ပြည့်စေ၊ ဒါတင်မကဘူး၊ မြို့ထဲမှာရှိကြတဲ့ ဘဏ်အသီးသီးထဲမှာ သူငယ်မနာမည်နဲ့ သိန်းတစ်ထောင်စီ သွင်းထားပေးဦးမယ်”

“ဝမ်း...ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာကြီးရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လင် မယားရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ခုလိုမျိုး ပြည့်ဆည်းပေးတဲ့အတွက် ဘယ်လိုမျိုး ကျေးဇူးဆပ်ရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ဆရာ

ကြီးခင်ဗျား ဘာများအလိုရှိပါသလဲ။ အိမ်နဲ့ရှိပါဆရာကြီး”

သည်တော့ မှော်ဆရာကြီးဆိုသူလည်း ဘောလုံး လုလင်ကို လက်တိုပြီး မနီးမဝေးကို ခေါ်သွားလေ၏။ ပြီး တော့မှ -

“အင်း...ကျေးဇူးဆပ်ချင်ရင် ဆပ်နိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်က နှစ်ပေါင်းရာချီပြီး အကျဉ်းကျခံနေရတာ ဆိုတော့ မိန်းမနဲ့ အထိအတွေ့ကင်းကွာနေရတယ်ဗျာ။ အဲဒါ မောင်ရင် ကူညီပေးနိုင်မလား”

ဟု ဆိုလေရာ ဘောလုံးလုလင်လည်း သဘောပေါက် သွားပြီး သူဇနီးသည်နှင့် ရင်ဆိုင်ဆွေးနွေးလေတော့၏။

“မတော်...ပွေ့ဖက်ရုံလောက်ပဲ ရှိမှာပါကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ သူ ကျွန်မတို့အပေါ် ပြည့်ဆည်း ပေးမှာတွေက နည်းမှမနည်းဘဲဟာ။ သည်လောက်ကတော့ ကိုကိုအနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ရင် ကျွန်မဘက်က ပြည့်ဆည်းပေး နိုင်ပါတယ်”

“ခွင့်လွှတ်တယ်ဟေ့၊ ခွင့်လွှတ်တယ်”

သည်လိုနှင့် ဘောလုံးလုလင်၏ ဇနီးသည်လည်း မှော်ဆရာကြီး၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ။ နာရီဝက်ကျော် ကျော်အကြာတွင် ဇနီးသည်မှာ အဝတ်အစား ကပိုကရိုဖြင့် ဘောလုံးလုလင်ထံ ပြန်ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ...

“ဟေ့...ဘာများဖြစ်ခဲ့သတုံး ပြောစမ်းပါဦးကွာ”

“မပြောပါရစေနဲ့တော့ ကိုကိုရယ်။ ဆရာကြီးဟာ ကိုကိုအတိုင်းပဲ။ အဲ...ကျွန်မပြန်ခါနီးတော့ ကိုကိုအသက်နဲ့ ကျွန်မရဲ့အသက်ကို မေးတယ်”

“သည်တော့...”

“သည်တော့ အမှန်အတိုင်းပဲ ကိုကိုက ၂၅ နှစ်၊ ကျွန်မက ၂၀ လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“သည်တော့ ဆရာကြီးက ဘာပြောသလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ။ အင်း...လူတွေများ အကြောက် စိတ်တွေ၊ လောဘစိတ်တွေ ဖုံးလွှမ်းလာရင် အမှားအမှန်ကို မခွဲခြားနိုင်တော့ပါလားနော်လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားပါလေရော”

“အီး...ဟီး...ဟီး...သေပြီဟေ့၊ သေပြီ”

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်
ကိုရွှေတောအား

နိုင်ငံတကာတွင် ပြဿနာဖြစ်နေတဲ့ ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းများ

မောင်မောင်စန်းထွေး

နိုင်ငံတကာတွင် မာဗီယားကို စတာနိုတြာ၊ ကမ်ဘိုရာ၊ ဟဲလ်အင်ဂျေလ်၊ ဂျာမေနီနိုဆက်၊ ကိုလံဘီယာကိုကင်း၊ ကာတယ်နှင့် သိပ်ထင်ရှားမှုမရှိသော အခြားရာဇဝတ် အဖွဲ့အစည်းများသည် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ခြိမ်းခြောက် အကြမ်းဖက် ထိန်းချုပ်ခြင်းနှင့် လိမ်လည်ခြင်းများကို တစ် နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကျူးလွန်ကြသည်။ ၎င်း တို့၏ စရိုက်လက္ခဏာများသည် စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းတည် ထောင်ထားသည့် ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းများသာဖြစ်ပြီး အသိစိတ် ဖြင့် လိုလိုလားလား ရေရှည်လုပ်ရှားခြင်းများကို ၎င်းတို့၏ ဘောင်အတွင်း လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ တာဝန်ပေးအပ်ရာတွင် အုပ်စုအလိုက်ခွဲ၍ တာဝန်ပေးပြီး ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်ရန် ဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းများ၏ ရည်မှန်းချက်မှာ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆောင်ရွက်ကြရန် ဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းနှင့် ရာဇဝတ်အဖွဲ့အစည်းများသည် ၎င်းတို့ တည်ထောင်ထားသည့် နိုင်ငံများတွင် ရေရှည်မရပ်တည်နိုင် ခြင်း ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းကွန် ရက်များ ကျယ်ပြန့်စွာတည်ထောင်ပြီး ၎င်းတို့၏ နိုင်ငံနယ်နိ မိတ်ပြင်ပသို့ ခြေဆန့်ကာ ထိုနိုင်ငံ၏ တိုင်းရင်းသားများ၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ သမိုင်းအစဉ်အလာအရ ဆက်ဆံမှုများကို ဖြတ်စားလုပ်စား လုပ်ကြသည်။

ထိုအကြောင်းကြောင့် ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းများသည် ပို၍

ပို၍ ဆန်းသစ်မှုတိုး တက်လာပြီး အကျိုးအမြတ်ရရှိစေရန် အာဏာနှင့်ဩဇာ လွှမ်းမိုးမှုကို အကာအကွယ်ယူလျက် အဖမ်းအဆီးမခံရလေအောင် တရာစွဲဆိုမှု မခံရလေအောင် ကာကွယ်ထားကြသည်။ ငွေကြေးရရှိရေးအတွက် တရား မဝင်နည်းလမ်းများဖြင့် လုပ်ကိုင်လာပြီး သမ်းပန်းဆက်သွယ် ရေး လုံခြုံမှုမရှိစေရန် ဖန်တီးခြင်း၊ လက်နက်များ တံရားမဝင် မှောင် ခိုရောင်းဝယ်ခြင်း၊ မှောင်ခိုကုန်ကူးခြင်း၊ ပြည်တန်ဆာ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ လောင်းကစားပိုင်းများ တည်ထောင် ခြင်းနှင့် မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ဖြန့်ဖြူးခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြ သည်။ ငွေကြေးမှ အမြတ်အစွန်းများကို ၎င်းတို့၏ တရား မဝင်ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့အစည်းများ၏ လုပ်ရှားဆောင်ရွက် ခြင်းတို့မှရရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ စီးပွားရေး မတည် မငြိမ် ဖြစ်နေသည့် တိုင်းပြည်များမှ တရားမဝင်ရရှိလာသည့် ငွေကြေးများကို အခွန်အခပေးဆောင်ရန် ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းငွေကြေးများကို တရားဝင်ဖြစ်အောင်၊ ငွေမည်ကို ငွေဖြူ ဖြစ်အောင်လုပ်သည့် ခဝါချွန်နည်းကို အသုံးပြုသည်။ ဤနည်း ဖြင့် အစိုးရအရာရှိများကို လာဘ်ပေးလာဘ်ယူလုပ်ကာ နိုင်ငံ သားများကို အနိုင်ယူလျက်ရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းများသည် တစ်နေ့ ရာတည်းတွင် အတည်တကျမရှိကြဘဲ နောက်ထပ် အုပ်စု တစ်ခုရောက်လာလျှင် အုပ်စုတစ်ခုထွက်သွားပြီး နောက်တစ်

အသစ် အုပ်စုတစ်ခု ရောက်ရှိလာပြန်လျှင်လည်း လက်ရှိအုပ်စုသည် ထွက်ခွာသွားရသလို သံသရာလည်လျက်ရှိပေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဟံလ်အင်ဂျေကဲ့သို့သော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကလပ်မျိုးသည် တရားမဝင် အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သော်လည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက လီဖိုးနီးယားမှ မြစ်ဖျားခံသည်ဆိုသော်ငြားလည်း ယခုအခါ နိုင်ငံတကာသို့ မျက်နှာစာဖွင့်လျက် တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် အလွန်အဖွဲ့များ ပေါ်လာခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အောက်ကလန်နှင့် ကာလီဖိုးနီးတို့တွင် ဌာနချုပ်များထားရှိကာ ကနေဒါ၊ ဩစတြေးလျ၊ ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်၊ ဒင်းမတ်၊ နယ်သာလန်၊ ယူနိုက်တက်ကင်းဒမ်း၊ ဩစတြီးယားနှင့် ဆွစ်ဇာလန်တို့တွင် အဖွဲ့ခွဲများထားရှိသည်။ ယင်းအဖွဲ့အစည်းများသည် အမြတ်များရသည့် မက်သာဖော့တစ်ခိုင်း ဆေးပြားများကို တရားမဝင် ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးခြင်းများ ပြုလုပ်သည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံတစ်ခုမှ အခြားနိုင်ငံတစ်ခုသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သော တရားခံပြေးများကို ခိုလှုံခွင့်ပေးထားသဖြင့် အထူးနာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ဒင်းမတ်မှ လူသတ်မှုဖြင့် အလိုရှိနေသူ ဟယ်အင်ဂျေအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးကို ကနေဒါတွေ့ရှိမှု မကြာသေးမီကလည်း ဟယ်အင်ဂျေ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦး ကနေဒါတွင်တစ်ယောက်၊ ဂျာမနီတွင် တစ်ယောက်တို့အား ကနေဒါတို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။

မကြာသေးမီက ထရိုင်းယက်ကူဇာ၊ ဂျမေကာ၊ ဝိုးဆက်အမည်များဖြင့် စိမ့်ဝင်နေကြောင်း ရဲတပ်ဖွဲ့ကသိနေသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဖွဲ့အစည်းများ၏ နောက်ကွယ်တွင် ရာဇဝတ်မှုများ လုပ်ရှားရာတွင် အထူးလေ့ကျင့်ထားကြောင်း သို့သော် တပ်မတော် တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းထားခြင်းမျိုးတော့မရှိဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် အဆင့် လေးဆင့်ခွဲ၍ ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ပထမအဆင့်တွင် မာဖီယာလို အုပ်စုဝင်များ ပါဝင်ပြီး ယေဘုယျအားဖြင့် ၎င်းအုပ်စုသည် အတိုးတက်ဆုံး၊ အဖွဲ့ဖြိုးဆုံး ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယအုပ်စုတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးမှောင်ခိုခြင်း၊ မော်တော်ကားများနီးယူခြင်း၊ ငွေစက္ကူအတုလုပ်ခြင်းတို့ လုပ်ကိုင်သည်။ တတိယအုပ်စုသည် နိုင်ငံတကာတွင် အရှိန်အဟုန်နှင့် တစ်ဟုန်ထိုးကြီးထွားလာပြီး ၎င်းအဖွဲ့တွင် ဌာနေတိုင်းသားများ အဖွဲ့ဝင်များ အဖြစ်ပါဝင်ကာ လက်နက်မှောင်ခို အရောင်း

အဝယ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး တရားမဝင် ချက်လုပ်ရောင်းချခြင်းတို့ ပြုလုပ်သည်။

စတုတ္ထအုပ်စုတွင်မူ ထရိုင်းယက် (ခေါ်) တရုတ်လျှို့ဝှက်ရာဇဝတ် အဖွဲ့အစည်းများသည် ဥရောပရှိ ကာမိုရာနှင့် မာဖီယာတို့လို အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ဆက်သွယ်မှုပြုလုပ်သည်။ ဟောင်ကောင်နှင့် ထိုင်ဝမ်မှ အုပ်စု ၁၄ ကော နှင့် ဆန်ယီအွန်းတို့သည် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ တရုတ်တန်းများကို ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ထို့နောက် ကိုဆာနော်စတြာတို့နှင့် ပူးပေါင်းလျက် မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်သည်။ ဂျပန်ယာဂူဆာ၊ သို့မဟုတ် ဘော်ဟိုကူဒန်သည် စုစည်းဖွဲ့စည်းထားသည့် ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းကို ဆာနော်စတြာနှင့် ပူးပေါင်းကာ မူးယစ်ဆေးဝါး တရားမဝင် မှောင်ခိုရောင်းဝယ်သည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် မာဖီယာသည် အီတလီရှိ စီစီလီယန်း၊ မာဖီယာ၊ အစ္စရေးမှ မာဖီယာ၊ ဂရိမာဖီယာ၊ ကိုရီးယားအုပ်စုနှင့် ဗီယက်နမ်အဖွဲ့အစည်း၊ မက္ကဆီကို နာကိုတစ်ကာဝယ် ကိုလံဘီယာနှင့် မာရီယန်းကျူးဘား ကိုကင်းအဖွဲ့ တပ်နီတော်၊ တမီးလ်ကျားသူပုန်၊ အိုင်အာရ် စသည်ဖြင့် ဒေသလိုက်၍ ကွဲပြားခြားနားကြသော်လည်း အမှန်တကယ်တွင်မူ ၎င်းအဖွဲ့အစည်းများသည် ရာဇဝတ်ဂိုဏ်းများသာဖြစ်ရာ အစိုးရအနေဖြင့် ၎င်းအဖွဲ့အစည်းများကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်လျက် လိုအပ်သလို အရေးယူမှုများ လုပ်လျက်ရှိနေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းရာဇဝတ်ဂိုဏ်းများသည် ယနေ့အချိန်ကာလတွင် လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းများအတွင်း စိမ့်ဝင်လျက်ရှိနေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ ဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာသူများအနေဖြင့် အထူးသတိပြုသင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ပါသည်။

မောင်မောင်စန်းထွေး

မှတ်ချက်

Interpol စာစောင်မှ The Problem of Criminal Gangs ကို ကိုးကားဖော်ပြပါသည်။ (စာရေးသူ)

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဌပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကျင်၊ မလီးမဖြတ်၊ မြန်မာနည်း၊ မြန်မာဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။ (နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် စားဆေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝမပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် မန္တလေးမြို့၊ အတိမ္မာတောင်သာဆရာကြီးဦးလှဟောင်း ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုဝိဇ္ဇာ)

ရန်ကုန်ဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၅၀)၊ (၅)လွှာ၊ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၃၊ ၀၉-၂၅၀၃၁၃၄၂၊ ၀၉-၉၇၂၄၂၉၄၂၊ ၁၃-၁၄လမ်းကြား၊ ၈၀-ကလေးကြား၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ မန္တလေး၊ ဖုန်း-၀၂-၇၅၂၀၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅

ထောက်ခံချက် - စာ/ ၀၉၃၄၆/ထာ

Product of Myanmar

ဗိုက်တယ် သောက်ရေသန့်
Purified drinking
water

အမှတ် (၁၉)၊ အင်းဝ (၇)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ ဧရာဝတီတိုင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဖုန်း- ၀၉ ၀၀၃၂၃၂၂

အိန္ဒိယ
ပြေးလွှဲ
နိဗ္ဗာန်

HP
Amy
2 0 1 6

ပြောင်းလဲခြင်း နိယာမ

ပိတောက်မြိုင်မြို့လေးသည် ဒီစကြိုက်မြို့လေးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် ကားလမ်း၊ ရထားလမ်း၊ သွားရေ၊ လာရေ၊ ဆက်သွယ်ရေးအဆင်ပြေသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့တစ်မြို့၏ အင်္ဂါရပ်အပြည့်အစုံရှိသည်။

မြို့လယ်တွင် ရပ်ရှင်ရုံ၊ စတိုင်းဆိုင်ကြီး၊ ရက်စတောရင်၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဟိုတယ် စသည်ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံစည်စည်ကားကားဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မြို့၏အစွန်အဖျားကျသော နေရာအချို့တွင် သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကြီးများကြောင့် မောင်ရီကျနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ည ၈ နာရီကျော်လျှင် မြို့စွန်ပိုင်းတွင် ယာဉ်အသွားအလာပြတ်သည်။ လူသွားလူလာမရှိတော့ ထိုနေရာဒေသတွင် ၆ နာရီကျော်သည်နှင့် ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဒေါ်သဲမာသည် ပိတောက်မြိုင်မြို့လယ်ရှိ စတိုင်းဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်၏ အမျိုးသမီး မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယနေ့တွင် နှစ်ချုပ်စာရင်းရှင်းတမ်းများထဲ၌ အာရုံစဉ်းစားသွားသောကြောင့် ရုံးဆင်းနေကျအချိန်ကို ကျော်လွန်ခဲ့သည်။

ည ၇ နာရီခွဲမှပင် ငွေစာရင်းပြုလုပ်ခြင်း ပြီးပြတ်သွားတော့သည်။

ဒေါ်သဲမာနှင့်အတူ ငွေစာရင်းပြုစုခဲ့ကြသော ငွေကိုင်စာရေး မောင်မောင်လွင်နှင့် အရောင်းဝန်ထမ်း မူမူတို့သည် မြို့လယ်တွင်နေသူ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရုံးမှအိမ်သို့ ပြန်ချိန် နောက်ကျသော်လည်း ပြဿနာမရှိ၊ သားသမီးငယ်လည်း မရှိကြပါချေ။

ခက်နေသည်မှာ ဒေါ်သဲမာဖြစ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဒေါ်တပ်၍ထားသော်လည်း သူမ၏အသက်မှာ သုံးဆယ်နှစ်စွန်းရုံလေးမျှသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စတိုင်းဆိုင် ဝန်ထမ်းများက တရင်းတနှီး မမသဲဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလေ့ရှိကြသည်။

ဒေါ်သဲမာသည် ပိတောက်မြိုင်မြို့လေး၏ မြို့ပြင်တွင် ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်၏အထဲတွင် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးနှင့်နေသည်။ သူမအလုပ်သွားနေစဉ် အိမ်တွင် မိခင်ကြီးသည် တောက်တိုမည်ရခိုင်းရန်အတွက် ပုစွမ်းမဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာရှိသည်။ ပုစွမ်းမ၏အသက်သည် တစ်ဆယ့်လေးနှစ်မျှသာရှိပြီး မိဘမဲ့ဖြစ်သည်။ အိမ်၏ ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ မခိုမကပ် သိမ်းကြူးလုပ်လေ့ရှိသည်။

ဒေါ်သဲမာသည် အပျိုကြီးအဖြစ်

နှင့် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးနေသူဖြစ်သည်။ သူမ၏ဖခင်သည် လွန်ခဲ့သောငါးနှစ်ခန့်က နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ဒေါ်သဲမာတွင် ညီမ၊ အစ်မ၊ အစ်ကိုမောင် စသည့် အရင်းအချာ မွေးချင်းဟူ၍ အလျဉ်းမရှိပါချေ။

ယနေ့လို အချိန်အခါမျိုးတွင် သဲမာတစ်ယောက်တည်း မြို့ပြင်အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်ရတော့မည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေသည်။ သူမတွင် ဖခင်မကွယ်လွန်မီကတည်းက ဝယ်ထား၍ အသုံးပြုနေသော ဖီးယက်အမျိုးအစား ကားလေးတစ်စင်းရှိသည်။ ထိုကားလေးသည် ယနေ့ထက်တိုင် စက်၏အခြေအနေကောင်းနေသေးသည်။ သို့ရာတွင် စက်ပစ္စည်းဆိုသည်မှာ အစဉ်ထာဝရ အစိုးမရသော အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ယခုကောင်းနေသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဓွေဖောက်တတ်သောကြောင့် စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်၍မရပါချေ။

ခါတိုင်း ညနေဆည်းဆာချိန်မျိုးဆိုလျှင် သဲမာသည် မြို့ပြင်ခြံဝင်းနှင့် အိမ်ရှိရာသို့ တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်း၍ပြန်လေ့ရှိသည်။ ပူပင်ကြောင့်ကြဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

သို့ရာတွင်... လောလောဆယ်ပစ္စက္ခကာလတွင် ဆည်းဆာချိန်က

လွန်မြောက်ကာစ ညဉ့်ဦးယံကာလကို မရောက်တရောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် သဲမာ၏မသိစိတ်တွင်သို့ စိုးရိမ်မှုအရှိပ် အရောင်လေးက အလိုအလျောက် တိုးဝင်လာသည်။

သူမ၏အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိခင်အိုမုဆိုးမကြီးသည် သမီးသဲမာအား သူငယ်နပ်စားအရွယ် ပီတိကလေးတစ်ယောက်ပမာ အချိန်တန်၍ အိပ်ပြန်မရောက်မချင်း ခြံပေါက်ဝသို့ထွက်၍ မျှော်လေ့ရှိသည်။ သဲမာ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါကျမှ သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင်ကြီးချတတ်သည်။

“မမသဲ ပြန်ရမှာ မိုးချုပ်တော့မယ်။ တစ်ယောက်တည်းပြန်လို့ ဖြစ်ပါမလား။ မူမှန် ကိုလွင်တို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

အရောင်းစာရေးမ မူမှန်က စတိုးဆိုင်အပြင်ဘက်အရောက်တွင် စိုးရိမ်မကင်းသော အမူအရာဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။

“ဒါဆို ဟန်ကျတာပဲ။ မူမှန်က မမသဲကိုလိုက်ပို့ မမသဲက မူမှန်ကိုပြန်ပို့နဲ့ တစ်ညလုံး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သွားချည်လာချည်နဲ့ မိုးလင်းတဲ့အထိ တစ်ရေးမှ အိပ်စက်အနားယူရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ရက်စာလေပဲ ဖြစ်ပါတယ်ကွာ။ မမသဲ တစ်ယောက်တည်း ပြန်နေကျပဲ”

သဲမာက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ရယ်စရာစွက်၍ အရွှန်းဟောက်လိုက်သည်။ ဆလင်းဘက်ကိုစလွယ်သိုင်း လွယ်လိုက်ပြီးလျှင် ဖီးယက်ကားရပ်ထားရာ

သို့ လျှောက်သွားသည်။ ကားတံခါးဖွင့်၍ စတီယာရင်နောက်တွင် နေရာယူလိုက်စဉ် မူမှန်က ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးသည်။

သဲမာသည် ကားစက်နှိုး၍ ဂီယာသွင်းပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ချိန်တွင် မူမှန်တို့လင်မယားက လက်ပြလျက် ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

* * *

မြို့လယ်ရှိ စတိုးဆိုင်ကြီးနှင့် မြို့ပြင်မှ သဲမာတို့ခြံသည် စုစုပေါင်း ဆယ်မိုင်ခန့်ဝေးသည်။ အကယ်၍ တစ်နာရီဆယ်မိုင်နှုန်းနှင့် မောင်းလျင်ပင် မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းရောက်နိုင်သော အကွာအဝေးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သဲမာသည် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် ယာဉ်ကြောရင်းနေသော လမ်းပေါ်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မောင်းလာခဲ့သည်။ မြို့ပြင်ဘက်သို့ ခရီးတစ်ဝက်မျှရောက်ချိန်တွင် သဲမာ မောင်းလာသောကားသည် တုံ့ခနဲ တုံ့ခနဲဖြစ်ကာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ဆီပိတ်သွားသောဖြစ်ရပ်ဟု ယူဆရသည်။

သို့ရာတွင် သဲမာသည် ကားကို မောင်းရုံသာမောင်းတတ်သူဖြစ်သည်။ ဆီပျောက်၊ ဖီးပျောက်ကအစ ဘာဆိုဘာမျှပြုပြင်တတ်သူ မဟုတ်ပါချေ။

ကားရပ်သွားသောနေရာမှ ခြေလျင်ဆက်လျှောက်သွားလျှင်ပင် ငါးမိုင်မျှသော အကွာအဝေးဖြစ်သောကြောင့် မပင်မပန်း ရောက်သွားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သဲမာသည် ကားကို လက်လွတ်

စပယ်ထားပစ်ခဲ့ရန်ထက် ယခုကဲ့သို့သော အချိန်မဲ့အခါမကြီးတွင် ငါးမိုင်ခရီးကို သူမတစ်ယောက်တည်း ခြေလျင်ပြန်ရမှာ ဝန်လေးနေမိသည်။ ကားထဲတွင်လည်း ဤအချိန်မျိုးတွင် ငှက်ကြီးဆက်ထိုင်နေ၍မဖြစ်။

ထို့ကြောင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာမည့် ကားတစ်စီးစီးထဲမှ အကူအညီတစ်ခုခု ရလိုရခြား ကားသော့ဆွဲဖြတ်၍ ကားထဲမှထွက်ပြီး ကားဘေး၌ရပ်လိုက်သည်။

သဲမာ ရပ်နေသောနေရာသည် ကားလမ်းဘေးအစပ် နှုတ်ခမ်းသတ်တွင်ဖြစ်လင့်ကစား ပင်စည် အလွန်တရာ ကြီးမားတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ဖြစ်ပြီး အုခက်၊ အလက်၊ အရွက်၊ အကိုင်းများ သိပ်သည်းစွာ အုပ်ဖုံးနေသော ကုက္ကိုပင်တန်းအောက်ဘက်တွင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ပကတိ မှောင်ရိပ်ကျနေသည်။

မြို့ပြင်ဘက် ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းမီးတိုင်များနှင့် ကွာလှမ်းနေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် လမ်းဘေးဆင်ခြေလျှောအောက်ဘက်ရှိ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးပေါ်မှ တောက်တုံ့အော်မြည်သံသည် သဲမာအတွက် စိတ်ချောက်ချားစရာ အကြောင်းဖြစ်သွားစေသည်။

သဲမာသည် ကားထဲပြန်ဝင်၍ ထိုင်စောင့်ရကောင်းနီးနီး ကားကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်အရောက် သုတ်ခြေတင်ရကောင်းနီးနီးဖြင့် မရေမရာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေသော အခိုက်အတန့်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ပြေးလာသောခြေသံတဖျပ်ဖျပ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ကားရှေ့မှ တစ်စုံအတွက် မီးခလုတ်ကိုဖွင့်သည်။ ခြေထဲထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

သဲမာ ကားရပ်ထားသောနေရာ နှင့် ရှေ့ကိုက်တစ်ရာအကွာအဝေးသို့ ပြေးလာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို မြင်လိုက်ရသည်။ တစ်စတစ်စ ကား နှင့်နီးလာသည်နှင့်အမျှ မိန်းကလေး၏ အသွင်သဏ္ဌာန်က ပိုမိုမိမိပြင်လာသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မျှရှိမည်ဟု သဲမာက ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ ထိုမိန်းမပျို သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလျက် ဆံပင်ဖားလျားချထား သောကြောင့် မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း ကိုယ်လုံးကျွတ်ကျွတ် လျစ်လျစ်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် သဲမာ၏ ကားနှင့် ငါးကိုက်မျှအကွာသို့ရောက် သောအခါ -

“အမယ်လေး...သေပါပြီ”

ဟူ၍ ငယ်သံပါအောင် စူးစူးငါးငါး တစ်ချက်မျှ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးနောက် ကားလမ်းဘေး ဆင်ခြေလျော့မှတစ်ဆင့် အနိမ့်ပိုင်းအမှောင်ရိပ်ထဲသို့ ယိုင်ဆင်း လဲပြိုကျသွားသည်။

သဲမာသည် မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် တွဲ၍ထူပေးရန် မိန်း ကလေးကျဆင်းသွားရာသို့ ခပ်သုတ် သုတ်လျှောက်သွားစဉ် ထိုမိန်းကလေး သည် လဲကျနေရာမှ ရုတ်တရက် လူးလဲ ထကာ အနိမ့်ပိုင်းမှောင်ရိပ်ထဲမှ ရေတူရှု သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားသည်။

“မိန်းကလေး မပြေးနဲ့၊ မင်းကို အစ်မ ကူညီမလိုပါ”

သဲမာက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လျက် အော်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေး သည် ပိုမိုနက်ရှိုင်းသော အမှောင်ထုထဲ သို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သဲ မာသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သူမ၏ကား ရပ်ထားရာသို့ ပြန်လှည့်လျှောက်ခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကား၏ နောက်ဘက်တစ်နေရာတွင် လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော သဲမာသည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ထိတ်ပျာ ပျာ ဖြစ်သွားသည်။

သူမအနေနှင့် စောစောက မိန်း ကလေးထံသို့ အာရုံရောက်နေချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူမ၏ကား နောက်သို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိခြင်း ဖြစ် ဟန်တူသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ လူ ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိ။ သို့သော် သဲမာက “မရဲ သော်လည်း ပြေးခဲ့စေ”ဟူသော အတွေး ဖြင့် စိတ်တင်းထားလိုက်ပြီးနောက် -

“ကားနောက်က ဘယ်သူလဲ၊ ထွက်ခဲ့စမ်း”

သူမက အသံအားဖြင့် မာရေ ကျောရေဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သိချင်ရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လာကြည့်လေ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ ပမာ မခန့်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို ကြောင့် သဲမာသည် ဒေါသစိတ်ဖြင့် ကားနောက်သို့ သွက်လက်စွာ လျှောက် သွား၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမထံတွင် လက်နက်ဟူ၍ ဆလင်းဘတ်သာပါ

သည်။ ထို့ကြောင့် ပခုံးတွင် စလွယ် သိုင်းထားရာမှ ဖြတ်ယူ၍ သိုင်းကြီး ဘက်မှ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ကားရှေ့မှတစ်စုံ ဖွင့်ထားသော ကြောင့် အလင်းရောင်သည် ကား နောက်ဘက်တိုင်အောင် မှန်ယူရောက် ရှိနေသောကြောင့် ဂင်တိုတို လူတစ် ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို မြင်သာ ထင်သာရှိသည်။

ထိုသူသည် ခါးကိုကုန်းလျက် ကားနောက်ဘက် ပစ္စည်းထည့်သော အကန့် (TRUNK) အဖုံးကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေရာမှ ခါးဆန့်ကာ သဲမာကို မာကျောကျောဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်သည်။

သဲမာက နောက်ထပ်စကားတစ် ခွန်းမျှ ပြောစရာမလိုတော့။

ထိုသူသည် အလစ်သမား၊ ဒုစ ရိုက်ပါမွှားဖြစ်ကြောင်း သေချာနေလေ ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူမလက်ထဲရှိ ဆလင်း ဘက်ကို အားယူလွှဲ၍ ပြေးရိုက်သည်။ ဒုစရိုက်ကောင်သည် သဲမာ ထိုသို့ပြု လုပ်တော့မည်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင် စွမ်း ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သဲမာ၏ရိုက်ချက်ကို လွှတ်ရုံမျှ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး အရှိန် လွန်၍ ယိုင်ကျလာသော သဲမာ၏ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ကားနောက်ဘက် ပစ္စည်းထည့် သော အကန့်တွင်သို့ ဆောင့်တွန်းထည့် လိုက်သည်။

သဲမာသည် ရုတ်တရက် သတိ လက်လွှတ်ဖြစ်သွားသောအခိုက်အတန့် တွင် လူဆိုးက သဲမာတစ်ကိုယ်လုံးကို ထရုန်စ်ထဲသို့ အတင်းအဓမ္မထိုးသွင်း

ပြီးလျှင် အဖုံးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။
 သဲမာသည် အမှောင်ထဲသို့ တစ်
 မဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိသွားပြီး သူမတစ်
 ကိုယ်လုံး ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်ဖြင့် ခေါက်
 ကွေးနေသည်။ သို့ရာတွင် သူမက စိတ်
 အားမထဲလှပါချေ။ ထရန်တွင်းမှ ထုရှိက်
 အော်ဟစ်ဖွင့်ခိုင်းနေဆဲပင်။ သူမ၏
 လက်တွင်း၌ ဆလင်းဘက်ဆုပ်ကိုင်
 ထားလျက်သားရှိနေကြောင်း သတိထား
 မိသည်။

“ကြိုက်သလောက် အော်လိုက်
 စမ်း။ ဒီအချိန် ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှ
 လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အော် အော် အော်
 ရင်းနဲ့သာ အသက်ထွက်သွားရုံပဲရှိမယ်။
 ဘယ်လိုအကူအညီမှ မမျှော်လင့်နဲ့”

လူဆိုသည် စကားဆုံသည်နှင့်
 ကားရှေ့နံဘက်သို့ ပျောက်သွားသည်။
 ကားသော့ပေါက်ထဲတွင် သော့တန်း
 လန်း အဆင်သင့်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကား
 ကိုမောင်းထွက်သွားရန်မလွယ်ကူ။ ထို
 လူဆိုက ကားနောက်ဘက်သို့ ပြန်
 လျှောက်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် သဲမာသည် ကား
 နောက်ဘက်ထရန်ထဲတွင် ထည့်ထား
 လေ့ရှိသော ကားနှင့်ပတ်သက်၍သုံး
 သော လက်သုံးကိရိယာ တန်ဆာပလာ
 သေတ္တာ(Tool Box)ကို သူမ၏ကျော
 နှင့် မိထားမိကြောင်း သတိပြုမိသည်။
 ထိုသေတ္တာငယ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲယူ
 ၍ဖွင့်ကာ အထဲတွင် လက်နက်အဖြစ်
 အသုံးပြုနိုင်မည့် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို
 သဲမာက အပူထပြင်း လက်ဖြင့်စမ်း
 သပ်ရှာဖွေနေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အပြင်

ဘက်မှ အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။
 “ကျုပ်က အချုပ်ထောင်ထဲမှာ
 ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် မနေတတ်လို့
 ထွက်လာခဲ့တာ။ ဒီနေရာက အပြန်ဆုံး
 ထွက်သွားမဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား
 ဆီမှာရှိနေတဲ့ ငွေနဲ့ကားသော့ကိုယူပြီး
 ခင်ဗျားကို လုံးဝ အန္တရာယ်မပေးဘူး။
 အေးအေးဆေးဆေး ကားကိုမောင်းပြီး
 ထွက်သွားမယ်။ ကျုပ်နောက်က လိုက်
 နေတဲ့ ရဲတွေနဲ့ ဝေးတဲ့တစ်နေရာမှာ
 ခင်ဗျားကားကို ထားပစ်ခဲ့မှာပါ”

စကားဆုံသည်နှင့် ထောင်ပြေး
 လူဆိုက ခါးကို ရှေ့သို့ကိုင်ညှပ်တတ်လျက်
 ပစ္စည်းထည့်သော ထရန်၏အဖုံးကို ဆွဲ
 မလိုက်သည်။ မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်
 တစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက်ဖြစ်သွားသည်။ နာ
 နာကြည်းကြည်း အသံနက်ကြီးဖြင့်
 အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

လူဆိုသည် မျက်နှာကို လက်ဝါး
 နှစ်ဖက်ဖြင့် မိအုပ်ထားလျက် တုန်တုန်
 ယင်ယင် အသည်းအသန် နာကျင်စွာ
 ဖြင့် ညည်းတွားနေသည်။ ထိုသူ၏
 လက်ချောင်းများအကြားမှ ထွက်နေ
 သော သွေးစီးကြောင်းများသည် သူ
 အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်အထိ စီးကျနေသည်။

သဲမာလက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထား
 သောလက်နက်မှာ တစ်ထွာခန့်ရှည်
 သော ဝက်အူလှည့်တစ်ချောင်းမျှသာ
 ဖြစ်သည်။ ဝက်အူလှည့်၏ထိပ်ဖျားသည်
 လူဆို၏မျက်လုံးတစ်ဖက်ထဲသို့ တည့်
 တည့်မတ်မတ်ဖုတ်ဖောက်ထွင်းခဲ့သည်။

သဲမာသည် ကားရှေ့ဘက်သို့
 လျှောက်သွားစဉ် ပီတောက်မြိုင်မြို့
 ဘက်မှ မောင်းထွက်လာသော ကား

စက်သံသည် တစ်စတစ်စ ကျယ်
 လောင်လာသည်။ ထိုကားရှေ့မှ ထွက်
 ပေါ်နေသော ရှေ့မီးတစ်စုံ၏ အလင်း
 ရောင်က ပို၍ပို၍ လင်းထိန်လာသည်။

သဲမာရပ်နေသောနေရာနှင့် သုံး
 ကိုက်မျှအကွာတွင် ကားရပ်သွားသည်။
 ရဲကားဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသော
 အခါ သဲမာ စိတ်သက်သာရာရသွား
 သည်။ ရဲကားပေါ်မှဆင်းလာသော ရဲ
 အရာရှိနှင့် ရဲတပ်သားနှစ်ယောက်က သဲ
 မာ၏မျက်မှောက်သို့ ရောက်ရှိရပ်တည်
 လိုက်ကြသည်။

“ရှင်တို့ ထောင်ပြေးတစ်ယောက်
 ကို လိုက်ရှာနေကြတာ မဟုတ်လား။
 ဟောဟို ကျွန်မကားနောက်မှာ ရှိပါ
 တယ်။ သူ့မျက်လုံးတစ်ဘက်မှာ အပြင်း
 အထန် ဒဏ်ရာရနေလို့ မပြေးနိုင်တော့
 ပါဘူး။ လွယ်လွယ်ကူကူ ဖမ်းနိုင်ပါပြီ။
 ဒါထက် ရှင်တို့အထဲက တစ်ယောက်
 ယောက် ကျွန်မကားဆီပိတ်တာကို ပြင်
 ပေးနိုင်ရင် အကူအညီပေးပါရှင်”

“ရပါတယ်ဗျား။ ထောင်ပြေးလူဆို
 တစ်ယောက်ကို မိန်းမသားတစ်ဦးဖြစ်ပါ
 လျက်နဲ့ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ခုခံပြီး
 ဖမ်းဆီးနိုင်တဲ့အထိ ရဲတပ်ဖွဲ့ကို အကူ
 အညီပေးခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်
 တို့ကလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကူညီပါ
 မယ်”

ရဲအရာရှိ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ
 ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက သဲမာ၏ကား ဆီ
 ပိတ်ခြင်းကို ပြန်လည်ဆောင်ရွက်ပေး
 လိုက်လေတော့သည်။

ရှင်ဒေါင်းယဉ်

ရာဇဝတ်၊ တရားမ

တူညီသော အခြေခံသဘောတရားများ

■ စလင်းဦးဒေဘင်သိန်း

ရာဇဝတ်ကြီးပါ ပုဒ်မများအရ စွဲဆိုသောအမှုများ၊ ရာဇဝတ်ကြီးတွင်မပါသော အထူးဥပဒေများအရ စွဲဆိုသော အမှုများကို ရာဇဝတ်မှုဟု ခေါ်ပါသည်။ ရပိုင်ခွင့်တွေ၊ တာဝန် တွေနှင့်ပတ်သက်၍ အကျိုးသက်ဆိုင်သည့် ကိစ္စရပ်များ၊ လျော်ကြေးရလိုမှု၊ အမွေမှု၊ လင်မယားကွာရှင်းပြတ်ခဲ ပစ္စည်း ခွဲလိုမှုများကို တရားမမှုဟု ခေါ်ပါသည်။

တရားမကြောင်းဆန်သော ရာဇဝတ်မှုများလည်း ရှိပါ သည်။ သာမန်အရပ်သားများသည် ရာဇဝတ်မှု၊ တရားမမှုဟု ခွဲခြားမသိကြပါ။ စားပြမှု၊ လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှုလို အမှုမျိုး ကိုသာ ရာဇဝတ်မှုဟု သိရှိကြပါသည်။ ဥပဒေသည် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလို နေကြပါသည်။ ယနေ့ မဆိုင်သော်လည်း တစ်နေ့ နေ့တွင် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ အသိမိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုးဖြစ်စေ ကြုံလာတတ်ပါသည်။ မျှော်လင့်မထားဘဲ ကြုံလာသည့်အခါ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အခက်ကြုံ ရပါတော့သည်။ ထိုအခါ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူး ဖြစ်ရပါ တော့သည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့က တူမလေးအမှု တင်ပြ ချင်ပါသည်။ ဦးစလင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပါခြင်းမရှိသော်လည်း ရုံးချိန်းတိုင်း ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရှိသည့်ပြင် အမှုတွဲရှိ စာရွက်စာတမ်းမိတ္တူများပါ ကြည့်ရှုအကြံပေးနေရသဖြင့် အားလုံးကို သိရှိနေပါသည်။ တူမလေးယောက်ျားက လောင်း ကစားလုပ်သည်။ ပထမအကြိမ် ရှိတဲ့ရွှေတိုရွှေစနဲ့ လိုတာ မွေးချင်းတွေဆီကဆွဲပြီး ကျပ်သိန်းနှစ်ရာလောက် လျော်လိုက် ရသည်။ အဲဒီလောင်းကစားကြောင့် လင်မယားကွဲနေရသည်။ တူမလေးက သမီးမိန်းကလေးနဲ့အတူ မိခင်မုဆိုးမအိမ်မှာ နေသည်။

တူမလေးယောက်ျားက အကျင့်မဖျောက်။ လောင်း ကစား ဆက်လုပ်နေသည်။ ချဲ့ခိုင်ကို အကြွေးပေးစရာ ရှိနေ သည်။ ခိုင်ကစာချုပ်တော့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ အရင်းအနှီး လိုအပ်၍ ယုံကြည်မှုဖြင့် ငွေထုတ်ပေးသည့် စာချုပ်ချုပ်သည်။ ပေးစရာရှိတာ မပေးနိုင်သေးတော့ ဘယ်လိုစာချုပ်ဖြစ်ဖြစ် ထိုးပေးရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ မဟုတ်မမှန်လို့ ထိုးမပေးနိုင် ဘူးလို့ ငြင်းမယ်ဆို ရင် မိတ်ပျက်တဲ့အပြင် လူကုန်း ခုကွ ပေးနိုင်တာမျိုးလည်း ကြောက်ရသေးသည်။

ခိုင်လုပ်တယ်ဆိုတာ မခေလို့ပေါ့။ ရာဇဝတ်မှုလုပ် တာပဲ။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ဘယ်ကင်း ပါမလဲ။ အများသိတဲ့အတိုင်း လိုင်းကြေးဆိုတာရှိတယ်လေ။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာတွေရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပင်။ ကျေးဇူးရှင်ကို တတ် နိုင်သလောက် အကာအကွယ်ပေးရမှာပဲ။ ဒါမှလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကြီးကြောင့် မကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်မှုလုပ်ငန်းတွေ သက်ဆိုးရည်နေတာ ပေါ့။ အများပြည်သူအတွက် မကောင်းပေမယ့် ပုလင်းတူ ဘူးဆိုတွေအတွက်ကတော့ အညမည သဘောအရ အပြန် အလှန် ကျေးဇူးပြုနေတာပဲ။ ကြားသိတာပြောရရင် အဲဒီ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုယ်တိုင်က နာမည်ခံ ခိုင်းပြီး ခိုင်ကြီးလုပ်တာတွေတောင်ရှိသေးတယ်။ ထားပါတော့။

အဲဒီချဲ့ခိုင်က မမှန်မကန်ချုပ်ထားတဲ့ စာချုပ်ကြီးနဲ့ ယုံကြည်အပ်နှံမှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်ဆိုပြီး ရဲစခန်းတိုင် အမှုဖွင့်ပါလေရော။ တူမလေးနဲ့က လင်မယား စိတ်သဘော ထားချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ ကွဲတာမဟုတ်ဘူး။ မိခင်ကြီး သဘော မတူ လက်မခံလိုသာ ခွဲနေရတာ။ ဒါကြောင့် ဦးလေးတော်တဲ့ ဦးစလင်းဆီ လှမ်းပြီးအကူအညီတောင်းနေတာ။ တူမလေးနဲ့

ဖတ်သက်တော့ တူလေးနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်ရပါတယ်။
တရားရုံးအမှုစွဲတင်တော့ ရှောင်နေတယ်။ တရားခံပြေးမူပေါ့။

ကြားထဲမှာ ခိုင်က တူမလေးကို ကျပ်နေတာ။ ဘယ်
လောက်ပေး ညှာလောက်ပေးပေါ့။ နည်းမျိုးစုံနဲ့ လုပ်နေတာ။
ဘာမှပတ်သက်တာမရှိတော့ မပေးနဲ့ပေါ့။ စာချုပ်ကလည်း
မမှန်တဲ့စာချုပ်။ အဲဒီအထဲမှာ တူမလေးလက်မှတ် ပါတာ
လည်းမဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ တူမလေးလင်မယားကို
ငွေရလိုမှုနဲ့ ညောင်ဦးခရိုင် တရားရုံးမှာ တရားစွဲပါလေရော။

တရားစွဲခံရပြီဆိုတော့ ဘာမဟုတ်တမမှန်ရှိတာ
ကြောက်ပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်တော့တာပဲ။
တရားမမှုစွဲတာ အလျဉ်းစလိုလုပ်စရာမလိုဘူး။ ဖမ်းဟယ်ဆီး
ဟယ် မလုပ်ပါဘူးပြောလည်း မတွေ့ကြုံဖူးတော့ ကြောက်နေ
ကြတာ။ ဦးစလင်းနဲ့ အလှမ်းဝေးနေတော့ နီးရာအကူအညီ
တောင်း လုပ်ကြပေါ့။ ဘာမှနားမလည်တော့ မကုန်သင့်တာ
တွေကုန်၊ ဟိုကောင်းနီးနီး၊ ဒီကောင်းနီးနီးပေါ့။ တူလေး
အတွက် တစ်ဖက်သတ်စစ်ပေါ့။ တူမလေးက တရားလိုလုပ်
စွဲတဲ့ခိုင်နဲ့ ငွေကြေးအဆက်အသွယ် လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။ ကျောက်
ပန်းတောင်းမြို့နယ် တရားရုံးမှာ ရာဇဝတ်ကြောင်းစွဲစဉ်က
လည်း ပါတာမရှိဘူး။ စာချုပ်မှာလည်း လက်မှတ်ထိုးထား
တာမရှိဘူး။ ပေးရမည့်တာဝန်မရှိဘူးဆိုပြီး ချေပပေါ့။ တရားမ
မှုဆိုတော့ ဟိုလျှောက်လွှာလေးတင်လိုက်၊ ဒီလျှောက်လွှာ
လေးတင်လိုက်၊ အမိန့်ချလိုက်ဆိုတော့ ကြာတာပေါ့။ နောက်
ပြီး တရားရုံးကို လိုအပ်မှုသွားရတာပေါ့။ ရှေ့နေသွားရင် ပြီး
တာပဲ။ ကြာလည်းကြာပေါ့။ တူမလေးက ရုံးမသွားရပေမယ့်
ရင်ထဲမှာ အမှုရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုကို ခံစားနေရတာ။
အဲဒါကို သူမခံစားနိုင်ဘူး။

စိတ်ထဲမထားနဲ့ပြောလည်း မရဘူး။ အမှုပြတ်အောင်
ငွေပေးဆပ်လိုက်တယ်။ ဥပဒေမျက်စေ့နဲ့ကြည့်ရင် ဘာမှ
ပေးစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ စေးရောင်ပြီး ကလေးတစ်
ယောက်နဲ့ ဘဝကို ရုန်းကန်နေရတာ။ ငွေကျပ်သိန်းနှစ်ရာဆို
တာ လွယ်လွယ်ရှာလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ကုန်းရုန်းပြီးရှာ၊ ရှာ
ပြီးဆပ်ပေါ့။ ဦးစလင်းဆိုလိုချင်တာက ဥပဒေအညီ တရားမျှ
တမှု ရှိစေချင်တာပါ။ တရားစီရင်ရေး ယန္တရားကြီးကို အခွင့်
အရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့ ကိုယ်ကျိုးရှာတာမျိုး၊ အသုံးချတာမျိုး
မဖြစ်စေချင် မလုပ်စေချင်ဘူး။ ပေးရမည့်သူကလည်း မှန်မှန်

ပေး၊ ရစရာရှိတဲ့သူကလည်း တရားသဖြင့် အမှန်ရစရာရှိတာပဲ
တရားစွဲတောင်းပေါ့။

ဒါကြောင့် ဥပဒေကို ဗဟုသုတအဖြစ် လေ့လာကြ
ပါလို့ ဦးစလင်းက တိုက်တွန်းရင်း ဥပဒေဆောင်းပါးတွေရေး
နေတာ။ တီးမီခေါက်မီတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ရာဇဝတ်လား။
တရားမလားဆိုတာလောက် ခွဲသိသင့်တယ်။ ရာဇဝတ်မှုဆိုရင်
အရပ်ပြောနဲ့ အဖမ်းခံရမှာလား။ မခံရဘူးလားပေါ့။ ရာဇဝတ်
မှုတိုင်း ဖမ်းလို့မရဘူးဆိုတာ သိထားသင့်တယ်။ ရဲစခန်းကို
အမှုတိုင်းဖွင့်လို့မရဘူး။ တချို့အမှုက တရားရုံးဦးတိုက်
လျှောက်ရတယ်လို့ ယေဘုယျလောက် သိထားသင့်တာပေါ့။

ယခုဆောင်းပါးတွင် ရာဇဝတ်နှင့် တရားမမှုတို့ တူညီ
သော အခြေခံသဘောတရားများထဲမှ တစ်ကြိမ်စစ်ဆေး
စီရင်ပြီး အပြီးအပြတ်ဖြစ်နေသော အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ထပ်မံ
တရားစွဲဆိုခြင်းမပြုရန် ကန့်သတ်ထားသည်ကို တင်ပြပါမည်။

ပြစ်မှုဆိုရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ပါ မူရင်း
အတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။

၄၀၃(၁) စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာရှိသော တရားရုံးတစ်
ရုံးက ပြစ်မှုတစ်ရပ်အတွက် တစ်ကြိမ်စစ်ဆေး၍ ပြစ်မှုထင်
ရှား စီရင်ခြင်းခံရသူ၊ သို့မဟုတ် အဆိုပါအမှုမှ အပြီးအပြတ်
လွှတ်ခြင်းခံရသူတစ်ဦးမှာ ဤကဲ့သို့ အဆိုပါ ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်သည့် စီရင်ချက်၊ သို့မဟုတ် အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်
လိုက်သည့် စီရင်ချက်သည် အတည်ဖြစ်လျက် ရှိနေချိန်တွင်
၎င်းပြစ်မှုနှင့် ထပ်တူပြစ်မှုဖြင့် ထပ်မံစစ်ဆေးစီရင်ခြင်း မခံ
ထိုက်စေရ။ ထို့ပြင် ထိုသူအပေါ် ၎င်းအမှု အကြောင်းခြင်း
ရာများကို အကြောင်းပြု၍ ပုဒ်မ ၂၃၆ အရ အခြားကွဲလွဲ
သည့် စွဲချက်တစ်ရပ်တင်နိုင်သော အခြားပြစ်မှုအတွက်ဖြစ်
စေ၊ ပုဒ်မ ၂၃၇ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်သည့် ပြစ်မှု
အတွက်ဖြစ်စေ ထပ်မံစစ်ဆေးစီရင်ခြင်းလည်း မခံထိုက်စေရ။

၂ ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အမှုမှ အပြီးအပြတ်
လွှတ်ခြင်းခံရသူ၊ သို့မဟုတ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရသူကို
ယခင်က စစ်ဆေးစီရင်ရာတွင် ပုဒ်မ ၂၃၅ ပုဒ်မခွဲ ၁ အရ
သီးခြားစွဲဆိုချက်တစ်ရပ် တင်နိုင်သည့် အခြားသီးခြား ပြစ်မှု
တစ်ရပ်အတွက် နောင်တွင် ထပ်မံစစ်ဆေး စီရင်နိုင်သည်။

ပုဒ်မခွဲ ၃၊ ၄၊ ၅ တို့ကို မဖော်ပြတော့ပါ။ သာမန်ဗဟု
သုတအလိုတူ ဖတ်သူများနားလည်ရန် ခက်ခဲပါသည်။ ပုဒ်မခွဲ

၁ နှင့် ၂ ပါ ပုဒ်မ ၂၃၅ (၁)၊ ၂၃၆၊ ၂၃၇ တို့ကို အနည်း အကျဉ်းရှင်းပြပါမည်။

၂၃၅(၁) အမှုတစ်မှုတည်းဖြစ်အောင် ဆက်စပ်နေ သည့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ပြီး တစ်ခုတည်းသော ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်မှုမှ ပေါ်ပေါက်လာသော ပြုလုပ်မှုများ၌ လူတစ် ယောက်တည်းက တစ်မှုထက်များသော ပြစ်မှုမျိုးကို ကျူး လွန်လျှင် ယင်းသို့ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုများကို ယင်းလူအား စစ်ဆေးစီရင်သည့် အမှုတစ်ခုတည်းတွင် အဆိုပါပြစ်မှုတိုင်း အတွက် စွဲချက်တင်၍ စစ်ဆေးစီရင်နိုင်သည်။

ပြုလုပ်မှုတစ်ခု သို့မဟုတ် ဆက်လက်၍ တစ်ဆက် တည်းပြုလုပ်မှုမှ ပြစ်မှုအမြောက်အမြားဖြစ်စေရာတွင် မည် သည့်ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း ဝေခွဲရန်ခက်ခဲသည့် အနေ အထားတွင် ပြစ်မှုအရပ်ရပ်ကိုဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြင့်ဖြစ်စေ စွဲချက်တင်စစ်ဆေးနိုင်ကြောင်း ပုဒ်မ ၂၃၆ တွင် ပြဆိုသည်။ ပုဒ်မ ၂၃၇ မှာ ပြစ်မှုအရပ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ထားစေကာမူ အခြားကဲ့သို့သော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လျှင် စွဲချက်တင်မထားစေကာမူ ပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားပါသည်။

ဤဆောင်းပါးဖတ်ရှုသူသည် ဥပဒေနှင့် အလှမ်းဝေးသူ ဖြစ်ပါက နားလည်လိမ့်မည်မထင်ပါ။ ဥပဒေသမားသည်ပင် ရဲဖန်ရဲခါ၌ နားလည်အောင် အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရသည့်ပြင် စီရင် ထုံးနည်းတို့ဖတ်မှ နားလည်သဘောပေါက်သည်များ ရှိပါသည်။

စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးဆိုသည်ကို သာမန်ပြည်သူ တစ်ယောက် နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ တရားသူကြီးများကို နိုင်ငံတော်မှ ခန့်အပ်ရာတွင် စတင်ခန့်ထားရာ၌ တတိယတန်း အာဏာသာ ပေးအပ်ပါသည်။ နောက်မှ လုပ်သက်ပေါ်ကြည့် ၍ ဒုတိယတန်းအာဏာ၊ ပထမတန်းအာဏာများကို တိုးပေး ပါသည်။ အာဏာအပ်နှံထားသည့် ဘောင်အတွင်းမှ အမှုကို စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ အပ်နှံထားသည်ထက်ပို၍ စီရင်လျှင် ပျက်ပြယ်ပါသည်။ လုပ်ပိုင်ခွင့်မပြဘဲ လုပ်၍မရပါ။ ထောင် ဒဏ်တစ်လသာ ချမှတ်ရန် အာဏာပေးထားပါက ထိုထက် ပို၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခွင့်မရှိပါ။

ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် စီရင်ချက်၊ သို့မဟုတ် အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်သည့် စီရင်ချက်သည် အတည်ဖြင့် လျက်ရှိနေချိန်တွင် ၎င်းပြစ်မှုနှင့် ထပ်တူပြစ်မှုဖြင့် ထပ်မံစစ်

ဆေးစီရင်ခြင်း မခံထိုက်စေရဆိုသည်ကိုလည်း ရှင်းပြမှ နားလည်နိုင်ပါသည်။ စီရင်ချက် အတည်မဖြစ်သည်များလည်း ရှိနေ၍ ထည့်သွင်းပြဋ္ဌာန်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်သူ ရှင်းလင်းစွာ သဘောပေါက်နိုင်ရန် မူခင်း ဖြစ်ရပ်လေးနှင့်ယှဉ်၍ ရှင်းပြပါမည်။ မဆလခေတ် ဒိုက်ဦးမြို့ နယ် တရားရုံးမှာကြုံခဲ့တဲ့ အမှုဖြစ်ပါသည်။ တရားလိုက တရားခံဖြစ်သွားသော အမှုဖြစ်သည်။

အမှုက မုဒိမ်းမှု၊ တရားလို အမျိုးသမီးကို ညှိနှိုင်းပြီး ငွေပေးသည်။ အမှုရုပ်သိမ်းသည်။ ရုပ်သိမ်းသည့်အကြောင်း ရင်းကို တရားရုံးကမေးသည်။ တရားခံဘက် ရုပ်သိမ်းဖူးများက တောင်းပန်သည်ကိုလက်ခံပြီး အမှုဆက်မလုပ်လိုတော့၍ဆို လျှင် ပြဿနာမရှိပါ။ ယခုတော့ မမှန်မကန်တိုင်ကြားခဲ့၍ အမှုရုပ်သိမ်းခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ရုံးတော်ရှေ့တွင် ထွက်ဆို သည်။ လိမ်တိုင်လျှင် ပြစ်မှုပုဒ်မ ၂၁၁ အရ ငြိစွန်းပါသည်။ ဤကဲ့သို့သော အမှုမျိုးကို တရားရုံးက တရားလိုပြုလုပ်ပြီး တရားစွဲရပါသည်။ ပုဒ်မ ၂၁၁ ကဲ့သို့ ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပုဒ်မများ ရှိပါသည်။ တရားရုံးက တရားလိုပြုလုပ် တရားစွဲဆိုရ မည်ဟုဆိုသဖြင့် အခြာသူက တရားစွဲလျှင် စွဲခွင့်မရှိ၍ လက်ခံ စစ်ဆေးလျှင်လည်း တရားမဝင်ပါ။ တရားမဝင်သော စီရင် ချက်သည် အထက်ရုံးကပယ်ဖျက်လျှင် အတည်မဖြစ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် စီရင်ချက်အတိုင်းဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကို ထည့် သွင်းပြဋ္ဌာန်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အတည်မဖြစ်သော စီရင်ချက် ကြောင့် ပြစ်ဒဏ်ကျခံရလျှင်လည်း အမှုမရှိခဲ့ဘဲသကဲ့သို့ သတ် မှတ်မည်ဖြစ်၍ ထိုပြစ်ဒဏ်ကျခံရမှုသည်လည်း တရားမဝင် တော့ပါ။

ဤမျှဆိုလျှင် သဘောပေါက်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတည်းအပေါ် အကြိမ်ကြိမ် တရားစွဲဆိုခံရခြင်း မရှိစေရန် ဤကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ကို ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ အပြီးအပြတ်လွှတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ပြစ်ဒဏ်စီရင်သည် ဖြစ်စေ ဥပဒေနှင့်အညီ ဖြစ်ရန်လိုအပ်ပါသည်။ တရားမမှုတွင် မီးသေခြင်းဟု ခေါ်ပါသည်။ ဆက်လက်၍ စောင့်မျှော်ကြည့် ရှုကြပါရန် အသိပေးတိုက်တွန်းလိုက်ရပါသတည်း။

စလင်းဦးအောင်သိန်း
၀၉ ၅၄၀၁၉၄၀

မြန်မာနိုင်ငံ

ပိုးသတ်ဆေး ဥပဒေသစ်နှင့် ဖြစ်မှုဖြစ်ဒဏ်

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မြန်မာနိုင်ငံ ပိုးသတ်ဆေးဥပဒေ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်ဥပဒေ အမှတ်(၁၄)၊ ပုဒ်မ(၃၉) တွင် -

(၁) မည်သူမဆို၊ ရောင်းချသည့် ပိုးသတ်ဆေးများ၏ အာနိသင်များ ပြောင်းလဲစေရန်အတွက် အခြားအရာဝတ္ထုပစ္စည်းနှင့် ရောနှောခြင်း၊ ပြုပြင်ခြင်းနှင့် မမှန်မကန် ကြော်ငြာရောင်းချခြင်းပြုလျှင် ...

(၂) မည်သူမဆို မှတ်ပုံတင်အဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ပိုးသတ်ဆေး၊ အဆိပ်ဆေးတို့ကို နိုင်ငံခြားမှ မှာယူတင်သွင်းလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရောင်းချလျှင် ...

(၃) မည်သူမဆို လိုင်စင်မရှိဘဲ ပိုးသတ်ဆေး၊ အဆိပ်ဆေးကို လက်လီလက်ကား နိုင်ငံခြားမှ တင်သွင်းရောင်းချလျှင်၊ ရောင်းဝယ်လျှင်
(၄) ပိုးသတ်ဆေး၊ အဆိပ်ဆေးကို အသုံးပြုပြီး သတ္တဝါများတို့ကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်လျှင်၊ လူအများစားသုံးကြသော သီးနှံ၊ အစားအစာ၊ အဖျော်ယမကာများ၌ ထည့်သွင်းအသုံးပြုလျှင် ...

(၅) မည်သူမဆို ပိုးသတ်ဆေး၊ အဆိပ်ဆေးကို အသက် ၁၈ နှစ်နှင့် အသက် ၁၈ နှစ်အောက် ကလေး၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ၊ နို့ထိန်းမိန်းမအား ကိုင်တွယ်စေခိုင်းခြင်းပြုလျှင် ...

ယင်းပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရပါက ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်၊ ငွေဒဏ် ကျပ် ၁၀ သိန်း ကျခံကြရမည်အပြင်၊ ပစ္စည်းကို သိမ်းဆည်းခြင်း ခံကြရမည်ဖြစ်၏။

(၆) ပိုးသတ်ဆေး၊ အဆိပ်ဆေးဝါးကို ကိုင်တွယ်သုံးစွဲရာတွင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ ထိခိုက်နစ်နာ၊ ဘေးအန္တရာယ်မဖြစ်စေရ။ အသက်ဘေးအန္တရာယ်များ ဖြစ်စေလျှင် ထောင်ဒဏ် ၆ လ၊ ငွေဒဏ်ကျပ် ၃ သိန်းအထိ ကျခံကြရမည်။

(၇) ပိုးသတ်ဆေး၊ အဆိပ်ဆေးဝါးကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးမှု (သေစေမှု) ဖြစ်စေလျှင် ရာဇသတ်ကြီးဥပဒေအရ ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သင့်စေရမည်။ ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်အထိ၊ ငွေဒဏ် ကျပ် ၁၀ သိန်းအထိ ကျခံစေရမည်အပြင် သက်သေခံပစ္စည်းကိုလည်း နိုင်ငံပိုင်အဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်း ခံကြရမည် ဖြစ်၏။

(အခန်း ၁၅၊ ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်များ)

ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော် ဥပဒေ အမှတ်(၁၄)၊ (၂၀၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၆)

လောဘသားကောင်များ

■ ဟန်သီဝင်

မယ်ပြီး လားရှိုးသို့ခရီးထွက်ရပါမည်။ အဖော်အဖြစ် အဒေါ်အဖျိုကြီးလည်းပါမည်။ နွေရာသီ သင်္ကြန်ကာလ နီးလာပြီဖြစ်၍ ကားလက်မှတ်ကလည်းခက်ခက်ခဲခဲ ရအောင်ဝယ်ရသည်။ လက်မှတ်တော့ရပါပြီ။ ခရီးသွားမည်ဆိုတော့ အိမ်စောင့်မည်သူကမရှိ။ အဖေနှင့် အမေက တရားရိပ်သာဝင်သွားကြသည်။ အစ်မလင်မယား မိသားစုကလည်း ယောက္ခမရှိရာနယ်က ပြန်မလာနိုင်။ အိမ်ကိုသော့ခတ်သွားရမည်။ သော့ခတ်သွားသည်က အရေးမကြီးပေ။ ရပ်ကွက်ဆိုတော့ မီးရေးထင်းရေး

ကြောက်ရသည်။ သည်တော့ မိသားစုပိုင်သမျှ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဘဏ်စာအုပ်များ အကုန်ထည့်လာသည်။ ကိုယ်နှင့်မကွာပါလာတော့ စိတ်ချရသည်။

အဝေးပြေးကားကွင်းသို့ ရောက်ပေပြီ။ ကားပေါ်လည်း ခရီးသည်က ဘေးခုံပါမက အလယ်ခုံလည်းပြည့် ခရီးဆောင်သေတ္တာအပြင် လက်ဆွဲအိတ်ကတစ်ဖက်၊ ကားစမ်းဇိုက်အတွင်း သေတ္တာထည့်အပ်ရန်ပြုစဉ် ကားလိုက်စပါယ်ယာက -

“အစ်မ လက်ထဲကအိတ်ကော အပ်မှာလား”

“ဟင်အင်း လူနဲ့အတူယူမှာ”
“အစ်မအိတ်က ကြီးလွန်းတယ်။ ခုံအောက်ထဲထည့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခရီးကလည်းဝေး၊ လူကလည်းကျပ်နဲ့အကြာကြီး ကားစီးရမှာ”

စပါယ်ယာပြောတော့မှ စဉ်းစားမိရင်း လက်ဆွဲအိတ်ကိုဖွင့် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ တက်ပလက်ပြားကိုပြောင်းထည့်။ ဝတ်ထားသည့် ဆွဲကြိုး လက်ကောက်ချွတ်ကာ ထည့်လိုက်သည်။ အိတ်ထဲသို့ ထည့်စရာရှိတာထည့်ပြီး ဖော်ပိတ်၊ သော့ခတ် စိတ်ချပြီး ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို ကားစမ်းဇိုက်မှာ

ဘက်ရော Baggage အပ်လိုက်တော့ သည်။

သည်လိုနှင့် လားရှိုးမြို့သို့ အဝေး ပြေးခရီးသည်တင်ကားဖြင့် လိုက်ပါလာ ခဲ့သည်။ ပဲခူး ၁၁၅ မိုင်၊ နေပြည်တော်၊ မန္တလေး၊ ပြင်ဦးလွင်အတက် အနီးစခန်း ရွာရှိသည့် နေရာရောက်မှ ခရီးသည် အဆင်းရှိသည်။ တအိအိထွက်ခွာလာ သော ကားကြီး လားရှိုးမြို့သို့ ဆိုက် ရောက်ပါပြီ။ ခရီးသည်အားလုံး ခရီး ဆုံးပြီဖြစ်၍ ဆင်းကြသည်။ ကားဝမ်း နိုက်အတွင်း အပ်နှံထားသည့် မိမိပစ္စည်း မိမိရွေးယူကြသည်။ မယ်ဖြိုးတို့ အပ်နှံ ထားသည့် ပစ္စည်းက ထွက်မလာ။ အား သုံးသာ ပြီးသွားသည်။ သေတ္တာနှင့် သက်ဆွဲအိတ်ကြီး မထွက်လာ။ မှား သူစရာလည်း မရှိ။ ဂိတ်မှူးနှင့်ကားမှာ ဘာဝန်ရှိသူတို့အား မေးရ ပြောရသည်။ ဂိတ်က တာဝန်မယူချင်း ရန်ကုန်ဂိတ် မှာတုန်းက မယ်ဖြိုး၏ပစ္စည်းများက ကုန်တင်ပစ္စည်းအားလုံး၏ အပေါ်မှာ တင်ထားပေးသည်။ ယခုတော့ အစ အနမတွေ့ရတော့။ မယ်ဖြိုး တရားရိပ် သာဝင်နေသော ဖခင်ကို ဆက်သွယ်ရ တော့သည်။ နောက်ဆုံး ဂိတ်မှူးနှင့် အဖေ ဖုန်းပြောတော့မှ ပစ္စည်းများယူ သွားသူ လာအပ်လျှင် အကြောင်းကြား ပေးမည်ဟုဆိုသည်။

မယ်ဖြိုးတို့ ခုမှဒုက္ခ။ အဝတ်လဲ စရာလည်းမရှိ။ ညကလည်း မိုးချုပ်နေ ပြီ။ ဘယ်နားသွား အဝတ်အစားဝယ် ရမည် မသိ။ သည်လိုနှင့် တည်းခိုခန်း တည်းပြီး ကားဂိတ်ကို သွားစုံစမ်းရ သည်။ အခြေအနေက မထူး လက်

ဝတ်လက်စားက သိန်းအစိတ်ဖိုးလောက် ရှိသည်။ ဘာလဲစာအုပ်ကံ ခြောက်အုပ်၊ ငွေသားက မနည်း။ စုစုပေါင်းလျှင် သိန်း ခြောက်ရာ၊ ခုနစ်ရာ ရှိသည်။

သည်လိုနှင့် ကားဂိတ်ကလည်း တာဝန်မဲ့စကားပြောလာသည်။ မိန်း ကလေးမို့ မထီမဲ့မြင်ပြုကြသည်။ တစ် ရက်မှာတော့ ကားဂိတ်က သတင်းပို့ လာသည်။ မန္တလေး ပြင်ဦးလွင်၊ လားရှိုး လမ်း အနီးစခန်း ယဘင်းစိုက်ခင်းအနီး မှ ဆက်သွယ်လာကြောင်း၊ ခရီးဆောင် သေတ္တာအိတ်တစ်ခု ကောက်ရထား ကြောင်း ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်းနံပါတ်ပေး လာသည်။ မယ်ဖြိုး ဝမ်းသာသွားရ သည်။ ပေးထားသည့်ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ကျွန်မရဲခရီးဆောင်အိတ် ကောက်ရတယ်ဆိုလို့ ဖုန်းနံပါတ်ပေး ထားလို့ ဆက်သွယ်တာပါရှင်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် ပဲ လာပါ။ ရဲခေါ်လာတာ ဘာညာမလုပ် လာပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ညှိနှိုင်းစရာရှိပါ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ စိတ်ချပါ။ ကျွန်မ တို့ တူဝရီးနစ်ယောက်တည်းပဲ လာမှာ ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားကို ဒီဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်မယ်။ ဘယ်ကိုလာရမယ်ဆို တာ ထပ်ပြောမယ်”

ထပ်မေး၍မရတော့။ ဟိုဘက်က ဖုန်းချပြီး သေတ္တာပိတ်လိုက်ပုံရသည်။ အခြေအနေကတော့ အက်ရှင်ဇာတ် ကားနယ် ဖြစ်လာသည်။ မနေသာတော့ အဖေ့ကို အကျိုးအကြောင်း လှမ်းပြော

ပြရာ မန္တလေးမှာ တာဝန်ထမ်းခဲ့စဉ်က ရဲမှူးများအား အကူအညီတောင်းရ တော့သည်။ အရပ်သားပမာ ကားတစ် စီးဖြင့် မယ်ဖြိုးတို့အား ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်ပါစောင့်ကြည့်ပေးထားသည်။

ထိုလူချိန်ဆိုသည့် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သို့ မယ်ဖြိုးသွားလိုက်သည်။ ထိုလူ ပြောသည့်ပုံစံနှင့်လူ ရှာမတွေ့။ ထိုလူ ကတော့ မယ်ဖြိုးတို့ အမျိုးသမီးနှစ် ယောက်တည်း လာမလာ သေချာ အောင် စောင့်ကြည့်ပုံရသည်။ သေချာ တော့မှ နောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်နေရာသို့ လာရန်ပြောသည်။ သွား တွေ့လိုက်သည်။ ထိုလူက ဆိုင်ကယ် တစ်စီး၊ မယ်ဖြိုးတို့တူဝရီးကတစ်စီး၊ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီနှင့် သွားကြသည်။

အနီးစခန်းရွာအနီးနယ်မြေ ယာ ခင်းအနီး ကားလမ်းမဘေးမှာ မယ်ဖြိုး ၏အဝတ်အိတ်၊ အကျီအချို့ ပြန်ကြနေ သည်။ ယာခင်းလုပ်သည့် အမျိုးသမီး အချို့ သူ့အကျီလုံချည်အား ဝတ်ဆင် ထားတာ တွေ့ရသည်။

“ကားတက်ကြိတ်ထားတာ တွေ့ လို့”

ဟု ပြောကြသည်။ မယ်ဖြိုး သေ သေချာချာကြည့်လိုက်သည်။ ကားကြိတ် ခံထားရသည့်ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ ကားကြိတ် ခံရလျှင် အိတ်က ရွံပေကျကာ ပျက်စီး နေမည်။ အဝတ်အစားများလည်း ပျက် စီးပေကျနေမည်။ ခုတော့ မသင်္ကာစရာ ပင်။ ဒါပေမယ့် မိမိဘက်က မောင်းတင် ၍မရသည့် အခြေအနေ။

“ဒီအိတ်ထဲမှာပါတဲ့ လက်ဝတ် လက်စားတွေရယ်၊ တက်ပလက်ပြား

ရယ်၊ ဘာထိစာရင်းစာအုပ်ခြောက်အုပ် ကရော ဘယ်သူတွေထားလဲ”

မယ်ဖြိုးအား ဖုန်းဆက်ခေါ်သူ အား မေးရတော့သည်။

“မိလား၊ ဒီပစ္စည်းတွေကောက်ရ တဲ့ရွာကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုရောက်တော့ ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့”

“ကျွန်မတို့က မိန်းမသားတွေ လေ။ ရှင်ခေါ်တိုင်း ယုံလို့ဖြစ်မလား”

“ခင်ဗျားဗျာ ကျုပ်တို့ရွာကိုသာ လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားပစ္စည်းပြန်ရစေရမယ်။ မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူး။ စိတ်ချ”

မယ်ဖြိုး ထိုလူ ဦးဆောင်ခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ အနောက် မှာ သူမ၏အဖေ အကူအညီတောင်း ထားသည့် ရဲဝန်ထမ်းများပါလာ၍ ဖြစ် သည်။

ခပ်ဝေးဝေး ယာခင်စိုက်ခင်းများ အား ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်သွားရပါ သည်။ ကျေးရွာငယ်တစ်ခုအရောက်မှာ အိမ်တိုင်းလိုလိုက ထွက်၍ မယ်ဖြိုးတို့ အား ထွက်ကြည့်ကြသည်။

“ကဲ...ဘယ်မှာလည်း ကျွန်မရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားယူထားတဲ့သူ ခေါ် ပေး”

ထိုလူက ခေါင်းခါပြသည်။

“အဲဒီပစ္စည်းကို သိလည်းမသိဘူး။ မြင်လည်းမမြင်ဘူး”

အပြတ်ရှင်း ငြင်းဆိုတော့သည်။

“မိဆို ကျွန်မရဲ့ တက်ပလက် ပြား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အင်တာနက်ရော၊ ဖုန်းရော သုံး လို့ရတယ်။ နှစ်သိန်းခွဲတန်တယ်။ ပြီး

တော့ ကျွန်မအလုပ်ကိစ္စမှတ်တမ်းတွေ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါ ပြန်ရမဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျားကို ရွာ ထဲကို ခေါ်သွားမယ်။ ခင်ဗျားပစ္စည်း ကောက်ရထားတဲ့သူတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းကြည့် ပေါ့”

ပြောပြီးတာနှင့် ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဘာထိစာအုပ် တစ်အုပ်ချင်းစီအား တစ်ယောက်ချင်း ကိုင်ထားပြထားသည်။ ပြီး တက်ပ လက်ပြားရော ပါသည်။

တက်ပလက်ပြား ကိုင်ထားသူက ငွေတစ်သိန်းခွဲနှင့်ရွှေမှ ပေးမည်။ ဘာထိ စာအုပ်ကိုင်ထားသူများက တစ်အုပ် လျှင် သိန်းငါးဆယ်နှင့်ရွှေရမည်ဟု ပြောလာကြသည်။

“အို...ဒီလို မတရားတောင်းတာ တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မရွေးနိုင်ဘူး”

မယ်ဖြိုး စိတ်လည်းတို၊ ခေါသ လည်းဖြစ်မိသည်။ လှည့်ပြန်မည်ပြု သောအခါ ရွာထဲကလူတွေထွက်လာပြီး ဝိုင်းထားတော့သည်။ သေသေချာချာ အကွက်ကျကျ စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်ပေ သည်။ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာ သည့် ရဲတပ်ဖွဲ့လည်း မနေသာတော့။ တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ရတော့သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ပါလာကြောင်းသိမှ လက်လျှော့ သွားကြပြီး ရဲမှခင်းအဖြစ် ဆောင်ရွက် ရတော့သည်။

အမှန်က ရန်ကုန်အဝေးပြေးကွင်း ဂိတ်ရောက်ပြီး ကားဝမ်းစိုက်အတွင်း ခရီးဆောင်အိတ် အပ်နှံခါနီးကျမှ မယ် ဖြိုးသည် လက်ဝတ်လက်စားများ လှူပြင် ကွင်းမှာချွတ်ပြီး ပြောင်းထည့်သည်။

အဖိုးတန်ပစ္စည်း၊ စာရွက်စာတမ်းများ မိမိနှင့်တစ်ပါတည်း မယူဆောင်ခြင်း။ Baggage အပ်နဲ့သူများရှေ့ လုပ် ဆောင်မှုက ပြဿနာကို ဖိတ်ခေါ်တာ နှင့် အတူတူပင်။

ထို့ကြောင့် ကားနောက်လိုက် ဝန်ထမ်းနှင့် သူတို့နယ်မြေဒေသခံနှင့် ကြိုတင်ချိတ်ဆက်ထားပြီး ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းပြုတ်ကျကျန်ခဲ့သည်ပုံစံ ပြုခဲ့ကြ သည်။ ပြီးတော့ ယခုလို ငွေများတောင်း ခံရန် လမ်းညွှန်သူက ချိတ်ဆက် အကွက်ကျကျ စီစဉ်သူသည် ဖြစ်မှုနှင့် အလုပ်တာဝန်ရပ်စဲခြင်း ခံထားရသည့် ထိုရွာဒေသခံရဲတပ်ကြပ်ဖြစ်နေသည်။

ကံကောင်းထောက်မဉ်းသာ ဘာထိ စာအုပ်နှင့် ရွှေပစ္စည်းတစ်ဝက် ပြန်ရခဲ့ သည်။ သင်္ကြန်ရက်မတိုင်မီ ဘာလ်ဖွင့် ရက်ကာလက ထိုဘာထိစာအုပ်များနှင့် သွား၍ ငွေထုတ်ယူခွင့်ရရန် ကြိုးပမ်း ကြသေးသည်။ မရတော့မှ ယခုလို ငွေ ညှစ်တောင်းခံခြင်းကိစ္စ စီစဉ်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဘာထိစာအုပ်ပါသွား ကတည်းက မယ်ဖြိုးအဖေက ဘာထိ စာအုပ်ပျောက်ဆုံးကြောင်း အကြောင်း ကြားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ အမှတ်မထင် ပြုဆောင် ချက်ကြောင့် လောဘသားတို့ကို ဖိတ် ခေါ်မိသကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ အစဉ် အမြဲ သွားသတိ၊ လာသတိရှိစေရန် ၂၀၁၃ ခုနှစ်ကာလ ဖြစ်ရပ်မှန်အား ရေးသားလိုက်ရပေသည်။

ဟန်သီလီ

ထောင်မှူးများ

အလိုရှိသည်

ပဟိုစော

■ ပဟိုစော

ထောင်မှူးများ အင်္ဂါဂိုဏ်း

အပိုင်း(၁၁၀)

တောကြီးတန်းမှ ပုဂံညောင်ဦးသို့

တူးတူးတို့ရေ...

တောကြီးတန်းစခန်းမှာ ရှင်မြ ရဟန်းခွဲ စည်စည်ကားကား ပျော်ပျော် ပါးပါးနဲ့ ဆင်နွှဲပြီးစီးတဲ့ ညနေစောင်းမှာ TE ကားကြီးသုံးစီး စခန်းထဲမောင်းဝင် ချလာပါလေရောလား။

မေးမြန်းကြည့်တော့ ဒါ ရန်ကုန် ရုံးချုပ်က ကားတွေတဲ့။ တောင်ငူလေး မိုင် ကျောက်ထုတ်စခန်းက ဝန်ထမ်း မိသားစုတွေဖြစ်ပြီး တောကြီးတန်းစခန်း ကို ပြောင်းရွှေ့လာကြတာတဲ့ဗျာ။ ကား ပေါ်မှာလည်း ကလေးတွေ၊ အမျိုးသမီး တွေ၊ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေ လေရဲ့။ မိသားစု ဆယ်ယောက်လောက် ရှိမယ်။

ဘယ်နယ်ဗျာ အထက်ဌာနဆိုင် ရာတွေက ဘာတစ်ခွန်းမှ ကိုယ့်ဆီ အကြောင်းမကြားဘဲ ဒီလောက်များပြား တဲ့ ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေကို ဒီစခန်း ပြောင်းရွှေ့လိုက်တယ်ဆိုပဲ။ ဘာအမိန့်မှ လည်း ပါမလာဘူး။ ကိုယ်လည်း ချက် ချင်းပဲ သက်ဆိုင်ရာ စိုက်ပျိုးညွှန်မှူးဆီ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်တော့ ဟိုလိုလို ဒီလို လိုနဲ့ မရေမရာပြန်ဖြေတယ်။ စီမံကိန်း

ရုံးက အကြောင်းကြားပြီးပြီ မဟုတ် လားတဲ့။ ဒါကြောင့် စီမံကိန်းညွှန်မှူးကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပြန်တော့လည်း ထို နည်းလည်းကောင်းပဲ။ စိုက်ပျိုးရုံးကပဲ အကြောင်းကြားပြီးသလိုလိုနဲ့။ မရေ မရာပါပဲ။

ဆိုတော့ ကိုယ် ရုံးချုပ်ဦးစီးဌာန ဦးစီးကို မေးကြည့်တော့ သူကလည်း တိတိကျကျ မပြောနိုင်ပြန်ဘူး။ တကယ် ကို ဘောလီသောပုတ်နေကြသလိုပါပဲ။ ဦးစီးက စိုက်ပျိုးတို့၊ စီမံကိန်းတို့ကို မေးကြည့်ပါဦးတဲ့။ ကိုယ်က မေးပြီးပြီ။ ဘယ်သူမှ ရေရေလည်လည် မဖြေနိုင် ဘူးလို့။

နောက်ဆုံး ဦးစီးက ဒါဆိုလည်း လောလောဆယ် အဲဒီဝန်ထမ်းမိသားစု တွေကို ယာယီတော့ လက်ခံထားလိုက် ပါ။ သူ ဆက်ပြီညွှန်ကြားပါမယ်တဲ့ ဗျာ။ ကြည့်ရတာ ဖြောင့်ဖွင့်ပြောဖို့ခက် လောက်အောင် နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေသလိုလိုပါပဲ။

အချိန်ကလည်း ဖိုးချုပ်ခါနီးလာ ပြီ။ နေမင်းတောင် အနောက်ဘက် တောင်တန်းပေါ် မေးတင်စပြုနေပြီ။

ကိုယ့်စခန်းမှာက ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှ မိသားစုဆယ်စုမပြောနဲ့ တစ်စုအတွက် တောင် နေရာမပေးနိုင်လောက်အောင် ပြည့်နေပြီလေ။ ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်ရ ပါ့မလဲ။

နောက်ဆုံးတော့... မတတ်နိုင် တော့ဘူး။ သီဟိုဠ်စိုက်ခင်းတွေထဲ အစောင့်ချထားတဲ့ ခဲဘက်အစောင့်တဲ တွေမှာပဲ ဖြစ်သလို နေရာချထားဖို့ အမြန်ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒါ ကြောင့် ဘယ်ကားက ဘယ်စိုက်ခင်း ကိုမောင်း၊ ဘယ်မိသားစုကို ခဲဘက် ဘယ်သူတဲမှာ နေရာချပေးဖို့ ကားတစ် စီးမှာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်စီ လမ်းပြ ထည့်ပြီး အမြန်စီစဉ်လိုက်ရတယ်လေ။ တော်သေးတာပေါ့။ စိုက်ခင်းအစောင့် တဲတွေ ရှိနေပေလို့။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော မှာ ရုံးချုပ်ဦးစီးဌာနကရော၊ စိုက်ပျိုး ညွှန်မှူးနဲ့ စီမံကိန်းညွှန်မှူးကပါ ကိုယ် ဆီ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖုန်း ဆက်ညွှန်ကြားကြပါတော့တယ်။ ကြည့် ရတာ အခုမှပဲ အထက်က တကယ် အမိန့်ကျလာသလိုပါပဲ။

သူတို့ညွှန်ကြားချက်အရ ဒီဝန်ထမ်းသီးသားစုတွေဟာ တောင်ငူ လေးပိုင် ကျောက်ထုတ်အလုပ်စခန်း ဇွန်သီလိုင်လို့ တောကြီးတန်းကို ယာယီပြောင်းရွှေ့လိုက်တာဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ နောက်နှစ်ရပ်ကြာရင် တနင်္သာရီတိုင်းက ကော့သောင်းဆီ အုန်းခခန်းဆီ ပြောင်းရွှေ့ရမှာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို လောလောဆယ် လျှို့ဝှက်ထားရမှာဖြစ်ပြီး တတယ်ပြောင်းရွှေ့တဲ့နေ့ကျမှပဲ အသိပေးဖို့ ညွှန်ကြားတယ်လေ။

ကဲ...ကြည့်လေ။ ကိုယ်ကြိုတင်တွက်ဆထားသလိုပါပဲ။ ဒီလောက်များတဲ့ ဝန်ထမ်းသီးသားစုကို ဘာအမိန့်စာမှမပါဘဲ ပြန်စားကြည့်လိုက်တဲ့ဖြစ်ရပ်က သတာမကျေတဲ့ ထူးခြားနေတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခုမှကွယ်ထားမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ ခုတော့ လျှို့ဝှက်ချက်က ပေါ်ပြီလေ။ သူတို့ပြောတာက တောကြီးတန်းစခန်းမှာ နေရာထိုင်ခင်းအားလုံး အဆင်သင့်ပါလို့ သူတို့စခန်းတာဝန်ခံက မှာလိုက်သတဲ့လေ။ ခုတော့ ရေမရှိ၊ စိုမရှိတဲ့ ရဲဘက်အစောင့်တဲလေးထဲမှာ မိသားစု ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနေကြရတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ ဝိုင်းမေးကြတာပေါ့။

ကိုယ့်မှာ ခတ်နေတာက အဖြစ်မှန်ကို သူတို့ကို အသိပေးလို့မရသေးတာပဲ။ ယာယီ လျှို့ဝှက်ထားရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားတာတို့။ လူကြီးတွေ စိတ်ထဲ တကယ်အဖြစ်မှန်ကိုသိရင် ဝန်ထမ်းတွေတွက်ပြောမှာ စိုးရိမ်နေကြပုံပဲဗျ။ မိသားစုပါတဲ့ဝန်ထမ်းတော့ မဖြစ်

နိုင်လောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် လူပျိုလူငယ်တို့ ဝန်ထမ်းဆိုရင်တော့ မပြောနိုင်ဘူးလေ။

အဲဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ တောင်ငူလေးပိုင် ကျောက်ထုတ်အလုပ်စခန်းက ပါလာတဲ့ လူပျိုဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို အစောင့်အရှောက်နဲ့ ရုံးချုပ်ပို့ပေးဖို့ ညွှန်ကြားလာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ဆီက ထောင်မှူးတစ်ယောက်နဲ့ တပ်ကြပ်ဗဟိုယောက်ကို သေချာဂရုစိုက်ဖို့ မှာပြီး အဲဒီဝန်ထမ်းကို ရုံးချုပ်ပို့ခိုင်းလိုက်ရတယ်။ ဟိုကျရင်တော့ အထက်က ဆက်လုပ်မယ့် သဘောပေါ့လေ။ ကိုယ်တို့တာဝန်က အဲဒီဝန်ထမ်း ရုံးချုပ်ရောက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ခုဟာက ဝန်ထမ်းပို့ရတာနဲ့ မတူဘူး။ တရားခံပို့ပေးရသလို ထင်ရတယ်။

ကျန်တဲ့ ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေ မေးခွန်းထုတ်ထားတဲ့ အိမ်ရာကိစ္စကို ကိုယ် ရှိတာရက် မဖြေနိုင်သေးဘူးဗျ။ အဖြစ်မှန်ကိုလည်း ပြောပိုင်ခွင့်မရှိသေးတော့ ခက်နေတာပေါ့။ အမှန်က သူတို့ကို နေရာချပေးထားတာက စိုက်ခင်းစောင့် ရဲဘက်တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ ဆောက်လုပ်ပေးထားတဲ့ တဲပဲလေ။ ဘယ်မိသားစုနေဖို့ သင့်တော်ပါ့မလဲ။ အိမ်အင်္ကျီမှ မညီညွတ်တဲ့ဥစ္စာ။

ဒီတော့ ကိုယ်က ခဏတော့ သည်းခံနေကြဖို့နဲ့ သိပ်မကြာခင် အားလုံး အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်လို့ နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ရတော့တယ်။ သူတို့ခမျာတော့ တကယ်ထင်နေရာမှာပေါ့လေ။ ကိုယ်ကလည်း မတတ်သာလို့

ကြံဖန်ပြောထားလိုက်ရတာ မဟုတ်လား။ စိတ်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့လေ။

အဲ...သူတို့ရောက်ပြီး လေးရက်လောက်ကြာတဲ့ အခါမှာတော့ အထက်က ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောရတော့တာပေါ့လေ။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ရုံးချုပ်က အသင့်ရောက်လာတဲ့ TE 11 ကားကြီးတွေ ပေါ် တင်ပေးပြီး အလာတုန်းကလိုပဲ ပြန်လွှတ်လိုက်ရပါတော့တယ်။

သူတို့တစ်တွေကို ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာကပ်ထားတဲ့ ကော့သောင်းပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးဆီ အရောက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီတစ်ဆင့် တနင်္သာရီတိုင်းက ကော့သောင်းဆီအုန်းစခန်းဆီ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ လိုက်ပါသွားကြရပါလိမ့်မယ်။ ဪ...မင်းခယောကျ်ား ကမ်းနားသစ်ပင်လို အစိုးရဝန်ထမ်းရဲ့ ဘဝဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှပါကလား။

တူးတူးတို့ရေ...

ကိုယ် တောကြီးတန်းစခန်းမှာ ကြံခဲ့ရသလိုမျိုး ထီးခမ်း ဘန်းကန်စခန်း (ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း)မှာလည်း တစ်ခါကြံခဲ့ဖူးသေးသဗျာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဝန်းသည်အေး ကျောင်းအုပ်ဖြစ်နေတဲ့ ထီးခမ်း အမက စခန်းတွင်းကျောင်းမှာ ကျောင်းနှစ်ပတ်လည် ဆုပေးပွဲနဲ့ ပဓိသောကပွဲ လုပ်ခဲ့တဲ့နေ့ကပေါ့။

မြို့နယ် ပညာရေးမှူးနဲ့ ကျောင်းအုပ်တွေ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ စုံညီစွာ တက်ရောက်အားပေးခဲ့ကြတဲ့ ပွဲပဲလေ။ အခမ်းအနား အစအဆုံး အစီအစဉ်

အတိုင်း အောင်မြင်စွာ ကျင်းပပေးနိုင်ခဲ့
ပါတယ်။ အားလုံးရဲ့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြု
စကား ပြောခံရတဲ့နေ့ပါပဲ။

အဲ . . . အခမ်းအနားပြီးစီးလို့
ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး နားမယ်လုပ်ခါ
မှ ရဲဘက် ၁၀၀ ယောက် ရောက်နေ
လို့ ထီးခမ်းဘူတာမှာလာကြည့်ဖို့ သတင်း
ရောက်လာပါတယ်။ အချိန်ကလည်း
ညနေစောင်းနေပြီ။ ထီးခမ်းဘူတာက
စခန်းနဲ့ နှစ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးကွာတာ
မှန်ပေမယ့် ဝန်ထမ်းတွေ ပင်ပန်းနေကြ
ပြီလေ။

ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတာဝန်ဖြစ်
နေတော့ စခန်းကကားတစ်စီးနဲ့ ထောင်
မှူးဝန်ထမ်းတွေခေါ်ပြီး ချက်ချင်းထွက်
လာခဲ့ရတယ်။ ထီးခမ်းဘူတာမှာ တာဝန်
ကျ ခဲ့ရအပ်တစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပို့ပေး
တဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အသင့်စောင့်နေ
ကြတယ်။

ကိုယ်က ခုရဲအုပ်ယူလာတဲ့ ဝရမ်း
တွေနဲ့ ရဲဘက်တစ်ယောက်ချင်း တိုက်
ဆိုင်ရေတွက် စစ်ဆေးပြီး လက်ခံလိုက်
တယ်။ သူတို့လည်း တာဝန်ကြီးတစ်ခု
ပေါ်သွားသလို နှုတ်ဆက်အလေးပြုပြီး
ပြန်သွားကြပါတယ်။ ကိုယ်တို့လည်း
ရဲဘက်တွေကို ကားတွေပေါ်တင်ပြီး
စခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ဒီဖြစ်ရပ်က ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကိစ္စ
တစ်ခုပြီးရင် တာဝန်ပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စ
တစ်ခု* တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပေါ်လာ
တတ်တာချင်း တူညီပေမယ့် အနှစ်သာ
ရချင်းတော့ မတူပါဘူး။ ထီးခမ်း
ဘန်းကန်စခန်းမှာက ကိုယ့်လုပ်ငန်းမှာ
အထောက်အကူပြုဖို့ ရဲဘက်အသစ်

တွေ ရောက်လာတာဖြစ်ပြီး တောကြီး
တန်းစခန်းမှာကျတော့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့
မသက်ဆိုင်တဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို
အဆင်ပြေအောင် ဖြေရှင်းပေးလိုက်ရ
တဲ့ သဘောပါပဲ။

အဲလို တောကြီးတန်းစခန်းမှာ
ရှင်ပြုရဟန်းခံ စတဲ့ ဘာသာသာသနာ
ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ခွင့်ကြုံခဲ့ရသလိုပဲ
သိပ်မကြာခင်ကာလမှာပဲ အလားတူ
ကိစ္စတစ်ခုမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ရပြန်ပါ
တယ်။ အဲဒါကတော့ မျိုးမြန်မာ
ဦးသန်းထွတ်၊ ခေါ်ခင်သန်းမိသားစုရဲ့
ဂေါတမရွှေတိဂုံစေတီတော် ရွှေထီးတော်
တင် ဗုဒ္ဓတိရစ္ဆာန်မင်္ဂလာ အခမ်းအနား
ပါပဲ။

နေရာက . . . စခန်းအနီးက မြ
တောင်ညို ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ
ကျင်းပတာပါ။ အလွန်စည်ကားခဲ့တဲ့ ပွဲ
တစ်ပွဲပါပဲ။ ကိုယ်နဲ့ ဇနီးသည်အေးနဲ့
သားတွေရယ်၊ စခန်းထဲက ဝန်ထမ်းမီ
သားစုတွေရယ် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ကြတယ်
လေ။ ကိုယ်တို့မိသားစု တစ်သက်တာ
မှာ တစ်ခါသာကြုံဖူးသေးတဲ့ ဘုရား
ထီးတော်ကို ကိုယ်တိုင်တင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့
မင်္ဂလာအခမ်းအနားတစ်ခုပါပဲ။

အဲဒီလို ဘာသာသာသနာနဲ့
သက်ဆိုင်တဲ့ ပွဲနှစ်ပွဲအပြီးမှာတော့
ကိုယ်တို့စခန်းလုပ်ငန်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့
ပွဲကြီးတစ်ပွဲနဲ့ ဆုံခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒါ
ကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ စခန်းမှာ
စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သီဟိုဠ်ပင်တွေက
၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ဆန်းမှာ ပေါ်လာမယ့်
သီဟိုဠ်စေ့တွေကို ရှေးပြိုင်စနစ်နဲ့ လေ
လံတင်ရောင်းချတဲ့ပွဲပါပဲ။

ယခင်နှစ်တွေက စခန်းအတွက်
ဝင်ငွေ တစ်နှစ်ကို လေးသိန်းလောက်
သာ ရရှိခဲ့ပေမယ့် ဒီနှစ်မှာတော့ သီဟိုဠ်
ပင်တွေ နှစ်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အသီး
အပွင့်တွေ လေလေသာသာဖြစ်နေပေ
တော့ အရင်နှစ်တွေထက် အဆ
ပေါင်း အတော်အတန် ဝင်ငွေဟိုတက်
လာနိုင်မယ်လို့ ထူကြီးတွေ သုံးသပ်ကြ
ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် သီဟိုဠ်လေလံ
အတွက် ပြင်ပက တင်ဒါခေါ်ကြည့်တဲ့
အခါ အပြိုင်ဆွဲမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ပေါ်
လာပါတယ်။ တစ်ဦးက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်
ကဖြစ်ပြီး ကျွန်တစ်ဦးကတော့ တွံတေး
မြို့နယ်ထဲက ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး
ကို ရုံးချုပ်အစည်းအဝေးခန်းမထဲခေါ်
ပြီး လေလံပြိုင်ဆွဲစေပါတယ်။

ပထမတော့ တစ်သိန်းနှစ်သိန်း
လောက်ကစခဲ့ပြီး ငါးသိန်းခြောက် ရှေ့
ဆက်မတက်နိုင်ဘဲ နှောင့်နှေးနေပါသေး
တယ်။ အဲဒီမှာ တွံတေးက ပုဂ္ဂိုလ်က
ရုတ်တရက် ဆယ်သိန်းအထိ ကျော်ပေး
လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ရန်ကုန်ကထုန်
သည်ပါ ဆယ်သိန်းကျော်လာပါတော့
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန်
အလျော့မပေဘဲ အပြိုင်ဆွဲခဲ့ကြတာ
သိန်းနှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ကနေ သိန်း
လေးဆယ်ကိုတောင် ကျော်လွန်လာပါ
တော့တယ်။ အဲဒီအခါ ရန်ကုန်ကထုန်
သည်ဘက်က နှောင့်နှေးလာပြန်ပါတော့
တယ်။ သူဆွဲသလောက်ငွေကို ကျော်
လွန်နိုင်မယ့် သီဟိုဠ်စေ့တွေ ရှာရပုံ
မလားလို့ သံသယဝင်လာခဲ့ပါပဲ။

ဒီပေမယ့် တွဲတော့က ကုန်သည်ကတော့ ခပ်သွက်သွက် ရောတင်ပေးနေတုန်းပါ။ သူကြည့်ရတာ ဒေသခံဖြစ်ပြီး နယ်မြေကျွမ်းကျင်သလို အကျိုးအမြတ်ကို ကြိုတင်စဉ်းတွက်ချက်ထားပြီးသားပုံပါ။ နောက်ဆုံးမှာ နှစ်ဘက်အပြိုင်ဆိုင်ကြရင်း ရန်ကုန်ကကုန်သည်က သိန်းငါးဆယ်အထိပေးလာပါတော့တယ်။

တွဲတော့က ကုန်သည်က ခပ်ပြီးပြီး ငါးဆယ်နှစ်သိန်းလို့ အော်လိုက်ပါတယ်။ ရန်ကုန်ကပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ စဉ်းစားနေပုံပါ။ တော်တော်နဲ့ အသံထွက်မလာပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ သူဆက်ပေးနိုင်တော့ဘူးလို့ ကြေညာပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တွဲတော့က ကုန်သည်က ၅၂ သိန်းနဲ့ လေထဲအောင်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီတော့ ဒါဟာ အထက်က စီမံခန့်ခွဲမှုကြောင့် ဆိုစေ့တော့ တကယ်တော့ ကိုယ့်လက်ထက်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လားဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ အရင်က တစ်နှစ်ကို လေးငါးသိန်းလောက်ပဲ ဝင်ငွေရှိခဲ့ရက ကိုယ့်လက်ထက်ကျမှ ၅၂ သိန်းအထိ တိုးတက်ရရှိခဲ့တယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်မှာ နေရင်းတိုင်ရင်း နာမည်ကောင်းရခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

ဒါတင်မကသေးဘူး။ လေးလပတ်အစည်းအဝေးမှာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် အဲဒီကိစ္စကို ထည့်သွင်းပြောကြားပြီး ချီးကျူးဂုဏ်ပြုလိုက်ပြန်တာဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ ပိုပြီးနာမည်ကြီးသွားခဲ့တာပေါ့လေ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်မှာ ရာထူးပဲတက်တော့မလိုလို့

နာမည်ကောင်းလက်မှတ်ပဲ ရတော့မလိုလို့နဲ့ ဝန်ထမ်းလောကမှာ ထင်မြင်ချက်အပေးခံနေရတယ်ဗျာ။

ဒီပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ အများအထင်နဲ့အမြင်ဟာ ပါစင်အောင် လွဲခဲ့ပါလေရောလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲလိုနာမည်ကောင်းရပြီး သိပ်တောင်မကြာလိုက်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကို တောကြီးတန်းစခန်းကနေ မန္တလေးတိုင်း ထောင်အုပ်စုက (ယ) အကျဉ်းထောင်တစ်ခုသို့ တာဝန်ခံအရာရှိအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့မိနဲ့ ထွက်လာလို့ပါ။

ကိုယ် နာမည်ကောင်းရနေပေမယ့် တကယ်အပြောင်းအရွှေ့ခံရတဲ့ အကျဉ်းထောင်က ထောင်ကောင်းတစ်ခုလို့တော့ ပြောလို့မရဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီထောင်က ထောင်လောကမှာ တစ်ထောင်ပဲရှိတဲ့ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည် အကျဉ်းသားတွေ ချည်း ထိန်းသိမ်းထားရတဲ့ ညောင်ဦး အကျဉ်းထောင်ဖြစ်နေလို့ပါ။

တကယ်တော့ ဒါဟာ ဝန်ထမ်းလောကရဲ့ သဘာဝမကျတဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့ မညီညွတ်တဲ့ ချို့ယွင်းအားနည်းချက်တစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလားဗျာ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ဗဟိုစော

အန္တိသိဒ္ဓိစွမ်းအားပြဒါးရှင်

အဆောင်စာတ်လုံး

ဘော် + ဘင် + ပြဒါးသွတ်

ဤလေးပါးတို့သည် မူလဓာတ်ပေါင်းပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာတ်လာတ် ပေါ်ကြွယ်လျှိုး လှတိုင်းလိုအပ်သော ဝီယံ-လာဘာ-ဓန-ပညာ စသည်တို့အတွက် သေချာစီမံ၍ ကောင်းသောအချိန်၊ ကောင်းသောနက္ခတ်နှင့်ကြိုက်ဆုံး သမထကျင့်စဉ်စွမ်းအားဖြင့် ရောယှက်ပေါင်းစည်းသိဒ္ဓိပြီးအောင် အဆောင်ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးကို ပါရမီဓာတ်ခံရှိသူများထံ သတင်းကောင်းပါးလိုက်ပါသည်။

အဆိုပါ ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးကို ဆောင်ထားခြင်းအားဖြင့်...

- ၁။ ဖော်ပြပါအကျိုးထူးများ ရရှိပါလိမ့်မည်။
- ၂။ ကျွေးရောက်မည့် ကျွေးရောက်လတ္တံ့သော ဘေးဆိုးများ ကာကွယ်နိုင်ခြင်း။
- ၃။ ဝီယံ + ဓန လာဘာ ပညာရေး စသည်တို့ကို ရရှိနိုင်ခြင်း။
- ၄။ အတိုက်အခိုက် စုန်း နှုတ် သိုက်စသော နှောင့်ယှက်မှုကို ကာကွယ်နိုင်ခြင်း။
- ၅။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်းလမ်း ရေလမ်း လေလမ်း သွားရာတွင် ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် ဘေးရန်အသွယ်သွယ်ကင်းပြီး လိုရာခရီးကို ရောက်နိုင်ခြင်း။
- ၆။ စာမေးပွဲဖြေဆို လှတော့စွမ်းဆေး စသော ကိစ္စများအောင်နိုင်ခြင်း စသော ကောင်းကျိုးမဂ်လာအပြုပြောနှင့် ပြည့်စုံသော အဆိုပါ အဆောင်ပြဒါးရှင်လုံးကို အလိုရှိပါက...

နေ့စဉ် နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၃:၀၀ နာရီထိ

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း- ၀၉-၂၇၀၀၂၂၃၃၁

အမှုတွေပြောစေမယ် ဥပဒေမေးခွဲပြော

ဦးစောလှိုင် [B.A (HIST.) H.G.P., R.L]

တရားလိုသေဆုံးလျှင် အမှုအလိုအလျောက် ရပ်စဲသွားသလား

ဆရာခင်ဗျား... ကျွန်တော်ဟာ ဦးစီးဌာနတစ်ခုက စာရေးခန့်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်သက်ကလည်း နှစ်ယ်ပြီ အသက်ကလည်း ငယ်သေးတာကြောင့် ရုံးအုပ်ကြီးက ဦးစီးအရာရှိ ထမင်းစားတဲ့အချိန်မှာ ကူညီပြင်ဆင်ပေးဖို့ တာဝန်ပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နေ့လယ်ပိုင်း အရာရှိ ထမင်းစားချိန်မှာ သူထမင်းချိုင့်ကိုယူပြီး ခူးခပ်ပြင်ဆင်ကျွေးပါတယ်။ စားပြီးရင် ချိုင့်ကိုဆေးကြောပြီး သူ့အိမ်ကပါလာတဲ့ ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲ စနပ်တကျ ပြန်ထည့်ပေးထားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်တဲ့ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာပါတယ်။ အရာရှိရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်မှုပါ။ သူက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထမင်းချိုင့်နဲ့အတူ ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲ ထည့်လာတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုမေးတော့ ကျွန်တော်က ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲမှာ ထမင်းချိုင့်တစ်ခုပဲရှိနေပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို မတွေ့ဘူးလို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

အဲဒါ အရာရှိက မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး ရုံးအုပ်ကြီးကို တစ်ရုံးလုံး ပြောလှန်ရှာခိုင်းပါတယ်။ ရုံးအုပ်ကြီးက ဝန်ထမ်းတစ်ဦးချင်းရဲ့ နေရာတွေမှာ အသေးစိတ်ရှာဖွေပေးပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကံဆိုးချင်တော့ အရာရှိရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကျွန်တော်စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲက ရှာဖွေတွေ့ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါကို အရာရှိက ဒေါပူပြီး ကျွန်တော်ကို နီးမှုနဲ့ အမှုဖွင့်ပြီး ရဲလက်အပ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ရဲစခန်းမှာ ကျွန်တော်ကိုစစ်တော့ ငြင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် သူများပစ္စည်းမနီးတတ်ကြောင်း နီးရင်လည်း ကျွန်တော်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ ထည့်သိမ်းထားမှာမဟုတ်ကြောင်း ဒါဟာ ကျွန်တော်ကို မနာလိုတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်က တမင်အကွက်ဆင်ပြီး ချောက်ချတာသာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပါတယ်။

ရဲကတော့ ရုံးကျမှရှင်းဆိုပြီး တရားရုံးတင်ပါတယ်။ အာမခံရပြီး ရုံးချိန်းနေ့တိုင်း သွားအစစ်ခံရပါတယ်။ အမှုစွဲ

တင်ပြီးလို့ ရုံးချိန်းနှစ်ခါလောက်အပြီးမှာ တရားလိုအရာရှိ ရုတ်တရက် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားပါတယ်။

ကျွန်တော်သိရသလောက် အမှုစစ်ဆေးနေတုန်း တရားလိုသေဆုံးသွားရင် အမှုအလိုအလျောက် ရပ်စဲသွားတယ်လို့တော့ ကြားဖူးပါတယ်။ ခုတော့ ရုံးတော်က နောက်ရုံးချိန်းတွေမှာလည်း အမှုကို မရပ်သေးဘဲ ဆက်စစ်ဆေးနေပါတယ်။

ဘာကြောင့် တရားလိုမရှိတော့တဲ့ အမှုကို ဆက်စစ်ဆေးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားမလည်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဥပဒေအရ ဘယ်လိုပြဋ္ဌာန်းချက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ အမြန်ဆုံးဖြေကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်
မောင်လေးအောင်
စာရေးအဆင့်(၁)

ကိုလေးအောင်ခင်ဗျား...

တရားဥပဒေမှာ ပြစ်မှုနဲ့ တရားမဆိုပြီး ဥပဒေနစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ပြစ်မှုဆိုတာ အရင်က ရာဇသတ်ကြီးလို့ခေါ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ အမှုတွေကို ခေါ်ပါတယ်။ ဥပမာ လိမ်လည်မှု၊ လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှု စသဖြင့်ပေါ့။

တရားမမှုဆိုတာ တရားမကျင့်ထုံးနည်းဥပဒေတွေနဲ့ စစ်ဆေးရေးယူရတဲ့ အမှုတွေပါ။ ဥပမာ အမွေမှု၊ အိမ်ရှင်အိမ်ရှားမှု၊ လင်မယားကွာရှင်းလိုမှုတွေလိုမျိုးပါ။

အခု ကိုလေးအောင်မေးတဲ့ကိစ္စက တရားမမှု သက်ဆိုင်နေပါတယ်။ တရားမမှုတွေမှာသာ နစ်နာသူ တရားပြိုင် (တရားလို)သေဆုံးရင် စွဲဆိုထားတဲ့အမှု ပျက်ပြယ်ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခု ကိုလေးအောင် အစွဲခံထားရတာက နီးမှု(ပုဒ်မ ၃၈၀) ဆိုတော့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေဖြစ်နေပါ

တယ်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ အရ တရား
လိုအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်ရှိသူဟာ ဥပဒေ
ဝန်ထမ်းဖြစ်တာကြောင့် တရားလိုသေဆုံးပေးမယ့် အမှုဟာ
အလိုအလျောက် ရပ်စဲမသွားပါဘူး။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ
တွေမှာ တရားလိုဟာ အစိုးရဖြစ်တာကြောင့် တရားရုံးကသာ
ဥပဒေနဲ့အညီ ဆက်လက်ကြားနာ စစ်ဆေးသွားမှာဖြစ်ပါတယ်။

ကိုလေးအောင်အနေနဲ့ ကိုယ်တကယ် မကျူးလွန်ဘဲ
သူများချောက်ချတာခံရတယ်ဆိုရင်တော့ ရှေ့နေကောင်း
ကောင်းနဲ့ ဖြေရှင်းရင် လွတ်နိုင်ခြေများပါတယ်။ တရားကို
နတ်စောင့်ပါလိမ့်မယ်လို့ ဖြေကြားလိုက်ပါရစေ။

* * *

အရင်ကထိမ်းမြားခဲ့တာကို မပြောမိရင် ထိမ်းချိန်မှုဖြစ်သလား

ဆရာခင်ဗျား... ပြီးခဲ့တဲ့လက ကျွန်တော့်သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင် လာဖိတ်လို့ ကျွန်တော်
အတော်အခဲအားသင့်သွားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ
ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကပဲ မင်္ဂလာတစ်ခါဆောင်ခဲ့လို့ အခုဆို
သမီးတစ်ယောက်တောင်ရနေပါပြီ။ ကျွန်တော် အဲဒီမင်္ဂလာ
ဆောင်ကို သွားခဲ့ရပါသေးတယ်။

အဲဒီကိစ္စကိုမေးတော့ သူငယ်ချင်းက ဘာမှမသိသလို
တိတ်တိတ်နေဖို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ငယ်
သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာကတစ်ကြောင်း၊ သူများကိစ္စမှာ ဝင်
မစွက်ဖက်ချင်တာကတစ်ကြောင်းကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်
မိပါတယ်။

မင်္ဂလာနေ့မှာ ကျွန်တော်သွားတော့ သူငယ်ချင်းက
သတို့သမီးအသစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ မင်္ဂလာညစာစားပွဲ
လုပ်တော့လည်း သူငယ်ချင်းဖိတ်လို့ မျက်နှာပူပူနဲ့ တက်
ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ သတို့သမီးအသစ်က သူ့မိဘဆွေမျိုးတွေ
နဲ့ပါ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတော့ ပြဿနာစပါတော့
တယ်။ သူငယ်ချင်းက အရင်အိမ်ထောင်ရှိရက်နဲ့ သူ့ကို လူပျို
ပါလို့ လိမ်ညှာပြီး လက်ထပ်ပါတယ်လို့ သတို့သမီးက တရား
ရုံးမှာ တရားစွဲပါတော့တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ကိုပါ သူငယ်
ချင်းမှာ အရင်အိမ်ထောင်နဲ့ ကလေးရှိတာကိုသိလျက်နဲ့ တမင်
မပြောခဲ့ဘူးဆိုပြီး ထိမ်းချိန်မှုနဲ့ ထည့်စွဲပါတယ်။

ဆရာခင်ဗျား... ခုကိစ္စမှာ သူငယ်ချင်းမှာ အိမ်ထောင်
ရှိတာကိုပြောပြဖို့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါသလား။ ဒီကိစ္စမျိုး
က ကာယကံရှင်ဘက်ကသာ လုံ့လထုတ်ပြီး စုံစမ်းယူကြရမှာ
မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ ကျွန်တော့်ကိုပါ အမှုထဲမှာ ထိမ်းချိန်မှုနဲ့ ထည့်
စွဲတာဟာ ဥပဒေနဲ့ ညီညွတ်ပါသလား။ ကျွန်တော် ဘယ်
လိုဆက်လုပ်သင့်လဲဆိုတာ ဖြေကြားပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ
အပ်ပါတယ်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

မောင်တင်မြင့်

ဇိုင်းကုန်းရပ် ဖဲခူးမြို့။

ကိုတင်မြင့်ခင်ဗျား...

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၄ မှာ အရင်က လင်
ဖြစ်စေ၊ မယားဖြစ်စေ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါလျက်နဲ့ နောက်
ထပ်ထိမ်းမြားရင် ထောင်ဒဏ်ခန့်နှစ်နှစ်အထိ ကျခံနိုင်တဲ့အပြင်
ငွေဒဏ်လည်းချမှတ်နိုင်သည်လို့ ပြဌာန်းထားပါတယ်။

အဲလို အရင်ကထိမ်းမြားခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ထိမ်းချိန်
ထားခဲ့ရင် ဆယ်နှစ်အထိ ထောင်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်တယ်လို့
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၅ မှာ ပြဌာန်းထားပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မြန်မာ
ဗုဒ္ဓဘာသာယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မယားတစ်ယောက်
ထက်ပိုပြီး ထိမ်းမြားနိုင်ခွင့်ရှိနေတာကြောင့် နောက်ထပ်
ထိမ်းမြားခြင်းဟာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၄ ကို ကျူးလွန်
တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။

အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုစိုးသိန်းနဲ့ ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ ၁၉၇၃ မတစ (တရားရုံးချုပ်) စာ ၁၀ မှာ
ကိုစိုးသိန်းဟာ မယားကြီးရှိစေကာမူ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်
ပြုနိုင်ခြင်းကြောင့် ဒုတိယမယားဟာ တရားဝင်ဇနီးအဖြစ်
ရောက်ရှိပြီးသူလို့ ယူဆနိုင်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၄၉၄ ပါ ပြဌာန်းချက်မျိုးကို ကျူးလွန်နိုင်မည်မဟုတ်လို့ ဆုံး
ဖြတ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုတင်မြင့်ရဲ့သူငယ်ချင်း
လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဟာ ပြစ်မှုမမြောက်သလို ခင်ဗျားကို
လည်း ထိမ်းချိန်မှုနဲ့ တရားစွဲဆိုနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ကြောင်း
ဖြေကြားလိုက်ပါတယ်။

အောင်မြင်ပါစေ...

ဦးစောလှိုင် [B.A(Hist.) H.G.P. R.L]

ကျိုးစင်ပေါ်ရောက်

ဂဠုန်ဦးစော

■ နန္ဒာမိုးကြွယ်

ညိုနှိုင်းသော အင်းစိန်ထောင်ကြီး။

ထိုထောင်ကြီးဘက်ဆီမှ သံချောင်းခေါက်သံ ၁၂ ချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အဆိုပါ သံချောင်းခေါက် သံသည် ဂဠုန်ဦးစောနှင့် ကြံရာပါ ငါးဦးတို့အား မသေမချင်း ကြိုးကွင်းစွပ် အသတ်ခံရတော့မည့် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မေလ ၈ ရက်နေ့သို့ ဝင်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဩကာသလောက တစ်ခွင်အား ရိုက်ခတ်သတိပေးလေသည့်အလား။

နာရီစက်သံကား တစ်ချက်ချက်နှင့် မရပ်မနား သွား လာနေတော့၏။

ထိုအတူ ကောင်းကင်ပြင်၌လည်း တိမ်လွှာမိုးသား တို့က လွင့်စင်လိုက်၊ ပြန်လည်စုစည်းလိုက်နှင့် လောကဓာတ် တစ်ခွင်လုံးအား မှောင်လိုက်၊ အလင်းပွင့်လိုက်နှင့် ကျီစယ် ကလှနေသည့်အလား။

ထိုအင်းစိန်ထောင်ကြီးမှပင် သံချောင်းခေါက်သံ ငါးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာပြန်ပါပြီ။ ထောင်ကြီးအတွင်းရှိ အကျဉ်းသားအချို့လည်း စတင်လှုပ်ရှားလာတော့သည်။

ထိုနေ့ကား မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးနှင့် အမျိုးသားခေါင်း ဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပါအဝင် အာဇာနည်တို့ အား ရက်စက်စွာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည့် ဂဠုန်ဦးစော အပါအဝင် ကြံရာပါငါးဦးတို့အား မသေမချင်း ကြိုးပေး ကွပ်မျက်ကြတော့မည့် နေ့တစ်နေ့လည်း ဖြစ်ပေသည်။

အင်းစိန်ထောင်ကြီး၏ ဗူးဝတွင်ကား လက်နက်ကိုင် စစ်တပ်နှစ်တပ်ချကာ လုံခြုံရေးအတွက် စောင့်ကြပ်နေကြ လေ၏။

၅ နာရီထိုသည့် အချိန်တွင် ထောင်ဗူးတံခါးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အသံပေးကာ စတင်ဖွင့်တော့သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးတင်မောင်၊ ထောင်မှူးကြီးဦးစံတင်၊

နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှုတရားခံ ဦးစော

တရားသူကြီး ဦးဘကြိုင်နှင့် ထောင်ဆရာဝန်များသည် ဗူးဝမှ ကြိုးဒဏ်ခံရမည့် တရားခံများအား ကြိုးပေးကွပ်မျက်မည့် ကြိုးစင်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းနေကြသည်။ ထိုအချိန် ထို ကာလဝယ် ထောင်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် မည်သူမျှ

သွားလာခွင့်မရှိတော့။ အလင်းရောင် တဖြည်းဖြည်း အင်အား ကောင်းလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝန်ကြီး စောစံဘိုးသင်း၊ ဝန်ကြီး မန်းဝင်းမောင်တို့သည်လည်း ကြိုးစင်အနီးသို့ ကြည့် ရှုရန် ရောက်ရှိလာကြပေပြီ။

ဗူးဝမှ ကြိုးပေးခံရမည့် တရားခံများထားရှိရာ အခန်း များမှာ အလွန်ခိုင်ခံ့သည့် သော့၊ သံတံတိုင်းကြီးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားပေသည်။ ထိုအခန်းများအတွင်း ရောက်ရှိနေသော တရားခံများအဖို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြင်တွေ့နိုင်ခြင်း အလျဉ်း မရှိပေ။

ကြိုးအထိခံကြရတော့မည့် ဂဠုန်ဦးစော၊ မောင်စိုး၊ သက်နှင်း၊ မုံကြီးတို့ကား လွန်ခဲ့သည့်ညက ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နိုင်ခဲ့ခြင်း ရှိဟန်မတူပေ။ အိပ်မက်ဆိုးများက ၎င်းတို့ အား ခြောက်လှန့်နေရောသလား။ သူတို့သူတို့၏ ဆုလောင် လှုပ်ခတ်နေသော ရင်ခွန်သံများကြားမှ တကွတ်တကွတ်နှင့် မြည်တမ်းနေသော အသံများကား အတန်ငယ် ပေါ်ထွက် လာနေလေ၏။ ၎င်းတို့အတွက် သေမင်းခေါ်မည့်အချိန်ကား တစ်စတစ်စနှင့် နီးကပ်လာခဲ့ပါပေကော။

ရန်ကုန်ထောင်ကြီးအတွင်း၌ ကြိုးပေးခံကြရမည့် ရန်ကြီးအောင်နှင့် စိန်ကြီးတို့သည်လည်း သည်လိုပုံအတိုင်း ဖြစ်နေကြပါသလား။

ကြိုးတိုက်အတွင်း ရောက်ရှိနေကြသော ဦးစော၊ သက်နှင်း၊ မောင်စိုးနှင့် မုံကြီးတို့ လေးဦးသားက မိမိတို့ သေကြရတော့မည်ကို သိနှင့်ပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ဘုရားရှိခိုး ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ဘုရားရှင်၏ရုဏ်တော်တို့အား ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ကြခြင်းဖြင့် ထောင်မှူးကြီး လာရောက်ခေါ်ဆောင် မည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြပါချေပြီ။

နံနက် ၅ နာရီတိုးပြီး မိနစ်အနည်းငယ်မှာပင် ကြိုး တိုက်အတွင်းသို့ ထောင်မှူးကြီးနှင့်အဖွဲ့တို့ ဝင်လာကြပြီဖြစ် ကြောင်း ဖိနပ်သံများက သတိပေး နေသည့်အလား။

ဦးစောကား စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချပြီးဟန်နှင့် တုန်လှုပ် ခြင်းမရှိတော့။ ပုတီးကိုသာလျှင် စိပ်နေမြဲစိပ်နေတော့၏။

“ဦးစော အသင့်ရှိပါပြီလား။”

ထောင်မှူးကြီး ဦးစံတင်၏အသံက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြန့်ခွင်းလိုက်သည်။ မကြာမီမှာပင် ကြိုး

တိုက်တံခါးချပ် ပွင့်သွားလေတော့၏။

ထောင်မှူးကလေးသည် တာဝန်အရ မိမိတွင်အသင့် ပါလာသော အဝတ်ဖြူကြီးနှင့် ဦးစော၏ခေါင်းကိုစွပ်ရန် ပြင် လိုက်သည်။ ဤတွင် ဦးစောက လေအေးအေးနှင့် -

“ကျွန်တော့်ကို စွပ်ဖို့မလိုပါဘူးဗျာ။ ကြိုးစင်ပေါ် ရောက်မှပဲ အဝတ်အုပ်ချင်အုပ်ပါ။”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ဦးစော၏ ပြောစကားကြောင့် ဦးစော၏ခေါင်းကို အဝတ်မအုပ်ဖြစ်တော့။ သို့နှင့်ပင် ထောင်မှူးကြီးဦးစံတင်လည်း ဦးစောအား ကြိုး တိုက်အတွင်းမှ ကြိုးစင်ရှိရာသို့ ဦးစောကို စတင်ခေါ်ထုတ် သွားတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဦးစောသည် ရှမ်းပိုးတောင်းဘီအပြာ၊ စပိုရှပ် အပြာကွက်ကလေးကို ဝတ်ဆင်၍ မော်လမြိုင်ရွှေတုံး ဖိနပ်ကလေးကို တဖျပ်ဖျပ်စီးရင်း ကြိုးစင်ရှိရာသို့ လျှောက် လှမ်းလာတော့၏။

ဦးစော၏ မျက်နှာအသွင်အပြင်ကား တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်၊ သူ့ရှေ့မှာတော့ ကြိုးစင်ကြီး သည်ကြိုးစင်၌ မကြာ ခင်အတွင်း သူ့ဘဝကို နိဂုံးချုပ်ရပေတော့မည်။ ကြိုးစင်ပေါ် ရှိ နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပေးမည့် တစ်လက်မလုံးခန့်ရှိ ကြိုးသည် ဦးစောအား လက်ယပ်ခေါင်နေသည့်အလား။

ကြိုးစင်၌ နစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ကွပ်မျက် ရန် စီစဉ်ထားသော်လည်း ဦးစောက မိမိတစ်ယောက်တည်း

အင်းစိန်ထောင်ကြီးတွင် ဦးစောအား ကြိုးပေးရန် ကြိုးစင်ပေါ်သို့ ခေါ်လာစဉ်

ကိုပဲ ဦးစွာကြီးပေးရန် တောင်းပန်ထားသည့်အတွက် ထိုက် လျော့သည့်အနေဖြင့် ဦးစောတစ်ဦးတည်းကိုသာ စတင်ကြီး ပေးရန် စီစဉ်လိုက်ကြသည်။

ကြီးပေးမည့် စင်မြင့်ကား ၁၀ ပေ ၁၂ ပေ အမြင့် ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ ကြီးစင်၏ဝန်းကျင်တွင် ခန့်သလွန်ပင် ကလေးတစ်ပင်နှင့် မာလကာပင်တို့ ရှိကြသည်။

ကြီးစင်အထက် လှေကားအနီးရှိ ဘုရားကျောင်း ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထောင်မှူးကြီးက ဦးစော အား -

“ဘုရားဝတ်ပြုပါဦးလား ဦးစော”

ဟု သတိပေးနှိုးဆော်လိုက်သည်။ ဤတွင် ဦးစော လည်း မော်လမြိုင်ရွှေတိုင်းဒိပ်လေးကိုချွတ်ကာ ဘုရားရှင် အား ဝတ်ပြုလျက် ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းပါလေတော့၏။

၅ နာရီခွဲပေပြီ။ ဤတွင် ထောင်ပိုင်ကြီးက အချက် ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးစောလည်း ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးတင်မောင်း၊ ထောင်မှူးကြီး ဦးစံတင်တို့နှင့်တကွ မိမိအား သေဒဏ်ချ မှတ်သော အထူးခုံရုံး တရားဝန်ကြီးများအား မိမိအနေနှင့် အပြီးအတေးမထားပါကြောင်း အားလုံး အားလုံး “ဂွတ်ဘိုင်” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး လေးလံသောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ကြီးစင်ပေါ် တက်သွားတော့သည်။

ကြီးစင်ပေါ် ခြေစုံရပ်မိသည်နှင့် ထောင်မှူးကြီး ဦးစံ တင်သည် ဦးစောအား လက်ပြန်ကြီးနှစ်ဆင့်တုပ်ပြီး ဦးစော ၏လည်ပင်းကို ကြီးကွင်းစွပ်လိုက်သည်။ သေချာစွာ စွပ်မှုစွပ် ထောင်မှူးကြီးဦးစံတင်က စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၅ နာရီ ၃၂ မိနစ်တိတိတွင် “ဒေါင်”ဟု မြည်ဟိန်းကာ ခေါက်ပြုတ်သွားတော့သည်။

ဦးစောလည်း ကြီးစင်ပေါ်၌ မရှိတော့ပေ။ ကြီးစင် အောက်၌ တွဲလောင်းဖြစ်နေတော့၏။ ကြီးသည် လှုပ်ရှား ခြင်းမရှိ။ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း ဦးစော သေဆုံးခဲ့လေပြီ။

အနီးတွင် အသင့်ရှိနေသော ထောင်ဆရာဝန်သည် ဦးစောအလောင်းအား ချက်ချင်းစစ်ဆေးခြင်းမပြုသေးပေ။ နာရီဝက်မျှ တွဲလောင်းထားလိုက်၏။ အချိန်စေ့၍ ကြီးမှ ဦးစောအား ဖြုတ်ယူလိုက်သည့်အခါ ဦးစော၏တစ်ကိုယ်လုံး

မည်းနေတော့သည်။ လျှာကား အနည်းငယ်ထွက်လျက် ရှိသည်။

* * *

ဦးစောအား ကြီးပေးကွပ်မျက်ပြီးသည့်နောက် အလှည့်ကျလာသူမှာ မုံကြီးဖြစ်၏။ မုံကြီးလည်း ခပ်ပြုံးပင် ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ထောင်မှူးကြီးတို့အား -

“ဂွတ်မောနင်း ဆာ”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ကြီးစင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွား တော့သည်။ သူ့ကိုလည်း လက်ပြန်ကြီးနှစ်ဆင့်တုပ်၍ ကြီး ကွင်းစွပ်လိုက်သည်။ ဤတွင် “ဒေါင်းစွပ်မခံဘဲ ဒေါင်းရောင် ရင်း” ကျွန်တော်ပြောစရာရှိသေးတယ်”ဟု စကားစလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးက “ပြောသာပြောပါ။ အချိန်တွေ ကျန်သေး တယ်”ဟု နှစ်သိမ့်ရင်း “ဒေါင်းစွပ်ထဲက ပြောနိုင်ပါတယ်” ဟု ဒေါင်းစွပ်ကိုစွပ်လိုက်သည်။ မုံကြီးသည် ဒေါင်းစွပ်ထဲမှပင် သူ၏မပြတ်သေးသော လက်ကျန်စကားကို ကျန်လက်တစ် ဖက်အားမြှောက်ကာ (ဦးစောအိမ်သို့ဝိုင်းစဉ် ခုခံ၍ရရှိခဲ့သော လက်တစ်ဖက်ကိုဖြတ်ထားသည်)

“ဒေါင်းဆောင်ကြီးအတွက်”

မုံကြီး၏စကားသံ မဆုံးခင်မှာပင် “ဒေါင်”ဟု ဒေါက် ကိုဖြုတ်လိုက်သည်။ မုံကြီးကား နယ်နယ်ရရမဟုတ်။ ကြီး မှာ အတော်ကလေးပင် ယမ်းနေသေးတော့သည်။ သူ့ကို လည်း နာရီဝက်ကြာမျှ ကြီးတန်းလန်းထားပြီး ကြီးကွင်း ဖြုတ်ယူတော့သည်။

မောင်စိုးနှင့် သက်နှင်းတို့၏ အလှည့်သို့ ကျရောက် လာပေပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ အဝတ်အစားများသည် ခုံသမာဓိအဖွဲ့တွင် စစ်ဆေးစဉ်အခါကကဲ့သို့ပင် ဝတ်ဆင်ထား ကြသည်။ မောင်စိုး၏မျက်နှာမှာ ခပ်တည်တည်။ သက်နှင်းမှာ မူကား ထုံးစံအတိုင်း တာတွတ်တွတ်နှင့် တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေသည်။

သူတို့တစ်တွေလည်း စကားမပြောနိုင်။ ထောင်မှူး ကြီးလည်း ရှေးနည်းအတိုင်းပင် ကြီးကွင်းနှစ်ယောက်ပြိုင် စွပ်၍ ဒေါက်ဖြုတ်လိုက်တော့သည်။

သက်နှင်း၏ လက်ထဲ၌ရှိသော ပုတီးကလေးသည်

တင်းကျပ်စွာထုတ်တင်ထားခြင်း ခံရရှာသဖြင့် လွင့်စဉ်သွား
ခြင်းတော့မရှိ။ မောင်စိုး၏အလောင်းမှာ မူလအတိုင်းပင်
ရှိသော်လည်း သက်နှင်းမှာမူကား လျှာအနည်းငယ်ထွက်
လျက်ရှိ၏။

ကွပ်မျက်သည့် ကြီးအသီးသီးတွင် မည်သူ့အတွက်
ကြီးဟူသော ကတိပြားကလေးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။
အလောင်းအား ကြီးမားမြတ်စီ ထောင်ဆရာဝန်သည် ၎င်း
တို့၏အလောင်းကို စင်သပ်ကြည့်လေသည်။ သွေးတိုးခြင်းမရှိတော့
မှ ခြွက်ချတော့သည်။

အလောင်းများ စုံလင်သည့်အခါ အသင့်ရှိနေသော
ခေါင်းတလားများအတွင်းသို့ တစ်လောင်းစီထည့်သွင်းလိုက်
တော့သည်။ အလောင်းထည့်ထားသော အခေါင်းများကို သံမှို
နှင့်ပိတ်ခြင်းမပြုသောဘဲ ကြီးခန်းထဲ၌ ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် အလောင်းထည့်သွင်းပြီးသော ခေါင်း
တလားများကို ထောင်သားတို့သည် အသီးသီးတမ်းလျက်
စုသည့် ဟူဆောင်သွားကြလေသည်။ အတွင်းတံခါး အပြင်
တံခါးတို့ကို စောင့်ကြပ်သူများက စေ့စပ်သေချာစွာ စစ်ဆေး
ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အပြင်သို့ ထုတ်ခွင့်ပြုသည်။

ထိုအချိန်ထိ ခေါင်းသုံးရင်းခေါင်း ဦးမြရင်သည်
ထောက်ပံ့တော်သူ ဦးစော၏အလောင်းကို လာရောက်စောင့်
နေထေသည်။ သူထည်း ဦးစော၏ အလောင်းကို ကြည့်ရုံ
သာ ကြည့်ခွင့်ရသည်။ ထို့နောက် ဦးမြရင်လည်း ဦးစော
၏အလောင်းမြှုပ်နှံရာ ထောင်သံချိုင့်သို့ သွားရောက်ကာ
သံချိုင့်ထဲ၌ပြုသကဲ့သို့ သက်နှင်း မှိုကြီး မောင်စိုးတို့၏
အလောင်းများကိုလည်း ဦးစောကဲ့သို့ တူးထားသော ကျင်းများ
ထဲသို့ ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံလိုက်ကြတော့သည်။

ဦးစောမြှုပ်နှံရာ သံချိုင့်ထဲတွင် လက်နက်ကိုင်တပ်
သားများလည်း အစား သတိပေးထားကာ စောင့်ကြပ်လျက်
ရှိကြ၏။ ထိုလက်နက်ကိုင် တပ်သားများသည် လေးလတိတိ
စောင့်ကြပ်ရမည်ဟု သိရှိရ၏။

ရန်ကုန်ထောင်ကြီး
ရန်ကုန်ထောင်ကြီးမှာလည်း အရုဏ်မကျင်းသေး၍

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးကိုလည်း အစောင့်
အရှောက်များနှင့် ကျပ်တည်းစွာ တာဝန်ချထားခဲ့သည်။

နံနက် အရုဏ်တက် ၄ နာရီ၊ ထိုအချိန်တွင် အင်းစိန်
ထောင်ကြီးသို့ စတင်ရောက်ရှိလာသူတို့မှာ တရားသူကြီး
ဦးထွန်းညို၊ လက်ထောက်ပုလိပ်မင်းကြီး ဦးဘအေးတို့ပဲ
ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံကာ ဆွေး
နွေးကြသည်။

၄ နာရီ အနီးမောင်။ ၅ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်ခန့်
အလိုတွင် ကြီးပေးရမည့် တရားခံများထားရှိရာသို့ သွားကြ
သည်။ ထို့နောက် တရားခံစိန်ကြီးနှင့် ရန်ကြီးအောင်တို့ကို
ကြီးပေးကွပ်မျက်ရန် ခေါ်ထုတ်လာကြသည်။

ဤတွင် စိန်ကြီးနှင့် ရန်ကြီးအောင်တို့က -

“အခု သေကြရမယ့်သူတွေပဲဗျာ။ လက်ထိတ်တွေ
ဘာတွေခတ်မနေကြပါနဲ့တော့။ ကျုပ်တို့ဟာ ထွက်ပြေးမယ့်
လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောဆိုလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား တာဝန်ရှိသူများခြံရံလျက်
ကြိုးစင်ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ သည့်နောက်
၎င်းတို့နှစ်ဦးကို ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြသည်။ ဤတွင်
စိန်ကြီးသည် ရန်ကြီးအောင်အား -

“သေရမှာ ကြောက်သလား၊ ရဲဘော်”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထိုစဉ် နှစ်ဦးသား၏ လည်ပင်းပေါ်သို့ မရဏကြိုး
ကွင်းများ လာ၍စွပ်ကြပေပြီ။ ဤတွင် ရန်ကြီးအောင်က

“ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်အသေ
ခံရတာပါ” ဟု ဟစ်ကြွေးလိုက်၏။

စိန်ကြီးကမူ တစ်ဘာသာ၊ သူ့အော်ဟစ်လိုက်သည်
ကား -

“အသက်ရေ...နောက်ဘာဝကျမှ အတူပေါင်းကြပါစို့”

ဟူ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ခေါင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ခေါက်
ဖြတ်လိုက်လေရာ ရန်ကြီးအောင်နှင့် စိန်ကြီးလည်း ကြိုး
တန်းလန်းဖြင့် သေမင်းနိုင်သံသို့ ရောက်ရှိသွားကြပါလေ
သတည်း။

နန္ဒာရိုးကြွယ်

ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်း စာမူရှင်များသို့

လာဘ်မိုးစွေ စာပေတိုက်မှ “ပြစ်မှု-မဂ္ဂဇင်း”အား လစဉ်မပျက် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ထိုထုတ်ဝေခဲ့သော “ပြစ်မှု-မဂ္ဂဇင်း”၌ ပါဝင်ရေးသားခဲ့သော ကဗျာ ဆရာများ၊ ကာတွန်းဆရာများ၊ စာရေးဆရာများ၊ ပန်းချီဆရာများအား ကျေးဇူးဥပကာရ များစွာတင်ရှိပါသည်။

သို့ရာတွင် အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် “ပြစ်မှု” လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းအား ၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအထိသာ ထုတ်ဝေသွားမည်ဖြစ်ပြီး နောက်လ နောက်လများ၌ လာဘ်မိုးစွေ စာပေတိုက်မှ “ပြစ်မှု-မဂ္ဂဇင်း”အား ဆက်လက်ထုတ်ဝေတော့မည် မဟုတ်ပါ။

သို့ဖြစ်ပါ၍ စာမူရှင်များအနေဖြင့် လာဘ်မိုးစွေ စာပေတိုက်သို့ “ပြစ်မှု-မဂ္ဂဇင်း” နှင့် သက်ဆိုင်သော စာမူများအား ရေးသားပေးပို့ခြင်း မပြုပါရန် လေးစားစွာ အသိပေး အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

လူပိရှားနေသော ပစ်မှတ်

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

လှုပ်ရှားနေသော ပစ်မှတ်

ဝင်းသောင်(ရဲမည်းသင်း)

“ဆရာမောင်ထွေး...ဟိုရှေ့က
ဂျင်းပင်အပြာနဲ့ တီရပ်အနက်ဝတ်ထား
တဲ့ ငနဲကို တွေ့လား”

“သားရေလက်ကိုင်အိတ် ချိုင်း
မှာညှပ်ထားတဲ့ကောင်ကို ပြောတာထင်
တယ်”

“အေး...မှန်တယ်”

“ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ
ဆရာ”

“အေး...အဲဒီကောင်ကို မျက်
ခြည်မပြတ်စေနဲ့။ လူရင်းတဲ့နေရာ
ရောက်ရင် ဆွဲစေရမယ်။ အဲဒီကောင်ကို
ချဉ်းကပ်ရင် ပေါ့မို့မရဘူး။ သူက ကိုယ်
ခံပညာတတ်တယ်။ လျင်တယ်။ ငါ့ကို
မြင်ရင် ဒီကောင်ပြေးလိမ့်မယ်။ သူပြေး
ခွင့်ရသွားရင် ဖမ်းမိဖို့မလွယ်ဘူး။ ငါ
မင်္ဂလာတောင်ညွှန့်ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေစဉ်က စာရေးခံပြေး
အဖြစ် ပြေးလေးပြေးအဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းဖမ်း
ဖူးတယ်။ သူ့ကိုဖမ်းတော့ တစ်ယောက်
ချင်းဆို မလွယ်မှန်းသိလို့ တိုင်းက ပြေး
လေးပြေးအဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းဖမ်းဆီးခဲ့ရ
တယ်။ ဒါတောင် ဒီကောင်က ဓားကိုင်
ပြီး ရင်ဆိုင်လာလို့ ပိတ်ဆို့ပြီးဖမ်းဆီး
ခဲ့ရတယ်။ ငါက သူ့လိုပဲ ကိုယ်ခံပညာ
တတ်သလို တိုင်းကဆင်းလာတဲ့ ပြေး
လေးပြေးအဖွဲ့က ဆရာတွေကလည်း
ဗန်မိုနဲ့ ကရာတေးသမားချည်းပဲမို့ သူ့ကို
မိခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့် မပေါ့ဖို့ ကြိုသတိ
ပေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်
သတိထားပါ့မယ်”

ရဲတပ်ကြပ် မောင်ထွေးကလည်း
ခေသူမဟုတ်ပါ။ လက်သိုင်းဆိုတဲ့ ကိုယ်
ခံပညာနဲ့ သိုင်းပြောင်းပြန်ဆိုသော ကိုယ်
ခံပညာများကို ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ မဝင်ရောက်
ခင်ကတည်းက ကျွမ်းကျင်စွာတတ်
မြောက်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

အခုတစ်လော ခိုးမှု၊ ခိုးပိုက်ခိုက်
မှု၊ ဆွဲကြို၊ ဖြတ်မှု၊ လုယက်မှုများ ပြန်
လည်အဖြစ်များလာသဖြင့် မြို့နယ်
ရဲတပ်ဖွဲ့အလိုက် မိမိတို့အပိုင်နယ်မြေ
အတွင်း ခုစရိုက်မှုခင်းများ ပပျောက်
အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်ကြရန်နှင့်
ဖြစ်ပွားခဲ့လျှင်လည်း အချိန်တိုအတွင်း
ကျူးလွန်တဲ့တရားခံများ ဖမ်းဆီးရမိရေး
ဆောင်ရွက်ကြရန် တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးက
ညွှန်ကြားလာသဖြင့် မြို့နယ်မှူး စခန်း
မှူးကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်နေ
ကြတဲ့အပြင် ဒုတိုင်းတပ်ဖွဲ့မှူးကလည်း
ထပ်ဆင့်ညွှန်ကြားလာပါသည်။

အဲဒီ အဆင့်ဆင့်က ညွှန်ကြား
ချက်များကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်
တိုင်က အလွန်တာဝန်သိသော ရဲအရာ
ရှိဖြစ်ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း နယ်
ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ်(စခန်းမှူး) စောသီ
ဟထွန်းသည် နယ်မြေအတွင်း လူညံ
ပတ်တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် တစ်ချိန်က
သူ့ကိုယ်တိုင် ပိတ်ဆို့ဖမ်းဆီးခဲ့ဖူးသော
ဝါရင့်ခုစရိုက်သမားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက

မြင်လိုက်ရာ ဒီလိုခုစရိုက်ကောင်မျိုး ဖြစ်
နယ်အတွင်း လွတ်လပ်စွာသွားလာခွင့်
ပေးထားလျှင် ပြစ်မှုများကျူးလွန်နိုင်
သည်ကို တွက်မိသည်။ ဒါကြောင့် ခုစ
ရိုက်သမားအား ကြိုတင်ကာကွယ်မှုနှင့်
အရင်ဖမ်းထိန်းသည်။ နောက်မှ ဘာဖြစ်မှု
တွေကျူးထားတာရှိသလဲဆိုတာ စစ်
ဆေးပြီး အရေးယူမည်ဟု စဉ်းစားကာ
တပည့် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်မောင်ထွေး
ကို ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြို့နယ်ရဲ ဆိုတာက နယ်မြေ
အတွင်း ခုစရိုက်သမား ဝင်ထွက်လှုပ်
ရှားသွားလာမှုကို စောင့်ကြည့်ရသည့်
တာဝန်ရှိသည်။ ရဲကမ္ဘီသတ် ခုစရိုက်
သမားက လက်ဦးခုစရိုက်လျှင် မိမိ
အပိုင်နယ်မြေအတွင်း စောက်ထွင်းမှု
လုယက်မှု၊ ခိုးပိုက်ခိုက်မှု၊ ခိုးမှု စသည့်
ခုစရိုက်မှုခင်းတစ်ခုခု ဖြစ်ပွားသွားနိုင်
သည်။ တာဝန်ရှိရဲတပ်ဖွဲ့အနေဖြင့် ခုစ
ရိုက်မှုခင်းများ ပြစ်ပွားအောင် ကာ
ကွယ်စောင့်ရှောက်ရသူများဖြစ်ရာ မိမိ
ဘက်က တာဝန်မကျောသဖြင့် ခုစရိုက်မှု
တွေဖြစ်ပွားမှာ အလွန်နိမ့်ချကြပါသည်။

ဒါကြောင့် ဖန်သတ်တန်မြို့နယ်
ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဒုရဲအုပ်(စခန်းမှူး) စောသီဟ
ထွန်းဦးဆောင်သော နယ်ထိန်းအဖွဲ့
သည် နေ့ညမဟု နယ်မြေအတွင်းဆင်း
၍ ကင်လှည့်ခြင်း၊ စောင့်ကြည့်ခြင်းများ
ဆောင်ရွက်လေ့ရှိရာ အခုထည်း တာ
ဝန်ထပ်ဆောင်စဉ် ခုစရိုက်သမားက

ယောက်ကို ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထိပ် ကားမှတ်တိုင်မနီးမဝေးတွင် လျှပ်တစ် ပြက်ဖြင့်လိုက်ရသဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းအတိုင်း ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် ရဲတပ်ကြပ်မောင်ထွေး ကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟထွန်း က ရဲတပ်ကြပ်မောင်ထွေးကို တရားခံ ဖမ်းဆီးတဲ့အခါ လူရှင်းတဲ့နေရာရောက် မှ ဖမ်းဆီးရန် မှာကြားခြင်းမှာ ကိုယ်ခံ ပညာတတ်သော တရားခံများ ခွန်အား ဗလကြီးသော တရားခံများသည် ရဲတပ် ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ကြံ့ကြံ့က်ပါက အသာ တကြည် အဖမ်းခံရိုးထုံးစံမရှိကြဘဲ သူ တို့စွမ်းသမျှ အတတ်ပညာများ အသုံးချ ကာတာဝန်ရှိရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ခုခံ တိုက်ခိုက် ရန်ထွက်တတ်ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဒုစရိုက်လောကတွင် လက်နက်ပုန်းဟုခေါ်သော သင်တန်း စား ဘရိတ်စား စကုဒရိုင်ဘာ(ခေါ်) ဝက်အူလှည်းများ သူတို့ကိုယ်တွင် လျှို့ ဝှက်ဆောင်ထားတတ်ပြီး အကြောင်းရှိ ပါက လျှပ်တစ်ပြက်ထုတ်သုံးတတ် သဖြင့် ခံရသူမှာ အသက်အန္တရာယ်ပင် ကျရောက်နိုင်ပါသည်။ ရဲဖန်ရဲခါ လူများ စည်ကားရာ၌ ဘတစ်ပြန်ကျားတစ်ပြန် တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးရလျှင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ က လုပ်သားပြည်သူများ ထိခိုက်မှာဖိုး သဖြင့် တွက်ဆဆောင်ရွက်ကြသော် လည်း ဒုစရိုက်သမားများက ဘယ်သူ သေသေ ငတေမာပြီးရော ဆောင်ရွက် တတ်သဖြင့် မသက်ဆိုင်သူများ ထိခိုက် နိုင်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ဖိုက်စရာရှိလျှင် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် သူတင်ကိုင် တင်ဖိုက်နိုင်အောင် လူရှင်းတဲ့နေရာ ရောက်မှ ပစ်မှတ်ကို ချဉ်းကပ်ဖမ်းဆီး

ရန် မှာကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ပစ်မှတ် လမ်းကူးနေပြီ ဆရာ”

“အေး...ငါတွေ့တယ်။ ငါတို့ လည်း သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် သင့်တော်တဲ့အကွာအဝေးက ဦးတည် ရွေ့လျားထားမယ်”

ရဲတပ်ကြပ် မောင်ထွေးက ပစ် မှတ် အနော်ရထာလမ်းမကြီးအတိုင်း အနောက်ဘက်မှ အရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားတာကို မြင်သဖြင့် နယ် ထိန်းအရာရှိ စောသီဟထွန်းကို သတင်း ပို့ရာ နယ်ထိန်းအရာရှိက သူလည်းမြင် ကြောင်း ပြန်လည်ပြောကြားပြီး ဆက် လိုက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“ဆရာမောင်ထွေး...မျက်ခြည် မပြတ်စေနဲ့ မြန်မြန်လိုက်။ ဒီငန့် ၃၂ လမ်းအတိုင်းသွားရင် တို့လိုက်ဖို့လွယ် တယ်။ အဲသလိုမဟုတ်ဘဲ ဆူးလေ ဘုရားပေါ်တက်ပြီး ကျောက်တံတားမြို့ နယ်ဘက်ဆင်းသွားရင် တို့လိုက်ဖို့ခက် မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆွဲစေလိုက်တော့မယ်”

“အေး...မင်းက ပစ်မှတ်ရဲဘယ်၊ ငါက ညာဘက်က ချဉ်းကပ်မယ်”

နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ်(စခန်း မှူး) စောသီဟထွန်းသည် သူနှင့် ၃၂ လမ်းအတွင်း ရင်ပေါင်တန်းသွားနေ သော နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ် မောင်ထွေး ကို စကားစမြည်ပြောရင်း လှုပ်ရှားနေ သော ပစ်မှတ်ကို ဘေးဘယ်ညာမှ ချဉ်း ကပ်၍ ချုပ်ကိုင်ကာ ဖမ်းဆီးလိုက်ကြ သည်။

“ကဲ...ကဲ...ငါလူ မင်းအကြောင်း လည်း ငါသိသလို ငါ့အကြောင်းလည်း မင်းသိတယ်။ ငါ ဒီနေရာမှာ စကား

မပြောချင်ဘူး စခန်းလိုက်ခုံ”

“ကျွန် ဘာပြစ်မှုကျူးလွန်လို့လဲ”

“စခန်းရောက်မှ ပြောမယ်လို့ ငါ ပြောတာ နားမလည်ဘူးလား”

“နားမလည်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ခေါ် တဲ့နောက်လည်း မလိုက်ဘူး။ ကျွန်ကို ကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေလွှတ်စမ်း”

“ဟောင်း”

“ဟောင်း”

“ဒုတ်...ဒုတ်...အင့်”

“ကလစ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ မင်း နဲ့ငါ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှာ ဆုံခဲ့ဖူးတာ မေ့သွားပြီလား။ အေးလေ...မင်းတို့က မေ့ပေမယ့် တို့ရဲတွေကတော့ တစ်ခါ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးရင် တစ်သက်မမေ့တတ် ဘူးကွာ။ အထူးသဖြင့် မင်းလို ဝါရင့် သမ္ဘာရင် ဒုစရိုက်ကောင်မျိုးဆို ပိုပြီး မမေ့ဘူး။ ငါနာမည် စောသီဟထွန်းတဲ့။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်စခန်းက ပန်းဘဲ တန်းစခန်းကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်း ဆောင်လာတဲ့ နယ်ထိန်းအရာရှိပဲ။ စော စောကတည်းက အသာတစ်ကြည် လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောတာကို မင်းက ကိုယ်ခံ ပညာအားကိုးနဲ့ စတင်တိုက်ခိုက်တော့ ငါတို့ကလည်း မလွဲသာမရှောင်သာ တာ ဝန်ထမ်းဆောင်လိုက်ရတာမို့ မင်းအသင့် အတင့် ထိခိုက်သွားတဲ့အတွက် ငါစိတ် မကောင်းပါဘူး။ တကယ်တော့ ဥပဒေ ဘောင်အတွင်းက ရှင်းရမယ့်ကိစ္စ။ မင်း က မဖြစ်စလောက် ကိုယ်ခံပညာအား ကိုးပြီး ရှင်းချင်တယ်။ လက်ဗလာနဲ့ တိုက်ခိုက်ရုံမကဘဲ ဓားနဲ့ပါတိုက်ခိုက် တယ်။ အဲဒါ မင်းအနေနဲ့ တစ်မှုပြီးတစ် မှု ကျူးလွန်နေတဲ့သဘောပဲ”

ဒုစရိုက်သမားသည် ကိုယ်လုံး

ကိုယ်ထည် တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိသော နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟထွန်းကို တိုက်ခိုက်ခုံခံခြင်းမလုပ်ပဲ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သေးသေး ရဲဒုတပ်ကြပ်မောင်ထွေးကို အထင်သေးကာ ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ လူကောင်သေးသေး အလစ်အပိုက်မို့ မောင်ထွေးခံရပြီး သူ့ရုန်းထွက်လွတ်မြောက်နိုင်မည်ဟု တွက်ဆထားပုံရသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်မှ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော ရဲတပ်ကြပ်မောင်ထွေးအနေနဲ့ သူတို့ဖမ်းဆီးရသည့် ဒုစရိုက်သမားများသည် အချိန်အခါ နေရာမရွေး ပြန်လည်ဒုက္ခပေးကြမည့် သူများဆိုတာကို သဘောပေါက်ပြီး သားမို့ ဘယ်တော့မှ အလစ်မပေးပေ။ ဒါကြောင့် ဒုစရိုက်သမား တိုက်ခိုက်တာကို သိလိုက်ရတဲ့မောင်ထွေးက ဒုစရိုက်သမား၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ဘယ်လက်နဲ့ ပက်ထုတ်လိုက်ပြီး ညာလက်ဝါးစောင်းနှင့် မျက်နှာကို နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်လိုက်ရာ ဟန်ချက်ပျက်သွားသည့် ဒုစရိုက်သမားသည် ဂုက်ထားသည့် ဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်၍ နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟထွန်းကို ဦးတည်တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။

စောသီဟထွန်းသည် သူ့ကိုဦးတည်တိုက်ခိုက်လာသော ဒုစရိုက်သမား၏ ပထမဓားချက်ကိုရှောင်ကာ ဒုတိယတိုက်ခိုက်လာသော ဒုစရိုက်သမား၏ ဓားမြှောင်ကိုင်ထားသော ညာလက်ကို မိမိရရ ဖမ်းဆုပ်၍ မိုးသို့ အသားကုန်ထောင်လိုက်ပြီး လစ်ဟာသွားသည့် ဒုစရိုက်သမား၏ နံတောင်ကို ခြေဖျားနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ခပ်လိုက်ရာ “ဒုတ်” “အင့်”ဟူသော အသံများနဲ့အတူ ဒုစရိုက်သမား လမ်းပေါ်မှောက်ကျသွား

သည်။ ဖြစ်စဉ်က မြန်လွန်းသောကြောင့် ဈေးသွားဈေးလာများ၊ ခရီးသွားများ အံ့အားသင့်ကာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသည်။

“ဆရာမောင်ထွေး...ရပ်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကို ကျိုးကြောင်းပြောပြပြီး ခဏခေါ်ခဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ဘယ်လို ဘယ်လို”

“ဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ။ ၅ မိနစ်အတွင်း ပြန်သတိရလာပါလိမ့်မယ်။ သွားမှာသာ စိတ်ချသွားစမ်းပါကွာ”

နောက်ဆံတင်းနေသော တပည့်ဖြစ်သူ၏စိတ်ကို သိသဖြင့် နယ်ထိန်းအရာရှိက မောင်ထွေးကို ပြောလိုက်သည်။

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ရပ်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌနှင့် တပည့်ကျော်မောင်ထွေးတို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်စော၊ ရေမီးအစုံပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တရားခံက ဟောဒီကောင်လေး၊ စောစောကတော့ ဒီကောင်ကမ္ဘာကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသလားမသိဘူး။ ဟောဒီလမ်းပေါ်မှာ ခဏမှောက်သွားတယ်။ ခုတော့ ပုံမှန်အခြေအနေပါ။ ဒီနေ့ ပြစ်ချက်ဟောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးတရားစွဲတင်ဖူးလို့ သိတယ်။ အခုလည်း ဒီကောင်ကျွန်တော်တို့နယ်မြေထဲ သွားလာနေတာမြင်လို့ စခန်းလိုက်ပြီး စစ်ဆေးခံဖို့ခေါ်တာ မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စတင်တိုက်ခိုက်တယ်။ ပထမလက်ဗလာနဲ့တိုက်တာ။ အခြေ အနေမဟန်တော့ ဟောဒီဓားမြှောင်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အခြား

လက်နက်ရှိမရှိ ဥက္ကဋ္ဌရှေ့မှောက်မှာ ရှာကြည့်ပါမယ်”

“ဆရာမောင်ထွေး...ဒီအကောအကွယ်လေးမှာ သူ့ကိုယ်မှာရှာကြည့်ပါ”

“သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာမှမတွေ့တော့ဘူးဆရာ”

“အေး...အေး...လက်ထိတ်ပြန်ခတ်ပြီးခေါ်ခို”

ရဲတပ်ကြပ်မောင်ထွေးနဲ့ ဒုစရိုက်သမားတို့သည် လက်ထိတ်ပူးတွဲခတ်လျက်ဖြင့် နယ်ထိန်းအရာရှိနှင့် ရပ်ကွက်ပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ကြသည်။

“ဟောဒီ သားရေလက်ကိုင်အိတ်ကို သူ့ဆီက ကျွန်တော်တို့ သိမ်းဆည်းထားတာ။ သူ့ကို ဥက္ကဋ္ဌရှေ့မှောက်မှာ စစ်ဆေးကြည့်ချင်ပါတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌ စခန်းခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါဦး”

နယ်ထိန်းအရာရှိနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတို့က နောက်မှလိုက်ပြီး မောင်ထွေးနဲ့ ဒုစရိုက်သမားတို့က ရှေ့က စခန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။

တကယ်တော့ အခုဖမ်းမိထားသော ဒုစရိုက်သမားသည် သာမန်အဆင့်မဟုတ်။ ဝါရင့်သမ္ဘာရင့် ဒုစရိုက်သမားဖြစ်သည်။ သာမန် အလစ်သုတ်သမား ခါးသမားသာမဟုတ်။ လူရဲသတ် ရဲသည့် ဒုစရိုက်သမားမျိုးဖြစ်သည်။ မတတ်သာသည့်အဆုံး ရဲကိုပင် ရင်ဆိုင်အန်တုကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ပုံသုဖြစ်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌရေ...ဒီကောင်မျိုးက အပြင်မှာ လွတ်လပ်စွာထားလို့ မသင့်ဘူးဗျ။ သူတို့သာ အပြင်မှာရှိနေလို့ကတော့ အများပြည်သူ ဒုက္ခသောကတော့ ရောက်ရမှာပဲ။ အများပြည်သူတွေ လာ

ကအေးရအောင် အထဲမှာထည့်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီကောင်ဆို ပစ်ချက်ဟောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အခုအပြင်မှာတွေတာတောင် ကျွန်တော်အထင် ရဲဘက်စခန်းတစ်ခုခုက ပြေးလာတယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်မေးမြန်း ခုံစမ်းလိုက်ရင် အားလုံးမပေါ်နိုင်ပေမယ့် အပြစ်မှန်တွေ အတော်များများ ပေါ်လာမှာပါ။ ကဲ...ကဲ... စခန်းရောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် နယ်ထိန်းအရာရှိ ရုံးခန်းမှာ ခဏထိုင်ပါဦး။

“ဆရာမောင်တွေ... ကျေးဇူးရှင် ဟိုနေ့ကို ဂါတ်စာရေးကြီးဆီအပ် အဖမ်းပြုပြီးပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အဲဒီတရားခံကို ဥက္ကဋ္ဌရှိတုန်း စစ်စရာရှိတာ စစ်ဦးမယ်။ အချုပ်ထဲက ထုတ်ခဲ့ကွာ”

မကြာမီ ဒုစရိုက်မသင်္ကာတရားခံ နယ်ထိန်းအရာရှိရှေ့မှောက်ရောက်လာသည်နှင့် နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး) စောသီဟထွန်းက စတင်စစ်ဆေးဖြစ်သည်။

“မင်းအမည်”

“တင်အောင်”

“အခြားအမည်”

“ကုလားတင်အောင်”

“အဘအမည်”

“ဦးမြင့်အောင်”

“နေရပ်လိပ်စာ”

“အမှတ် () ရပ်ကွက် ဒေါပုံ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်လောက်က ငါ့ မင်းကိုဖမ်းဖူးတယ် မှတ်မိလား”

“မမှတ်မိဘူး”

“ကြည့်မြင်တိုင် ငါးဈေးမှာ ခါးပိုက်နိုက်မှုနဲ့ ဖမ်းဖူးတယ်ဆိုတာတော့

မှတ်မိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်”

“မင်းကို ရဲဘက်ပြေးအဖြစ် ငါနဲ့ ရန်ကုန်တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့ ပြေးလေးပြေးအဖွဲ့နဲ့ပူးပေါင်း ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့ပြီး စက်ဆန်း သစ်လုံးတွေပုံထားတဲ့ ကျူးကျော်တဲ့မှာ ဖမ်းခဲ့တာရော မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပုသိမ်ညွန့်ရပ်ကွက် ဖောက်ထွင်းမှုမှာ တရားခံ သုံးဦး ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်ကိုဖမ်းမိပြီး ဖောက်ထွင်းမှု တရားခံများအဖြစ် သက်သေခံပစ္စည်းနဲ့တကွ တရားစွဲတင်ခဲ့တယ်။ မင်းကိုတော့ တရားခံပြေးအဖြစ် သက်ဆိုင်ရာစခန်းက တရားစွဲတင်ခဲ့ရတယ်။ နောက် ခြောက်လလောက်ကြာတော့ ဗြိတိသျှရဲစခန်းမှာရှိတဲ့ ပြေးလေးပြေးဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့တွေကို တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးက ပြေးလေးပြေးအဖွဲ့တွေက ဦးဆောင်စေပြီး ပြေးလေးပြေးတရားခံတွေ ဖမ်းဆီးရေးဆောင်ရွက်ကြတော့ မင်း ရှောင်မလွတ်တော့ဘဲ အဖမ်းခံ တရားစွဲတင်ခံရတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်ကွ။ မင်းငြင်းမလား”

“မငြင်းပါဘူး။ အဲဒီအပြစ်တွေခံပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို မင်းမှာ ပြစ်ချက်ဟောင်းတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ မင်းငြင်းနိုင်မလား”

“မိငြင်းပါဘူး”

“ကဲ... ဒါဆို မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပြီး သားဆိုတော့ အခု ငါစစ်မေးမယ့်အချက် အလက်တွေ မင်းလိမ်ညာထွက်ဆိုမယ်ဆိုလည်း အပိုပဲဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်တယ်နော်။ အဲဒီတော့ ငါက မကွေ့

မပိုက်ဘဲ တည့်တည့်မေးမယ်။ မင်းက တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလက်ကိုင်အိတ် မင်းအိတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်က အလစ်သုတ်လာတာလဲ”

“ရွှေဘုံသာလမ်း အေးဆေးတိုက် ရေမှာရပ်ထားတဲ့ ကားတစ်စီးပေါ်က ဆွဲလာတာပါ”

“ဒီအိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ မင်းဖွင့်ကြည့်ပြီးပြီလား”

“မကြည့်ရသေးဘူး။ ခပ်ထုမ်းလှမ်းရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်မယ်စိတ်ကူးရင်း ဒီဘက်ဖြတ်လျှောက်လာတာ။ ဆရာတို့နဲ့တွေ့ပြီး အဖမ်းခံရတာပါ”

ရပ်ကွက်ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌသည် နယ်ထိန်းအရာရှိ စစ်ဆေးနေမှုကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လျက်ရှိသည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟထွန်း၏ စကားပြော ကျွမ်းကျင်မှုကိုလည်း စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ချီးကျူးနေမိသည်။

“ဆရာ စောသီဟထွန်း စခန်းမှူးခေါ်ပါတယ်”

အကူစာရေး ရဲတပ်ကြပ်ကြီး လှဝင်းခိုင်သည် နယ်ထိန်းရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကာ နယ်ထိန်းအရာရှိ ဆရာစောသီဟထွန်းအား စခန်းမှူးခေါ်ကြောင်း လာရောက်အကြောင်းကြားသည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိလည်း သူ၏စစ်ဆေးမှုကို ခဏရပ်၍ စခန်းမှူးအခန်းသို့ သွားရောက်သတင်းပို့သည်။

“ဆရာစောသီဟထွန်း ဟောဒါက အမှတ်() ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းနေတဲ့ ဦးစောတာရာပါ။ () တက္ကသိုလ်

မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ ကထိက တစ်ဦးပါ။

“သူကတော့ ကျွန်တော့်စခန်းက နယ်ထိန်းအရာရှိ စောသီဟထွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ပိုပြီးဝမ်းသာပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဪ... ဪ... အေးဗျာ... အေးဗျာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

တချို့လူများသည် ဆရာသမားဟောင်းများကိုတွေ့ရင် မတွေ့သလိုနေ လေ့ရှိကြတာ တွေ့ဖူးပါသည်။ အခု မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့နေရသော နယ်ထိန်းအရာရှိဆိုသူ စောသီဟထွန်းကမူ နှုတ်ကဖွင့်ဟ၍ ဆရာရဲ့တပည့်ဖြစ်ဖူးပါသည် ဟု လိုလာသဖြင့် ကထိကကြီး ဦးစောတာရာ အံ့အားသင့်၍ အေးဗျာ အေးဗျာ ဟု စကားများ အဆက်အစပ်မရှိဘဲ ဝမ်းသာအားရ တုံ့ပြန်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာကြီးကိစ္စ ကျွန်တော်ပဲ ဆရာစောသီဟထွန်းကို ပြောပြလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ စခန်းမှူး”

“ကိစ္စက ဒီလိုပါဆရာစော။ ဆရာကြီးဦးစောတာရာဟာ ဒီနေ့မနက် ၁၀ နာရီလောက်က ရွှေဘိုသာလမ်းက ဆေးခန်းတစ်ခန်းမှာ ညနေပိုင်းပါရုဏ်း ပြဖို့ တိုက်လာယူပါတယ်။ အဲဒီဆေးခန်းမှာ ကြာတဲ့အချိန်က ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာတယ်တဲ့။ အဲဒီအချိန်တို အတွင်းမှာပဲ ဆရာကြီးရဲ့အိတ်ကို ကားတွင်းထားခဲ့ရာက အလစ်သုတ်ခံရတယ်တဲ့”

“ဆရာကြီး ကားတံခါးတွေသေ

သေချာချာ ပိတ်မိခဲ့သလား။ လော့ရော ချထားခဲ့လား”

“သေသေချာချာ ပိတ်ပါတယ်။ လော့လည်းချထားခဲ့ပါတယ်။ လော့ချထားတာမို့ တော်ရုံနဲ့ မဖွင့်နိုင်ဘူး ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ငါးမိနစ်လောက် ကွာသွားချိန်လေးမှာ ကားတံခါးသော့ကို ဖွင့်နိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲဗျာ။ တစ်ခါက ကျွန်တော် သတိမေ့ပြီး ကားထဲမှာ သော့တန်းလန်းကျန်ခဲ့တယ်။ တံခါးတွေ အားလုံးပိတ်ပြီးမှသိတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိတော့ဘူး။ တံခါးချက်ပြင်တဲ့ သူ သွားခေါ်ပြီး လုပ်တာတောင် တစ်နာရီလောက်ကြာမှ တံခါးဖွင့်နိုင်တယ်။ တံခါးချက်ပြင်တဲ့ဆရာတောင် ချွေးပြန်သွားတယ်။ အဲဒီဆရာပြောတော့ ရှာမလို့၊ အမေရိကန်ထုတ် ကားတွေဟာ အာမခံသော့တွေတဲ့။ ဖွင့်ပိတ်ရတာ ခက်သတဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ လေ့လာတွေ့ရှိသမျှတော့ အာမခံသော့ဆိုတာ မပွင့်မီ အထိပဲ အာမခံတာတဲ့”

“ဟုတ်တယ်။ ခု ကျွန်တော့်ကားပဲကြည့်။ လော့ချထားတဲ့ကြားက ပွင့်သွားတာပဲ”

“ဒါနဲ့ ဆရာကြီးလက်ကိုင်အိတ်က ဘာအရောင်လဲ”

“အနက်ရောင်။ အပေါ်အောက် ဝစ်အပိုအိတ် လေးလုံးပါတယ်။ အိတ်တွေထဲမှာတော့ ငွေနည်းနည်းပါတယ်။ အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက စာကြည့်မျက်မှန်၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်၊ အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကတ်နဲ့ ဝန်ထမ်းကတ် ပါသွားပါတယ်။ အေးဗျာ။ ကျွန်တော့်ပေါဆိုးအတွက် ခင်ဗျားတို့ အလုပ်ပိုသွားတာ အားနာတယ်။ ကားသော့ကို

သေသေချာချာ ခတ်ခဲ့တာမို့ ယုံကြည်ပြီးထားခဲ့တာပါ”

“ဒါက ရဲတာဝန်ပဲ အားမနာပါနဲ့ ဆရာကြီး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆရာကြီးနဲ့ စခန်းမှူး ကျွန်တော့်ရုံးခန်း ခဏကြွပါခင်ဗျာ”

“ဆရာကြီး . . .ဟောဒီအိတ်ဟာ ဆရာကြီးအိတ်များလား”

“ဟုတ်တယ် . . .ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ကျွန်တော် ဒီနေ့ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေရတော့တယ်ဗျာ”

“ဆရာကြီးအိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ စစ်ကြည့်ပါဆရာကြီး”

“အားလုံး မှန်ကန်ပြည့်စုံပါတယ်”

“ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။ ဟောဟိုမှာ ထိုင်နေသူကတော့ ဆရာကြီးလက်ကိုင်အိတ်ကို အလစ်သုတ်တဲ့ တရားခံ တင်အောင် (ခေါ်) ကုလားတင်အောင်တဲ့”

“ဒီမှာဗျာ ကျုပ်မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေ ကျုပ်ကားက အာမခံသော့ကို အချိန်တိုအတွင်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖွင့်လဲဗျာ”

“ဘယ်အာမခံသော့မဆို မပွင့်ခင်ထိသာ အာမခံတာပါ။ ပညာသည်နဲ့ တွေ့ရင်တော့ အာမ မခံတော့ပါဘူး”

“ဟားဟား . . .သဘောပေါက်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပြီ။ မင်းတို့လို လျင်တဲ့ သွက်တဲ့ ပညာစုံတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေရှိသလို ဟောဒီက ဆရာစောသီဟထွန်းတို့လို ဒုစရိုက်သမားတွေရဲ့ မျက်ခုံးပေါ် စကြံလျှောက်နိုင်တဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေလည်း အနာတက္ကမရှိနေတာကိုလည်း ကျုပ်ခတ်ော့သိပြီ . . .ဟားဟားဟား”

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

မှားမှန်ရောထွေး အမှန်ရွေးနိုင်ပါစေ

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

“ဦးစလင်းရဲ့ စွဲချက်အကြောင်း တစေ့တစောင်းဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးဖတ်ရပါတယ်။ ဗဟုသုတရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အရပ်သားအသိနဲ့တော့ ကွဲနေတာပေါ့။ အဲဒါ နည်းနည်း အကျယ်ချဲ့ပြီး သိသင့်တာလေးတွေ တင်ပြပါဦး”

“မောင်မိုးရေ မင်းမပြောခင်ကတည်းက ဆန့်ကျင်ပြီး သားပါကွ”

“ဒါဆို အတော်ပဲပေါ့”

“အတော်ပဲဆိုပေမယ့် ရေးရတာ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ လည်း စိုးရသေးသကွ”

“ဟာ...ဦးစလင်းဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ထိခိုက်စော်ကား တာလည်းမရှိ ဥပဒေနဲ့ငြိစွန်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာကြော့ များ စိုးရိမ်နေရသေးလဲ”

“ငါဆိုလိုတာ အဲဒါတွေမဟုတ်ဘူး။ စာဖတ်သူတွေ အယူအဆတွေ လွဲသွားမှာစိုးလို့ ရံဖန်ရံခါ အခြားစာရေး ဆရာတွေရဲ့ ဥပဒေဆောင်းပါးတွေဖတ်ရတယ်။ အယူအဆ လွဲမှားနေတာတွေ တွေ့ရတယ်။ လွဲတာတွေတိုင်း ထောက် ပြနေရင် ငပွကြီးအထင်ခံရမှာလည်း စိုးသေးသကွ။ ဆရာကြီး လုပ်တယ်လည်း အထင်မခံချင်ဘူး။ သိပ်တလွဲကြီးဖြစ်တဲ့ အခါတော့ ထောက်ပြခဲ့ရတာလေးတွေ ရှိတာပေါ့။ စာဖတ်သူ တွေ အသိမှား အမြင်မှား ဖြစ်မှာစိုးတာ။ ဥပဒေမှာက ခြွင်း ချက်တွေရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ယေဘုယျပေါ့ ဦးစလင်းရာ။ စာမေးပွဲဖြေမှာမှ မဟုတ်တာ။ ဗဟုသုတဖြစ် ပြီးရောပေါ့”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဗဟုသုတလည်းရ အသိ လည်းမှန်ဖို့က အရေးကြီးတယ်ကွ”

“ဦးစလင်းတို့က လက်တွေ့အမှု လိုက်နေတာဆိုတော့ အသစ်ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ ဥပဒေတွေ၊ ညွှန်ကြားချက်တွေနဲ့ အချိန် နဲ့တစ်ပြေးညီပေါ့”

“မောင်မိုးကလည်း နိုင်ငံရေးအသုံးတွေ ပါလာပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးစလင်းရာ။ ဥပဒေနဲ့ မျက်ခြည် မပြတ်တာ ပြောတာပါ”

“အေးကွ၊ လက်တွေ့ကလည်း အရေးကြီးတယ်။ A pritical without theory and A theory without pritical is vain” တဲ့။ သဘောတရားမပါတဲ့ လက်တွေ့၊ လက်တွေ့မပါတဲ့ သဘောတရားဟာ အချည်းအနီးတဲ့။ ဥပဒေ ဘွဲ့ရပြီးစ ကလေးတွေ လက်တွေ့မပါတော့ မပြည့်စုံသေးဘူး ပေါ့ကွာ”

“ဦးစလင်းရေ ဒါက ဥပဒေနယ်ပယ်မှမဟုတ်ဘူး။ နေရာတိုင်းအတွက်ကို အမှန်ပဲဗျ။ ငါးပိဖုတ်တာတောင် ဆရာမပြ နည်းမကျဆိုသလိုမို့လား။ အသေးအဖွဲ့လေးမှာ တောင် နည်းလမ်းရော၊ လက်တွေ့ရော ပေါင်းစပ်ဖို့လိုပိုတော့ ကျန်တာ ဘာပြောစရာရှိတော့မှာလဲ ဦးစလင်းရာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်မိုးရ။ တစ်လောက ဟင်းချက် နည်းစာအုပ်ထဲပါတဲ့နည်းအတိုင်း လုပ်လိုက်တာ အားလုံး ဖုတ်သွားပါလေရောလား မောင်မိုးရာ”

“ဟုတ်ပြီ ဦးစလင်းရေ၊ ဦးစလင်းပြောတဲ့ ဥပဒေ

ဆောင်းပါးရေးတဲ့ ဆရာတွေဟာ လက်တွေ့ဥပဒေနဲ့ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ် မလုပ်ဘဲ သီအိုရီသက်သက် တစ် နည်းအားဖြင့် စာတွေသမားလို ပြောရမယ်ထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လူချင်းမသိတော့ အတိအကျမပြော နိုင်ဘူးပေါ့”

တွေ့ရာလေးပါး ပြောဆိုပြီး မူလ ဦးတည်ရာလမ်း ကြောင်းသက် ပြောင်းရန် အချက်ပြလိုက်ပါသည်။ ပြစ်မှုတွင် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခံရပါ မကျေနပ်လျှင် အထက်အဆင့်မြင့်ရုံးသို့ အယူခံဝင်နိုင်ကြောင်း သင်တန်းပို့ချခဲ့ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ခြွင်းချက်က ရှိနေပြန်ပါသည်။ ခြွင်းချက်တွေ ရှင်းပြနေလျှင် လည်း သင်ခန်းစာက ရှေ့မရောက်နိုင် ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ လှေခံတားထစ်မမှတ်ရန် ကြိုတင်ရှင်းပြထားရပါသည်။ စွဲချက် အဆင့်တွင် ရုံးတော်က အပြစ်ရှိလားမရှိဟူးလားဟု စွဲချက်ကို ဖတ်ပြပြီးမေးပါသည်။ တရားခံက ဝန်ခံလျှင် ပြစ်ဒဏ်စီ ရင်ပါမည်။ ဤကဲ့သို့ ဝန်ခံ၍ ချမှတ်သောပြစ်ဒဏ်ကို အယူခံ ခွင့်မရှိပါ။ အချို့သင်တန်းသားများက အယူခံခဲ့ပြင်ဆင်မှုကို ရှင်းပြပါဟု ဆိုကြသူရှိပါသည်။ ပုဒ်ထီးပုဒ်မတွေ၊ စီရင်ထုံး တွေကို လေ့လာရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဒါဆိုအယူခံ၊ ဟိုဟာဆို ပြင်ဆင်မှုဟု ပြောပြ၍မရကြောင်း သဘောပေါက်နားလည် အောင် ရှင်းပြရပါသည်။ ရောက်ရှိနေတဲ့အဆင့်မှာရှိတဲ့ အခြေ အနေကို ပုဒ်ထီးပုဒ်မ စီရင်ထုံးတွေနဲ့ ညှိပြီးမှ ဘာလုပ်ရ မည်ဆိုတာ အဖြေရှာရမည်အကြောင်း ဟုတ်လားမဟုတ်ဘူး လားမေးရုံဖြင့် အဖြေပေး၍မရကြောင်း ရှင်းပြထားရပါသည်။

ဦးထွန်းကြည်နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ(ဦးညွန့် မောင်) ၁၉၆၅ ဘီ အယ်လ်အာ ၇၅၆ တွင်ရှိသော စီရင် ထုံးကို လေ့လာကြပါစို့။

မအူပင်နယ်ပိုင် ရာဇဝတ်တရား သူကြီးရုံးတွင် စစ် ဆေးသော အမှုဖြစ်ပါသည်။ ဦးညွန့်မောင်သည် ဦးထွန်းကြည် ဒေါ်ဖွားတင်၊ ကိုတင်အေး၊ မသောင်းကြည်တို့ကို နာကျင်စေ ရန်ပြုလုပ်မှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၄ အရ တစ်ဦးချင်းပြုလုပ်မှုအပေါ် စွဲချက်တစ်ရပ်စီတင်ခဲ့သည်။ ပြစ် ဒဏ်စီရင်သည့်အခါ စွဲချက်တစ်ခုစီအတွက် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ် ခဲ့ပါသည်။

ဦးထွန်းကြည်အား ထိခိုက်နာကျင်စေမှုအတွက်

ထောင်ဒဏ် ၄ လ၊ ဒဏ် ၄၄ ၁၀၀/ ပေးဆောင်ရန် ချမှတ်သည်။ ဒဏ်ငွေမဆောင်ပါက ထောင်ဒဏ် ၄ လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ထားပါသည်။ ဦးထွန်းကြည်က ပြစ်ဒဏ်နည်းသည်ဟုဆိုကာ စက်ရှင်တရားသူကြီးရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အမှုဖြစ်သည်ဆိုလျှင် တရားလိုဘက်၊ တရားခံဘက် နှစ်ဖက်ရှိရာ ရုံးခန့်ရခါ၌ နှစ်ဦးလုံးက မကျေနပ်တာရှိပါသည်။ တရားလိုက ပြစ်ဒဏ်များများ ချမှတ်စေချင်သည်။ တရားခံက အပြစ်ရှိသည်ဆိုလျှင်ပင် အနည်းဆုံးပြစ်ဒဏ်ပဲ ခံယူချင်သည်။ ဤသည်မှာ လူသဘာဝဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း ဦးညွန့်မောင်အပေါ် ချမှတ်သည့်ပြစ်ဒဏ်နည်းသည်ဟုထင်မြင်၍ ပြစ်ဒဏ်တိုးပေးရန် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

စက်ရှင်တရားသူကြီးက မအူပင် နယ်ပိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ အမှုသည် မူလကပင် ပျက်ပြယ်နေသည့် အတွက် တရားခံအား အပြီးအပြတ်လွှတ်ရန် ထောက်ခံချက်ဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ တင်ပို့သည်။ တရားရုံးချုပ်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၄(၁) နှင့် ဆန့်ကျင်နေသည့်အတွက် မူလကပင် ပျက်ပြယ်နေကြောင်း သုံးသပ်၍ တရားခံအား အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ပါသည်။ ဦးထွန်းကြည်အဖို့ ထိုင်နေကောင်းသား ခုတော့ ပြစ်ဒဏ်တိုးပေးဖို့တက်ပါတယ်။ မတိုးတဲ့အပြင် အပြီးအပြတ်လွှတ်ဆိုတော့ ရင်ဝခြေထောက်နဲ့ ဆောင်ကန်တာ ခံရတာကမူ တော်ဦးမည်ထင်သည်။

ပုဒ်မ ၂၃၄(၁)မှာ ပြဌာန်းထားတာက ပထမအကြိမ် နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် မျိုးတူပြစ်မှု သုံးမှုကို ၁၂ လအတွင်း ကျူးလွန်လျှင် တစ်ပေါင်းတည်း စစ်ဆေးနိုင်သည်ဟု ပြဌာန်းထားသည်။

မအူပင်နယ်ပိုင်ရုံးက ဦးညွန့်မောင်ကို မျိုးတူပြစ်မှု လေးခုပေါင်း၍ တစ်မှုတည်းစစ်ဆေးခြင်းမှာ ဥပဒေပြဌာန်းချက်နှင့် လွဲမှားနေသည်မှာ မြင်သာနေပေသည်။ ဥပဒေကို ထပ်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့ ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ကိုယ်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို၍ မရပါ။ ၁၂ လသည် တစ်နှစ်ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း ပြက္ခဒိန်နှစ်ကို ရည်ညွှန်းခြင်းမဟုတ်ပါ။ တစ်နှစ်အတွင်းကို ပြက္ခဒိန်နှစ်ဟု ယူဆမှုမျိုးရှိနေ၍ဖြစ်ပါသည်။ ၁၂ လကို စသည့်နေ့မှ ဆုံးသည့်ကာလ အပိုင်းအခြားကိုတွက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

သည်။ ကဲ...ဦးထွန်းကြည် ဘာလုပ်သင့်သလဲ စဉ်းစားကြဦး။ မူလကတည်းက ပျက်ပြယ်တယ်ဆိုတာ အမှုစွဲဆိုမှု မရှိဘူးလို့ဆိုလိုတာ ဖြစ်တယ်။ အားလုံးစစ်ဆေးပြီးမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်တာဆိုတော့ ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၄၀၃ အရ နောက်စွဲခွင့်ရှိပါဦးမည်လော။

ဒီနေရာမှာ အပြီးအပြတ်လွှတ်တယ်ဆိုတာ အမှုသွားအမှုလာအရ မဟုတ်ဘူး။ ပုံမှန်စစ်ဆေးပြီး ဆောင်ရွက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်။ အရည်အသွေးနဲ့ဆိုင်တယ်။ ဥပဒေပြဿနာဖြစ်တာ ပြောတာပါ။ ဥပဒေအရ မူလကတည်းက ပျက်ပြယ်တာမို့ ပြစ်ဒဏ်စီရင်တာတွေလည်း ပျက်ပြယ်သွားပြီ။ အမှုမရှိခဲ့ဘူးလို့ သတ်မှတ်တာ။ အဲဒီတော့ မကျေနပ်ရင် နှစ်ခေါက်လျှောက်ကြပေါ့။

နှစ်ခေါက်လျှောက်ဆိုလို့ ဆရာတော်တစ်ပါး တရားဟောတာလေး သတိရမိတယ်။ ကရင်မကြီးတစ်ယောက် ပုဂ္ဂန်လုံး(ကထာန်း)အရှင်လေးတွေကို ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ဒယ်အိုးကြီးအပေါ် ဝါးလေးကိုစိတ်ပြီး ကန့်လန့်တင်ထား။ အဲဒီအပေါ်ကနေ ဖြတ်လျှောက်ခိုင်းတယ်ပေါ့။ ငယ်တဲ့ အကောင်လေးတွေက မလျှောက်နိုင်တော့ ဒယ်အိုးကြီးထဲ ကျ သွားတာပေါ့။ ဒီတော့ ကရင်မကြီးက “နင်ကို လွတ်အောင်ပြေးခိုင်းတာ ကျသွားတာတော့ နင်ကပဲ” လို့ ပြောသတဲ့။ ကြီးတဲ့ကထာန်းကတော့ ဖြတ်လျှောက်လိုက်တာ လွတ်သွားတာပေါ့။ ဒီတော့ ကရင်မကြီးက “နင်က အကောင်ကြီးတယ်။ နှစ်ခါလျှောက်” ဆိုပြီး လျှောက်ခိုင်းသတဲ့။ ခုလည်း ဦးထွန်းကြည်တို့ ဦးညွန့်မောင်တို့ နှစ်ခါလျှောက်ကြတာပေါ့။

၁၉၇၅ ခုနှစ် စာမျက်နှာ ၉၉ ပါ မောင်ဘဠာနှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်အမှုကို လေ့လာကြဦးစို့။

အမှုဖြစ်စဉ်အကျဉ်းက ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးကြီးမဲအိမ် ထန်းရည်ပိုင်းတွင် အတူသောက်ကြရင်းမှ မောင်ဘဠာနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်ကာ ဦးကြီးမဲက အိမ်က နင်ချသည်။ မောင်ဘဠာပြောသည် အိမ်ပြန်ပြီး ထန်းလုံးစားယူကာ ဦးကြီးမဲအား ထိုစားမြင်ထိုးရာမှ သေဆုံးသွားသော အမှုဖြစ်သည်။

မင်းကင်းဦးနယ် တရားရုံးက စွဲချက်တင်ရာတွင် ပြန်

ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ စွဲချက်တင်သည် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့် အခါ ပုဒ်မ ၃၀၂(၁) အရ သေဒဏ်စီရင်ခဲ့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ဆန်းစစ် ကြည့်ကြစို့။

ဥပဒေမှာက အပြစ်ပေးတဲ့ပုဒ်မကို တရားခံ ထုချေ ဖြေရှင်းခွင့်ရှိရမည်။ စွဲချက်တင်တဲ့ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)ဆိုတာ အလွယ်ပြောရရင် ရိုးရိုးလူသတ်မှုပေါ့။ ၃၀၂(၁)(ခ) ဆိုတာ ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက်နဲ့ပြုလုပ်တဲ့ လူသတ်မှုပေါ့။ စွဲချက်တင် တယ်ဆိုတာ အပြစ်ရှိမရှိ ဖြေရှင်းခိုင်းတာ။ ရိုးရိုးလူသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီအပေါ်မှာပဲ ဖြေရှင်းရမှာပေါ့။ ဖြေ ရှင်းချက်ပေါ်ကြည့်ပြီးမှ အပြစ်ပေးသင့်မသင့် မည်သည့်ပုဒ်မ နဲ့ ပြီနေသလဲ၊ ပြစ်ဒဏ်အနည်းအများဆင်ခြင်ပြီး ပြစ်ဒဏ် စီရင်ရမှာ။

တရားခံ မောင်ဘမြေအနေနဲ့ သူ့ကို ၃၀၂(၁)(ခ) နဲ့ စွဲချက်တင်ထားတာမရှိဘူး။ ဒီတော့ ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက် နဲ့ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ဖြေရှင်းရမယ့် တာဝန်မရှိဘူး။ ဖြေရှင်းစရာလည်းမလိုဘူး။ မလိုအပ်လို့ မဖြေ ရှင်းဘူးပေါ့။

တရားခံမှာ ဖြေရှင်းခွင့်မရတဲ့ ပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)နဲ့ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခွင့် ချမှတ်ခွင့်မရှိဘူးပေါ့။ ဒီပုဒ်မနဲ့ ပြစ်ဒဏ် စီရင်မယ်ဆိုရင် သေဒဏ်ပဲ။ တရားသူကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အများဟာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ တချို့ အများတွေဟာ အထက်ရုံးတက်ပြီး ပြင်ဆင်ဖို့ရာ ခက်ခဲတယ်။ ဥပဒေအကန့်အသတ်တွေ၊ အယူခံအာဏာ၊ ပြင်ဆင်မှု အာဏာတွေ၊ စီရင်ထုံးတွေက သိပ်လွဲချော်မှသာ ပြင်ဆင် ပြောင်းလဲသွားတာ။ အမှုဆုံးဖြတ်ရတဲ့ တရားသူကြီးတွေရဲ့ တာဝန်ဟာ ကြီးမားတယ်။

ကျင့်ထုံးအရလည်း မှားယွင်းသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးတွင် ငယ်သောပုဒ်မနှင့် စွဲချက်တင်ပြီး ကြီးသော ပုဒ်မနှင့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်။ ပုဒ်မအကြီးအသေးကို ပြစ် ဒဏ်ပမာဏ အနည်းအများပေါ်မူတည်၍ သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကြီးသောပုဒ်မနှင့် စွဲချက်တင် ငယ်သောပုဒ်မနှင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်၍ ရပါသည်။

မောင်ဘမြေ အမှုမှာလို့ ငယ်တဲ့ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)နဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး ကြီးတဲ့ပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ) အရ ပြစ်ဒဏ်ချ

မှတ်လို့ မရဘူး။ စွဲချက်မှာ ၃၀၂(၁)(ခ) တင်ပြီး ပြစ်ဒဏ် စီရင်တဲ့အခါ ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)နဲ့ ပြစ်ဒဏ်စီရင်တာရတယ်။ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးကို အယူခံတက်တယ်။ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးက ပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)အစား ပုဒ်မ ၃၀၂(၂) ပြောင်း၍ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်သို့ ပြောင်းလဲ၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ကြီးတာနဲ့စွဲချက်တင်၊ ငယ်တဲ့ပုဒ်မပြောင်း ပြစ်ဒဏ် စီရင်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် လှေကားတစ် မှတ်မထားစေချင်ပါ။ တရားခံဖြေရှင်းခွင့်ရပြီး ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတဲ့ ပေတံနဲ့တိုင်းရ ပါမယ်။

ဥပမာအားဖြင့် တုံးသောလက်နက်ကို အသုံးပြု၍ ရရှိသောဒဏ်ရာသည် သာမန်ဒဏ်ရာ၊ ပြင်ဆင်သော ဒဏ်ရာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကြီးသောပုဒ်မ ၃၂၅ အရ စွဲချက်တင်ပြီး ငယ်သောပုဒ်မ ၃၂၃ အရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်ပါသည်။ တရား ခံအနေဖြင့် ဖြေရှင်းခွင့်ရရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဦးစလင်း ရှင်းပြလို့ အတော်ဗဟုသုတရပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မောင်မိုးရေ... မင်းကျေးဇူးကတော့ အရည်မရ အဖတ်မရပဲနဲ့တူတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးစလင်းရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုတော့ အရည်ရမယ်။ မုန့်နဲ့ဆို အဖတ်ရမယ်။ ဒီတော့ လက်ဘက် ရည်ဆိုင် (၅၀)ဝိုးကြစို့”

“Good တယ်၊ good တယ်”

“အရည်ရ အဖတ်ရ ကျေးဇူးဖြစ်သွားပြီပေါ့ ဦးစလင်း”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့”

ရတနာကဖီးသို့ အတူထွက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကိုယ်ကျန်းမာ၊ စိတ်ချမ်းသာ ဘေးဘာရာ ဝေးကွာ ကြစေသတည်း။

■ စလင်းဦးအောင်သိန်း
၀၉-၅၄၀၁၉၄၀

လူသတ်မှု၌ အရေးကြီးသော

သံလွန်စ

မြသိန်း

စာပေ

လူသတ်မှု၌ အရေးကြီးသော သံလွန်စ

■ ပြသိန်း

မရွှေဥသည် ခြံအနောက်ပိုင်းရှိ သူတို့ပိုင်ခြံကြီးတွင် ဟင်းလျာအတွက် ဟင်းရွက်များသွားခဲ့ရာမှ ညနေအထိ ပြန်မရောက်လာသောကြောင့် သူမိခင် နှင့် မောင်ဖြစ်သူတို့သည် တစ်ပိုင်ခန့် ဝေးသော ထိုခြံထဲသို့သွား၍ မရွှေဥကို ရှာကြသည်။ မတွေ့၊ မည်သို့မျှ စုံစမ်း၍ မရသောကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက် ရဲစခန်းသို့သွား၍ မရွှေဥပျောက်ဆုံးမှုကို တိုင်ချက်ဖွင့်သည်။

“ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ရဲအရာရှိက မေးသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မသမီးမှာ ချစ်သူမရှိဘူး”

မရွှေဥ၏မိခင် ဒေါ်ငွေက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်မမှာ ချစ်သူမရှိဘူး”

မရွှေဥ၏မောင် မောင်အေးက လည်း ထောက်ခံပြောသည်။

ဦးငြိမ်းဟန်ဦးစီးသော ရဲတို့သည် ပျောက်ဆုံးနေသော မရွှေဥကို ရှာကြသည်။ သုံးရက်ကြာသော်လည်း မတွေ့။

ရဲတို့သည် ဒေါ်ငွေတို့၏အိမ်သို့ အဝင်အထွက်များသူများ၊ မရွှေဥ၏ အပေါင်းအသင်းများ၊ မောင်အေး၏

သူငယ်ချင်းများ စသည်တို့ကို မေးသည်။ အကြောင်းမတူ။ မသင်္ကာဖွယ်ကောင်းသူများကို မတွေ့ရ။

မရွှေဥ၏မိခင်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

တစ်ကေ ကျော်ကျော်ရှိသော ခြံကြီးထဲ၌ ဝါးပင်များ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများနှင့် သစ်ပင်ကြီးငယ်များစွာ ရှိလေရာ မရွှေဥသည် တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ပတ်တစ်ခါ ထိုခြံထဲသွား၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ မှို၊ မျှစ် စသည်တို့ကို ရှာဖွေခဲ့နေကျ။

“ခင်ဗျားတို့ ခြံစောင့်မထားဘူးလား”

ရဲအရာရှိ ဦးငြိမ်းဟန်က မေးသည်။

“ကျွန်မမောင်ကျား မသေခင်က ထားတယ်။ သူမရှိတော့ မထားတော့ဘူး။ အခုလည်း ခြံကိုရောင်းဖို့ ကြော်ငြာထားတယ်”

ဒေါ်ငွေက ပြောသည်။

“အရင်ခြံစောင့်က ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဒီမြို့ရဲ့တောင်ဘက်က နီးမှတ်ရွာကပါ။ မွန်အဖိုးကြီးတစ်ယောက်”

“သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။ အသက်ကရော”

“ဦးထော်လို့ခေါ်တယ်။ အသက်က ခြောက်ဆယ်လောက်”

သို့နှင့် နောက်ထပ်သုံးရက်ကုန်သွားပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရဲအရာရှိ ဦးငြိမ်းဟန်သည် နံနက် ၈ နာရီခန့်တွင် သူတပည့်အချို့နှင့်အတူ ဒေါ်ငွေတို့၏ခြံကြီး၏ မြောက်ဘက်ရှိ ဆက်စပ်တောသို့သွားသည်။ ဆက်စပ်တောအတွင်း မသင်္ကာဖွယ်ရာ နေရာများကို ရှာဖွေစူးစမ်း၍ သွားကြသည်။ နံနက် ၉ နာရီထိုးခါနီး၌ ကျောက်တုံးများထူထဲသော နေရာတစ်ခုတွင် သူတို့ ခေတ္တနားကြသည်။

“မင်းတို့ ဘာအနံ့ရသလဲ။ ငါတော့ အပုပ်နံ့ရတယ်”

ဦးငြိမ်းဟန်သည် နာခေါင်းကိုရှုံ့၍ သူတပည့်များကို ပြောသည်။

သူတပည့်များကလည်း အနံ့ခံကြပြီး -

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ အပုပ်နံ့ရတယ်”

ဟု ပြောကြသည်။

သူတို့သည် အပုပ်နံ့ကို အနံ့ခံရင်း လျှို့ဝှက်စွာသို့ ရောက်သွားရာ အပုပ်နံ့များထွက်နေသော နေရာရှိ သင်ရွက်သစ်ခက်များ ကျောက်တုံးကြီးငယ်

များနှင့် တောငှက်ပျော့ရွက်များ၊ ငှက်
ပျောက်များကို ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ
ပုပ်ပွနေသော အလောင်းတစ်လောင်း
မိန်းမအလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့
လိုက်ကြရသည်။

ဦးငြိမ်းဟန်သည် အလောင်းနှင့်
အလောင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ သဲလွန်စများ
ကိုရှာ၍ အသေးစိတ် မှတ်သားသည်။

ထို့နောက် သူတပည့် တစ်
ယောက်အား ရဲစခန်းသို့ပြန်လွှတ်၍
အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ သယ်ယူရေး
နှင့် အလောင်းမှာ ပျောက်ဆုံးနေသော
မရွှေဥ၏အလောင်း ဟုတ်မဟုတ်ကို
စိစစ်နိုင်ရန် မရွှေဥ၏ အိမ်သားတစ်
ယောက် ယောက်ကိုပါ ခေါ်ခိုရန်မှာပြီး
စေလွှတ်လိုက်သည်။

နောက် တစ်နာရီကျော်ကျော်
အကြာတွင် ဦးငြိမ်းဟန်တို့ရှိရာသို့ သူ
တပည့်နှင့်အတူ အရပ်လူကြီးနှင့် အရပ်
သားဆယ်ယောက်နှင့် မရွှေဥ၏မောင်
မောင်အေးပါ ရောက်လာကြသည်။ သေ
ဆုံးနေသူမှာ မရွှေဥဖြစ်ကြောင်း မောင်
အေးနှင့် အရပ်လူကြီးများနှင့် ကျန်
အရပ်သားများကပါ ပြောကြသည်။

ဝိနေသော မောင်အေးကို ဦးငြိမ်း
ဟန်က -

“မင်းအစ်မကိုသတ်တဲ့လူ၊ ဒါမှ
မဟုတ် လူတွေကို ငါဖော်ထုတ်ပေးပါ
မယ်”

ဟု နှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုက်
သည်။

ဦးငြိမ်းဟန်သည် လူသတ်
သမားကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်မည့် သဲလွန်
စများကို ရထားသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲ

၌သာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

မရွှေဥအလောင်းကို တွေ့ပြီးဟု
သော သတင်းသည် တစ်မြို့လုံးသို့ ပျံ့
နှံ့သွားလေတော့၏။

အလောင်းကို စစ်ဆေးပေးသူ
မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးက မရွှေဥသည်
မုဒိမ်းအကျင့်ခံရပြီး လည်ပင်းညစ်သတ်
ခြင်းခံရကြောင်း အထောက်အထားများ
ပြ၍ ဆေးစစ်မှတ်တမ်းကို ဦးငြိမ်းဟန်
ကိုပေးလိုက်သည်။

“မုဒိမ်းကျင့်သူဟာ မရွှေဥရဲ့ မျက်
နှာသိဖြစ်တာကြောင့် မရွှေဥကို သတ်
လိုက်တာဖြစ်မယ်”

ဦးငြိမ်းဟန်သည် တွက်ဆထား
ပြီးလေပြီ။

မရွှေဥအလောင်းကို တွေ့ပြီး
နောက် သုံးရက်အကြာ၌ မရွှေဥတို့၏
ခြံကို စောင့်ခံဖူးသည့် ဦးထော်နေထိုင်
ရာ နီးမှတ်ရွာသို့ ဦးငြိမ်းဟန်သည်
တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အရပ်ဝတ်
ဖြင့်သွားသည်။

ဦးထော်မှာ အရပ်ခပ်ပုပု၊ လူ
ကောင်က ခပ်သေးသေး။

ရဲအရာရှိ ဦးငြိမ်းဟန်သည်
ဦးထော်နှင့် စကားပြောရင်း ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အကဲခတ်ရာ ဦးထော်အိမ်နှင့်
မလှမ်းမကမ်းရှိ မြေကွက်လပ်တွင်
ထင်းချောင်းများကို ဝိုင်းဖြတ်နေသည့်
အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကျော်အရွယ်
လူတစ်ယောက်ကို သူသတိထားမိ
သည်။

“အဲဒီထင်းဖြတ်နေသူဟာ ခင်ဗျား
နဲ့ ဘာတော်သလဲ”

ဦးငြိမ်းဟန်က မေးသည်။

“ငါတူ၊ ငါအစ်မရဲ့သား”

ဦးထော်က ဖြေသည်။

“ခင်ဗျား ဒေါ်ငွေရဲ့ခြံမှာ အစောင့်
လုပ်တုန်းက အဲဒီ ခင်ဗျားရဲ့တူ ခင်ဗျား
ထံ မကြာမကြာလာတယ်မဟုတ်လား”

“လာတယ်။ သူက အရက်
သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိရင် ငါ့ဆီလာ
တယ်”

“ဒေါ်ငွေမိသားစုနဲ့ သူခင်သလား”

“ဟာ...ခင်တာပေါ့။ သူ တစ်ခါ
တစ်ခါ ငါနဲ့သူ ဒေါ်ငွေအိမ်မှာ လုပ်စရာ
ရှိတာလုပ်ပေးရင်း ထမင်းစားကြတယ်”

“သူနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဒီကောင်နာမည် ငထွေး”

“မိန်းမရှိသလား”

“မရှိဘူး။ ဒင်းက အရက်ဖိုး
အတွက် ဟိုအိမ်ဒီအိမ်တွေမှာ အလုပ်
ကြမ်းလုပ်ပြီး ငွေရှာတယ်။ အခုလည်း
ငါ့အိမ်မှာ ထင်းခုတ်ပြီးရင် အရက်ဖိုး
တောင်းမှာပဲ”

“သူ့ကို ခေါ်လိုက်ပါ။ ကျုပ် သူနဲ့
စကားပြောချင်တယ်”

ဦးထော်က ငထွေးကို ခေါ်လိုက်
သည်။

ငထွေးသည် ဓားကိုကိုင်၍လာ
သည်။

“မင်းက ဗလလည်းကောင်း၊
အရပ်လည်းမြင့်တာပဲ။ နောက်ပြီး မင်း
ထင်းခွဲနေတာကိုကြည့်ရင် မင်းဟာ
ဘယ်သန်သူပဲ။ မင်း ဗမာစကားတတ်
တယ် မဟုတ်လား”

“တတ်တယ်”

“မုန်းစမ်း...မင်းဓားက တော်
ကော်သံကောင်းတဲ့ဓား ဖြစ်ရမယ်”

ဦးငြိမ်းဟန်သည် ထိုသို့ပြောရင်း
ငထွေး၏စားကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး စား
သွားကို စမ်းကြည့်ပြီးနောက် စားတို
ဆက်ကိုင်ထားသည်။

“ငါတို့က ပုလိပ်တွေ၊ ဦးထော်
နဲ့မင်းကို မေးစရာရှိလို့ ငါတို့နဲ့ ဂါတ်ထဲ
ကို ခဏလိုက်ခဲ့ကြ”

ဦးငြိမ်းဟန်က ထိုသို့ပြောလိုက်
သည်နှင့် ငထွေးသည် မျက်နှာချက်ချင်း
ပျက်သွားပြီး ထွက်ပြေးမည် ပြုစဉ်
ဦးငြိမ်းဟန်သည် သူ၏လွယ်အိတ်ထဲမှ
ခြောက်လုံးပြု၊ သေနတ်ကို ထုတ်၍

“ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့၊ ပြေးရင်
ငါပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြော
လိုက်သည်။

ငထွေးသည် သေနတ်ကိုကြည့်
၍ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ရာအရာရှိ၏
တပည့်နှစ်ယောက်ကလည်း ငထွေး
အနားမှ မခွာတော့။

“မင်း ငါတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး
ဆေးလိုက်ခဲ့”

ထို့နောက် ဦးငြိမ်းဟန်သည်
ဦးထော်နှင့် သူတို့ကို ဂါတ်တံ(ရဲစခန်း)
သို့ ခေါ် ဘသည်။

ငထွေးကို သီးသန့်နေရာတွင်
စင် ရာ ငထွေးက -

“ကျွန်တော် အဲဟိုနေမနက်က
ခေါ်ငွေတို့ရဲ့ ခြံကို အစောကြီးရောက်
သွားတယ်။ အသီးအရွက်တွေကိုခူးပြီး
ခေါ်ငွေတို့အိမ်သွားပို့ရင်း အရက်ဖိုး
ဟောင်းမလိုပဲ၊ ကျွန်တော်လျှောက်ခူး
နေတုန်း မရွှေ့ရောက်လာတယ်။ မရွှေ့
ဥက ဘာလာလုပ်တာလဲမေးတော့ နင်

တို့အိမ်အတွက် အရွက်တွေအသီးတွေ
ခူးပြီး လာပို့မလို့လိုပြောတော့ ရှင်
အရက်ဖိုးမရှိလို့ မဟုတ်လားလို့မေး
တယ်။ ကျွန်တော်က အေးလို့ပြောရင်း
သူ့ရဲ့ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ကိုယ်ကိုကြည့်ပြီး တပ်
မက်စိတ်တွေဖြစ်လာတော့တယ်။ ဒါနဲ့
အကြံထုတ်လိုက်တယ်။ ငါ ဒီကိုလာ
တော့ ဟောဟိုမြောက်ဘက်က တော
စပ်တစ်နေရာမှာ မှီကျင်းတွေခဲ့တယ်။
ဒီကျင်းရင် အဲဒီမှီကျင်းကိုတူးပြီး နင်တို့
အိမ်လာမလို့ အဲဒီလိုပြောတော့ ရွှေဥ
က ဘယ်မှာလဲမှီကျင်း၊ မြန်မြန်သွားတူး
ရအောင်လို့ပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း
သူ့ကို လူသွားလမ်းကမခေါ်ဘဲ တော
ထုတဲ့နေရာကို များခေါ်ပြီး သိပ်ထူတဲ့
ချုံတစ်ချုံကိုခေါ်သွားတယ်။ ချုံထဲ သူ
လိုက်ဝင်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း
စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့ကို ဟိုဒင်း
ဟိုဒင်းလုပ်လိုက်တယ်။ သူမအော်နိုင်
အောင် သူပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်ထား
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိစ္စပြီး
ရော သူ့က နင်ကို ဂါတ်တိုင်မယ်လို့
ပြောတော့ ကျွန်တော်လည်းအကြောက်
လွန်ပြီး သူ့လည်ပင်းကိုညှစ်...”

ငထွေးသည် မရွှေ့ဥကို မုဒိမ်း
ကျင့်ပြီး လည်ပင်းညှစ်သတ်ပြီးနောက်
လူသူဝေးရာ လျှိုထဲ၌ပစ်ချပြီး သစ်ခက်
သစ်ရွက်များ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ
ငှက်ပျောရွက်များ ငှက်ပျောတုံးများဖြင့်
ဖုံးထားခဲ့ပုံကို ပြောပြပြီး ဝန်ခံလေတော့
၏။ ငထွေးကို အချုပ်ခန်းထဲထည့်
ပြီးသောအခါ ဦးငြိမ်းဟန်၏တပည့်များ
က -

“ဆရာ...သဲလွန်စတွေကို ကျွန်

တော်တို့ သိချင်တယ်”

ဟု မေးကြသည်။

“ရွှေဥကိုပစ်ထားတဲ့ နေရာတစ်
ပိုက်မှာ ငှက်ပျောပင်တွေကို စားနဲ့ခုတ်
ပိုင်းထားတဲ့နေရာကိုကြည့်ရင် ဘယ်
သန်ဖြစ်ရမယ်လို့ ငါ သဲလွန်စရတယ်။
ဘယ်သန်ဆိုတော့ ဘယ်လက်နဲ့ ခုတ်
လိုက်တော့ ငှက်ပျောပင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်
အခြမ်းကမြင့်ပြီး ညာဘက်ခြမ်းက ပိုနိမ့်
သွားတယ်လေ။ ခုတ်ထားတဲ့ ငှက်ပျော
ပင်အပိုင်းတွေကိုကြည့်ရင် သိပ်သိသာ
တယ်။ နောက် သဲလွန်စတစ်ခုက
အလောင်းပေါ်ဖိုထားတဲ့ ကျောက်တုံး
တချို့ဟာ သိပ်ကြီးတယ်။ တော်ရုံတန်
ရုံဗလနဲ့ မမနိုင်ဘူး။ မသယ်နိုင်ဘူး။ ဒါ
ကြောင့် လူသတ်သမားဟာ ဗလ
တောင့်သူဖြစ်ရမယ်လို့ ငါ သဲလွန်စ
ထပ်ရလိုက်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဦးထော်
ရဲ့တူ ငထွေးဟာ ဘယ်လည်းဘယ်သန်
တယ်။ သူထင်းဖြတ်နေတုန်းက ငါသိ
လိုက်ရတယ်။ နောက်ပြီး သူက ဗလ
လည်းတောင့်တော့ သူ့ကို ငါဖော်ထုတ်
နိုင်တာပေါ့”

ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။

(နောင်အခါဝယ် လူသတ်သမား
ငထွေးကို တရားရုံးတော်မှ သေဒဏ်
အပြစ်ပေးလိုက်၏။)

ပြသိန်း

သူခိုးပမ်းပွဲ

ဟိုး

အဲဒီညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်၊ ညနေဘက် ကော်ဖီသောက်ရင် အိပ်မပျော်တတ်မှန်းသိလျက်နဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်တော့ ကော်ဖီသောက်ဖြစ်သွားသည်။ ပိုဆိုးတာက ညရောက်တော့ အစ်မက လက်ဖက်သုပ် ကျွေးမြန်ရော၊ နည်းနည်းပဲစားမယ်ဆိုပြီး စားကြည့်တော့ ကောင်းတာနဲ့ အတော်များများစားဖြစ်သွားသည်။ အိပ်မပျော်တဲ့အတူတူ အိပ်ရာထဲ ပက်လက်လှန်ပြီး ဖုန်ဟုတ်သုံးနေလိုက်သည်။ ဘေးမှာ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ဟောကနေသည်။ သူ့ဘေးမှာက အစ်မသီချင်းစက်ကလေးက သီတဂူ

ဆရာတော်ကြီး၏ နောက်ဆုံးဆယ်လခြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်ကို မတိုးမကျယ်ဖွင့်ထားသည်။ ဟောကနေသည့်တိုင် မနက်ကျ သူ့ကိုပေးလျှင် ငါမအိပ်ပါဘူးကွ။ တရားနာနေတာပါဟု ဖြေပေလိမ့်မည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ညလုံး ကားအဝင်အထွက်ရှိသည့် အိပ်ရှေ့ခြံမှ တံခါးကြီးတွန်းဖွင့်သံ၊ ပြန်ဝိတ်သံ တဂျိုးဂျိုးကို ကြားနေရသည်။ ပက်လက်အနေအထားမှာ ခေါင်းကိုမော့ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းရင်းဘုရားခန်းမှ ဆင်းတုတော်လေး၏ ရောင်ခြည်တော် စက်ဝိုင်းမှ မီးဝိုင်းကလေးများက လျှပ်တစ်ခါ ဖြာ၍တစ်လှည့် လည်ပက်လျက်ရှိ၏။ ပုံမှန်အားဖြင့် ရပ်ကွက်

ကလေးသည် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ကလေး၊ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ရံဖန်ရံခါ ဟိုနား သည်နားမှ ခွေးဟောင်သံတချို့နှင့် ခေါင်းမိုးဆီမှ မိုးပေါက်ကျသံ ခပ်ပါးပါးကို ကြားနေရသည်။ အိပ်ရာဘေးရှိ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာသောလေသည် မိုးငွေပါရွာလားပသီ အေးစိမ့်၍ သွားသည်။ ခြေရင်းရှိ နံရံတွင်ချိတ်ထားသော နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ညဉ့် ၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ ကို ပြနေသည်။ အိပ်မဖြစ်တော့မည်။ တယ်လီဖုန်းကို ဝိတ်လိုက်သည်။ စောင့်အေးခေါက်ကို မဖြန့်ဘဲ ရင်ဘတ်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ အိပ်ပျော်လို အိပ်ပျော်ငြား မျက်လုံး

ကိုမှီခိုထားလိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ်
တည့်တည့်မှ လေးပေမီးချောင်းကြီးက
နှိပ်ရောင် အလင်းဓာတ်တွေ ထုတ်ပေး
လျက်ရှိ၏။

* * *

နားထဲမှာ ခွေးဟောင်သံတွေ
ရော၊ လူသံတွေရော ရောထွေးဆူညံစွာ
ကြားနေရသည်။ သို့တိုင်အောင် လူက
မနိုး။ အိပ်မက်မက်နေသလို၊ တကယ်
လိုလိုနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ကိုအောင်... ကိုအောင်ရော
ကိုအောင်... ထ ထ ခြံထဲမှာ သူခိုးဝင်
နေလို့”

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်
သံကို ကြားတော့မှ ကျွန်တော် အသိဝင်
ပြီး လန့်နိုးသွားသည်။ တကယ်တော့
ကျွန်တော်မှလွဲ၍ အိမ်မှာရှိသူလူတွေ
အကုန် နိုးနေကြပြီ။ အစ်ကိုကြီးအကြီး
ဆုံးနှင့် တူမက အိမ်အပေါ်ထပ်မှ လက်
နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် ပျောက်ချက်
သားကောင်းနေသော သူခိုးကို အပေါ်
စီးမှ ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုး၍ ရှာနေကြသည်။
ကျွန်တော်လည်းတွေ့ရော တုတ်တစ်
ချောင်းကိုဆွဲကာ အိမ်ရှေ့ ခြံတံခါးဆီ
သို့ ကမူးရှူးထိုးထွက်သွားရာ အိမ်ရှေ့
ခြံတံခါးက သော့ခတ်လျက်သာ။ ကျွန်
တော့်ကိုတွေ့တော့ အိမ်ရှေ့ခြံပြင်မှ ရဲ
တစ်ယောက်က လျှောက်လာပြီး ခြံ
တံခါးမဖွင့်နဲ့အစ်ကို။ ခင်ဗျားတို့ခြံထဲ
မဝင်အောင်သာ ဂရုစိုက်။ အပြင်မှာ
ကျွန်တော်တို့ ရှိတယ်ဟုပြောကာ ပြန်
ထွက်သွားသည်။ သူပြောတာ ဟုတ်
သည်။ ကျွန်တော်တို့ခြံဝင်းထဲဝင်လာ
လျှင် ရှာဖွေခံရမည်။ အုပ်ဆိုင်းနေသော
သစ်ပင်ကြီးတွေ၊ ချုံပင်တွေ၊ ငှက်ပျော

ပင်အုပ်အုပ်တွေက တစ်ခြံလုံးဖုံးအုပ်
လျက်ရှိ၏။ ခွေးနှစ်ကောင်က ခြံထဲတွင်
လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေသည်။ အစ်ကို
ဖြစ်သူက ဘေးခြံသို့ ရောက်နေပေပြီ။
အစ်မက အိမ်ပေါ်ကအောက်မဆင်။
တံခါးတွေကိုအလုပ်ပိတ်ကာ အိမ်ထဲမှာပဲ
ထိုင်နေသည်။ ခြံထဲမှာ ကျွန်တော်နှင့်
အလုပ်သမားနှစ်ယောက်သာ တုတ်
တစ်ယောက်တစ်ချောင်းနှင့်ရှိနေသည်။
တူမဖြစ်သူက အိမ်ပေါ်ထပ်မှနေ၍
ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကာ ဟိုမှာဟိုမှာ သူခိုး
သူခိုးဟု ထအော်သဖြင့် အစ်မက -
“ဟဲ့...ကောင်မလေး သေချင်လို့လား”
ဟု လှမ်းဟန်သံကြားရသည်။

“အောင်မင်္ဂလာ ရပ်ကွက်ဘက်
က ပြေးလာတာ။ ကျွန်တော့်ခြံထဲကနေ
ဖြတ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ခြံဘက်ကိုဝင်တာ”

ဟု ကျွန်တော်တို့ခြံရဲ့ ဘေးချင်း
ကပ်ခြံပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်အားမြင်
သွားသဖြင့် လှမ်းအော်ပြောသည်။

သူ့ခြံက ကျွန်တော့်ခြံ၏ ဘယ်
ဘက်အခြမ်းမှ ဘေးချင်းကပ်ဖြစ်ပြီး
အကာအရံမရှိသော ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ခြံ၏ အုတ်နံရံ
သည် မြေဝှံရော အမြင့်ပါ ပေါင်းလျှင်
၁၂ ပေတိတိရှိ၏။ ဒီလောက်အမြင့်ကြီး
ကို ဘယ်လိုများ ကျော်တက်ပါသလဲဟု
ကျွန်ုပ်တို့တွေးနေမိ၏။ ခြံစည်းရိုးခတ်ပြီး
ခါစဦး ဘရိတ်ဓား၊ သံဆွဲကြိုး၊ မတပ်
ဆင်ရသေးခြင်းသည်ပင်လျှင် အားနည်း
ချက်ဖြစ်နေပြီလား။ ခြံထဲမှာ ခွေးနှစ်
ကောင်ကလည်း ရှိသေးသည်။ ဒါကို
ခြံထဲဝင်သည်ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာ။
အခုတော့ ခြံထဲမှာ မရှိတော့ပြန်။ ဘယ်
ရောက်သွားပြီလဲ။ ပြောစရာဆိုလို့ ခြံ၏

ညာဘက်ခြမ်းအလယ် တည့်တည့်
လောက်မှာ ညာဘက်ဘေးချင်းကပ်ခြံ
နှင့် အဝင်အထွက်လုပ်ရန်အတွက်
တံခါးပေါက်ငယ်လေး တစ်ပေါက်ရှိ
သည်။ ထိုတံခါးအား ချက်ထိုးရုံသာထိုး
ထားသည်။ သူခိုးသည် ခြံ၏နောက်
ဘက် ခြံစည်းရိုးအတိုင်းကပ်ကာ ထို
အပေါက်မှ ဘေးခြံသို့ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်
ပေလိမ့်မည်။ ထိုဘေးခြံမှတစ်ဆင့် ရှေ့
လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ဖို့ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်
လိမ့်မည်။ လမ်းမပေါ်တွင် လူတွေအများ
ကြီးတွေ့သဖြင့် နောက်ဘက်သို့ပြန်လာ
စဉ် ကျွန်တော့်တူမက အိမ်ပေါ်မှမြင်
ကာ လှမ်းအော်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော်တို့ခြံဘက်ပြန်လာဖို့ အဆင်မပြေ
တော့သော သူခိုးသည် သူရောက်နေ
သောခြံ၏ ဘေးဘက်သစ်ပင် တစ်ပင်
ကိုခိုကာ အုတ်နံရံမှတစ်ဆင့် အိမ်ခေါင်
မိုးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားသဖြင့်
တဂျမ်းဂျမ်းအသံများ ထွက်သွားလေ
၏။ ခွေးနှစ်ကောင် နောက်ဖေးဘက်သို့
အပြေးလိုက်ဟောင်သံဖြင့် ကျွန်တော်
နှင့် အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ပြေးလိုက်
သွားရာ သူခိုးပြေးရာလမ်းအတိုင်း လိုက်
လာသော ရဲနှစ်ယောက်က ဘေးခြံမှ
တစ်ဆင့် သူခိုးပြေးလာရာလမ်းအတိုင်း
ကျွန်တော်တို့ ခြံဘက်သို့ကူးကာ ခြံထဲ
သို့မဝင်တော့ဘဲ အုတ်တံတိုင်းအတိုင်း
သူခိုးပြေးရာဘက်သို့ လိုက်သွားသည်ကို
တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ

“ကျွန်တော်တို့ ရဲတွေပါ။ ဒီ
ကောင် ဒီလမ်းအတိုင်း ပြေးတာဗျ”

ဟု ပြန်ပြောကာ အုတ်တံတိုင်း
အပေါ်မှ တစ်ဖက် ဘေးခြံသို့ရောက်

အောင် ပြေးလိုက်သွားလေ၏။ ရဲနှစ်ယောက် ရောက်လာသောအခါ သူ့ခိုး၏အသံ ငြိမ်သွားပြန်၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများဖြင့် ထိုး၍ရှာသောအခါမှ အမိုးပေါ်မှ ပြန်ဆင်းကာ အိမ်များကြားထဲ ဝပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟေ့ကောင် မင်းထွက်ခဲ့။ မင်းပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူး”

ဟု ရဲနှစ်ယောက်က အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ မဆင်းဘဲ အော်ပြောလိုက်သည်။ သူ့ခိုးက အိမ်နောက်ဖေးတစ်ခု၏ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ဝပ်နေသည်။ ရဲတစ်ယောက်၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်က သူ့ခိုး၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျသွားသည်။ ရဲနှစ်ယောက်က သူ့ခိုးကို လက်ရဖမ်းရန်အတွက် အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ကြသည်။ သူ့ခိုးကား အိမ်နောက်ဖေးထောင့်တွင် ပိတ်မိနေသဖြင့် ပြေးမလွတ်နိုင်တော့။

“ဟာ ငါ့ဖုန်းပြုတ်ကျသွားပြီကွ”

ရဲတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကာ ဖုန်းကိုရှာသည်။ ဖုန်းပြန်တွေ့တော့ သူ့ခိုးက နေရာမှာမရှိတော့။ ရဲနှစ်ယောက်က ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုး၍ရှာသော်လည်း မတွေ့။ အိမ်တွေက တိုက်ခံအိမ်တွေချည်းပဲမို့ အိမ်အောက်ထဲ ဝင်ပုန်းလို့မရနိုင်။ သူ့ခိုးက သူဝပ်နေသော သစ်ပင်ကိုတွယ်ကာ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံး၏အမိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဂျိုးဂျိုးရွှမ်းရွှမ်းအသံကြားမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များက အိမ်ခေါင်မိုးဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ သူ့ခိုးက အမြင့်ဆုံးအိမ်တစ်လုံး၏ အမိုးပေါ်သို့

ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကွမ်းသီးပင်တစ်ပင်၏ အနိပ်ကိုခိုကာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင်ဝပ်ကာ သူ့အတွက် လွှတ်လမ်းကို စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။

“အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဝပ်နေတာပဲကွ။ လေးခွန့်ပစ်ပါလား။ ရဲတွေက တက်လိုက်လေကွာ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဝိုင်းရဲထားသော လူအုပ်ထဲမှ အသံများဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်များကလည်း သူတို့အိမ်ထဲ ဝင်မလာရေးအတွက် ဂရုစိုက်နေကြသည်။ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုထက်အောင်ကလည်း ဓားရှည်တစ်လက်နှင့် ဓာတ်မီးကို လက်တစ်ဖက်စီကိုင်ကာ သူတို့အိမ်ဘက်သို့ ဝင်မလာရေးအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ရဲနှစ်ယောက်ကလည်း အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ သူ့ခိုးတက်သွားသည်အတိုင်း လိုက်တက်သွားသည်။ မနေသာတော့သော သူ့ခိုးက အိမ်ခေါင်မိုးအတိုင်း လျှောက်ကာ အနည်းငယ်နိမ့်သော နောက်ထပ်အိမ်တစ်လုံးသို့ တီဗီအင်တင်နာတိုင်အား အားပြုကာ ခုန်ချလိုက်သည်။ ခေါင်မိုးအတိုင်းဆက်လျှောက်ကာ အနည်းငယ်နိမ့်သော စတိုးဆိုင်အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ဆင်း၍ အမိုးအတိုင်း လျှောက်ဆင်းကာ ပျောက်သွားသည်။ ရဲနှစ်ယောက်က အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်နေချိန်မို့ ရုတ်တရက် မျက်ခြေပြတ်သွားသည်။ အောက်မှလူများလည်း မသိလိုက်။ ရဲနှစ်ယောက် အိမ်ခေါင်ပေါ်ရောက်တော့ သူ့ခိုးက ပျောက်ချက်သားကောင်းနေပြန်သည်။

အောက်မှ ဝေဖန်ပြောဆိုနေသံများ ကြားနေရသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ရဲနှစ်ယောက်ကလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်

နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းထွက်လာခဲ့။ မင်းပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူးကွ။ မင်းကို တိုပိုင်းထားပြီးပြီ”

သို့သော် သူ့ခိုးက ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်။ ၁၅ မိနစ်လောက် ငြိမ်သွားသည်။

ဤအခြေအနေကို မကျေနပ်နိုင်သူက ကိုထက်အောင်၊ သူ့အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ စောစောကပင် တွေ့လိုက်သေးတဲ့ဟာကို။

ဓားရှည်ကို လက်မှ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ဓာတ်မီးကိုဖွင့်၍ အိမ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ ဓာတ်မီးကို အပေါ်သို့မော့ထိုးကာ စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာရင်း ပါးစပ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောနေသည်။

“တောက် ဒီကောင်ကွာ။ ဒီနားလေးတင် ပျောက်သွားတယ်။ ငါ့ဆိုင်ထဲတော့ ရောက်မနေလောက်ပါဘူး။ တံခါးတွေ ပိတ်ထားတာပဲ”

လေတစ်ချက်အဝှေ့တွင် တစ်စုံတစ်ခုလှုပ်ရှားသွားသလို ဖြစ်သွားသည်ကြောင့် ကိုထက်အောင် ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပုဆိုးစ။ တံစက်မြိတ်အမှောင်ရိပ်အောက်တွင် ပုန်းနေသော သူ့ခိုး၏ပုဆိုးစ။

“တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ ဒီမှာ ဒီမှာ”

အခြေအနေ မဟန်တော့သဖြင့် သူ့ခိုးက တံစက်မြိတ်အောက်မှထွက်ကာ အမိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်သည်။ လူများ၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များက သူ့ခိုးပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။ သူ့ခိုးက မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ကာရင်း အမိုးအနည်းငယ်ဖြင့်သော အိမ်ခေါင်

ပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။ ဝိုင်းထိုးထားသော မီးရောင်များကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်နိုင်သော သူခိုးက ရဲနှစ်ယောက်ရှိရာ အပြင်သုံးအိမ်ခေါင်ဘက်သို့ ကူးဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့။ မင်းပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူး”

သူခိုးက ဆော့ကြည့်လိုက်တော့ အပေါ်မှ ရဲနှစ်ယောက်က အသင့်စောင့်နေကြသည်။ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ လူအုပ်ကြီးက အောက်မှာနေသည်။ သူခိုး အိမ်ခေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းအဖမ်းခံပါ။ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့။ မင်းကို ငါတို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး”

သူခိုးက စိတ်ခုံးခုံးချလိုက်ဟန်တူသည်။

“ကျွန်တော် အဖမ်းခံပါ့မယ်။ ကျွန်တော် အခု ရေအရမ်းဆာနေတယ်။ ရေကိုပါ”

ရဲတစ်ယောက်က ရေဘူးလှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူခိုးက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ရေသောက်သည်။ အာရုံအောင်သောက်ပြီးမှ ရေဘူးအား ရဲထံပြန်ပေးဖို့ လက်ကမ်းလာသည်။ ရေဘူးပြန်ယူဖို့ လက်ကမ်းလာသော ရဲ၏လက်က သူခိုးအား ချောက်ခနဲနေအောင် လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

“မင်း ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးတယ်ကွာ”

အနိမ့်ဆုံး စတိုးဆိုင်အိမ်မှ လှေကားထောင်ပေးလိုက်သဖြင့် အားလုံး အလွယ်တကူဆင်းလိုက်နိုင်ကြသည်။

ရဲက သူခိုးအား ဆိုင်ကယ်ပေါ်တင်ကာ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

လူတွေက အိမ်ထဲသို့ မဝင်ကြသေး။ ဖြစ်စဉ်အစအဆုံးကိုမြင်သူတွေက နောက်မှန်းလာပြီး စပ်စုသူတွေကို ရှင်းပြနေသည်။

“ဒီသူခိုးက ဘယ်သူ့အိမ်ဝင်မိုးလို့ မိတာလဲ”

သက်ကြီးပိုင်းတစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။

“အမှန်က . . . သူခိုးမဟုတ်ဘူးဘကြီးရဲ့”

မျက်လုံးများအားလုံးက အသံရှင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏အသံဖြစ်သည်။

“သူခိုးမဟုတ်လို့ ဘာလဲကွ”

“ဒီကောင်က သူခိုးမဟုတ်ဘူး။

ရဲဘက်ပြေးတစ်ယောက်ပဲ။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာနေတာ။ ဒီကောင်နာမည်က မောင်စိုးတဲ့။ ကောင်းကောင်းနေရင်တော့လည်း ရဲက ဖမ်းချင်မှ ဖမ်းမှာပေါ့လေ။ ဒီကောင်က ကောင်းကောင်းမနေဘူးဗျ။ ဒီကောင်အိမ်အောက်ထပ်က အဆောင်လုပ်ထားတာ။ အဲဒီမှာနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေရေချိုးတာ ချောင်းတာတို့၊ ထိက ပါးရိကပါးလုပ်တာတို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခြေဆော့လက်ဆော့လုပ်တာတို့ ရှိတဲ့အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း အဆင်ပြေအောင် မနေတော့တိုင်တာပေါ့ဗျာ။ တိုင်သူရှိတော့လည်း ရဲကဖမ်းရတာပေါ့။ အိမ်ကိုလာဝိုင်းတော့ ဒီကောင်က ထွက်ပြေးတာ။ အဲဒီမှာ ရဲကလိုက်တော့ လူတွေက ဘုမသီဘုမသီနဲ့ သူခိုး . . . သူခိုးဆိုပြီးတော့ ဝိုင်းအော်ကြတာပဲဗျ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းလင်းသည့် သံသယသည်လည်း အခုမှ ရှင်းသွားခဲ့သည်။

ဪ . . . ဒါကြောင့် ရဲက ထက်ကြပ်ကပ်ပါလာတာကိုး။

* * *

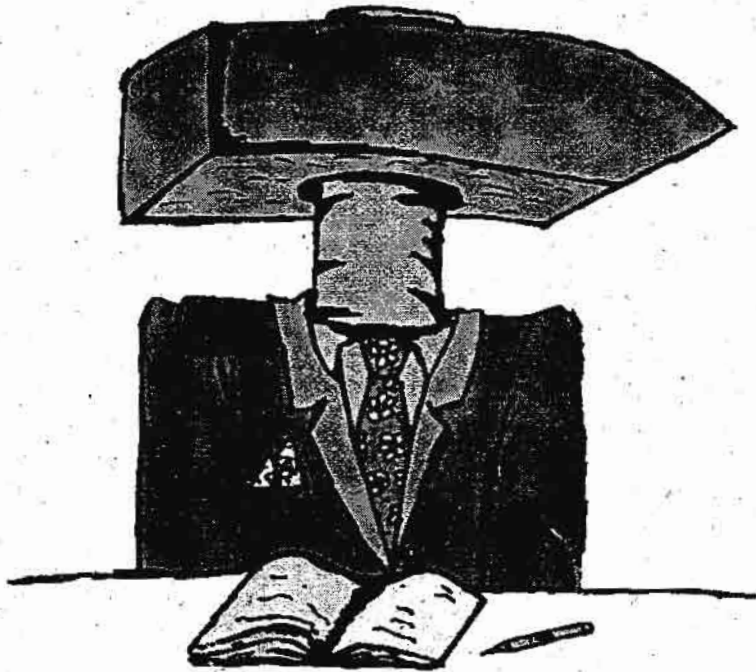
အိပ်ရာထဲ ပြန်ရောက်သည့်တိုင်တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်တော့။

အချိန်က နံနက် ၃ နာရီထိုးနေပြီ။ မျက်လုံးမှိတ်ထားသော်လည်း မျက်လုံးထဲတွင် ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်ပြကွက်များက တစ်ကွက်ချင်း တစ်ကွက်ချင်း ပေါ်လာနေသည်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကြည့်ဖူးသော ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် မတစ်ထောင်တစ်ကောင်ဘွားဇာတ်ကားထဲက လူဆိုးသရုပ်ဆောင်ညွန့်ဝင်းက ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ညွန့်ဝင်းလိုက်သဖြင့် အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ နောက်ကျွမ်းပစ်ချလိုက်ရာ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ထိုင်လျက်ကျသွားပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ထွက်ပြေးရင်းမှ အင်းလေးကန်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သွားပြီး စက်တပ်လေ့ဖြင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း လူဆိုးဖမ်းပုံပြကွက်အား မဆီမဆိုင် သတိရနေမိသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ခိုင်ထူး၏ စစ်ကိုင်းလမ်းသီချင်းထဲက ခုညတော့ အိပ်နိုင်မယ်မထင်ဘူးဆိုသော စာသားလေးအား စိတ်ထဲက ညည်းလိုက်မိသည်။

အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ကျွန်တော့်အနားတွင် ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုး

ကြံ့ဆုံခွဲရသော အလွဲများ

(ပြင်ဆင်သည့် သက်သေခံဥပဒေ)

ရှေ့နေ-မောင်ဝ

ဦးသိန်းစိန်အစိုးရက သက်သေခံဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့်ဥပဒေအား ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သည်။ မောင်ဝတို့ ရှေ့နေများအနေဖြင့် သက်သေခံဥပဒေသည် တရားခွင်တွင် နေ့စဉ်အသုံးပြုရသည့် ဥပဒေတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အမှန်တရား ဖော်ထုတ်ရေးအတွက် သက်သေခံဥပဒေ မပါရှိမဖြစ်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မှုခင်းများနှင့်လည်း ဆိုင်၏။ တရားမမှုခင်းများနှင့် လည်းဆိုင်၏။ ဘာတွေပြင်လိုက်လေသနည်း။ မောင်ဝ အငယ်မရဖတ်ရှုသည်။

ပြည်သူလွှတ်တော်သည် ဥပဒေပြု အာဏာအဖွဲ့အစည်းဖြစ်သည်။ သက်သေခံဥပဒေပြင်ဆင်ရေးအတွက် ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်မှ ဆွေးနွေးအတည်ပြု ပြဋ္ဌာန်းခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်သမ္မတက လက်မှတ်ရေးထိုး ထုတ်ပြန်ရခြင်းဖြစ်၏။ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်နှင့် နိုင်ငံတော်သမ္မတအကြား သဘောတူညီမှု၊ မတူညီမှုတို့ ရှိကောင်းရှိပေမည်။ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်က သဘောတူဆုံးဖြတ်ပြီး ကာလ

တစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်အောင် သမ္မတက လက်မှတ်ရေးထိုးသည် ဖြစ်စေ၊ မထိုးသည်ဖြစ်စေ ဥပဒေအတည်ဖြစ်ခြင်း ဆိုသည်က လည်း ရှိသေးသည်။ ဤအတိ မောင်ဝဆွေးနွေးရလျှင် ကျယ် ပြန့်သွားချေမည်။ မောင်ဝ တင်ပြလိုသည်မှာ သက်သေခံ ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့်ဥပဒေမှာ ပုဒ်မ-၃ တစ်ခုသာဖြစ်၏။

ပုဒ်မ-၃(က)တွင် စာတမ်း အမှတ်အသားဆိုသည့် စကားရပ် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်၏ နောက်တွင် “ဤအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်တွင် အီလက်ထရောနစ်မှတ်တမ်းနှင့် သတင်း အချက်အလက်များ အကျုံးဝင်စေရမည်”ဆိုသည့် စကားရပ် ကို ဖြည့်စွက်ရမည်။

ပုဒ်မ ၃ (ခ)တွင် “စာတမ်းအမှတ်အသား”ဆိုသည့် စကားရပ်၏ ဥပမာကို အောက်ပါအတိုင်း အစားထိုးရမည်။

ဥပမာများတွင် မြေပုံ၊ ပုံစံမြေပုံ၊ ဇယား သို့မဟုတ် ရုပ်ပုံကားချပ်နှင့် စာတပ်အပါအဝင် အချက်ပေါင်း ခုနစ်ချက် ဖြင့် ပြထား၏။ မောင်ဝ ဥပဒေကိုဖတ်ရင်း လူပျိုပေါက် အရွယ်က ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ဦးနှင့် မင်းသမီးတစ်ဦးတို့၏ စာတပ်ကို ပြောသတိရသည်။ ထိုအချိန်က အီလက်ထရော နစ်ပညာရပ် ဤမျှ မထွန်းကားသေး။ ထိုစာတပ်နှင့် ပတ်သက် ၍ ဖြတ်ညှပ်ကပ်လုပ်ထားကြောင်း၊ အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ကာလသားတို့အကြား အငြင်းပွားခဲ့ကြသည်။ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်မည်ကား စာရှုသူတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပါကုန်။ ယနေ့ ကာလတွင် ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် မည်သည့်ပုံဖြစ်စေ ချင်ပါသနည်း။ ဖန်တီး၍ရနိုင်သည်ကို သိသူများပေသည်။

တရားခွင့်တွင် စာတပ်တစ်ပုံ သက်သေခံအဖြစ် တင် သွင်းလိုပါက ယင်းစာတပ်အား ရိုက်ကူးပေးသူဖြင့် သက်သေ ထင်ရှားပြစေပြီး သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံခြင်းပြုခဲ့ကြသည်။ အလွယ်တကူ လက်ခံခြင်းမပြုပေ။ သက်သေခံဥပဒေမှ ပြဌာန်းထားသော ရွှေစည်းမျဉ်းများကို လေးစားလိုက်နာ ကြရ၏။ မူလဘူတ သက်သေခံဥပဒေ ပြဌာန်းချက်နှင့်အညီ တရားရုံးတော်သို့ တင်ပြနိုင်ရမလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသည်။

ပုဒ်မ-၃(ခ) ဥပမာများတွင် မျက်လုံးဖြင့် တွေ့မြင်နိုင် ခြင်းမရှိသည့် အသံသည်လည်း စာတမ်းအမှတ်အသားတွင် ပါဝင်လာသည်။ မောင်ဝ၏ တစ်တွာတစ်စိုက်ဉာဏ်ဖြင့် စဉ်း

စား၏။ အချို့လူများသည် အသံတူကြသည်။ မှတ်မိသမျှ တယ်လီဖုန်းပြောသည့်အခါ အသံကြားရုံဖြင့် မည်သူမည်ဝါဟု မှားယွင်းတတ်ကြသည်။ လူချင်းမတွေ့မမြင်ရဘဲ အသံဖြင့် မှားယွင်းနှုတ်ဆက်မိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အကြံအစည်ရှိသူတို့ကား အသံတူဖြင့် ဆောင်ချဉ်းကြ ပေလိမ့်မည်။

မြန်မာ့အသံကထုတ်လွှင့်သော ဆိုက်ကမယ်ပျော်ကြ မယ် ကဏ္ဍတွင် အဆိုပါ ဝါသနာရှင်မျိုးစုံတို့က ၎င်းတို့ နှစ်သက်ရာ တေးသီချင်းများဖြင့် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။ တွဲတေးသီန်းတန် တေးသီချင်းပြိုင်သူတို့ကလည်း သူတို့၏ ရုပ်ပုံလွှာသာ မမြင်ရပါက တွဲတေးသီန်းတန်ကိုယ်တိုင် သီဆို နေသည်လား ထင်ရ၏။ ထိုအသံရှင်တို့က တိပ်(Tape)၊ စာတ်ပြား(disc)တွင် အသံသွင်းထားသော် မည်သို့ ငြင်းခုံပါ မည်နည်း။

ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်သို့ တက်ရောက်ခွင့်ရကြ သော ရွှေချယ်ခံ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်များသည် မောင်ဝ ထက် နား မျက်စိ ပို၍ကြီးပါသည်။ ပို၍လည်းများပါသည်။ မောင်ဝသည်သာ ခေါင်းတစ်လုံး၊ နားနှစ်ဖက်၊ မျက်လုံးနှစ် ပေါက်နှင့် တွေးမိတွေးရာ ရေးမိခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မောင်ဝတို့ ရှေ့နေများက ပြဌာန်းသည့် ဥပဒေများအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြ ရမည်သာဖြစ်ပေသည်။ မောင်ဝတို့ကား ဥပဒေအောက်က ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေမောင်ဝ

မုဒိမ်းမှု မဖြစ်ပွားရအောင် စားဆီးနှိပ်နင်း

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

မြန်မာနိုင်ငံ၏ နေရာအနှံ့အပြားတွင် မုဒိမ်းမှုများ ဖြစ်ပွားနေသည့်သတင်းများကို နေ့စဉ်ထုတ် ပုဂ္ဂလိက သတင်းစာများနှင့် အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်များတွင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖတ်ရှုနေရပါသည်။ မြန်မာပြည်ကဲ့သို့ ဒီမိုကရေစီသက်တမ်း နသေးသည့် နိုင်ငံကို မဆိုထားဘဲ၊ ကမ္ဘာမှာ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံဖြစ်သည့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ အမျိုးသမီးများကို အကြမ်းဖက် ရက်စက်သည့်သတင်းများကိုလည်း ကြားသိနေရပါသည်။

ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ဘုရားဖူးလာသည့် ဂျပန်နိုင်ငံသူ အသက် ၂၃ နှစ်အား ကိုးလ်ကတ္တားရှိ မြို့တော်ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုနေစဉ် အိန္ဒိယနိုင်ငံသားသုံးဦးက ဒီဂါဆိပ်ကမ်း အပန်းဖြေစခန်းသို့ အတင်းခေါ်ဆောင်သွားပြီး သူ့ထံမှ ရူပီး ၇၆၀၀၀ (မြန်မာငွေကျပ် ၁၃ သိန်းခန့်)ရှိ ATM ကိုလုယူပြီး အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့သည့်သတင်းကို ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ဖတ်ရသည်။

ယခုနောက်ပိုင်း သက်ငယ်မုဒိမ်းမှုနှင့် မုဒိမ်းမှုဖြစ်စဉ် အမျိုးမျိုးကို သတင်းစာဂျာနယ်များတွင် စဉ်ဆက်မပြတ် ဖတ်ရှုလာရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှ အမျိုးသမီးအရွယ်မရောက်သေးသူများနှင့် အရွယ်ရောက်သူအားလုံးကို အဓိကခြိမ်းခြောက်နေသော အဓမ္မပြုကျင့်ခံရမှုများ မြင့်တက်လာခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးသမီးစွမ်းဆောင်ရင်အသင်း ဒုဥက္ကဋ္ဌ-၂ ဒေါ်သစ်သစ်နိုင်က MMK သတင်းဌာနနှင့် တွေ့ဆုံခန်းတွင်

“ကျွန်မတို့ Rule of Law ဥပဒေကြီးကလည်း ဒီလိုအမူတွေကို ကျူးလွန်သူတွေအား ပြစ်မှုထင်ရှားရင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူပေးဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီလိုမျိုး အဓမ္မပြုကျင့်မှုတွေ နောက်နှောင်မဖြစ်ပွားအောင် ကြပ်မတ်သင့်ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုသွားသည်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။

မူခင်းဂျာနယ်ပေါင်းစုံက စာမျက်နှာတွေမှာလည်း မုဒိမ်းမှုသတင်းမပါဘဲ သီတင်းပတ်ကာ မရှိသလောက်ပါဘဲ။

သည်ထက် ပိုဆိုးသည်က ညဘက် အလုပ်ကပြန်လာသည့် အမျိုးသမီးငယ်များကို အုပ်စုလိုက် အနိုင်ကျင့်နေသည့် မုဒိမ်းမှုဖြစ်စဉ်များကို ဖတ်ရှုရသည့်အခါ အမျိုးသမီးများ၏ ဘဝလုံခြုံရေးကို ရင်လေးလာမိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးသမီးစွမ်းဆောင်ရင်များအသင်း ဒုဥက္ကဋ္ဌ-၂ ဒေါ်သစ်သစ်နိုင် ဆွေးနွေးသလို တရားရုံးသို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့ထားသည့် မုဒိမ်းမှုများကိုလည်း ထိရောက်ဟန့်တားလောက်သည့် ပြစ်ဒဏ်များချမှတ်ရန်လည်း လိုအပ်ပါသည်။ ထို့အပြင် သည်သို့မူခင်းများ အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပွားရသနည်းဆိုသည်ကို အောက်ခြေသို့ဆင်းပြီး အကြောင်းရင်းများကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်သင့်ပါသည်။

မုဒိမ်းမှုများမဖြစ်အောင် ဘယ်လို ကာကွယ်ကြမလဲဆိုသည့် အချက်က မေးစရာဖြစ်လာပါသည်။ ပထမဆုံး အချက်ကတော့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်မွေး မြန်မာလူမျိုးက မွေးဖွားလာကြသည့် မိန်းကလေးများအနေဖြင့် မြန်မာရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြဖို့ အထူးလိုအပ်လှပါသည်။

ရုပ်မြင်သံကြား၊ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲများ၊ ဗီဒီယိုခွေများကို ကြည့်ရှုနေသူများသည် ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးများဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မြို့သူများထက် ကျေးလက်နေမိန်းကလေးများက ရုပ်မြင်သံကြား၊ ဗီဒီယိုခွေတွေကို ကြည့်ရှုသူပိုများပါသည်။ ဇာတ်လမ်းကပေးသော အသိပညာထက် မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို အားကျအတုခိုးတတ်ကြသည်။ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲများ၌ မင်းသမီးများက မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် မကိုက်ညီသော စကတ်တို၊ ဘောင်းဘီတို၊ ထဘီရင်လျား အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

သည်တော့ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ သွားလာမိသည့်အခါ
စကတ်တို၊ ဘောင်းဘီတို၊ ထဘီရင်လျားအင်္ကျီနှင့် မြန်မာမ
လေးအများစုကို တွေ့နေရသည်။ ထိုသို့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု
ရဲတင်း လွန်းမှုများသည် မုဒိမ်းမှုဖြစ်ပေါ်ရန် လက်ယက်ခေါ်
နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ယခုကဲ့သို့ သရုပ်ဖျက်ဝတ်စား
ဆင်ယင်မှုများကို တာဝန်ရှိသူများအနေဖြင့် အရေးယူဆောင်
ရွက်ရန် လိုအပ်နေပြီဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးသမီးရေးရာအဖွဲ့၊
မိခင်နှင့်ကလေး စောင့်ရှောက်ရေးအသင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ အမျိုး
သမီးစွမ်းဆောင်ရည်များအသင်းတို့ကို ဖွဲ့စည်းထားပြီး ဖြစ်ရာ
၎င်းအဖွဲ့ အစည်းများမှ မုဒိမ်းမှုဖြစ်ပွားစေရေးအတွက် အချိန်
နှင့်တစ်ပြေးညီ ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးကြရန် လိုအပ်နေ
ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ အချက်ကတော့ အရက်ဆိုင်၊ ဘီယာဆိုင်
များ များပြားလာမှု၊ Day Club, Night Club, KTV
များ တရားမဝင်ဖွင့်ခြင်း များပြားလာမှုများကိုလည်း ထိရောက်
စွာ ကာကွယ်တားဆီးအရေးယူရန် လိုအပ်လှပါသည်။

သည်သို့ ဘီယာဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်များ များပြားလာ
ခြင်း၊ အချိန်မတော်သည်အထိ ရောင်းချနေခြင်းတို့သည်
မုဒိမ်းမှုဖြစ်ပွားစေသည့် အကြောင်းတရားများ ဖြစ်ပါသည်။
သို့ကြောင့် ဘီယာဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်တို့ကို အချိန်သတ်မှတ်
ဖွင့်လှစ်ရောင်းချစေသင့်သည်။ အရွယ်မရောက်သေးသည့်
လူငယ်များကို ဘီယာ၊ အရက် ရောင်းချခြင်းကို ဝိတ်ပင်
တားဆီးပေးသင့်ပါသည်။

ယနေ့အချိန်တွင် ရန်ကုန်မြို့ နေရာအနှံ့အပြား၌
အချိန်ပိုင်း တည်းခို၍ရသည့် ဟိုတယ်များ၊ Motel များ
များပြားလာရာ ထိုနေရာများ၌ မုဒိမ်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါးမှု၊
လူသတ်မှုများ ဖြစ်ပွားနေသည်ကို လေ့လာသိရှိရသည်။
တည်းခိုခန်းများတွင် မုဒိမ်းမှုဖြစ်ပွားသည့်သတင်းများကို ဖတ်ရှု
နေရသည်။ ထို့ကြောင့် တည်းခိုခန်းများကို စစ်ဆေးအရေးယူ
ဖို့လိုအပ်သည်။ သို့သော် မုဒိမ်းမှုဖြစ်ပွားရအောင် ကာကွယ်ရာ
ရောက်ပါလိမ့်မည်။ တည်းခိုခန်းကိစ္စကို တတိယအချက်ဟု
ဆိုချင်ပါသည်။

စတုတ္ထအချက်ကတော့ မုဒိမ်းမှုဖြစ်ပွား၍ လာရောက်

တိုင်တန်းလျှင် တာဝန်ရှိသူများက အမြန်ဆုံး(ချက်ချင်း)
အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရန် လိုအပ်လှပါသည်။ ဖမ်းဆီးရ
မည့်သူကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးပြီး စစ်ဆေးရန်လိုပါသည်။ အမှု
ကို လာရောက်တိုင်တန်းသူတို့ကို ဖြစ်စဉ်အား မေးမြန်းပြီး
စိတ်ရှည်လက်ရှည် စစ်ဆေးတတ်ရန် လိုပါသည်။ သည်ကိစ္စ
ဖြစ်ပွားလျှင် အသက်ကြီးသူဖြစ်စေ၊ အသက်ငယ်သူဖြစ်စေ
ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်ကြောင့် အမှုကို မပြောရဲဘဲ ထိမ်ချိန်
ထားတတ်ကြပါသည်။ အမှုစစ်က ဖေးဖေးမမနှင့် ပြောရဲလာ
အောင် ကူညီပေးပေးရပါသည်။ မုဒိမ်းကျင့်သူနှင့် မုဒိမ်းကျင့်
ခံရသူတို့ကို မူခင်းဆရာဝန်ထံတွင် ဆေးစစ်ချက်ယူရာတွင်
မုဒိမ်းပြုကျင့်ခြင်း ရှိမရှိ ပြုကျင့်ခံရခြင်းရှိမရှိ၊ သက်ပိုး တွေ့
မတွေ့၊ ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေးတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်
ပြင်ပဒဏ်ရာ ရှိမရှိကိုလည်း စစ်ဆေးကြရန် လိုအပ်ပါသည်။

ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၃၇၆ သည် မုဒိမ်းမှုကျူး
လွန်သူတို့အတွက် ချမှတ်ရန် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ပုဒ်မနှင့်ပြစ်
ဒဏ်ဖြစ်ပါသည်။

ပုဒ်မ-၃၇၆ မုဒိမ်းမှုကျူးလွန်သူကို တစ်သက်တစ်
ကျွန်းဖြစ်စေ၊ ဆယ်နှစ်အထိ ထောင်ဒဏ်တစ်မျိုးမျိုးကို ချ
မှတ်ရမည်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်။ မုဒိမ်းကျင့်
ခံရသော မိန်းမသည် မိမိမယားဖြစ်၍ အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်
နှစ်အောက် မဟုတ်လျှင်မူကား ထိုလင်ကို နှစ်နှစ်တိတိ
ထောင်ဒဏ်တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ဒဏ်နှစ်ရပ်
လုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။

မုဒိမ်းမှု ကျူးလွန်သူများကို ထိရောက်ဟန့်တား
လောက်သည့် ပြင်ဒဏ်များကို ချမှတ်မှသာလျှင် မုဒိမ်းမှုဖြစ်
ပွားမှု လျော့နည်းပပျောက်နိုင်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း ၎င်းအရေး
ကိစ္စသည် မြန်မာအမျိုးသမီးငယ်များ၏ ဘဝနေထိုင်မှု လုံခြုံ
ရေးအတွက် အရေးကြီးလှပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်
ရပါသတည်း။

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

၀၉-၂၆၁၄၃၅၃၇၂

နိုင်ငံခြားငွေကြေးအက်ဥပဒေ

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

နိုင်ငံခြားငွေကြေး အက်ဥပဒေ၊ တစ်နည်း နိုင်ငံတကာငွေကြေးအက်ဥပဒေအရ ငွေကြေးအလုံးအရင်းများကို တစ်နိုင်ငံမှ တစ်နိုင်ငံသို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ကြရာတွင် သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံတော်၏ အကောက်ခွန်ဌာနသို့ ကြိုတင်အသိပေး၊ အကြောင်းကြားခြင်းမရှိဘဲ သယ်ဆောင်ခွင့်မရှိပေ။ ထိုကွက်လျှင် သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံက ဖမ်းဆီးသိမ်းဆည်းပြီး ဖွဲ့တင်စစ်ဆေးခွင့်ရှိလေသည်။

တရုတ်(တိုင်ပေ) ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ် သတင်းစာစစ်ရပ် ဖော်ပြချက်တွင် ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့က တရုတ်နိုင်ငံ(တိုင်ပေ)မြို့ရှိ တိုင်ယွန်နိုင်ငံတကာလေဆိပ်တွင် ဂျပန်အမျိုးသား ခရီးသည်တစ်ဦးသည် အကောက်ခွန်ဌာနသို့ ကြိုတင်အသိပေး၊ အကြောင်းကြားထားခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ ဂျပန်ယန်းငွေ ၁၁၉ သန်း (US\$ တစ်သန်း)ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ ဖမ်းဆီးသိမ်းဆည်းခဲ့သည် ဆိုသည်။

သည့်တစ်ဦးသည် အကောက်ခွန်ဌာနသို့ ကြိုတင်အသိပေး၊ အကြောင်းကြားထားခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ ဂျပန်ယန်းငွေ ၁၁၉ သန်း (US\$ တစ်သန်း)ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ ဖမ်းဆီးသိမ်းဆည်းခဲ့သည် ဆိုသည်။

ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:

- (၁) အင်(နီ)အိတ်ချ်ကေ။
- (၂) ကြေးမုံ (ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်၊ ၂၀၁၆)

အိန္ဒြာမာရ်နှင့်
အိန္ဒြာမာရ်

နာနာဘဝ သူငယ်ချင်း

ဒါရိုက်တာမျိုးဇော်အောင်

“အေး... မြစ်မီး”

သူမ၏အလှက ရွှေသမင်ချောင်း တစ်ရွာလုံးကို လတစ်စင်းကဲ့သို့ လင်း ထိန်အေးမြလျက်ရှိစေလေသည်။ တစ် ရွာလုံး၏ကွမ်းတောင်ကိုင် အလှပကေး အဖို့ချောလေးဖြစ်သည်။ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းဆိုသကဲ့သို့ အေးမြ မီး၏ ဂုဏ်သတင်းက ရွှေသမင်ချောင်း တစ်ရွာလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလေ၏။ ရွာသူကြီးဦးဖိုးမြ၏ တတိယမြောက် သမီးထွေးဖြစ်သည်။ သူ့အထက်မှာတော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိသည်။ အလွန်ဆို အလွန်မိုက် အောင်ပွင့်နှင့် အောင်မင်း တို့ဖြစ်၏။

ထိုရွာပွဲပွဲ နိုင်ငံနှင့်အေးကျော် ဆိုသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ အလွန်သံယောဇဉ်ကြီး၍ အလွန်မှလည်း ချစ်ခင်တွယ်တာကြ သော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ကလေးဘဝကပင် အတူကစားဖော် ကစားဘက် အေးကျော်က ဆင်းရဲသောကြောင့် ကျောင်းကောင်းကောင်း မတက်ခဲ့ရ။ နိုင်ငံကတော့ မိဘများက ချမ်းသာ ပြည့်စုံသောကြောင့် ကျောင်းကောင်း ကောင်းတက်ရကာ တက္ကသိုလ်ကျောင်း

သားဘဝမှ ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

သို့သော် နိုင်ငံနှင့် အေးကျော် တို့ကတော့ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် အခင်အမင်မပျက်ခဲ့ကြပေ။

နိုင်ငံက တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီး ပြီး၍ ရွာကိုပြန်ရောက်တော့ ရွာက မပြောင်းလဲ။ လူတို့လည်း မပြောင်းလဲ ဘဲ နဂိုအတိုင်း ပုံမှန်အတိုင်း ရှိနေကြ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အေးကျော်က ယခင်သူလုပ်နေ ကျ အလုပ်ကိပ် ယခုမျက်မြင်၌လည်း ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက်ပင် ရှိလေ သည်။ သူ့အလုပ်က ယာအလုပ် ကိုင်း အလုပ်။ အေးမြစ်မီးကလည်း ယခင်က လုပ်ချောမောသကဲ့သို့ ယခုလည်း လုပ် ချောမောဆဲပင်။

နိုင်ငံကတော့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဖြူကြီးသားဟန်ပေါက် လျက်မို့ သည်တစ်ချက်က သိသိသာ သာ နိုင်ငံ၏ ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ်ဖြစ် ပေသည်။ ရှားရှားပါးပါး ရွှေသမင်ချောင်း တစ်ရွာလုံးမှ နိုင်ငံတစ်ယောက်သာ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံးက နိုင်ငံ ကို ပညာတတ်ကြီးဟု အသိအမှတ်ပြု

သကဲ့သို့ အေးမြစ်မီးကိုကျတော့ တစ် ရွာလုံး၏ အလှတရင်မလေးဟု တင်စား ခဲ့ကြလေ၏။

နိုင်ငံတစ်ယောက် အေးကျော် အလုပ်ခွင်သို့ရောက်လာပြီး အေးမြစ်မီး အကြောင်းမေးတော့ အေးကျော်ရင်တွေ ခုန်သည်။ တကယ်တော့ အေးကျော်ရင် ထဲတွင် အေးမြစ်မီးရှိနေသည်ကို နိုင် ငံက မသိ၍မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးမြစ်မီးက အရမ်းကို ခွင့်ပြီး ဖွံ့နေပါလားကွ။ လုလိုက်တာလည်း ဒီ လေးငါးနှစ်အတွင်း ပိုပြီး ထူးထူးခြား ခြားလှလာသလိုပဲ အေးကျော်”

နိုင်ငံကိုကြည့်၍ အေးကျော် သက်ပြင်းချစ်သည်။ ထိုသက်ပြင်း၌ ဝေ ဒနာခံစားမှုပါသည်ကို နိုင်ငံတစ် ယောက် မသိရှာပေ။

“မင်းက အေးမြစ်မီးနဲ့မတွေ့တာ ကြာလို့ပါ နိုင်ငံကွ။ ငါတို့က အမြဲ မြင်တွေ့နေကျဆိုတော့ သိပ်မထူးခြား သလိုပဲ။ အေးမြစ်မီးက အရင်တိုင်းပါပဲ သူငယ်ချင်း”

“ငါကလည်း ခြုံမှားနေပြီး တက္က သိုလ်တက်နေတော့ သူနဲ့ အဆက် အသွယ်မရှိတော့လေ။ လေးငါးနှစ်လောက် မျက်ခြည်ပြတ်သွားတာဆိုတော့ သူ

www.burmeseclassic.com

အခြေအနေအထား ခြောင်ချင်ခြောင်
နေမှာပေါ့။ ငါ့ရွာကို ပြန်ရောက်တာ
တောင် တစ်ပတ်လောက်တောင်ရှိနေ
ပြီ။ လာပြီးနှုတ်ဆက်ဖော်တောင် မရ
ဘူး။”

“မင်းက သွားနှုတ်ဆက်ရမှာလေ။
အေးမြစိမ်းက မိန်းကလေးလေ။ မင်း
ကွာ မဟုတ်တာ။ မိန်းကလေးကပဲ စရ
မလို ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အနေနဲ့ကလည်း
မိန်းမတန်ဖိုးကျမှာစိုးလို့ နေမှာပေါ့ကွ”

အေးကျော်သည် ထိုစကားကို
လည်း ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောရ၏။
စိတ်ထဲမှာတော့ “ငါ့သူငယ်ချင်းခိုင်ဝင်း
အေးမြစိမ်းကို တကယ်ပဲ အသည်းခိုက်
နေပြီထင်တယ်”ဟု တွေး၍ ခိုင်ဝင်း
မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ အေးကျော်”
“မင်းကြည့်ရတာ အေးမြစိမ်းကို
တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေပုံရတယ်”

“သေချာတာပေါ့ သူငယ်ချင်း။
သိပ်သေချာတာပေါ့။ အေးမြစိမ်းကို ငါ
ချစ်တယ်။ ရင်ထဲအသည်းထဲကကိုချစ်
နေမိတယ် သူငယ်ချင်း။ မင်းက ငါ့ရဲ့
လူရင်းဆိုတော့ ငါနဲ့အေးမြစိမ်း နီးစပ်
အောင် နီးစပ်အောင် ကူညီကြိုးစားပေး
ပါလား သူငယ်ချင်းရဲ့။ မင်းပြောရင်
လုံးဝ ပီ(စ်)ဖြစ်မယ်”

“ဘာ...ပီ(စ်)တာလဲ။ ပီ(စ်)က
ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

ဘုံစာမတတ်သော အေးကျော်က
ပီ(စ်)(PEACE) ဆိုသော စကား၏
အဓိပ္ပာယ်ကို မသိသောကြောင့် မေး
သည်။ ခိုင်ဝင်းက “ဟက်”ဟုရယ်သွင်း
၍ -

“ပီ(စ်)ဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းတာကို
ပြောတာ။ အေးမြစိမ်းနဲ့ငါနဲ့ နီးစပ်ပြီး
ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြရင် ငြိမ်းချမ်းသွား
မယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ...”

အေးကျော် “ဪ”လိုက်သော
အာမေဇိုတ်သည် ဖြစ်တည်ချင်သော
အေးကျော်၏ရင်ဘတ်ထဲက စိတ္တဇ
အချစ်ကို မှုန်ဝါး၍သွားစေ၏။ သူငယ်
ချင်းခိုင်ဝင်းအပေါ် ချစ်ခင်တွယ်တာသော
အေးကျော်၏ သံယောဇဉ်စိတ်ကို ယိမ်း
ယိုင်စေနိုင်သော ခိုင်ဝင်း၏စကားဖြစ်
သည်။ သို့တစေမူ အေးကျော်ကား သံ
ယောဇဉ် မပျက်ပြယ်လိုသောကြောင့်

“ဒီမယ် ခိုင်ဝင်း မင်း အေးမြစိမ်း
ကို တကယ်ချစ်ရင် ပြေးပေးရမှာပေါ့
ကွာ။ မင်းက ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း
လေ”

“မင်းကို ငါယုံတယ်အေးကျော်။
ငါတို့ချင်းပြေလည်လို့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင်
မင်းကို ငါ လယ်တစ်ကွက်ဝယ်ပေးမယ်
ကွာ။ အဲဒါ မင်းအတွက် လက်ဆောင်
ပေါ့”

“ခိုင်ဝင်း... အေးကျော်ဆိုတဲ့
မင်းသူငယ်ချင်းငါဟာ အခွင့်အရေး
သမား မဟုတ်ဘူးကွ။ အချောင်သမား
လည်း မဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုချစ်လို့
သံယောဇဉ်ကြီးလို့ ငါ့အသည်းနှလုံးကို
ဖြုတ်ပြီး ပေးလိုက်တာပါ သူငယ်ချင်း။
ငါဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ
မင်းမသိပါဘူး”

ဟု ပါးစပ်က ပြောလိုက်ချင်သော်
လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ အေး
ကျော် မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ စိတ်ထဲ ရင်ထဲ၌

သာ နာကျင်စွာရွှေ့တ်ပြောနေမိလေ၏။

ထိုနေ့က အေးကျော် တကယ်ခံ
စားရသည်။ ခိုင်ဝင်း အေးကျော်ဆီ
မရောက်ခင်အထိ အေးကျော်၏အပျော်
တို့သည် နေက နင်းပျောက်သကဲ့သို့
ပျောက်သွား၏။

ရုတ်တရက် အေးကျော်ကိုမြင်
လိုက်ရသောအခါ အေးမြစိမ်းပျော်သွား
၏။ အေးကျော်က အေးမြစိမ်း၏
တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းဖက်ဖြစ်သည်။

“ရေသွားခပ်ပါဦး”
“ထင်းခွေထင်းခွဲ ပေးခဲ့ပါဦး”

စသဖြင့် အေးမြစိမ်းကခိုင်းလျှင်
အေးကျော် ဘယ်သောအခါမှ မငြင်း။
ငါးပိဆို ဖုတ်ပြီးသား။ အဆင်သင့် ဖြစ်
နေပြီးသား။ ဆောင်ရွက်ပေးပြီးသား။

ယခုလည်း အေးမြစိမ်းတစ်ယောက်
အေးကျော်ကိုမြင်တော့ အေးမြစိမ်းခိုင်း
ဖို့အခွင့်က ပေါ်လာလေတော့၏။

“အတော်ပဲ အေးကျော်...နင်
ရောက်လာတာနဲ့”

“ခိုင်းစရာရှိရင် နောက်မှ ခိုင်း
ဟာ။ အခုလာတဲ့ကိစ္စက အရေးကြီး
တယ် ခိုင်ဝင်းကိစ္စ”

အေးကျော်က အေးမြစိမ်းခိုင်း
တော့မည့်စကားကို ဖြတ်တောက်ပစ်
လိုက်သောကြောင့် အေးမြစိမ်း မျက်လုံး
လေးအကြောင်သားနှင့် နှုတ်ဆွဲ၍သွား
လေ၏။

“ခိုင်ဝင်းကိစ္စက ဘာလဲ”
ဟု အေးမြစိမ်းက မေးသည်။

“ခိုင်ဝင်းက နင့်ကို မေတ္တာရှိလို့
တဲ့။ အဲဒါ ငါ့ကို ကြားထဲက အောင်
သွယ်ခိုင်းလို့ အခု နင့်ကို ငါပြောတာ”

အကွေ့အခိုက်တွေ မလိုလားအပ်သော စကားတွေကို မပြောတော့ဘဲ အေးကျော် အေးမြစိမ်းကို ထည့်ထိုးပြောချလိုက်လေ၏။

“ဟင်... ခိုင်ဝင်းက ငါ့ကိုမေတ္တာရှိတယ်တုတ်လား အေးကျော်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့အလုပ်ပြီးပြီ ပြန်မယ်။ နောက်နေ့မှ နင် ငါ့ကို ခိုင်းစရာရှိတာခိုင်။ ဒီနေ့တော့ ငါ နားဦးမယ်ဟာ”

ဟုပြောပြီး လှည့်၍ထွက်သွားလေတော့၏။

အေးကျော်က အေးမြစိမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခိုင်ဝင်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားပုံရကြောင်း အလားအလာကောင်းကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ခိုင်ဝင်း သဘောခွေသွားလေ၏။ တကယ်တော့ အေးကျော်၏ ထိုစကားသည် မမှန်ပေ။ တမင်လုပ်ကြံသော စကားဖြစ်လေသည်။ အေးမြစိမ်းအနေဖြင့် ခိုင်ဝင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ခဲ့။ အေးကျော်ကသာ သူငယ်ချင်းခိုင်ဝင်း အားတက်အောင်၊ ဝမ်းသာအောင် တမင်လုပ်ကြံပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်တော့ ကြိုးစားရကျိုးနပ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီမယ်အေးကျော် ငါမင်းကို အရမ်းအရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ် အေးကျော်”

“ရပါတယ် ခိုင်ဝင်း။ ငါ့ကို ဒီသောက်လေးနဲ့တော့ ကျေးဇူးမတင်ပါနဲ့ဘူး။ မင်းနဲ့ အေးမြစိမ်းတို့က ရေသွားဆက်လိုက်ညီတယ်။ မင်းက ပညာ

တတ်လှချမ်းသာ။ ဟိုကလည်း ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ရွှေနဲ့မြဲ နေနဲ့လလို ပန်တင့်ပါတယ် သူငယ်ချင်း”

ခိုင်ဝင်းမှာ စိတ်ကူးနှင့် ပျော်နေတော့၏။

အေးကျော်ကမူ စိတ်ကူးဖြင့် ရူးချင်နေ၏။

အေးလေ အေးမြစိမ်းလို မိန်းမလှလေးက ခိုင်ဝင်းနဲ့ပတ်သက်တယ်။ ငါနဲ့ မတန်ဘူး။ ငါကြိုးစားလည်း အပိုပဲ။ မတန်လို့ ညားသွားခဲ့ရင်လည်း အေးမြစိမ်းကွေ့ရောက်မယ်။ ဆင်းရဲမယ်။ ငါမကြည့်ရက်ဘူး။ ငါက တစ်ကောင်ကြွက် ငမ္မေ။ အင်း... ငါ့သူငယ်ချင်းခိုင်ဝင်းကောင်းစားရင် ငါဝမ်းသာတယ်။ ကျေနပ်တယ်။ သူပျော်တာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်။ ငါ့ ငါ့သူငယ်ချင်းအတွက် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးမယ်ဟု အေးကျော်စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်ချလိုက်လေတော့၏။

အေးကျော် ဘယ်လောက်ကြာအောင် အတွေးလွန်နေမိသည်မသိ။ ခိုင်ဝင်းက ပန်းပုတံ၍ -

“ဟေ့ကောင်အေးကျော်၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ငါပြောတာကြားလား”

ဟု မေးလိုက်တော့မှ -

“မင်း... မင်း ငါ့ကို ဘာပြောတာလဲ”

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်၏။

“ငါ ဒီနေ့ အေးမြစိမ်းနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်မလားလို့၊ မင်းဆီက

အကြံဉာဏ်တောင်းနေတာ။ ဘယ်နယ်လဲ။ မင်းအမြင်ကိုလည်းပြော။ ငါ့အနေနဲ့ အေးမြစိမ်းကို ဘာတွေပြောရမလဲဆိုတာ”

ဟု ခိုင်ဝင်းထပ်ပြောသည်။

“မင်းကလည်းကွာ။ မင်းအနေနဲ့ အေးမြစိမ်းကို ငယ်စဉ်ကပင် သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ကြောင်း၊ ကျောင်းနေတုန်းကလည်း အချိန်တကြည့်ကည့်နေကြောင်း၊ ရန်ကုန်ကျောင်းသွားတက်တော့လည်း အမြဲသတိရကြောင်း၊ ယခုရွာရောက်တော့လည်း မျှီသိပ်မထားနိုင်တော့တဲ့ မေတ္တာကြောင့် ဖွားဟရကြောင်း ဟာ မင်းကလည်းကွာ ငါ ဒီလောက်ပြောနေမှတော့ မင်းလည်း စိတ်ထဲကဆန္ဒတွေပါ ထုတ်ပြောပေါ့ကွာ”

ဟု အေးကျော်က ရေလာမြောင်းပေးစကားများ ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား အေးမြစိမ်းရှိတတ်သော နေရာသို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

ခိုင်ဝင်းနှင့် အေးမြစိမ်းတို့ ပြေလည်ကြပုံရ၍ အေးကျော် တစ်နေရာမှကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းအတွက် ပျော်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အေးမြစိမ်း၏ အစ်ကို အောင်ပွင့်နှင့် သူငယ်ချင်းများ ရောက်လာကာ ခိုင်ဝင်းနှင့် ပြဿနာတက်နေကြသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခိုင်ဝင်းအတွက် စောင့်ရှောက်ပေးရန် အသင့်ရှိနေသော အေးကျော်မြင်၍ ခိုင်ဝင်းတို့ဆီ သုတ်ခနဲ ပြေးသွားလေ၏။

အေးကျော် ရောက်မလာခင် အတွင်းမှာပင် ခိုင်ဝင်းအား အောင်ပွင့်တို့ လှူသိုက်ကာ ဝိုင်းရိုက်နေကြသဖြင့် အေးကျော်မနေသာတော့။ သူငယ်ချင်းထိတော့ မခံနိုင်ဆိုသလို အောင်ပွင့်နှင့် အပေါင်းအပါတို့ကို အေးကျော် ဝင်ထိုးဝင်ရိုက်လေ၏။

အေးကျော်သည် ယာသမား။ ကိုင်းသမားဖြစ်၍ ခွန်အားက မသေးလှပေ။ အောင်ပွင့်ကိုချွန်လုပ်ပြီး အောင်ပွင့်၏အဖော်များကို ကွဲအောင် ပြအောင် ရိုက်နှက်ပြီး ခိုင်ဝင်းကို ကာကွယ်ပေးခဲ့လေ၏။

သူကြီးနှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာတော့မှ ရန်ပွဲပြီးလေသည်။ သူကြီးအား အောင်ပွင့်တို့အဖွဲ့က မူးရူးပြီး အရင်ရန်စ၍ထိုးသောကြောင့် ပြန်၍ခုခံကာကွယ်မိကြောင်း အေးကျော်ကရှင်းပြသည်။ သူကြီးနှင့်အဖွဲ့က သိပ်တော့မကျေနပ်။ သူသားအောင်ပွင့် မူးရူးနေသောကြောင့်သာ အလျော့ပေးကာ အောင်ပွင့်ကို ခေါ်ထုတ်သွားလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ် အေးကျော်ရာ။ မင်းသာ အချိန်မီရောက်မလာရင် ဒီကောင်တွေ မူးရူးရူးနဲ့ ငါ့ကို တကယ်သတ်ချင်သတ်မှာကွ”

“မင်းကိုသတ်ရင် ငါက နေမတဲ့လား ခိုင်ဝင်း။ ငါ့တစ်သက်မနေဘူး။ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ် သူငယ်ချင်း။ မင်းကိုတော့ ငါအဆုံးမခံနိုင်ဘူး။ မင်းက ငါ့သူငယ်ချင်း။ အေးကျော်ဆိုတဲ့ကောင်က တစ်ကောင်ကြွက်ကွေး သေလည်း မင်းကလွဲပြီး ငိုမယ့်သူမရှိဘူး။”

“ယုံကြည်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ မင်းကို ငါ လုံးဝယုံတယ်။ မင်းဟာ ငါ့ရဲအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း”

နှစ်ယောက်သား အရက်ဆိုင်ရောက်တော့ မနက်ကအဖြစ်အပျက်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အထက်ပါအတိုင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြန်၍ စားမြုံ့ပြန်ဖြစ်ကြလေသည်။

အရက်ရှိန်လေးရလာတော့ ခိုင်ဝင်းက -

“ဒီည ငါ အေးမြစ်မီးကို ခိုးမယ်ဆိုရင် မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုကူညီမလဲ”ဟု ခိုင်ဝင်းမေးသည်။

“မင်းခိုးရင် ငါပါလိုက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။ အောင်ပွင့်တို့ညီအစ်ကိုက လူမိုက်တွေ။ သူနမ အေးမြစ်မီးကို ခိုးရမလားဆိုပြီး မင်းကို ရန်ရှာပြီးသတ်ကြရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ငါပါတော့ မင်းကို ကူညီနိုင်တာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီပွဲအဆင်ပြေပြီ”

အေးကျော်တို့ဝိုင်းက ဒီရေတက်သလို မြင့်တက်လာသည်။ အရက်တန်ခိုးတွေ ပြလာကြရင်း ထိုနေ့ည အေးမြစ်မီးခြံထဲ နှစ်ယောက်သားရောက်လာကြပြီး အေးမြစ်မီးကို အချက်ပေးခေါ်ထုတ်သည်။ ခိုင်ဝင်းမှန်းသိ၍ အေးမြစ်မီး ချွတ်နင်း၍ ခြံတွင်းရောက်လာသည်။ ထို့နောက် အေးမြစ်မီးကို ခိုင်ဝင်းခိုးပြေးလေရာ အေးကျော်လည်း နောက်က ရထားတွဲလို ဇီဝိက်ပါခဲ့ရပြန်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ အောင်ပွင့်နှင့် အောင်မင်းတို့ ညီအစ်ကိုတွေ စားတွေ၊ လုံတွေဆွဲ၍ ခိုင်ဝင်းကို မြေလှန်ရှာကြ၏။ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့သောအခါ အောင်ပွင့်တို့ညီအစ်ကိုက ခိုင်ဝင်းသတင်း သတင်းပေးနိုင်သူကို ဆုငွေတစ်ထောင် ပေးမည်ဆိုသောသတင်းကို ဖြန့်လိုက်လေ၏။

ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ စာဥသည် ဆုငွေတစ်ထောင်ကိုမက်ပြီး ခိုင်ဝင်းတို့သတင်းကို ပြောပြလေ၏။ စင်စစ် ခိုင်ဝင်းနှင့် အေးမြစ်မီးတို့ကို စာဥက သူ့အိမ်မှာလက်ခံထားသောကြောင့် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားတော့၏။

စာဥမှာ အေးမြစ်မီးနှင့် ရင်းနှီးသလို အေးကျော်၊ ခိုင်ဝင်းတို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးခင်မင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ငွေတစ်ထောင်ဆုကိုမက်ပြီး သူငယ်ချင်းအပေါ် စာဥ သစ္စာဖောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အောင်ပွင့်နှင့်အောင်မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှင့် အပေါင်းအပါများ စာဥအိမ်ကို လာဝိုင်းကြသောအခါ အေးမြစ်မီး အံ့သြသကဲ့သို့ အေးကျော်နှင့် ခိုင်ဝင်းတို့လည်း အံ့သြမိကြလေ၏။ စာဥ သစ္စာဖောက်၍ ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်မှန်း အေးကျော်သိခဲ့ငြားသော်လည်း အချိန်ကား နောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ခိုင်ဝင်း၊ မင်းထွက်ခဲ့စမ်း။ မင်းထွက်မလာရင် ငါတို့ဝင်လာခဲ့မယ်”

“ဟေ့ကောင် အောင်ပွင့်၊ မင်းတို့ဝင် လာစရာမလိုဘူး။ ငါထွက်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သူက နိုင်ငံး
မဟုတ်။ အေးကျော်ဖြစ်သည်။ အေး
ကျော်၏လက်ထဲတွင် ငှက်ကြီးတောင်
စားတစ်လက် ပါလာ၏။

“ငါ့သူငယ်ချင်းနိုင်ငံးကို မင်းတို့
ဘာမှပြဿနာရှာစရာ မလိုဘူး။ သူတို့
ချင်းချစ်လို့ ခိုးပြေးတာ။ ဒါကို မင်း
မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်
ချင်း စားချင်းယှဉ်ခုတ်ကြမယ်။ မင်းနိုင်
ရင် မင်းနုမကိုပြန်ခေါ်သွား။ အေး...
ငါနိုင်ရင် မင်းနုမ အေးမြစိမ်းကိုထားခဲ့။
အဲဒီကတိတည်ရင် စားချင်းယှဉ်လိုရ
တယ်။ မဆိုင်သူမပါကြေး။ ယောက်ျား
တွေကွာ။ မင်းလည်း လူမိုက်တစ်
ယောက်ပဲ။ သွေးမနည်းပါဘူး။ ဘယ်လို
လဲ အောင်ပွင့်၊ မင်းသဘောတူလား။”

အေးကျော်က စိန်ခေါ်လိုက်သည်။
အောင်ပွင့်မှာ လူမိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်
၍ သိက္ခာကျမှာစိုးသည်။ သိက္ခာတော့
အကျမခံ။ စားချင်းယှဉ်မည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ချက်ချလိုက်ပေတော့၏။

အဖော်များ ဝိုင်းကြည့်နေကြ
သည်။ စည်းဝိုင်းအတွင်းမှာတော့ အေး
ကျော်နှင့် အောင်ပွင့်၊ စားတစ်လက်စီ
ကိုင်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြ၏။

“ခုတ်တော့”

ဟု အေးကျော်အော်လိုက်သည်
နှင့် တိုက်ပွဲက စတင်ကြတော့၏။ နှစ်
ယောက်သား အသေအလဲ ခုတ်ကြရာ
နှစ်ယောက်စလုံး စားချက်များထိကြ
တာ အောင်ပွင့်မှာ စားထိချက် ပိုများ
သေး၏။ များမကြာမီပင် အောင်ပွင့်
သည် လက်မှစားလွတ်ကျကာ ၎င်း၏
နှုတ်တံတိုယ်သည်လည်း ပုံလျက်သား

အရပ်ကြီးပြတ် ကျသွားလေတော့၏။
အောင်ပွင့်ကား သေဆုံးခဲ့ပြီတည်း...။
အောင်ပွင့်၏အလောင်းကို အောင်မင်း
နှင့် အဖော်များက သယ်ယူသွားကြ
လေ၏။

ညီမဖြစ်သူ အေးမြစိမ်းမှာလည်း
အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် ရင်နာခဲ့ရသည်။
နိုင်ငံးသည် အိမ်ဝင်းအတွင်းမှနေ၍
အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာပြီး သူငယ်ချင်း
အေးကျော်ကို လှမ်းဖက်ကာ -

“သူငယ်ချင်းအေးကျော်...ငါ
အတွက် အခုလို သက်စွန့်ဆဲဖွား ကာ
ကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် မင်း
ကို ငါ့ဘယ်လိုကျေနူးဆပ်ရုန်းတောင်
မသိပါဘူးသူငယ်ချင်း။ ငါတစ်သက်
မမေ့နိုင်တော့ပါဘူးကွာ”

ဟုပြောရာ အေးကျော်သည် ပြုံး
လျက် ခေါင်းကိုညိတ်ပြရင်း ခွေခနဲ လဲ
ပြိုကျသွားလေတော့၏။

“အေးကျော်...အေးကျော်...
သူငယ်ချင်း”

ဟု နိုင်ငံးခေါ်သည်။ အေးကျော်
က ပြန်မထူးနိုင်တော့။ ပြင်းထန်စွာရရှိ
ထားသော စားချက်များကြောင့် ငြိမ်
သက် သေဆုံးခဲ့ချေပြီတည်း။ အေးမြ
စိမ်းမှာ ကြောက်ရွံ့ပြီး အိမ်ထဲကအိမ်
ပြင် မထွက်ရဲဘဲရှိနေ၏။ နိုင်ငံးလှမ်း
ခေါ်လိုက်တော့မှ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ အေးကျော်၏အလောင်းကို
တွေ့လိုက်ရသောအခါ တုန်လှုပ်ချောက်
ချားစွာ -

“ကိုနိုင်ငံး အေးကျော်...အေး
ကျော်ကိုလုပ်ပါဦး”

ဟု အော်သည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် သူ
အသက်ကို ပေးဆပ်သွားတာပဲအေးမြ”
ဟုသာ နိုင်ငံးပြောရင်း အေး
ကျော်၏အလောင်းကို ပွေ့ထူမလိုက်၏။
ထိုနေ့၏အဖြစ်အပျက်ကား ချောက်ချား
ကြေကွဲဖွယ်ပါတကား။

သူငယ်ချင်းအပေါ် စွန့်စားရသော၊
သတ္တိရှိသော အေးကျော်၏အလောင်း
ကို နိုင်ငံးကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာမြေ
မြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့ည
အိပ်ရာဝင်ကြသောအခါ နိုင်ငံးကို ထူး
ဆန်းသောအိပ်မက်တစ်ခုပေး၏။ အိပ်
မက်ပေးသူမှာ အေးကျော်ပင်ဖြစ်လေ
သည်။

“သူငယ်ချင်းနိုင်ငံး...ငါ့ကို
တစ်ခုလောက်ကူညီပါကွာ။ ငါ့မှာ လူ
ဘဝတုန်းကလို အနေမချောင်တော့ဘူး
သူငယ်ချင်း။ ခု ငါ့မှာ နေရာလည်းမရှိ
ဘူး။ စားစရာလည်းမရှိဘူး။ ဖြစ်နိုင်မယ်
ဆိုရင် ငါနေဖို့ နေရာလေးတစ်ခု
လောက် ရှာပေးပါ သူငယ်ချင်း။ စားဖို့
သောက်ဖို့လည်း စီစဉ်ပေးပါကွာ။ ငါ
အရင် တစ္ဆေသရဲဖြစ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေက ငါ့ကို အသစ်ဆီပြီး နေရာမပေး
ကြဘူး။ စားဖို့သောက်ဖို့လည်း မပေးကြ
ဘူး။ ငါ့အတွက် နေဖို့စားဖို့ တော်တော်
ဒုက္ခရောက်လို့ပါကွာ။ အဲဒီအတွက် ငါ
ကို ဆောင်ရွက်ပေးပါကွာ။ မင်းကျေးဇူး
မမေ့ပါဘူးကွာ”

ဟူ၍ အိပ်မက်ပေးလေ၏။
ထိုထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကြောင့်
ပင် နိုင်ငံး အိပ်ရာမှ လန့်၍နိုးလေ၏။

ပြီးနောက် အိပ်မက်အကြောင်းကို ဇနီး ဖြစ်သူ အေးမြစိမ်းကို ပြောပြရာ ပထမ သော် အေးမြစိမ်း မယုံခဲ့ပေ။ နောက် တစ်ည အေးမြစိမ်းကို အေးကျော် အိပ် မက်ထပ်၍ပေးလေ၏။ သည်တော့မှ အေးမြစိမ်း ယုံကြည်ခဲ့လေ၏။

ခိုင်ဝင်းနှင့် အေးမြစိမ်းတို့သည် တစ္ဆေသရဲဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်း အေးကျော်ကို နေရာအတည်တကျဖြစ် အောင် စီစဉ်ပေးကြလေ၏။ စာရေး သောက်ရေးလည်း ဆောင်ရွက်ပေးကြ လေ၏။

သူငယ်ချင်း တစ္ဆေအေးကျော်နေ ရသော နေရာမှာ ခိုင်ဝင်းတို့အိမ်ဘေး က ကုက္ကိုပင်တွင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ ရာကိုရပြီး နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာ သောအခါ အေးကျော် ခိုင်ဝင်းနှင့် အေး မြစိမ်းတို့ကို အိပ်မက်ပေးပြန်လေ၏။

၎င်းအိပ်မက်မှာ -

“သူငယ်ချင်း . . . မင်းပေးခဲ့တဲ့ နေရာနဲ့ အစားအသောက်တွေကို ကောင်းကောင်းစားရ၊ နေရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းရာ...လူတွေက စည်းကမ်းမရှိကြဘူးကွ။ ငါ့အပင်မှာ ကျင်ငယ်၊ ကျင်ကြီးတွေ လာလာပြီး စွန့်ကြတယ်ကွ။ ငါ့မှာကွာ အဲဒီလူတွေ ရဲ့ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် အနံ့အသက်တွေ ကြားမှာ နေရစားရတာ လုံးဝအဆင် မပြေဘူးသူငယ်ချင်း။ ငါ အဲဒီမှာလည်း မနေချင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ကိုလည်း ဒုက္ခ မပေးချင်တော့ဘူး။ ငါလည်း တစ္ဆေသရဲ ဘဝနဲ့ မနေချင်တော့ဘူး။ ဒီမယ်သူငယ် ချင်း . . . မင်းတို့အနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် နောက်ဆုံးအခွင့် အရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့

တောင်းဆိုချင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဒီကနေ့ကစပြီး မင်းအရက်မသောက်ပါနဲ့တော့။ အေးမြ စိမ်းကိုလည်း သားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ် မှတ် ပေါင်းသင်းပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးပါ သူငယ်ချင်း။ ငါလို မမိုက်ဘဲ ဘုရား ကျောင်းကန်သွားပြီး ဥပုသ်စောင့်ပါ။ မင်း တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို ပြော တား။ ပြီးတော့ မင်းတို့ပြေလည်တဲ့တစ် နေ့ ငါ့ကိုရည်မှန်းပြီး အလှူအတန်း တစ်ခု လုပ်ပေးပါကွာ။ ငါ့ကို အဲဒီအခွင့် အရေးလေး တစ်ခုတော့ ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်ရင် ငါလည်း လွတ်ရာကျွတ်ရာ ကို သွားလိုရပြီ။ သူငယ်ချင်းခိုင်ဝင်း အေးမြစိမ်း ငါ့ကို ကူညီကြပါကွာ”

ဟု အိပ်မက်ပေးလေ၏။

ခိုင်ဝင်းနှင့် အေးမြစိမ်းတို့လည်း သူငယ်ချင်းအေးကျော် တောင်းဆိုသည့် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြလေ၏။ တစ္ဆေအေးကျော်အတွက် ရည်မှန်းပြီး အလှူအတန်း လုပ်ပေးခဲ့သောနေ့က တစ္ဆေအေးကျော်ကို အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ် ခုလို ရိပ်ခနဲ မြင်တွေ့ခဲ့ရလေ၏။ နားထဲ မှာလည်း သူငယ်ချင်းအေးကျော်၏ “သာဓု...သာဓု...သာဓု”သုံးကြိမ်ခေါ် သံကိုလည်း ခိုင်ဝင်းရော အေးမြစိမ်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြားလိုက်ရပေသည်။

ခိုင်ဝင်း၏စိတ်ထဲမှာတော့ သူငယ် ချင်းအေးကျော်တစ်ယောက် ကောင်း ရာ သုဂတိဘုံတစ်ခုသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ ဟု ခြင်းချက်မရှိ ယုံကြည်နေမိတော့ သတည်း။

ဒါရိုက်တာမျိုးဇော်အောင်

အနန္တသိဒ္ဓိစွမ်းအားပြဒါးရှင် အဆောင်ဓာတ်လုံး ဘော် + ဘင် + ပြဒါးသွတ်

ဤလေးပါးတို့သည် မူလဓာတ်ပေါင်း ပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လာဘ်လာဘာ ပေါ်ကြွယ်လှပြီး လူတိုင်းလိုအပ် သော ဝိယ-လာဘ-ဓန-ပညာ စသည်တို့ အတွက် သေချာစီမံ၍ ကောင်းသောအချိန်၊ ကောင်းသောနက္ခတ်နှင့်ကြိုက်ချိန်၊ သမထ ကျင့်စဉ်စွမ်းအားဖြင့် ရောယှက်ပေါင်းစည်း သိဒ္ဓိပြီးအောင် အဆောင်ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးကို ပါရမီဓာတ်ခံရှိသူများထံ သတင်းကောင်းပါး လိုက်ပါသည်။

အဆိုပါ ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးကို ဆောင် ထားခြင်းအားဖြင့်...

- ၁။ ဖော်ပြပါအကျိုးထူးများ ရရှိပါလိမ့်မည်။
- ၁။ ကျွဲရောက်မည့် ကျွဲရောက်လတ္တံ့သော ဘေးဆိုးများ ကာကွယ်နိုင်ခြင်း။
- ၂။ ဝိယ + ဓန လာဘာ ပညာရေး စသည် တို့ကို ရရှိနိုင်ခြင်း။
- ၃။ အတိုက်အခိုက် စုန်း၊ နှုတ်၊ သိုက် စသော နှောင့်ယှက်မှုကို ကာကွယ်နိုင် ခြင်း။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်း၊ လေလမ်း သွားရာတွင် ဆောင်ထားခြင်း ဖြင့် ဘေးရန်အသွယ်သွယ်ကင်းပြီး လို ရာခရီးကို ရောက်နိုင်ခြင်း။
- ၅။ စာမေးပွဲဖြေဆို လူတွေ့စစ်ဆေး စသော ကိစ္စများအောင်နိုင်ခြင်း စသော ကောင်း ကျိုးမင်္ဂလာအပြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော အဆိုပါ အဆောင်ပြဒါးရှင်လုံးကို အလို ရှိပါက...

နေ့စဉ် နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၃:၀၀ နာရီထိ

ရောင်ပြန်ပစ္စည်းတိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၁၁

မင်းသမီးတော့ မင်းသမီးပါပဲ

မောင်လေးအောင်(သန်လျင်)

ဟိုခေတ်၊ ဟိုတစ်ချိန်၊ ဟိုကာလဆီက သန်လျင်-ရန်ကုန် ကူးသွား တံတားကြီးမပေါ်မီကာလ။

သန်လျင်မြို့တွင် တန်ခူးလအခါ သမယ သင်္ကြန်ရက်မှာ အတော့်ကို စည်ကားသည်။ အလှပြကားတွေနှင့် မြို့တစ်ပတ်လုံး လှည့်ပတ်၍ပြသည်။ အောင်ချမ်းသာဘုရားကုန်းထိ ရောက်သည်။

ယိမ်းပျိုဖြူလေးတွေက လှလှပပ။ ခေါင်း ခါး၊ ခြေ၊ လက် ဤလေးချက် မပျက်စေရ အနုသုခဆိုသည် အတိုင်း ကဟန်၊ ကကွက်က စည်းချက်ကျကျ။

ကြည်ရသူမှာ ကြည်နူးစရာ၊ ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှသည်။ အချို့အချို့သော အလှကားများသည် သံချပ်တိုင်၍ ခေတ်ကာလအခြေအနေကို သရုပ်ဖော်အောင် သရုပ်ဖော်သည်။ မီးမောင်းထိုးပြသည်နှင့် တူ၏။

သံချပ်တိုင်၍ သရော်ကြသည်၊ ဖျော်ကြသည်။ လူတွေက များမှများ။ ဇွန်စွာမှ စည်ကားသည်။ ပျော်စရာ ထည်းကောင်းလွန်းလှသည်။ ရေပက် ဆည်းကားတွေကလည်း မရှား၊ များ

မှများ။

ဖလားနှင့် ရေထည်၍ပက်ကြ၏။ အချို့သည် ဖလားထဲ ရေထည်ပြီး ရေမွှေးနှင့် ရောစပ်ကာ သပြေခက်နှင့် ရေပက်သူက ပက်ကြ၏။ အချို့ ပိုက်များဖြင့် ပက်ကြ၏။

အဲဒီအချိန်တုန်းက မြို့ပတ်ကား၊ ဂျစ်ကားတွေက ပေါ်မှပေါ့၊ များမှများပါပဲ။

တစ်နှစ် ... မှတ်မှတ်ရရပါပဲ ဟု။ အကြုတ်နှစ်ရက်ထပ်လို့ အကြို၊ အကျ၊ အကြုတ်၊ အကြုတ်၊ အတက်၊ သင်္ကြန်ရက် ငါးရက်လုံးလုံး ကျုပ်နဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ လည်ပတ်လိုက်တယ်။

ပျော်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ မှတ်မိပါသေးတယ်။ ပထမအကြုတ်နေမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ရေပက်ခံမဏ္ဍပ်တစ်ခုရှေ့ ရောက်သွားတယ်။ ရေပက်ခံဂျစ်ကားတစ်စီးရှိ လူယောက်ျား၊ မိန်းမအားလုံးကို သဲသဲမဲမဲ ပက်နေကြသည်။ လူအများပိုင်း အံ့ကြည့်နေကြသည်။ အခြားအခြား ရေပက်ခံမဏ္ဍပ်များထက် လူသည် ပို၍ ပို၍ များနေသည်။

သတိထားမိသည်က တဘက်စောင်ကို မျက်နှာအုပ်၍ ခေါင်းမြီးခြုံထားသော အမျိုးသမီးကို သဲကြီးမဲကြီး ပက်နေကြသည်။

ထူးတော့ ထူးနေပြီ။ ရေပက်သူကလည်း အတော်လေးကြာအောင် ပက်နေကြ၏။

သည်ရေပက်ခံကားထဲမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက် ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သဲကြီးမဲကြီးပက်နေကြတာကိုး။ မကြာလိုက်ပါ။ ခေါင်းမြီးခြုံ မင်းသမီး ကြာတော့ အော်မခံနိုင်တော့ဘူးထင်၏။ ခြုံထားသော သဘာဝစောင်ကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။

မင်းသမီးတော့ မင်းသမီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခေတ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက နာမည်ကြီးရေပန်းစားနေတဲ့ 'ဟာသမယ် မသန်းရွှေ' ဖြစ်နေသောကြောင့် တဟားဟားဖြင့် ပွဲကျသွားပါတော့သတည်း။

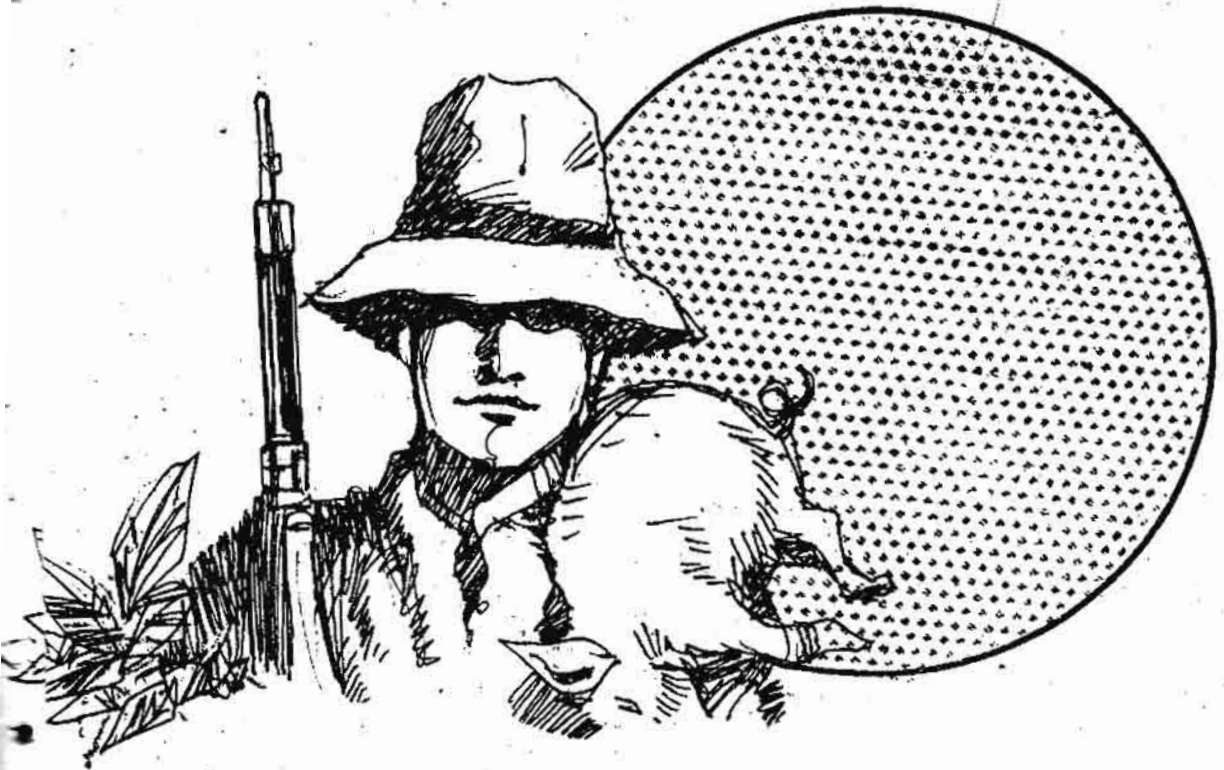
သုခီ အတ္တန် ပရိဟရန္တု ...

မောင်လေးမောင်(သန်လျင်)

မွေးပြီး ပက်ပြီး

နေဘုန်းသစ်

ခွေးပြေး ဝက်ပြေး

➔ နေဘုန်းသစ်

စခန်းတစ်ခုလုံး ညအမှောင်
အောက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။ စူးရှစွာထွက်ပေါ်နေသော ပုရစ်
သံများသာ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ အစောင့်
ဘာသာတို့ အချက်ပေး သံချောင်း
ဆက်သံ မကြားရတာ အတော်ကြာခဲ့
ပြီ။ အားလုံး မိုးအေးအေးနှင့် အိပ်
ဆောင်းနေကြလေသည်။

အိပ်ဆောင်နောက်ဘက် တပ်
ဆင်းကာထားသော ဆူးကြိုးနားတွင်

မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဌာန်နှစ်ခု မိုးဖွဲဖွဲ
အောက်တွင် လှုပ်ရှားနေကြသည်။
တစ်ဦးက သံဆူးကြိုးကိုဖြုတ်ပြီး ဟပေး
ကာ နောက်တစ်ဦးမှ အိပ်ရာခင်း
အဖြစ် ထုတ်ပေးထားသည့် ဂုန်နီဖျင်
နှင့် ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

ချစ်လွင်မှ ပြေးပေးထားသော သံ
ဆူးကြိုးကြားမှ ဝမ်းလျှားမှောက်ထွက်
လိုက်ကာ အပြင်ရောက်တော့ ချိုးကြီး
ထွက်နိုင်ရန် ခြေတစ်ဖက်က ဆူးကြိုး

ပေါ် နင်းပေးထားပြီး လက်တစ်ဖက်
ဖြင့် မထားပေးလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်
သား လေးဘက်ထောက်ကာ စခန်း
နောက်ဘက် တောစပ်ဆီ တရွေ့ရွေ့
နှင့်တိုးဝင်ကာ ကိုင်းတောထဲအရောက်
သုတ်ခြေတင်လေတော့သည်။

အမှောင်ထု သိပ်သည်းလွန်း
သည့်အထဲ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ အုပ်
မိုးထားသဖြင့် အလင်းရောင် ကောင်း
စွာမရပေ။ မပြင်မစမ်းနှင့်ဆိုတော့ သူ

တောနှင့် အပင်ငယ်များကို တိုးတိုက်
မိကာ မှောက်လျက်ရက်လဲလိုက်၊ ပြန်
ကုန်းထလိုက်နှင့် ခရီးမတွင်ပေ။

လရောင်က တိမ်ပုပ်ကို အတင်း
တိုးထွက်လာသဖြင့် ဆင်ခြေလျှော
လမ်းကလေးကို တွေ့ရလေရာ ကိုင်း
ပင်တွေကြားမှ တိုးအထွက် နှစ်
ယောက်သား တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်
ဆင်းသွားလေတော့သည်။

“တောက်...တောက်...တောက်
တောက်”

အိပ်ဆောင်ဘားတိုက်မှ အဆက်
မပြတ်တုံးခေါက်သံနှင့် တန်းစီလူကြီး
၏ အော်သံ၊ ဆဲဆိုသံများ တိတ်ဆိတ်
နေသောညအမှောင်ထဲ ကျယ်လောင်
စွာ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

“အားလုံး တန်းစီကြမယ်ဟေ့”

တန်းစီလူကြီး ဦးတောက်ထိန်
၏ ရင်ခေါင်းသံကြီးက လိပ်ပြာလွင့်
မတတ် ထွက်ပေါ်လာပြီး ပါးစပ်က
လည်းပြော၊ လက်မှ ကြိမ်လုံးနှင့် အိပ်
ဆောင်ကြမ်းပြင်ကို တဖြောင်းဖြောင်း
လိုက်ရိုက်နေသည်။

ရုံးခန်း အဆောက်အအုံထဲရှိ
စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် အိပ်နေသော
အောင်သိုက်လည်း ဆူဆူညူညူအသံ
များကြောင့် နိုးလာပြီဖြစ်သည်...။
အဆောင်ထဲတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဟု တွေး
နေဆဲ အပြေးလာနေသော ခြေသံ
ကြားရ၍ အပြင်ထွက်ကြည့်ရာ တန်း
စီးတပည့် ထွန်းလှဖြစ်နေသည်။ ရုံး
ခန်းဘေးကပ်လျက် အခန်းတွင် အိပ်
နေသော ဂါတ်စာရေး ဆရာတင်ညွန့်

လည်း အိပ်ရာမှနိုးလာကာ -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထွန်းလှ”

“ဆရာချစ်လွင်နဲ့ ချိုကြီးပျောက်
နေလို့။ ထွက်ပြေးကြပြီနဲ့တူတယ်။
ဦးတောက်ထိန်က အားလုံးကို တန်းစီ
ခိုင်းထားတယ်ဆရာ”

ထွန်းလှစကားအဆုံး အောင်
သိုက်ကို ဆရာတင်ညွန့်မှ ထောင်ပိုင်
ဆီ သတင်းပို့ရန်ပြောအပြီး သူလည်း
အိပ်ဆောင်ဘားတိုက်ဆီ မပြေးရုံတစ်
မည် ထွက်သွားလေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း နိုးနေပြီ
ဖြစ်ကာ အိမ်ရှေ့ရန်တာတွင် ထွက်
ရပ်နေလေသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်
မှာ ရုံးခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိ
ပြီး ကုန်းရှိတစ်ခုပေါ်တွင် ဆောက်
ထားလေရာ စခန်းတစ်ခုလုံးကို အပေါ်
စီးမှ မြင်ရလေသည်။

အောင်သိုက် ဆင်ခြေလျှော
ကုန်းမို့မို့အတိုင်း တက်လာနေသည်ကို
တွေ့၍လည်း အခုလို မတ်တတ်ရပ်
စောင့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးအား ဖြစ်ပျက်
သမျှကို အတိုချုပ် ရှင်းပြလိုက်ရာ
စခန်းတွင်းရှိ တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့နှင့် ရဲ
ဘက်ကြီးများထဲမှ စိတ်ချရသော
အကျဉ်းသားခြောက်ယောက်ကို ရွေး
ထုတ်ကာ အုပ်စုခွဲပြီး ညတွင်းချင်းရှာ
ဖွေရန် ညွှန်ကြားလေသည်။ အောင်
သိုက်မှာ ရုံးပိုင်ဆိုင်ရာတာဝန်ကို ဂါတ်
စာရေးလက်အောက်တွင် လုပ်ကိုင်နေ
ရသူဖြစ်၍လည်း အကျဉ်းသားများ၏
အခြေအနေကိုစွဲအဝဝကို အထိုက်

အလျောက် သိထားသူလည်း ဖြစ်
သည်။ သို့နှင့် တန်းစီးဦးတောက်ထိန်
အပါအဝင် သူတပည့်ထွန်းလှ၊ ထမင်း
ချက်ရုံတွင်အလုပ်တာဝန်ကျ အကျဉ်း
သားတစ်ဦးဖြစ်သူ ကျော်ဆန်းနှင့်
အောင်သိုက်နည်းတူ ရုံးပိုင်တာဝန်ကျ
ထွန်းဦး၊ အခြားအကျဉ်းသားလေးဦး
တို့ကို ရွေးပြီးခေါ်ခဲ့လေတော့သည်။

ချစ်လွင်နှင့် ချိုကြီးတို့မှာ ခါး
ပိုက်နိုက်မှုနှင့် ထောင်အတူကျလာသူ
တွေဖြစ်ပြီး “လွတ်ကြောင်” ကြောင်
နေသူများလည်းဖြစ်သည်။ အကျဉ်း
သား တချို့မှာ လွတ်ရက်စေခါနီးတွင်
အပြင်လောကသို့ အမြန်လွတ်စေချင်
သည့်စိတ် ဖြစ်လာတတ်ပြီး ပြင်းပြ
သော အာသီသနင့်အတူ နေမထိထိုင်
မသာ ဖြစ်တတ်သော သဘောရှိကြ
လေသည်။

ထောင်တွင်းသုံးသော စကား
ဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသားအချင်းချင်းလည်း
စနောက်တတ်ကြတာမျိုးဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လွတ်ခါနီး
ပြီး ငါးလသာလိုတော့ကြောင်း အောင်
သိုက် ကောင်းစွာသိနေလေ၏။ ပြီးခဲ့
သည့်ရက်ပိုင်းကတွင် အကျဉ်းသား
များ၏ “ကွာ” (သုံးလတစ်ကြိမ် ၄၄
ရက်ခွင့်ပြုပေးထားသည့် လျှော့ပေါ့
ရက်ကို) ဂါတ်စာရေးနှင့်အတူ စာရင်း
သွင်းခဲ့၍ မှတ်မိနေသည်။ စောစောက
ထောင်ပိုင်ဆီသတင်းပို့စဉ်ကလည်း
သူတို့နှစ်ယောက်အခြေအနေကို တင်
ပြခဲ့သေးသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ
လည်း သူတို့နှစ်ယောက်မည်စီးသဖြင့် ည

တွင်းချင်းကို လိုက်ရှာခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပါက ရဲဘက်ပြေးအမှုဖွင့်လျှင် ပြန်ဖမ်းမိပါက အစမှပြန်ခံရသည့်အပြင် ရဲဘက်ပြေးအမှုအတွက်ပါ ထပ်မံကျခံရလေသည်။ အောင်သိုက်တို့အုပ်စုလည်း စခန်းမှ စတင်ထွက်ခွာလာကြတော့သည်။

ထောင်မှူးတစ်ဦးမှ ဦးဆောင်ပြီး အခြားအဆင့် ဝန်ထမ်းသုံးဦးနှင့် ရဲဘက်သုံးယောက်က တစ်ဖွဲ့ခွဲ၍ တပ်စဉ်ရှိအနောက်ဘက် ထွက်ပြေးသော လမ်းကို ဘေးမှပန်းပြီး လိုက်သွားကြလေသည်။ ဆရာတင်ညွန့်နှင့် ဒုတပ်ကြပ်တစ်ဦး၊ အောင်သိုက်အပါအဝင် ရဲဘက်နှစ်ယောက်အဖွဲ့ကို စခန်းရှေ့လမ်းမအတိုင်း ဆီအုန်းတောအတွင်း ရှာဖွေပြီး ၁၀ မိုင် ကျေးရွာတစ်ဝိုက်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်သွားကာ ရွာထိပ်တွင် ဆုံမှတ်သတ်မှတ်လေသည်။ အောင်သိုက်တို့ထွက်လာကြတော့ ထမင်းချက်ရုံဖိုကြီးတွင် ဖွေးထားသော အင်းစပ်ခွေးတစ်ကောင် သူ့ဆင် ကျော်ဆန်းနှင့်အတူ ပါလာလေသည်။ ဒီကောင်ကြီးက အားကိုးရုံဦး အဖဲလိုက်ကောင်းသည်။ တစ်နေ့လုံနှင့် အရောတဝင်ရှိသည့် ခွေးလည်းဖြစ်၏။

လရောင်မူန့် ယူယူအောက်တွင် ခပ်သွက်သွက်လာခဲ့ကြရင်း ပါလာသော ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုဒီလျှောက်ထိုးကာ ပါးစပ်မှလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အော်ဟစ်အသံပေးပြီး ပြန်လာရန် အော်ခေါ်ရလေသည်။ ပြန်တွေ့လျှင်

ရိုက်နှက်ခြင်းမပြုရန်နှင့် ချောမောခေါ်လာရန် ထောင်ပိုင်ကြီးမှ မှာကြားလိုက်၏။

နာရီဝက်ခန့် ခပ်သွက်သွက်သွားကြပြီး ဆီအုန်းပင်များကြား မြေပြောင်ပြောင်တွင် ခေတ္တအမောဖြေရင်း အောင်သိုက်လည်း ပက်လက်လှန်ကာ ကိုယ်ကိုပစ်ချမိတော့သည်။ ဆရာတင်ညွန့်ကို နာရီလှမ်းမေးတော့ ၃ နာရီစွန်းနေပြီဖြစ်သည်။ မိုးမူန့်လေးများ ကျလျက်ရှိနေပြီး လရောင်က တိမ်ပုပ်များရှိနေ၍ အမှောင်က ပိုနေသည်။ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ အုပ်စိုးထားသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလှမ်းကွာသွားလျှင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရချေ။

“သွားကြမယ်ဟေ့”
ဆရာတင်ညွန့် နှိုးဆော်သဖြင့် အားလုံးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ခပ်လှမ်း

လှမ်းတွင် ဆီအုန်းပင်တန်း အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်၍ ညာဖက်လျှိုအတွင်းကို ဖြတ်ဆင်းလျက် ငှက်ပျောတောရှိလေသည်။

“ငှက်ပျောတောထဲ သွားရှာမယ်။ ဒီကောင်တွေ ဗိုက်ဆာရင်စားဖို့ ငှက်ပျောသီးတော့ ဝင်ခူးမှာပဲ”

ထိုနေရာကို အကျဉ်းသားတော်တော်များများ သိကြလေ၏။ ဆီအုန်းပင်အကြား ပေါင်းမြက်ပင်များ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြရသည်ဖြစ်၍ ဗိုက်ဆာလျှင် ငှက်ပျောသီးဝင်ခူးစားနေကျနေရာလည်းဖြစ်သည်။

ပါလာသော ဓာတ်မီးနှစ်လက်မှာလည်း တစ်လမ်းလုံးထိုးလာရသဖြင့် မိုနံယူယူသာရှိတော့သည်။ အတူပါလာသော ထွန်းဦးမှ -

“ကျော်ဆန်း... မင်းခွေးရော ဘယ်ကျန်ခဲ့လဲ”

ရှေ့တည့်တည့် စွတ်ပြေးနေမိကြရင်း အောင်သိုက်က အနည်းငယ်ဟနေသည့် ချုံတန်းကြားထဲ အတင်းတိုးဝင်လိုက်သည်။ ကျော်ဆန်းနှင့် ထွန်းဦးတို့ ကြောင်ပြီး ရှေ့ကိုသာ ဆက်ပြေးကြလေရာ...

ဟု လှမ်းမေးလေရာ -

“မသိဘူး။ ခုနတောင်ရှိသေးတယ်”

ဒီခွေးက ဒီတော၊ ဒီတောင် ကုန်စင်အောင် နောကျပြီးဖြစ်သည်။

“နေပါစေ၊ လိုက်လာလိမ့်မယ်”

ကျော်ဆန်းက သိပ်မပူပေ။ သို့နှင့် အောင်သိုက်တို့လည်း ငှက်ပျောတောထဲပတ်ရှာကြရာ လူရိပ်လူခြည်မတွေ့သဖြင့် ပသျူးလူမျိုးတစ်ဦး ပိုင်သော သီဟိုဠ်ခြံစပ်ရှိရာဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ကြတော့သည်။ လူလည်းတောတိုးပြီး လျှောက်နေရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထခိုက်ရမိထားရာ စိတ်ကလည်းတို၊ လူမှာလည်း ပင်ပန်းနေလေပြီ။ ဒီကောင်တွေ လွတ်ဖို့မလွယ်ပါဘူးဟုလည်း တွေးနေဖြစ်သည်။

ဒီဒေသကား နယ်စပ်မြို့ ဖြစ်သော ကော့သောင်းမြို့နှင့် ၁၃ မိုင်ကျော်ဝေးသည့်နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသည့်ကာလလည်းဖြစ်သည်။ အရေးအခင်းပြီးခါစ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအချိန်လည်း ဖြစ်သည်မို့ မြို့ပေါ်တွင် လူဝင်လူထွက်အရမ်းတင်း ကျပ်နေသည်အချိန်လည်း ဖြစ်၏။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောနှင့် လေယာဉ်ပျံသာ အားထားရသော အခြေအနေလည်းရှိသည်။ သင်္ဘောနှင့်လေယာဉ်မှာလည်း ရန်ကုန်သို့ တစ်ပတ်မှတစ်ကြိမ်သာ ပြေးဆွဲလေ၏။ တောထဲတောင်ထဲတွင် အခြေပြုထားသော စခန်းဖြစ်တာနှင့်အညီ အနီးဆုံးကားဂိတ်ရှိရာ ၁၀ မိုင်ကျေးရွာ

ကို လမ်းလျှောက်လျှင် သုံးမိုင်ကျော်လျှောက်ရလေသည်။ ဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေး အကျဉ်းစခန်းဖြစ်၍လည်း စိုက်ခင်းများက လမ်းဘေးဝဲယာ တစ်လျှောက် ကျယ်ပြန့်လွန်းလှသည်။ ၁၀ မိုင်ရွာစပ်အထိ စိုက်ပျိုးထားခြင်းဖြစ်ပြီး ပေ ၂၀ ခြားတစ်ပင် အကွက်ချ စိုက်ပျိုးထားသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဆီအုန်းစိုက်ခင်းထဲ မျက်စိပင်လည်ရ တတ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်၏။ အောင်သိုက်တို့အဖွဲ့ သီဟိုဠ်ခြံအစပ်နားမှာ လျှောက်လာကြပြီး ကွမ်းသီးပင်တစ်အုပ် အလွန် ချုံတန်းဘေးလမ်းရိုးအတိုင်း ၁၀ မိုင်ရွာရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ချုံပတ်တစ်ခုအလွန်

“ဟာ...တောချုံရေမှာ”

ထွန်းဦးမှ လက်ညှိုးထိုးရင်း ထအော်လေသည်။ ဒုတိယကြိမ်ဆရာဝင်း နိုင်က -

“တိုးတိုးလုပ်၊ တိုးတိုး...အသံမပေးနဲ့”

လှမ်းဟန့်လေ၏။ ကျော်ဆန်းနှင့် အောင်သိုက်က ငုတ်တုတ်ထိုင်ချရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တောဝက်တစ်ကောင်ကို မသဲမကွဲ မြင်ရလေသည်။ တောဝက်ဆိုတာကလည်း မထင်ရင် လိုက်ပက်တတ်သည်ဟု ကြားဖူးနားဝရှိထားလေရာ ဘာဖြစ်ဖြစ် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်တာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဆရာဝင်းနိုင်က သေနတ်ဖြင့် ချိန်ကာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဝင်းနိုင်၊ ရမ်းမပစ်နဲ့ဦး။ တော်ကြာ အသံပေးသလိုဖြစ်ပြီး

ထွက်လိုက်လာမှခက်မယ်”

လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဆရာတင်ညွှန်ပြောနေတုန်း တောဝက်က တရူးရူးနှင့် မြေကြီးကို ထိုးကော်နေတာတွေနေရသည်။ ပြီးတော့ အောင်သိုက်တို့ရှိရာဘက် တလှုပ်လှုပ်ရွေ့လာ၍ အသာလေးနောက်ဆုတ်ကာ ချုံတန်းစပ်ကြား ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ညအမှောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းသည့်အတွက် ခြေထောက်အသာဖွဲ့ပြီး နင်းလျှောက်တာတောင် နားထဲတွင် တဖြန်းဖြန်းကျယ်လောင်စွာ ထွက်နေသည်။ တောဝက်ကား ငြိမ်ကြည့်နေရာမှ ပြေးလာသဖြင့် အောင်သိုက်တို့လည်း ရောယောင်ပြေးကြရာ အောင်သိုက်နှင့်ကျော်ဆန်း ထွန်းဦးတို့က အနောက်ဘက် ကွမ်းသီးပင်တန်းသို့ ပြေးဝင်ကြ၍ ဆရာနစ်ယောက်နှင့် နောက်ရဲဘော်တစ်ဦးက တစ်ဖက်ဖြစ်သွားကာ လူစုကွဲသွားလေတော့သည်။

တောဝက်ကလည်း အောင်သိုက်တို့ရှိရာ တလိမ့်လိမ့်ပြေးလိုက်လာ၍ လက်ထဲကိုင်ထားသော သေနတ်ကို သေချာဆုပ်ကိုင်ကာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၊ ပြေးလွှားလိုက်လုပ်နေရသည်။ အမှောင်ထဲ စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေသဖြင့် ခရီးမတွင်သည့်အပြင် မကြာခဏ ချော်လဲနေသေး၏။ မျက်ခြည်ပြတ်သွားခိုက် ဟိုစမ်းဒီစမ်းနှင့် မျက်လုံးအစုံကို ပြူးပြဲကာ လိုက်ကြည့်ရသေး၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ အသံခင်းတိုးတိုး ပေးရသေးသည်။

သုံးယောက်သား ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့နောက်လျှောက်ရင်း အပင်ကြီးများ အုပ်မိုးထားသည့် အောက်မှ ထွက်လာ၍ အလင်းနည်းနည်းရလာချိန် ရှေ့တွင်နီရဲနေသော အလုံးနှစ်လုံးကိုမြင်လိုက်ပြီး တဝတ်ဝတ်နှင့် ထိုးဟောင်လိုက်သော ခွေးသံကြားသဖြင့် အားလုံး လန့်ဖျပ်ကုန်တော့သည်။ အသံကို ကျက်မိကာ ကျော်ဆန်းခွေးရန်ကြိုးအောင်မှန်း သိလေသည်။ ခွေးအနားရောက်လာပြီး လိုက်ပွတ်သပ်ကာ အမြီးနုနုနုလုပ်နေသည်။ ခွေးရောက်လာတော့ စစ်ကူရလာသလိုလိုနှင့် အားတက်သွားကြသည်။ ခဏအကြာ ခွေးမှတစ်ဆင့်အီလုပ်ကာ အမှောင်တစ်နေရာဆီ ထိုးဟောင်ပြီး ပြေးထွက်သွားပြန်လေ၏။ ကျော်ဆန်းစုတ်သပ်ပြန်ခေါ်သော်လည်း မရတော့ပေ။ အောင်သိုက်တို့အုပ်စု တောတန်းတွင်းမှ ထွက်ကာ လမ်းမြှောင်လေးအတိုင်း ပုံမှန်ခြေလှမ်းနှင့် လျှောက်လာကြသည်။

ရှေ့တူစုဆီမှ ခွေးဟောင်သံပြန်ကြားရပြီး တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာကာ အဝေးမှပြေးလာနေသော တောဝက်ကို မြင်ရပြန်လေသည်။ လမ်းကြောကျဉ်းကျဉ်းထဲ ဘယ်မှထွက်မရ။ ဆားနှစ်ဖက်မှာ ချုံတန်းများ ပိန်းပိတ်နေလေသည်။

ရှေ့တည့်တည့် စွတ်မြေးနေမိကြရင်း အောင်သိုက်က အနည်းငယ်ဟနသည့် ချုံတန်းကြားထဲ အတင်းတိုးဆင်လိုက်သည်။ ကျော်ဆန်းနှင့် ထွန်း

ဦးတို့ ကြောင်ပြီး ရှေ့ကိုသာ ဆက်ပြေးကြလေရာ တောဝက်လည်း သူတို့နောက် လိုက်သွားတော့သည်။ ခွေးဟောင်သံ အဆက်မပြတ်ကြားရပြီး နောက် တဖြည်းဖြည်း အဝေးရောက်သွားပုံရပြီး ဘာသံမှ မကြားရတော့ချေ။ အောင်သိုက်လည်း အရမ်းပင်ပန်းနေကာ ရေဆာရမှန်းသိလာသည်။ စခန်းကပါလာသော ရေဘူးလည်း ပြေးလွှားရင်း ဘယ်ဆီကျန်ခဲ့သည် မသိတော့။ ချုံတန်းအလွန် ကံကောင်းစွာနှင့် လမ်းမပေါ်ရောက်လာပြီး မကြာခင် အုပ်စုလိုက် ဆူဆူညူညူ အသံများကြားရ၍ အော်ဟစ်အသံပေးလိုက်ရာ တော်တော်လှမ်းလှမ်းဆီမှ အသံပြန်ပေးကြလေသည်။

ထောင်မှူးလေးနှင့် တန်းစီးဦးတောက်ထိန်တို့ အုပ်စုလိုက် လမ်းမပေါ်တွင်တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာသွားတော့သည်။ ထွန်းလှဆီပါလာသော ရေဘူးကို လှမ်းတောင်းပြီး တဝတ်ဝတ်နှင့် သောက်ချနေမိလေသည်။

“အရုဏ်ဇာန်လာပြီ ဖြစ်သည်။ မြေသားလမ်းမပေါ်တွင် မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသည့် ချစ်လွင်နှင့် ချိုကြီးတို့ကို တွေ့ရလေသည်။”

“ဦးတောက်ထိန်... ဒီကောင်တွေကို ဘယ်မှာရှာတွေ့တာလဲ”

အောင်သိုက်မှ လှမ်းမေးလေရာ “ချောင်းဖျားထိပ်မှာ ဒီကောင်တွေ အိပ်ပျော်နေတာ ဆောင့်ကန်နီးမှ နီးတော့တယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”
ပြောလည်းပြော၊ ရယ်လည်းရယ်နေလိုက်သေးသည်။ ထောင်မှူးလေး ကိုကျော်ဆန်းတို့နောက် တောဝက်လိုက်သွားကြောင်း၊ ခွေးလည်းပါသွားကြောင်း သတင်းပို့လိုက်သဖြင့် ဦးတောက်ထိန်နှင့် လက်နက်ကိုင်ရဲဘော်နှစ်ယောက် အပြေးလိုက်သွားကြတော့သည်။

လမ်းမကြီးပေါ် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ပြီး အဖွဲ့အားလုံးကို စောင့်နေလိုက်ကြ၏။

မိုးလည်း စင်စင်လင်းလေပြီ။ အဝေးဆီမှ ရန်ကြီးအောင် ပြေးလာနေတာ တွေ့နေရသည်။ ခဏအကြာ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးတောက်ထိန် တားထမ်း၍ လျှောက်လာ၏။ ကျော်ဆန်းက ဝက်တစ်ကောင်ကို နွယ်ကြိုးဖြင့် လည်ပင်းပတ်ချည်ကာ ဆွဲခေါ်လာနေလေသည်။

အနစ်ချုပ်တော့ ကျော်ဆန်းကို စခန်းမှ ဆရာတစ်ဦးက မွေးဖွပ်ပေးထားသော ဝက်မ ဖြစ်နေသည်။ သားပေါက်အရွယ်ကတည်းက မွေးထားလေရာ ရန်ကြီးအောင်နှင့် ဆော့ဖော်ဆော့ဘက် ဖြစ်နေပြန်သည်။ နေ့လယ်ကတည်းက ဒီဝက်မ ခြေရှည်ပြီး လျှောက်သွားနေတာ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖွဲ့သားလုံး စခန်းရောက်သည်အထိ ပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

နေဘုန်းသစ်

မြန်မာ

အိမ်ထောင်ရေး

နတ်သမီးတို့: ၀၁၇၁: ၆၅၂၃၃၃

H. H.
Aung

အိုင်အိုအာယု (နင့်)

နတ်သက်ဝါး တရားစောင့်သည်

(ယခင်လမှအဆက်)

■ ကြင်ဦးလူ

အကူအိုင်အို၊ ဘုံကြည် နတ်ထိန်း

မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရုံးခန်းအတွင်း သို့ အိုင်အိုအာယု ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဝိုင်ဝိုင်ကိုယ်လုံး ဖောအက်အက်မျက် နာနှင့် မြို့နယ်မှူးကြီး -

“အေး... ကိုအာယု၊ လာ ထိုင် ကွာ။ အမှုအခြေအနေလည်း သိချင်လို့ ပြီးတော့ ဘာလိုအပ်သေးလဲ မေးချင်လို့ မင်းကို ခေါ်လိုက်တာ။ အမှုကို တရားစွဲ မတင်နိုင်ဘူးလားလို့ စိပ်ကြီးက ငါ့ကို မေးနေတယ်”

“အမှုအခြေအနေကတော့ ထူးခြားမှု မရှိသေးပါဘူး။ မသင်္ကာဖမ်းထားတဲ့ တရားခံ ဦးမျိုးပိုင်တို့ သုံးယောက်ကလည်း အမျိုးမျိုး ငြင်းကွယ်ထွက်ဆိုနေတုန်းပဲ။ အသတ်ခံရတဲ့ ဒေါ်နီလာဆွေတင်ရဲ့ ညီမ မချယ်ရီဆွေတင်ကလည်း စင်ကာပူကနေ ဖုန်းဆက်ပြီး အမှုအခြေအနေ မေးတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့မိတ်ဆွေ နတ်ကတော်ကြီး ဒေါ်လှညွန့်ကလည်း အမှုကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်တရားစွဲတင်ပေးဖို့ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်အကူအညီတောင်းလို့ ဩဇာစစ်ဆေးနေပါတယ်”

“ဪ... အေး၊ မင်းပြောမှ သတိရတယ်။ နတ်ကတော်ကြီး ဒေါ်လှညွန့်က ဒီအမှုကို ပေါ်စေချင်လွန်းလို့ သူ့ရဲ့ နတ်ဟောစာတမ်းတစ်စောင် ငါ့ဆီကို လှမ်းပို့ပေးထားတယ်ကွာ။ ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

မြို့နယ်မှူးက လှမ်းပေးသော စာရွက်ကို အိုင်အိုအာယု ဖတ်ကြည့်မိရာ

“၁၃၇၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၁ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီအချိန် ပခန်းနယ်အရှင် အဘဦးမင်းကျော် ကိုယ်တော်ကြီးမှ နတ်ဝင်ပူးကပ်တော်မူ၍ ဟောကြားချက် စိန်ကုန်သည် ဒေါ်နီလာဆွေတင်သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လူသတ်တရားခံမှာ ကြာသပတေးသား ဖြစ်ပြီး ယခု လောလောဆယ်ဆယ်ရဲအဖွဲ့နှင့် အနီးဆုံးနေရာမှာ ရှိနေသည်။ အမြန်ပေါ်ပေါက်ရန်ယတြာမှာ ပိတောက်ရွက် ခုနစ်ရွက်ဖြစ်စေ၊ မရမ်းရွက် ခုနစ်ရွက်ဖြစ်စေ ယူပြီး မြောက်ပြင်ဘိုးဘိုးကြီးနန်းမှာ ဆက်သပြီး စစ်ဆေးပါ။ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ အောင်မြင်လိမ့်မယ်”ဟူ၍ တွေ့ရှိရလေ၏။

မြို့နယ်မှူးက မေးသည်။
“အဲဒါ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ရဲနဲ့

အနီးဆုံး နေရာမှာလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့...”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ရဲအချုပ်ခန်းထဲမှာ မသင်္ကာဖမ်းချုပ်ထားတဲ့ ဦးမျိုးပိုင်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေး... ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သူက ကြာသပတေးသားလား”

“အမှုစုံထောက် အရာရှိက သူစစ်နေတဲ့ မသင်္ကာတရားခံရဲ့ ကိုယ်ရေး ဖြစ်စဉ်တွေကို အသေးစိတ်လေ့လာထားရမှာ မှန်ပေမယ့် သူ့ဘာနေ့သားလဲဆိုတာတော့ ထည့်ပြီးစစ်ဖို့မလိုဘူးလေ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် အခု နတ်အဟောအတိုင်ဆိုရင်တော့ သိဖို့လိုပြီလေ။ ဒါမှလည်း ဖိပြီး စစ်နိုင်မှာပေါ့”

“မျိုးပိုင်ဆိုတော့ ပ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ ကြာသပတေးသား သေချာပါတယ်”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ပေါ်ခါနီးပြီ အိုင်အိုခင်လှိုင် စစ်တုန်းကလည်း မျိုးပိုင်က ဝန်ခံခါနီးပြီလို့ ပြောတယ်”

“ရိုက်နက်စစ်တာကိုး။ နာတော့ ပြောမိပြောရာ ပြောတော့တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ သက်သေခံစားလည်း သိမ်းထားပြီးပြီဆိုတော့

ဝန်ခံဖို့ လိုတော့တယ်။ ဆက်ပြီး ဖိစပ် ကွာ။ ဝန်ခံရင် တရားရုံးမှာ ပြောချက် ယူ၊ တရားစွဲတင်လိုက်ပေါ့”

“လွယ်လှချည်းလား။ မြို့နယ်မှူး ကြီးရဲ့ အဲဒီလောက် လွယ်ရဲသားနဲ့ အိုင် အိုင်လှိုင် လက်ကနေ ဘာဖြစ်လို့ လွှဲ ပေးနေသေးသလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အမှုပေါ်လို့ အပြစ်ပေးရင်လည်း ခံဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ မဟုတ်တရုတ် လူကို မသင်္ကာတရားခံဆိုပြီး ဖမ်း၊ တွေ့ကရာ ပစ္စည်းကို သက်သေအထောက်အထား ဆိုပြီးသိမ်း၊ မတရား ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်း ပြီးစစ်ဆေး၊ ငွတ်အတင်း ပြောချက် ပေးခိုင်းတဲ့အလုပ်မျိုး ကျွန်တော် ဘယ် တော့မှ မလုပ်ဘူး”

“ဟ...ကောင် အာယုရ။ ငါက လည်း ငွတ်အတင်း လုပ်ရမယ်လို့ မဆို လို့ပါဘူး။ မသင်္ကာတရားခံအပေါ်မှာ ငြိစွန်းနိုင်တဲ့ အနေအထားတွေကလည်း ရှိတာရယ်။ နတ်ကလည်း အတိအကျ ဟောတာရယ်ကြောင့် အလွယ်တကူ ဖော်ထုတ်တရားစွဲတင်နိုင်မယ့် နည်း လမ်းကို စဉ်းစားကြည့်တာပါ။ မင်း မှန် မှန်ကန်ကန် လုပ်တာတာ ငါလည်း သိပါတယ်ကွာ။ ဪ...ဒါထက် အိုင်အိုင်ခင်လှိုင်သိမ်းခဲ့တဲ့ သက်သေခံ စားတွေကိုရော စာတုဗေဒဝန်ရုံးပို့ပြီး စစ်လိုက်ဦး”

“စစ်ပြီးပါပြီ၊ လူသွေး လုံးဝမတွေ့ လို့ ပြန်ကြားထားပါတယ်”

“ဒါကတော့ စားကို ရေနဲ့ပြောင် အောင် ဆေးပစ်လိုက်လို့လည်း ဖြစ်နိုင် ပါတယ်”

စာတုဗေဒဝန်က လူသွေးမတွေ့ ပါဘူး အကြောင်းပြန်ရုံနဲ့ ဒီစားမဟုတ်

ဘူးလို့ ငြင်းလို့မရပါဘူး။ တရားခံတွေ ကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံပြီး အပ်ထားတဲ့ စား ပဲကွာ တရားရုံးမှာ သက်သေခံတင် သွင်းလို့ ရမှာပါ”

“ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော် မှခင်း ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ဆွေးနွေး ကြည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဘာမှတ်ချက်ပေးလဲ”

“သေသူနှစ်ဦးစလုံးရဲ့ စားဒဏ် ရာတွေဟာ ဒီစားမြောင်လို ပုံစံမျိုးနဲ့ ထိုးသွင်းရရှိထားတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုး မဖြစ် နိုင်ဘူးတဲ့။ စားဒဏ်ရာဆိုတိုင်းလည်း ဘယ်လိုစားမျိုးနဲ့မဆို ကျူးလွန်နိုင်တယ် လို့ ယူဆလို့မရပါဘူး”

“ဟေ...ဟုတ်လား။ အဲဒီလို ဆိုတော့လည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူး။ အမှုပေါ်စေ ချင်လွန်းလို့သာ တွန်းအားပေးနေတာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း အိုင်အိုင်တောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးဘဲနဲ့ စိုက်ပျိုးရေးကောင်းလို့ ဆိုပြီး မြို့နယ်မှူးဖြစ်လာတာဆိုတော့ အဲဒီအတွေ့အကြုံ မရှိခဲ့ဘူးလေ”

“ဒါဆိုရင် မြို့နယ်မှူးကြီး စိုက်ပျိုး ရေးဌာန ပြောင်းလိုက်ပါလား။ ဒါမှ မဟုတ် ရွာပြန်ပြီး ခြံစိုက်စားပါလား”

“ကောင်းသားပဲ။ ဟာကွာ...ငါ တကယ်မှတ်လို့။ ကိုင်း...မင်းပဲ အမှု ပေါ်ပေါက်ရေး ဆက်လုပ်ပါတော့။ မင်း လိုအပ်တဲ့ အကူအိုင်အိုင် တပ်ကြပ်တစ် ယောက် တွဲဖက်ပေးလိုက်မယ်။ ခဏ စောင့်”

မြို့နယ်မှူးက ပြောရင်းဖြင့် စားပွဲ ပေါ်က လူခေါင်(လ်)ကို နှိပ်လိုက်ရာ ၎င်း၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဖုရဲအုပ်တစ် ဦး ဝင်လာ၏။

“မြို့နယ်လုံခြုံရေး အရန်တပ်စု က တပ်ကြပ်ဘိုကြည်ကို အိုင်အိုင်အာယု ဆီမှာ တွဲဖက်အိုင်အိုင် တာဝန်ချပေး လိုက်ကွာ”

“တပ်ကြပ်ဘိုကြည်က နှစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်။ တစ်ယောက်က ဆိတ် ထိန်းဘိုကြည်၊ နောက်တစ်ယောက်က နတ်ထိန်းဘိုကြည်ပါ။ အခု ဘယ် ဘိုကြည်ကို တွဲပေးရမလဲခင်ဗျ”

အိုင်အိုင်အာယုက -

“ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ ယာဉ် ထိန်း၊ နယ်ထိန်း၊ လူဆိုးထိန်း စသည် ဖြင့်ပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ အခုတော့ ဘယ် လိုဖြစ်ပြီး...”

သည်တော့မှ မြို့နယ်မှူးက -

“ဪ...ဟုတ်တယ်ဟေ့။ တပ် ကြပ်ဘိုကြည် နှစ်ယောက်ဆိုတော့ ဘွဲ့ ထူးဂုဏ်ထူးနဲ့ ခွဲထားရတာ။ ဟို ဆိတ် ထိန်းဘိုကြည်ဆိုတဲ့ကောင်က တရားခံ ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ဖမ်းတာ တရားခံမထိ ဘဲ ဘေးနားရှိတဲ့ ဆိတ်ခြံထဲက ဆိတ် သွားမှန်လို့ အလျော်ပေးတောင်းပန် လိုက်ရတဲ့ တပ်ကြပ်။ နောက် နတ် ထိန်းဘိုကြည်ဆိုတဲ့ကောင်က နတ် ကနားပွဲသွားပြီး ပြဿနာရှာလို့ အမှု ဖြစ်၊ အရစ်လျော့ခံရတဲ့ တပ်ကြပ်။ ငါ ရဲ့ မြို့နယ်အရန်တပ်စုဆိုတာလည်း အဲဒီ လို ပြဿနာကောင်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထား ရတာဟေ့။ သိတဲ့အတိုင်းပေါ့ကွာ။ ကိုင်း...ထားပါတော့။ အခုကိစ္စက နတ်ဟောအတိုင်း လုပ်ရမှာ။ စစ်ဆေး ရမှာတွေလည်း ရှိတော့ နတ်ထိန်းဘို ကြည်ကိုပဲ တွဲဖက်တာဝန်ချပေးလိုက်”

x x x

ဘွဲ့မှည့်အပ်နှင်း အကြောင်းရင်း

အမှုစစ်ရုံးခန်းအတွင်း အိုင်အို အာယု အမှုတွဲအား ဖတ်ရှုလေ့လာရင်း ဖြစ်နိုင်ခြေများအား ကောင်းချက်ဆွဲ စိစစ်နေ၏။ ထိုစဉ် -

“ဗိုလ်လေး...ဝင်ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် တပ်ကြပ်ဘိုကြည် အမှုစစ်တွဲ ဖက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိ သတင်းပို့ပါတယ်”

အရိုက်က ကလန်ကလား အသား လတ်လတ်၊ မျက်လုံးတောက်တောက် နှင့် သွက်လက်ချက်ချာသည့် အသွင် သဏ္ဌာန်နှင့် လက်မောင်းတွင် ရဲတပ် ကြပ်ရာထူးတံဆိပ်ဖြစ်သော အပြာ ရောင်အရစ်နှစ်ရစ် တပ်ဆင်ထားသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် လူငယ်တစ်ဦးပါ။

“ထိုင်ပါ ဆရာဘိုကြည်။ ကိုယ်လည်း အခု အမှုတွဲထဲက မသင်္ကာ တရားခံတွေနဲ့ သက်သေတွေရဲ့ စတိတ် ဖင့် (Statement) တွေ ဖတ်နေတာ။ ဖတ်လိုက်၊ စဉ်းစားလိုက်မှို မျက်စိလည်း ချောင်း၊ ဦးနှောက်တွေလည်း ပူနေပြီ။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်း ရေ နွေးကြမ်းသောက်ကြတာပေါ့”

စာဖွဲ့ပေါ်မှ ဓာတ်ဘူးကို ယူလိုက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းခွက်များအတွင်း ငှဲ့ ထည့်လိုက်ပြီး တစ်ခွက်ကို ယူသောက် ထိုက်ရင်း အိုင်အိုအာယုက စကားဆက် သည်။

“ဆရာဘိုကြည်၊ သောက်ကွာ။ ဆယ်ဖက်ရည် အဖန်သောက်ပါမှ ဆရာဘိုကြည်ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးပါ ဗိုလ်လေး”
“ဆရာဘိုကြည်...ဘာကြောင့် နတ်ထိန်းဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို ရခဲ့တာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ကျွန်တော် ကျောက်ဆည်ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့ မှာ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတာဝန်နဲ့ ခရီးထွက် ရပါတယ်”

ဤသို့ဤနယ် အစချီကာ ရဲတပ် ကြပ်ဘိုကြည်က ၎င်း“နတ်ထိန်းဘို ကြည်”ဘွဲ့ ရရှိလာခဲ့ပုံကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောင်းပြောပြလေ၏။

x x x

ဆင်ခြေရာတောင် ရဲဘက်စခန်း ၏ ညနေခင်း။

ရဲအုပ်ဆန်းဝေ ဦးစီးသော ရဲတပ် ကြပ်ကြီးဘိုကြည် ပါဝင်သည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်များသည် ရဲဘက်အကျဉ်းသား ၅၀ ဦးကို တောလမ်း ၁၂ မိုင်ကျော် ခြေ ကျင်ခရီး သယ်ဆောင်ခဲ့ရာ အဆိုပါ ဆင်ခြေရာတောင် ရဲဘက်စခန်းသို့ ညနေစောင်းအချိန်ရောက်ရှိ၏။ အကျဉ်း သားများအား သွက်ဆိုင်ရာ ရဲဘက် စခန်းတာဝန်ခံများထံ လွှဲပြောင်းပေးအပ် ပြီးနောက် ပြန်ဖို့အချိန်မရှိတော့သဖြင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ကန်သာရဲကင်းတွင် ညအိပ်ရပ်နားကြရလေ၏။ နယ်မြေခံ ရဲကင်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ရဲအုပ် ဆန်းဝေထံသို့ လာရောက်သတင်းပို့ သည်။

“ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ တပ်ဖွဲ့ဝင် ၁၅ ယောက်စာအတွက် ည စာ ထမင်းကို ရဲကင်းဓမ္မာရုံမှာ စီစဉ် ထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲကင်းမှူး

ဗိုလ်ကြီးဝင်းတင်ကတော့ ဆူးရဲတောင် ရွာမှာ နွားခိုးမှုဖြစ်လို့ အဲဒီကို လိုက် သွားပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီးတို့ စားချင်တဲ့ အချိန် လာစားလို့ရပါပြီ”

“ဪ...အေးကွယ်၊ ကောင်းပါ ပြီ။ အခုတော့ မဆာသေးလို့ ချောင်းထဲ ဆင်းပြီး ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ကျန်တဲ့ ရဲဘော်တွေတော့ ဆရာကြီးဘိုကြည်က အသိပေးထားလိုက်ပါ”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးဘိုကြည်က -
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး။ ရဲဘော် တွေကို ပြောပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးဦးမှာ”

“ဒါဆိုရင် သွားကြဦးလေ”
ရေလဲအဝတ်များ၊ တဘက်များ ကိုယ်စီဖြင့် ရဲအုပ်ဆန်းဝေနှင့် တပ်ကြပ် ကြီးဘိုကြည်တို့ ရဲကင်းမှ လူသွားလမ်း လေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာ ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာ ဆင်သေချောင်းသို့ ရောက်၏။ ဆင်သေချောင်းဖျားဖြစ်၍ ချောင်းရေက ကြည်လင်အေးမြနေ၏။ ချောင်းထဲဆင်းစိမ်ကာ ချောင်းရေကို တဝကြီးချိုးရင်း ရဲအုပ်ဆန်းဝေက -

“ဆရာဘိုကြည်က ဒီဘက်ကို သုံးလေးခေါက်လောက် ရောက်ဖူးပြီး သားဆိုတော့ မေးရဦးမယ်။ ကန်သာ ရွာထဲမှာ အရက်တွေဘာတွေ ဝယ်လို့ ရလားဗျ”

“အရက်၊ ထန်းရည်၊ ဓနိရည် လုံးဝ ဝယ်လို့မရဘူး ဗိုလ်ကြီးရေ၊ ရွာဦး ကျောင်းဆရာတော်ကြီးကလည်း ဩဝါဒ ချမှတ်ထား၊ ရဲကင်းမှူး၊ ရဲအုပ်ဝင်းတင် ကလည်း ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ ဆိုတော့ အဲဒီရွာက လုံးဝရှင်းတယ်”

“သေရောဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော်က ခရီးပန်းလာရင် တူးဖက်၊ သရီးပက်လောက်တော့ အပြီး နက်လိုက်ရမှာ အိပ်ပျော်၊ စားဝင်တာ ဗျာ။ အခုလို စမ်းရေအေးအေး၊ စိမ်းလိုက် ပြီးမှ ယမကာလေးမပိုင်ရရင်တော့ ခိုက် ခိုက်တုန်လာရောပဲ”

“မီးယပ်ချမ်းထတာနေမှာပေါ့”

“သွေးဆုံးကိုင်တာလေး၊ ဟာဗျာ၊ ငှက်ဖျားထတာဗျာ။ ဆရာကြီးက အရေး ထဲ လာနောက်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ စိတ် ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ရယ်စရာ ပြောတာပါ။ ဟော...ဟော အသံ ကြားလား ဗိုလ်ကြီး”

“ဆိုင်းသံကြားတယ်လေဗျာ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဆိုင်းသံလဲ ဗိုလ်ကြီးသိလား”

“မြန်မာဆိုင်းပေါ့ဗျာ။ အင်္ဂလိပ် ဘင်သံမှ မဟုတ်ဘဲ”

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းဆီမှ ပျံ့လွင့် လာသော ဆိုင်းသံက လေအသင့်ဝယ် ပို၍ ဝိသလာသည်။

“အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဗိုလ် ကြီးရဲ့၊ နတ်ဒိုးသံဗျာ ကြားလား”

“အင်း...ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဆရာကြီး ဘာနောက်ဦး မလို့လဲ”

“မနောက်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရာ။ စောစောက ဟာသလေး ပြောခဲ့မိတဲ့ အတွက်လည်း တပည့်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ပြန်သည်ပေးဆပ်ရမယ့်တာဝန် ရှိပါတယ်”

“ရိုးရိုးပြောစမ်းပါ ဆရာကြီးရယ်။

ဘာဆိုလိုမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ဗိုလ်ကြီး ဆာလောင်နေတဲ့ မအူ ကာကို ဖိုဝဲရပါစေမယ်။ တပည့်နဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါ”

“တကယ်ပြောတာနော်”

ဤသို့ဖြင့် ရဲအုပ်ဆန်းဝေနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘိုကြည်တို့ ရဲကင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်၊ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးနောက် ချောင်းတစ်ဖက် ကမ်းရှိ စံပယ်ကုန်းရွာအနီး နတ်ကနား ပွဲသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။ နတ်ဒိုးသံ၏ မြူးကြွသော သံစဉ်များက သူတို့နှစ် ယောက်၏ ခြေလှမ်းများကို သွက်လက် တက်ကြွလို့နေစေလေတော့၏။

နတ်ကနားပွဲကား အင်ဂျင်မီးစက် ဖြင့် ထွန်ညှိထားသော လှုပ်စစ်မီးရောင် များ ထိန်လင်းလျက် ပရိသတ်များဖြင့် စည်ကားလှချေ၏။ ရွာသူရွာသားများ သာမက မြို့ပေါ်မှ ဧည့်ပရိသတ်များ လည်း ရောက်ရှိနေ၏။ နတ်ကနားပေး ရာ မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ ဧည့်သည်များ ပြည့် လှုံ့နေသည့်အပြင် လေးဘက်လေးတန် မှ ဝိုင်းပတ်ကြည့်ရှုနေကြသော ပရိသတ် ကလည်း မနည်းမနော ဖြစ်သည်။ တပ် ကြပ်ကြီး ဘိုကြည်က ပရိသတ်ထဲ အနည်းငယ် တိုးဝင်လိုက်ပြီးနောက်

“လာ...ဗိုလ်ကြီး၊ ဒီနားကနေ ခဏလေ့လာရအောင်”

ဆိုင်းသံများကြားမှ ရဲအုပ်ဆန်းဝေ က တီးတိုးလေသံဖြင့် -

“မြို့ကဧည့်သည်တွေထဲမှာ ဆရာ ကြီးရဲ့ အသိတွေပါလာမှာမို့လား”

“အသာလေး စောင့်ကြည့်ပါဦး ဗိုလ်ကြီးရယ်”

မဏ္ဍပ်အတွင်းက ဆိုင်းဝိုင်းမှ

နတ်ဒိုးသံက သွက်လက်မြူးကြွစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် နတ်ဝင်သည် မိန်းမလျှာကြီးက ၎င်း၏ စည်ပိုင်းကိုယ် လုံးကြီးကို လေးလံစွာ သယ်ယူလှုပ် ရှားရင်း မောဟိုက်စွာ ကနေတာ တွေ့ ရ၏။ သရီသတ်ကလည်း စိတ်မသက် မသာဖြင့် ငေးမောစွာ ကြည့်နေကြ၏။

ထိုစဉ် ပရိသတ်ကြားတွင် ရပ် ကြည့်နေရင်း တပ်ကြပ်ကြီးဘိုကြည် သည် တဖြည်းဖြည်း ယိမ်းထိုး လှုပ် ယမ်းစ ပြုလာ၏။ ရဲအုပ်ဆန်းဝေက လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း -

“ဆရာကြီးဘိုကြည်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သတိထားဦး လေ”

ဟူ၍ တီးတိုးသတိပေး၏။ သို့ ရာတွင် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဘိုကြည်က တော့ ပို၍ပင် ယိမ်းထိုးလာလေရာ ဘေးပတ်လည်မှ ပရိသတ်များပင် သတိ ပြမိကာ ရှုပေးကြလေ၏။ ထို့နောက်မှာ တော့ သူ၏ ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းမှုမှာ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးက တီးမှုတ်နေသည့် နတ် ဒိုးသံနှင့် လိုက်လျောညီညွှာ စည်းဝါး ကျနစွာ လှုပ်ရှားခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်း လဲလာကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ရုတ်တရက် ခုန်ပေါက်၍ ကလေးတော့သည်။ ရှေ့ ဝိုင်းမှ ပရိသတ်များက နေရာရှုပေးကြ သဖြင့် မဏ္ဍပ်နှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ရောက်သွားကြ၏။ ပရိသတ်အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေက ရဲတပ်ကြပ်ကြီးဘိုကြည်ထံမှာ၊ နတ်ဒိုး သံက ပိုမိုမြူးကြွလာသလို သူ့အကက ငြိမ်ညောင်းဝဲပျံ့နေ၏။ နတ်ကနားပွဲ ပရိသတ်အားလုံးက နှစ်သက်ပြုံးရွှင် သည့် အကြည့်ဖြင့် အားပေးနေကြ

သည်သာမက နတ်ဝင်သည် မိန်းမလျာ
“စည်ပိုင်းကြီး”ကပင် ဆက်မကတော့
ဘဲ သူ့ကို ငေးကြည့်နေလေတော့၏။

ဆရာကြောတွင် အမျိုးသမီးတစ်
ဦးက ရဲတပ်ကြပ်ကြီးဘိုကြည် အနီးသို့
လက်အုပ်ချီလျက် တိုးကပ်လာကာ
“အရှင်ကြီး . . . မဏ္ဍပ်စံနန်းအတွင်း
မင်္ဂလာဆိုင်ပိုင်းရေသို့ ကြွရောက်၍
မြူးတော်မူပါအရှင်”ဟု ဆိုပြီး မဏ္ဍပ်
ပတ်လည် ကာရံထားသော ကြီးတန်း
ကို ဖိနှိပ်ပေးထား၏။ သူကလည်း
ကရင်းခန့်ရင်းဖြင့် ထိုကြီးတန်းကို လွှား
ခန့် ခန့်ကျော်ကာ ကကြိုးမပျက် ဝင်
ရောက်သွား၏။

နတ်ကတော်များ ယောက်ယက်
ခတ်ကာ ဝတ်လဲတော် တောင်ရှည်
ပုဆိုး ခါးစည်းပဝါ၊ ဗောင်းတော် စသည်
တို့ကို ဝိုင်းဝန်းဆက်သ ဝတ်ဆင်ပေး
ကြ၏။ စီးကရက်ကို မီးညှို့၍လည်း
ဆက်သ၏။ သူကလည်း ကခုန်ရင်း
တစ်ဖွား နှစ်ဖွား ဖွားရွက်ပြီးမ ရဲအုပ်
ဆန်းဆယ် လှမ်းပေး၏။ နတ်ကတော်
များက ကြက်ပေါင်ကြော် ဆက်ပြန်၏။
သူက တစ်ဖွဲမျှ ကိုက်ဝါပြီး ရဲအုပ်ဆန်း
ဆယ် လှမ်းပေးပြန်၏။ ထို့နောက်
အရက်ပုလင်းတစ်လုံး ဆက်ပြန်၏။
တစ်တိုက်မျှ မော့ဟန်ပြုပြီး လှမ်းပေး
လိုက်ပြန်၏။

ထိုစဉ် နတ်မိုးက အတီးပိုဒ်ဆုံး
သီချင်းဖြစ်၍ နတ်သံပစ်ရတော့မည်
ဖြစ်သည်။ အဆိုတော်အမျိုးသမီးက
နတ်သို့ ကိုင်ထားရင်း -

“အရှင်ကြီး...ဘယ်ကိုယ်တော်
အမိန့်ရှိတော်မူပါအရှင်”
သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“တယ်...ငါ့ကို မသိကြဘူးလား”
ကနားစီးတို့ နတ်ကတော်တို့ တီး
တိုးတိုင်ပင်ကြကုန်၏။

“ကြက်ကြော်ဆက်တော့လည်း
ယူတယ်။ အရက်ဆက်တော့လည်း
လက်ခံတယ်။ ကတာကတော့ သူငယ်
တော်အကန့်တူတယ်။ အရှင်ကြီးလား။
အရှင်လေးလား မသိဘူး”

အချင်းချင်း တီးတိုးအငြင်းပွား
ကြကုန်၏။ ထိုစဉ် ဝါအာရင်ဆုံးဖြစ်ဟန်
တူသော နတ်ကတော်ကြီးက -

“အရှင်ကြီး...သားမိုက်၊ သမီး
မိုက်တွေမို့ ခွင့်လွှတ်တော်မူပြီး ဘယ်
အရှင်လဲဆိုတာ ပွင့်လင်းစွာ မိန့်ကြား
တော်မူပါတော့ ကိုယ်တော်အရှင်”

ကျန် နတ်ကတော်အပေါင်းက
လည်း သံပြိုင်ဆိုသလို -

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်ကြီး။ ဒါမှ
လည်း နောက်ထပ် ဘယ်ကိုယ်တော်
တွေ ပင့်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာမို့ ခုပင်
မဆိုင်း ဖွင့်ဟတော်မူပါတော့ ကိုယ်
တော်အရှင်”

တောင်းပန်လေ့ရှိကံထားချက်က
အမိန့်သံ ရာဇသီ ပါလာချေပြီ။ တစ်ခုခု
တော့ မဖြစ်မနေ ဖြေရပေတော့မည်။
“ဘယ်ကိုယ်တော်အရှင်လို ပြောလိုက်
ရရင် ကောင်းမလဲ”ဟု စဉ်းစားရင်း သူ
ယခင်က ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သည့် နတ်
တစ်ပါးအမည်ကို ပြောချလိုက်တော့
သည်။

“တယ် . . . ငါ့ကို မသိကြတဲ့
အမိုက်အမဲတွေ မှတ်ထားကြ။ ငါ့ကိုယ်
တော် ရှင်ဥပဂုတ်ဟဲ့”

“ဟင်...ဟင်”
“ဟယ်...”

“ဟာ...”

“ရှင်ဥပဂုတ်က ရဟန္တာကိုယ်
တော်ကြီးပါ။ ရှင်ဥပဂုတ်ကို နတ်ဖြစ်
အောင် ပြောတယ်။ မဟုတ်တရုတ်
လုပ်ကြံတဲ့ လူလိမ်တွေပါတော့။ ဝိုင်း
ကြပါ၊ လိုက်ကြပါ”

ရဲအုပ်ဆန်းဝေက -

“ဟာ . . . ဆရာကြီးဘိုကြည်၊
ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မေးမနေနဲ့ ဗိုလ်ကြီးရေ။ နောက်
ကျတဲ့ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ပါ၊ ပြေး
ပေတော့ဗျို့”

“လိုက်ဟ...လိုက်ဟ၊ မလွတ်
စေနဲ့”

နတ်ကနားပွဲတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်
သဲသဲ ဖြစ်ကုန်တော့၏။ နတ်ကတော်
များ ဦးဆောင်သော လူအုပ်ကြီးက
ညာသံပေး၍ လိုက်လာ၏။ သူတို့နှစ်
ယောက် ရဲကင်းစခန်းဝင်းထဲသို့ ဝင်ပြေး
ကြ၏။

“ဟိုမှာဟေ့၊ ရဲကင်းထဲဝင်သွားပြီ၊
ဆက်လိုက်...ဆက်လိုက်”

ရဲကင်းတွင် ရဲကင်းမှူးကြီးလည်း
ပြန်လည်ရောက်ရှိနေချိန် ဖြစ်၍ ထွက်
ကြည့်ရင်း -

“ဟာ...နတ်ကတော်ကြီး အိမ်က
ဦးတို့ လူအုပ်ပါလား။ ဘာဖြစ်လာကြ
တာတုံး”

ဟု မေးရာမှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
သိရပြီးနောက် ရဲကင်းမှူးကြီးက မိတ်
ဆက်ပေးသည်။

“ဟောဒါ မြို့မရဲစခန်းက ရဲအုပ်
ဆန်းဝေတဲ့၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ။
ဒီဘက်ကတော့ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဘို
ကြည်ပါ။ သူတို့နှစ်ဦးကိုယ်စား ကျွန်

တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း -

“ကျွန်တော်တို့ အပျော်သဘော နဲ့ လုပ်မိတာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်သောအခါ ရယ် မောကာ -

“အတော်နောက်တဲ့ ဆရာတွေ ပဲ။ ကျွန်မတို့ကတော့ ခွင့်လွှတ်ပြီးသား ပါ။ စတတ်၊ နောက်တတ်၊ ပျော်တတ် တဲ့သူတွေဆိုရင် ကျွန်မတို့က အရမ်း သဘောကျတာ။ ညည်းသည်တွေဆိုတော့ ကျွန်မတို့က နောက်ထပ် ထပ်ပြီး ညည်း ဝတ်ပြုပါရစေဦး”

ဟုဆိုကာ နတ်ပွဲကျ စားသောက် ဖွယ်ရာ အချို့နှင့် ယမကာတစ်ပုလင်း တို့ကို ပို့ပေးလိုက်သေး၏။

သို့ရာတွင် ခွင့်မလွှတ်သူက မိမိ ရဲတပ်ဖွဲ့၊ ထိုဖြစ်စဉ်သတင်း အထက်မှ ကြားသိသွားသည်နှင့် ရဲတရားရုံးဖြင့် စစ်ဆေးအပြစ်ပေးတော့သည်။ ရဲအုပ် ဆန်းဝေက နှစ်တိုးရပ်ဆိုင်းခံရပြီး၊ အဓိက ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဘိုကြည်က တော့ တစ်ရစ်လျှော့ကာ ရဲတပ်ကြပ် အဆင့်သို့ လျှော့ချအပြစ်ပေးခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ တပ်ကြပ်ဘိုကြည် “နတ်ထိန်း”ဟူသောဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးရရှိ တော့၏။

* * *

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပါပဲ ဗိုလ်လေး”

“ဆရာဘိုကြည်က သင်ခန်းစာ ကို ဘဝနဲ့ရင်ပြီး ယူခဲ့တာကိုး။ အခု ကော နတ်ကသေးလား”

“အခုတော့ တာဝန်ချိန်ပြင်ပဆို

ရင် နတ်ကနားပွဲ လိုက်ရာတော့တာ ပဲ။ ကြည့်ရင် ဝင်ကလိုက်တာပဲ။ ဝါသနာ ကိုး”

“ဘာနတ်လဲ မေးရင်ကော”

“အခုတော့ သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်း နတ်တွေအကြောင်း၊ နတ်ချင်းတွေ အကြောင်းလည်း လေ့လာထားပြီးသား ပါ ဗိုလ်လေးရဲ့...ဟဲဟဲဟဲ။ ဘဝပေး အတွေ့အကြုံပေါ့”

“ရဲဆိုတာ အရာရာကို နှံ့စပ်သိ မြင်အောင် လေ့လာထားဖို့ လိုတယ်။ အထူးသဖြင့် ပြည်သူတွေရဲ့ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုနဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းတွေကို နားလည်သဘောပေါက်ထားမှ အကျိုး ကို ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်မှာ မဟုတ်လား။ ကောင်းပါလေ့ ဆရာဘို ကြည်”

* * *

ပစ္စည်းပြရာ မည်သူမည်ဝါ

ခမ်းနားထည်ဝါလှသော တိုက် တာနေအိမ်အတွင်းသို့ အိုင်အိုအာယု တို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် အသက် ၄၅ နှစ်ခန့်၊ အသားအရေ ဖြူဝင်းပြီး ဝမ်း သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တရုတ်သွေးနွယ် ပုံရသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက အသင့်စောင့်ကြိုနေ၏။

“အစ်မကြီး ဒေါ်အုန်းကောနိုင်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရဲစခန်းက ဖုန်းဆက်ထားလို့ အသင့်စောင့်နေ တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အမှတ် ၁၈ ရဲစခန်းက ဒုရဲအုပ်အာယုပါ။ ဟော ဒီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရဲအရာရှိ စိစစ်ရေး

ကတ်ပြားပါ။ ဆိုင်မှာ ဒီကနေ့ တစ်ရက် ဈေးရောင်းပျက်သွားတဲ့အတွက်တော့ အထူးပဲ အားနာမိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဪ...ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သမီး တွေကို ဆိုင်မှာထားခဲ့လို့ ဈေးရောင်း လည်း မပျက်ပါဘူး။ ဒီက မောင်လေး တို့လည်း သိချင်တာကို အေးအေးဆေး ဆေး မေးလိုရအောင် အိမ်ကပဲ စောင့် လိုက်တာ။ ပြီးတော့ အစ်မတို့အနေနဲ့ လည်း မနီလာ အခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ် မကောင်းလွန်းလို့ ဘယ်လိုပဲ ကူညီရ၊ ကူညီရ အမြန်ဆုံး အမှုမှန်ပေါ်စေချင် နေတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မရေ။ သိချင်တာ နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ပထမ တစ်ချက်က ဒေါ်နီလာဆွေတင်ရဲ့ မှတ် တမ်းမှာလည်း တွေ့ရှိရတဲ့အချက်ပါ။ ဒေါ်နီလာဆွေတင်နဲ့ အစ်မတို့က စိန် ရတနာအရောင်းအဝယ် ရှယ်ယာလုပ် ကြတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် သိချင်ပါတယ်”

“ရှယ်ယာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဝယ်လက်အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး သူပစ္စည်း ကိုယ်က ယူရောင်းပေး၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း သူယူရောင်းပေး၊ အရောင်း အဝယ်ဖြစ်တော့ အမြတ်ကို အချိုးကျ ခွဲဝေယူကြတာပါ”

“တခြား စိန်ကုန်သည်တွေနဲ့ရော၊ ဥပမာ ဒေါ်ပပအေးကြူတို့၊ ဒေါ်ညွန့် ညွန့်လှိုင်တို့နဲ့ကော အဲဒီလို ဆက်သွယ် လုပ်ကိုင်တာ ရှိသလား”

“အရင်ကတော့ ရှိတယ်။ အများ နဲ့ပူးတွဲလုပ်တော့ ဝယ်လက်နဲ့ အဆက် အသွယ်ပိုကောင်းလို့ ပိုရောင်းရတာ ဖြစ် ပေမယ့် ကြာတော့ စာရင်းတွေ ရှုပ် ထွေးလာတတ်လို့ အခုလောလောဆယ်

ဆယ် အပ်မနဲ့ မနီလာက တစ်တွဲ၊ မညွန့်နဲ့ မပပတို့က တစ်တွဲ လုပ်ကြတယ်။ စာရင်းဇယား ပြောစာအထောက်အထား အခိုင်အမာနဲ့ပါ။ ဟောဒီမှာ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။”

ဒေါ်အုန်းကသိခိုင့်က ပြောစာ၊ မှတ်တမ်းအချို့ကို ထုတ်ယူပြသ၏။ အိုင်အိုအာယုက -

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေါ်နီလာဆွေတင်အိမ်မှာလည်း အဲဒီလို မှတ်တမ်း ပြောစာတွေ တွေ့လို့ အသေးစိတ် စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း အစ်မကို အတည်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အခုလိုတွေ့ပြီး မေးရတာပါ။ နောက်ထပ် ကျွန်တော် သိချင်တာက အဲဒီ လူသတ်မှုဖြစ်စဉ် တစ်ရက်အလိုမှာ ဒေါ်နီလာဆွေတင် ပေးထားတဲ့ စိန်ထည်ပစ္စည်း နှစ်မျိုးကို ပြန်ပေးထားကြောင်း မှတ်တမ်းအရ သိရပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီပစ္စည်းနှစ်မျိုး ကလည်း လူသတ်လုယက်သူတွေထံ ပါဆုံးသွားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် လူသတ်မှုကို ကြိုတင်ကြံစည် ကျူးလွန်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းနှစ်မျိုးကို ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီရက်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ပေးရတာလဲ”

“အဲဒီပစ္စည်းနှစ်မျိုးက စိန်ဘယက် တစ်ခုနဲ့ စိန်လော့ကတ်သီးတစ်ခုပါ။ နီလာက အဲဒီနေ့မှာပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး တည်ငြိမ်ရာလေးရှိလို့ ခဏပြန်ပို့ပေးအံ့ဆိုလို့ အစ်မကိုယ်တိုင်ပဲ ဆိုင်မှာ သွားဆေးခဲ့တာ။ မှတ်တမ်းမှာ သူကိုယ် ဆိုင်လည်း ရေးထားတယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ပြမယ်ဆိုတာကော

ပြောသေးလား။”

“အဲဒါတော့ မပြောဘူးကွယ့်။ အစ်မလည်း စပ်စုတယ်ထင်မှာစိုးလို့ မမေးမိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝယ်လက်ကို ပြဖို့တော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး။”

“ဘာကြောင့်ပါလဲ”

“ဒေါ်နီလာတို့၊ ကျွန်မတို့က ပစ္စည်းဝယ်မယ့်သူကို ဆိုင်မှာပဲပြ ဆိုင်မှာပဲ ရောင်းလေ့ရှိတယ်။ အိမ်မှာ အရောင်းအဝယ် လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိဘူး။ ဆိုင်မှာက စီစီတီစီ ကင်မရာလည်း တပ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ အကူဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေလည်း ရှိတော့ လုံခြုံစိတ်ချရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့ရော၊ အစ်မရော အဲဒီလိုပဲလုပ်ကြတယ်”

“အဲဒီတော့ စိန်ထည်ပစ္စည်းနှစ်မျိုး အပ်ထားတာကို ပြစရာရှိလို့ဆိုပြီး ပြန်ယူတယ်။ အဲဒီပြမယ့်သူဟာ ပစ္စည်းဝယ်မယ့်သူလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“မှန်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကတော့ ဒေါ်နီလာဆွေဟင်နဲ့အတူ အသတ်ခံရတဲ့ အိမ်အကူမလေး မအေးလုကိုကော သိသလား”

“မနီလာတို့အိမ်ရောက်တဲ့အခါ တွေ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ တောင်ပြုံးပွဲတို့၊ ဘာတို့လို ပွဲလမ်းတွေသွားတဲ့အခါလည်း ပါလာတတ်တယ်။ မနီလာက မအေးလု မအေးလုနဲ့ သိပ်ချစ်၊ သိပ်အားကိုးတာ”

“သူလေးရဲ့ ဇာတိတစ်မြစ်ကော သိသလားခင်ဗျ”

“အဲဒါတော့ သတိမထားမိဘူး။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်လဲညွန့်နဲ့တော့ အတော်ရင်းနှီးပုံရတယ်။ တောင်ပြုံးပွဲသွားရင်း အဲဒီအိမ်ရောက်ရင် မအေးလုကိုယ်တိုင် စီးဖိုချောင်းဝင် ကူညီချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ပေးတာ သတိပြုမိတယ်။ တခြားတော့ ဘာမှ မသိပါဘူး။”

“ဒါဆိုရင် ဒေါ်လဲညွန့်ကကော”

“သူကတော့ မော်လမြိုင်နယ် ဘက်ကလို့ ပြောတာပဲ။ အတိအကျတော့ မသိရဘူး။ အခုလက်ရှိ နေထိုင်တဲ့ မြောင်းဘောင်ရွာရောက်တာတောင် ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီထင်တယ်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုက တောင်ပြုံးပွဲသွားတိုင်း သူအိမ်ကို ဝင်နေကျလေ”

“မအေးလုကော မော်လမြိုင် ဘက်က ဖြစ်နိုင်မလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အသားဖြူဖြူ၊ စကားကလည်း ခပ်ဝဲဝဲလေးဆိုတော့လေ”

“ကိုင်း...ဟုတ်ပါပြီ မေးသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားပေးတဲ့ အတွက် အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးရှင်။ နောင်လည်း သိချင်တာရှိရင် မေးပါ။ အမှုမှန်အမြန်ဆုံး ပေါ်ပေါက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

* * *

သိကြားစေရာ၊ ကြော်ငြာဖြန့်ဝေ

တယ်လီဖုန်းဖြည့်သံ အဆုံးတွင် ချိုမြကြည်လင်သော အသံလွင်လွင်လေး လေလှိုင်းကြားမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အမှုစုံထောက် ဦးအာယုပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်နီးပါးခင်ဗျာ”

“ကျွန်မ စင်ကာပူက ချယ်ရီ ဆွေတင်ပါ။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအောင်စိုးပြောလို့ အိုင်အိုကြီးက ကျွန်မကို မေးချင်တာရှိကြောင်း သိရ လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှုနဲ့ပတ်သက် ပြီး စုံစမ်းချင်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေးနိုင်ပါတယ်ရှင်”

“ဒီလိုပါ။ ဒေါ်နီလာဆွေတင်နဲ့ အတူ သေဆုံးခဲ့တဲ့ အိမ်အကူမလေး မအေးလှကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုခေါ် ထားတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

BURMESE CLASSIC

“မမနီလာက အဲဒီကလေးမလေး ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကတည်း က ခေါ်ထားပြီး အိမ်ဖော်သဘောမျိုး မဟုတ်ဘဲ တရားဝင် သားသမီးအဖြစ် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးစားဖို့ စီစဉ်ထား တယ်လို့ သိရတယ်။ မမနီလာမှာ သား သမီးအရင်းလည်း မရှိရှာဘူးလေ။ အဲဒီ မအေးလှက ဗီဘမဲ့လေးလို့တော့ ပြော တာပဲ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ခေါ်ထား တာလဲတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ မမနီလာ ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက် လာ အပ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ နောက် ထပ်သိလိုတာရှိရင်လည်း ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မ သိချင်တာလည်း မေးပါ ရစေရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ”

“အမှုအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိ သလဲ”

“စုံစမ်းဖော်ထုတ်ဆဲပါပဲ”

“တရားခံတွေလည်း ဖမ်းထားပြီး ပြီဆိုတော့ ပစ္စည်းတွေကော ပြန်ရဖို့ နီးပြီလား”

“ကျွန်တော်တို့ အမှုစုံထောက် တွေရဲ့ ရည်မှန်းချက်က ပစ္စည်းပြန်ရရေး ဆိုတာထက် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးကို ပဲ အဓိကထားတယ်။ ပစ္စည်းဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ရူထောင်က ကြည့်ရင် တရားခံဖြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ခိုင်မာ စေတဲ့ သက်သေခံအထောက်အထား အဖြစ်နဲ့ပဲ ရှုမြင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ် လောက်အဖိုးတန်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ညစ်ပစ္စည်းထင်းနေတဲ့ တန်ဖိုး မဲ့ အဝတ်စုံတစ်စုံပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန် တော်တို့က သက်သေခံပစ္စည်း (Ex-hibit) လို့ပဲ တန်းတူသတ်မှတ် တန်ဖိုး ထားတယ်။ စိတ်ချပါ။ အမှုပေါ်ပေါက် ရင်တော့ မလွဲမသွေ ပစ္စည်းလည်း ပြန် ရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြိုး စားဖော်ထုတ်နေတာပါ”

အိုင်အိုအာယု၏အသံက ခပ်ပြတ် ပြတ်ဖြစ်သွား၏။ အမှုပေါ်ပေါက်ရေး ထက် ပစ္စည်းပြန်ရရေးကိုသာ အာရုံ စိုက်နေရကောင်းလားဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိခြင်းပါ။

“အို...စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မ စကားပြောတာ လောသွားလို့ပါ။ ဒီလိုပါ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ပြန်ရရင်လည်း ကျွန်မ ယူဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထုခွဲရောင်းချပြီး မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းတွေ၊ ဘိုးဘွား ရိပ်သာတွေနဲ့ စာကြည့်တိုက်တွေကို ခွဲဝေလှူဒါန်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ” သည်တော့မှ အိုင်အိုအာယုက

မချယ်ရီဆွေတင်၏ သဘောထားအမူန ကို သိရလေသည်။

“သာဓုခေါ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီလိုဆို တော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီအမှုကို ကြိုး စားဖော်ထုတ်ရတာ ပိုပြီး အားရှိရပါ တယ်”

“ကျွန်မလည်း သတင်းကြားထား ပြီးသားပါ”

“ဘာများလဲဗျာ”

“ရှင်ဟာ ထက်မြက်တဲ့ အိုင်အို ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာလေ”

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအောင် စိုး ထောင်ပေးလိုက်သည့် မြောက်ဘော ဖြစ်မည်ဟု အိုင်အိုအာယု သိလိုက်၏။

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါ ဘူးဗျာ။ ငွေလုံလအရင်းတည်ပြီး ကြိုး စားအားထုတ်ရတာပါ။ စုံထောက်ဆို တာလည်း သာမန်လူပါပဲ။ ပြစ်မှုကျူး လွန်တဲ့ တရားခံဘယ်သူလဲဆိုတာ နတ် မျက်စိ ပုလင်းကွဲ အတင်းဖြုတ်ကြည့်ရုံနဲ့ မြင်နိုင်စွမ်းရှိသူတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ ကြောင့်လည်း ဒီအမှုကို နေ့မလား၊ ည မနား စုံစမ်းနေတာတောင် အခုထိ တူး ခြားမှု မရှိသေးတာပေါ့”

“ကျွန်မကတော့ ကိုအာယုကို ယုံ ကြည်တယ်။ အပြောအဆို ပြတ်သား တာလည်း သဘောကျတယ်။ ကျွန်မ မကြာခင် မြန်မာပြည်ပြန်လာဖို့ စီစဉ် ထားပါတယ်။ အဲဒီကျမှ တွေ့ကြမယ် နော်...ဘိုင်”

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ကြင်ဦးလူ

ဦးညွန့်ရွှေ ထမင်းချက်နေသည်

ပန်းတနော် နောင်လတ်

BURMESE CLASSIC

ညွန့်ရွှေက ကျွန်တော့် ငယ်သူ
ငယ်ချင်း ကြီးလာတော့ ညွန့်ရွှေက
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကျွန်တော်က —
ဌာန အရာရှိ။

ကျွန်တော်က ညွန့်ရွှေကို 'မှူး
ကြီး'ဟု ခေါ်ပြီး ညွန့်ရွှေက ကျွန်တော့်
ထို 'ရာကြီး'ဟု ခေါ်သည်။

* * *

မှူးကြီးညွန့်ရွှေ တာဝန်မှ အနား
ယူပြီးနောက် မရောက်ဖြစ်သည်မှာ
ကြာပြီဖြစ်သော သူ့အိမ်သို့ရောက်
လာသော -

"မှူးကြီးရေ .. ဘာလုပ်နေလဲ
ဇော်"

"ထမင်းချက်နေတာ ရာကြီးရ"

မှူးကြီးမိန်းမက အလယ်တန်း
ဆရာမ

"ဆရာမ ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်က
ထမင်းချက်မသွားဘူးလား"

"မိန်းမက အထက်တန်းပြ ရာ
ထူးတိုးသွားပြီ"

"နယ်ပြောင်းသွားရလို့လား"

"မပြောင်းရဘူး။ သူတို့ကျောင်း
မှာပဲ ပြန်တိုးတာ"

"ကိုယ့်ကျောင်းမှာကိုယ် ရာထူး
တိုးတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ထမင်း
မချက်တော့ဘူးလား။ ဘာလဲ ... မင်း
မှူးကြီးတာဝန်ထမ်းတုန်းကတည်းက
ဆရာမက အိမ်မှာ ထမင်းမချက်တာ
လား"

ကျွန်တော့်အမေးကို မှူးကြီးက
ဖြေဖြေရှင်းရှင်း ပြောသည်။

"ငါ မှူးကြီးတာဝန်ထမ်းတုန်း
ကတော့ ငါကလည်း အလုပ်ကများ
တယ်။ မအုန်းမြင့်ကလည်း အလယ်

တန်းပြဆရာမဘဝပဲ ရှိသေးတယ်။
ဒါကြောင့် သူက ထမင်းဟင်းချက်ပြီး
မှ ကျောင်းသွားတယ်။ ခုတော့ ငါက
တာဝန်များတဲ့ မှူးကြီးလည်းမဟုတ်
တော့ဘူး။ ဟဲ့ဟဲ့ ... ငါ့မှာ ရာထူးမရှိ
တဲ့အချိန်ရောက်မှ မိန်းမက အထက်
တန်းပြဆရာမ ရာထူးတိုးပြီး အလုပ်
များတော့ ထမင်းချက်ဘဝကို ငါယူရ
တာပေါ့ သူငယ်ချင်း"

"ဟား .. ဟား ... ဒါဆို
ညွန့်ရွှေထမင်းချက်နေသည်ပေါ့"

"မင်းကလေး စာရေးဆရာလို့
မပြောရဘူး။ တော်တော်မြင်တတ်တဲ့
အကောင်"

ပန်းတနော် နောင်လတ်

BURMESE
CLASSIC

H.P.
Aung

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
Long Bui

မြောင်ခိုသမား

THE SMUGGLER by Piers Plowright

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

(ယခင်လမှအဆက်)

“အခန်း ၃၀၄ မှာ လူကြီးမင်း ရှိနေသလား” ဟု တံခါးစောင့်ကို သူက မေးလိုက်သည်။

တံခါးစောင့်သည် သူ၏ နောက် ကျောရှိ သော့တွဲများ အစီအရီချိတ် ဆွဲထားသည်ကိုကြည့်လျက် “မရှိပါဘူး ခင်ဗျား။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေ အခု လေးတင်ပဲ ရောက်လာခဲ့ပြီပါပြီ...။ ခင်ဗျား သူတို့ဆီသွားချင်ရင် သူတို့ အားလုံး အပေါ်ထပ် အခန်း ၃၀၃ မှာ ရှိနေကြပါတယ်”

ဖိန်းသည် ချီတုံချတုံဖြစ်သွား သည်။ ထို့ကြောင့် ထိပ်ပြောင်လူနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေနစ်ဦးသည် အခန်း ၃၀၃ တွင် တည်းခိုနေကြသည်။ အခန်း ၃၀၄ နှင့် ဘေးချင်းကပ်မှာ မည်သူသည် အခန်း ၃၀၄ တွင် ရှိနေသနည်း။ ဖိန်း သည် စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အပေါ်တက်မသွားတော့ဘူး” ဟု ဖိန်း ပြောသည်။ “ကျွန်တော် ဒီကပ် ဆောင်နေလိုက်မယ်”

ဖိန်းသည် တိုင်လုံးကြီး၏နောက် ဘက်ကျကျရှိ အဝင်ခန်းမထောင့်ရှိ မီးထိန်းမှ ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် နေထိုင်နေလိုက်သည်။ ဤနေရာမှ လာရောက်သူများအား သူ

ကိုမမြင်ရဘဲ စောင့်ကြည့်နိုင်ပေ၏။ သူစောင့်နေရင်း ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော၊ မှတ် ဆိတ်မွေးဖြင့် အရပ်ရှည်ရှည်လူ ဝင် ရောက်လာလေ၏။ ဖိန်းသည် ထိုသူကို ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ သူသည် အကင်ရာဖြစ်သည်။ အကင်ရာသည် ကောင်တာသို့ သွားသည်။ တံခါးစောင့် သည် သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာပြော၍ ဖိန်းရှိနေသည့်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်လေ၏။ ဖိန်းသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ တံခါးဝအခန်းမှ အလျင်အမြန် ထွက်၍ သီးသန့်ကော်ဖီအရောင်ဆိုင် ခန်းသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။ သူသည် ဤဟိုတယ်ကို ကျွမ်းဝင်ပြီးသားဖြစ်နေ သည်။ အဆိုပါ ကော်ဖီဆိုင်၏ အဆုံး ဘက်၌ လှေကားထစ်များရှိပြီး ၎င်းတို့ သည် ဘေးတံခါးသို့ ဦးတည်နေကြ သည်။ အခြားဘက်ခြမ်း၏ တံခါးမှ လမ်းထဲသို့ ထွက်သွားနိုင်ပေသည်။

“ကောင်းပါလေ့ရှင်ရယ်” ဟု ဖိန်း သည် ကားအတွင်း ဇာရာ၏ဘေးသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် သူမက ပြော ကြားလိုက်သည်။ “ရှင်သိပ်မကြာလိုက် ဘူးပဲ။ တစ်ခုခုကို တွေ့ခဲ့ရသလား”

“အေး” ဟု ဖိန်းမှ ပြောသည်။

“အခန်းနံပါတ် ၃၀၄ မှာ တည်းခိုနေ တဲ့သူက အကင်ရာပဲ”

...

၁၁။

အပြန်ခရီးစဉ်

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၁၀ နာရီ တွင် ဖိန်းသည် နယ်ခြားဆီသို့ ကား မောင်းသွားနေသည်။ ဒါနာမြို့တွင် ဇာရာ ကို ထားခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်နေ နေ သူ ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဖိန်းလုပ်ကိုင် ရန် အရေးကြီးပေသည်။ ဤသည်မှာ ဟပ်ကာ၏ အမြဲတမ်းပထမဆုံး စည်း မျဉ်းဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးကို ဆက်လုပ် နေရမည်ဟု သူက အမိန့်ပေးထား သည်။ ဤစီးပွားရေးအား ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နေရမည်။ စီးပွားရေးသည် ပထမဦးစားပေးဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဖိန်း သည် သီတင်းတစ်ပတ်တွင် နယ်ခြား သို့ သုံးကြိမ်မြောက်သည်။ နှစ်စဉ် အပတ် တိုင်း စီးပွားရေးကို ဆောင်ရွက်နေကြ ရသည်။ ဟပ်ကာ၏ ဂိုဏ်းဝင်မဟုတ် သူ မည်သူမျှ သူတို့၏ စီးပွားရေးလုပ် ငန်းကို မသိရှိကြပေ။ ရဲမှူးရိုလန်တောင် မှ သိလိုသော်ငြားလည်း မသိရပေ။

နောက်ပြီး သူသည် သူတို့ဘာလုပ်ငန်း လုပ်နေကြသည်ကို မကြာခဏ ကြိုးပမ်းစုံစမ်းဖော်ထုတ်နေပေသည်။

နယ်ခြားဂိတ်စခန်း၌ အကောက်ခွန်အရာရှိများဖြစ်ကြသော ဆီးလ်ဗားနှင့် ရင့်တို့သည် အလုပ်များနေကြသည်။ ထိုနေ့ နံနက်စောစောပိုင်းတွင် နယ်ခြားကိုဖြတ်၍ ငွေအမြောက်အမြား မှောင်ခိုလာသော လူနှစ်ဦးကို သူတို့ ဖမ်းမိခဲ့ကြသည်။ တယ်လီဖုန်းလာနေသောအခါ ဆီးလ်ဗားသည် မှောင်ခိုသူများအကြောင်း အစီရင်ခံစာ ရေးနေစဉ်ဖြစ်သည်။ ဖုန်းကို သူက ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”ဟု သူကထူးလိုက်သည်။ “နယ်ခြားက ဆီးလ်ဗားပြောနေပါတယ်” “ရဲမှူးရိုလန် ပြောနေတာပါ”ဟု

အခြားတစ်ဖက်မှ အသံထွက်လာခဲ့သည်။

“ဪ . . .ဟဲ့လို ရဲမှူး”ဟု ဆီးလ်ဗားမှ ပြောသည်။ “ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရပါမလဲ”

“ခင်ဗျားမျက်စိတွေ ဖွင့်ထားပါ”ဟု ရဲမှူးက ပြောသည်။

“ဘာအတွက်ပါလဲ”ဟု ဆီးလ်ဗားမှ မေးလိုက်လေ၏။

“ဂျွန်ဆမ်မြူရယ်ဖိန်း”ဟု ရဲမှူးမှ ပြောသည်။

“နောက်ထပ် သူ့ကိုပဲလား”ဟု ဆီးလ်ဗားမှ ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”ဟု ရဲမှူးမှ ရှင်းပြသည်။ “သူ့ဖြတ်လာတာနဲ့ သူ့ရဲကားကို သေသေချာချာဂရုတစိုက်ရှာပေးပါ”

“ခင်ဗျား ဘာကိုရှာနေတာလဲ”

ဟု ဆီးလ်ဗားမှ မေးသည်။

“စတုတ္ထမြောက် ချာလ်ဖီရန်ရဲ့ ရွှေရုပ်တုဦးခေါင်း”ဟု ရဲမှူးမှပြောသည်။

ဆီးလ်ဗားမှ လေချွန်လိုက်ပြီး “ဖိန်းက အဲဒီခေါင်းကို ခိုးပြေးတာလား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်းမသိဘူး”ဟု ရဲမှူးမှ ပြောသည်။ “ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားရဲ့ မျက်စိတွေ ဖွင့်ထားပြီး သူ့ကားကို ရှာပေးပါ”

“မှချမသွေ အဲဒီလို လုပ်လိုက်မှာပါ ရဲမှူး”ဟု ဆီးလ်ဗားမှ ပြောကြားလိုက်သည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာသွားပြီးနောက် နယ်ခြားဂိတ်သို့ ဖိန်းရောက်လာသောအခါ ဆီးလ်ဗားနှင့် ရင့်တို့သည် သူ့ကို စောင့်နေကြလေ၏။

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ . . . မစွတာဖိန်း”ဟု ရင့်မှ ပြောသည်။

“အိမ်ပြန်သွားတော့မှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။

“ဘာပါလာသေးလဲ”ဟု ဆီးလ်ဗားမှ မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှပါမလာပါဘူး”ဟု ဖိန်းမှ ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားကားကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ချင်ပါတယ်”ဟု ရင့်မှ ပြောသည်။

“အိုကေ”ဟု ဖိန်းမှပြောကာ ပြီးနေလေ၏။

နောက်ထပ်တစ်နာရီခန့် ရင့်နှင့် ဆီးလ်ဗားတို့သည် ဖိန်း၏ကားကို ရှာကြလေ၏။ သူတို့သည် ကား၏နေရာတိုင်းကို ထောင့်စေ့အောင် နှစ်ခြိုက်

မက ရှာဖွေရာ ကား၏အတွင်းရှိ ကော်
တောကိုတောင်မှ လှန်လှောရှာဖွေနေ
ကြပေသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့
ဘာမျှရှာဖွေမရ။ လုံးဝနီးပါးရှာမတွေ့ဘဲ
ခြစ်နေကြလေ၏။

“ခင်ဗျား တိုက်မိခဲ့သေးသလား”
ဟု ကားဘေးတစ်နေရာကို လက်ညှိုး
ထိုးပြရင်း ရင်းမှမေးလိုက်သည်။ ကား
ဘီး၏အပေါ်ဘက် တစ်နေရာတွင် ခြစ်
ရာတစ်ချက် ရှိနေသဖြင့် အပေါ်တွင်
ဆေးသုတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ဖိန်းမှ ပြော
သည်။

“ထားပါတော့ဗျား။ အရင်က ဒီ
ခြစ်ရာကို ကျွန်တော် သတိမထားမိခဲ့
ဘူး” ရင်းမှ ပြောသည်။

“အဲဒီခြစ်ရာက အရင်ကတည်း
က ရှိနေခဲ့တာပါ”ဟု ဖိန်းမှ လျင်မြန်
စွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ရင်းသည် ဖိန်းသို့ ကြည့်လိုက်
သည်။

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာဖိန်း။ အခု
ခင်ဗျားသွားနိုင်ပါပြီ။ အရာရာအားလုံး
နစ်တကျ ရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”ဟု ဖိန်းမှပြော
သည်။ “ခင်ဗျားကျေနပ်သွားလို့ ကျွန်
တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ မနက်ဖြန်
ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့မယ်နော်”

ထို့နောက် သူသည် ကားကို
ဆောင်သွားရာ ဖုန်လုံးများ ထနေ
သည်။

၁၂

ချိုတိုက်ခိုက်ခံရခြင်း

၂၄ နာရီခန့် မကြာမြင့်မီတွင်
ဖိန်းသည် နယ်ခြားသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့
လေ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ကားကို
စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေခဲ့သော်ငြားလည်း
နောက်ထပ်မံ၍ ရင်းနှင့် ဆီးလ်ဗားတို့
သည် ဘာကိုမျှ မတွေ့ကြပြန်ပေ။ သူ
၏ကားမှ ခြစ်ရာကိုတောင်မှ သူတို့
မတွေ့ကြရတော့ချေ။ သုတ်ဆေးဖြင့်
ရင်းကို ဖုံးလိုက်ပြီဟု ဖိန်းမှ သူတို့ကို
ပြောပြလိုက်သည်။

ဖိန်းသည် နယ်ခြားမှ ထွက်ခွာ
၍ ဒါနာမြို့သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွား
လေ၏။ သူ့အနေဖြင့် အလောတကြီး
မသွားသေးဘဲ လမ်းပေါ်မှ ကော်ဖီဆိုင်
၌ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ရန် ဆုံး
ဖြတ်ပြီး ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကဖေး
ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် အနီးအနား၌ ရှိ
နေသည်ကို သူသိနေသည်။

ဖိန်းသည် သူ၏ကားကို ကဖေး
ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်ပြီး အထဲသို့ဝင်
သွားသည်။ သူသည် ကော်ဖီတစ်ခွက်
မှာလိုက်ပြီး စားပွဲငယ်တစ်ခုတွင် ထိုင်
စောင့်နေလိုက်၏။ သူထိုင်နေစဉ် ရေဒီယို
မှ ဂီတသံလာနေသဖြင့် နားထောင်
နေလေ၏။

ကဖေးဆိုင်သည် လုံးဝ လူသူ
ရှင်းနေလေသည်။ ရေဒီယိုမှ ဂီတသံ
ပျောက်သွားပြီး သတင်းကြေညာသံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဖိန်းသည် မြို့မှ
ထွက်သွားခဲ့သည်မှာ တစ်နေ့တာခန့်
ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ သူ့အပြင်သွားနေစဉ်

မည်သည့်သတင်းထူးကြောင်း စိတ်ဝင်
စားနေပေသည်။

ဖိန်းသည် ကုလားထိုင်မှ ရုတ်တ
ရက် ခပ်မတ်မတ် ထရပ်ပစ်လိုက်သည်။
ဟပ်ကာ၏ သတင်းကို ကြေညာနေပေ
သည်။ ဟပ်ကာ၏ အလောင်းကို ရဲမှ
တွေ့ရှိရပြီဟူသော သတင်းဖြစ်ပေ
သည်။ ဖိန်းသည် ဆက်လက်နားစွင့်
နေလိုက်သည်။

ဟပ်ကာ၏အလောင်းကို တော
တွင်းတံတစ်ခုမှ တွေ့ရှိရကြောင်း ဟပ်
ကာသည် အသတ်ခံခဲ့ရပုံရကြောင်း ရဲ
မှ ယူဆနေကြောင်း သတင်းစဉ်မှ ကြေ
ညာသွားသည်။

ဖိန်းသည် သူ၏ ကော်ဖီကို
ကသောကမျောသောက်လိုက်ပြီးနောက်
ကဖေးဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ယခု
တော့ ဟပ်ကာသေသွားပြီကို ရဲမှူးရှိ
လန်လည်း သိသွားခဲ့ရပေပြီ။ ဒွန်သည်
စားစာခံတစ်ဦး ဖြစ်နေဆဲနှင့် ယခုအခါ
ရဲမှူးသည် ဖိန်းကို ရှာနေလောက်ပေ
ပြီ။ ဖိန်းသည် ဇာရာ၏အိမ်သို့ တစ်ချိုး
တည်း တန်းမောင်းသွား၍ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်
ကားဆီသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ သွား၍
ကားအတွင်းသို့ဝင်ကာ ဒါနာမြို့သို့
ဦးတည်မောင်းနှင်သွားလေ၏။

ကောင်းကင်တွင် တိမ်ကင်းစင်
လျက် လှပသော နေတစ်နေ့ဖြစ်ပေ
သည်။ ဖြောင့်တန်းနေသည့် အဖြူ
ရောင်လမ်းကြောတစ်လျှောက် ပေါက်
ရောက်နေကြသည့် အမြဲစိမ်းပင်စောက်၊
ကျောက်ပန်းပင် ထိပ်ဖျားများကို လေ
ပြည်လေညင်း တိုက်ခတ်နေသဖြင့်

လူပုယမ်းနေကြပေသည်။ နံနက်ပိုင်း
နေရောင်ခြည်နှင့် ကျောက်ပန်းပင်များ
၏ အောက်တစ်လျှောက် ကားမောင်း
ရင်း သူ၏စိုးရိမ်ပူပန်နေမှုများသည်
စတင်မေ့ပျောက်စ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

သူ၏နောက်မှ ကားပြာကြီးတစ်
စီး ပါလာသည်ကို ဖိန်းသတိမပြုမိခဲ့
ပေ။ လမ်းပြောင်းကြီးတစ်လျှောက် တစ်

ကီလိုခန့်အထိ အဆိုပါကား လိုက်ပါ
လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် လမ်းသည်
တောင်ပေါ်သို့ စတင်၍မတက်မီ ကား
ပြာသည် သူ၏ကားကို ဖြတ်ကျော်၍
တောင်ပေါ်သို့ တက်နေပြီဖြစ်သည်။
ကွေ့တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ရေမှု
ကားကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ဖိန်းသည်
ကားပြာ ဖြတ်ကျော်သွားသည်ကိုသာ

မြင်လိုက်ပြီး ကားလမ်းကို တစ်ဝက်
လောက်သာ သတိထားမိလိုက်သည်။
သူ၏ အထက်ဘက် မိုးကောင်းကင်
တွင် ရွှေရောင် လင်းယုန်ငှက်တစ်
ကောင် ပျံဝဲနေပေသည်။ လင်းယုန်
သည် လေထဲ၌တန်လျက် သူ၏တောင်
ပုံများကို ဖြန့်၍ ငြိမ်နေပုံတွေ့ရသည်။
ဖိန်းသည် သူ၏ကားသွားနှုန်းအရှိန်ကို
လျော့ချလိုက်ပြီး လင်းယုန်ငှက်ကို
စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

လင်းယုန်ငှက်သည် ရုတ်တရက်
မြေကြီးသို့ ထိုးစိုက်ဆင်းလိုက်ကာ
ကျောက်ပန်းပင်အကြား ပျောက်ကွယ်
သွားလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းငှက်၏ ထိုး
သုတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည့် သားကောင်ငယ်
လေး၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။
လင်းယုန်ငှက်သည် ယုန်တစ်ကောင်ကို
ဖြစ်စေ၊ ကြွက်တစ်ကောင်ကိုဖြစ်စေ
သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်ကို ရရှိ
လိုက်ဟန်တူပေသည်။ ဖိန်းသည် ကား
ကို ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားသည်။

လမ်းသည် အပေါ်မြင့်တက်
လျက် သစ်တောများဆီသို့ ဦးတည်
လျက်ရှိသည်။ တောင်တန်း၏တစ်ဖက်
ခြမ်းတွင် လျှိုမြောင်း၊ ရေကန်နှင့် ဒါနာ
မြို့ရှိနေလေ၏။ လမ်း၏ အမြင့်ဆုံးနေ
ရာ၌ သူ၏ကားကို ထောင်းချိုးတစ်နေ
ရာကို ကွေ့လိုက်စဉ် လမ်းဘေးတွင်
ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုတောင်ထားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင်
စကားလုံးတစ်ခုသာ ရှိနေသည်။

ဖြည်းဖြည်းမောင်း

ဖိန်းသည် သူ၏ကားကို အရှိန်
လျော့ချလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးသည်

အလုပ်လုပ်နေမည်။ သို့တည်းမဟုတ် လမ်းကို ဖာထေးနေဟန်တူပေသည်။
 မိန်းသည် မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်တွေ့ရပေ။ လမ်း၏ ဘယ်ဘက်၌ သစ်ပင်များ၏ အောက်ဘက်သို့ နိမ့်ကျနေလျက် လက်ကွာဘက်တွင် သစ်ပင်အချို့သည် လျှိုမြောင်းအတွင်း လဲကျနေကြသည်။ လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ နယ်ခြားနှင့် မိနားမြို့သွားလမ်းအကြားထက် ပင် ပိုမိုကျဉ်းမြောင်းနေသည်။

ရုတ်တရက် မိန်းသည် သေနတ် ပစ်ခတ်လိုက်သံ တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ၏ကားအနာသို့ ကျည်ဆန်သည် ကျယ်လောင်သံဖြင့် ဖြတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဆစ်ပစ်ခတ်လိုက်သည့် သေနတ်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရပြန်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မိန်း၏ကားကို ပစ်ခတ်နေပေသည်။ မိန်းသည် ကားအရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုသော်ငြားလည်း ကား၏ လက်ကိုင်ကို ထိန်းမရနိုင်တော့ပေ။ မိန်းသည် သူ၏ကားကို လမ်းဘေးသို့ ကျမသွားအောင် ကြိုးစား၍ ဆက်လက်ထိန်းထားသည်။ ကား၏နံဘေးအားလုံးသို့ ကျည်ဆန်များ လာမှန်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် သူ၏ လေကာမှန်သည် အပိတ်ပိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကျသွားလေ၏။ မိန်းသည် မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရပေ။

မိန်းသည် ကားကို ဘဇိုတ်ကို ဆင်နာဆောင်နင်းလိုက်သဖြင့် ဘေးဘက်ကိုစောင်း နောက်တစ်ခါ အခြားဘက်သို့ လျှော့သွားသည်။ ထို့နောက် ကားသည် လုံးဝတစ်ပတ်လည်၍ ရပ်

တန့်သွားခဲ့လေ၏။ မိန်းသည် ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ထွက်ပြေးသည်။ ထို့နောက် သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်သံ ရှိသွားခဲ့လေ၏။

မိန်းသည် လမ်း၏အစွန်းသို့ ခုန်ဆင်းပြီး ကုန်းလျှောတွင် တစ်ပတ်လှိမ့်ပစ်လိုက်သည်။ သူသည် လိမ့်ရင်းလိမ့်ရင်းနှင့် အောက်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ကုန်းလျှော၏အောက်တွင် ချုံပုတ်တချို့ ရှိနေသဖြင့် မိန်းသည် အထဲသို့ဝင်ပုန်းနေလိုက်၏။ သူသည် ထိုနေ

ရာ၌ အသက်ပြင်းပြင်းကို ရှူနေရပေသည်။

သူ၏ အထက်ဘက်မှ အသံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ၎င်းသည် အက်ရော၏ အသံဖြစ်ပေသည်။

“ကောင်းပြီ မိန်း၊ မင်းကို ငါတို့ မိပြီ”ဟု အက်ရောမှ အော်ပြောနေပေသည်။ “လက်တွေ့မြှောက်ပြီး ချုံပုတ်တွေထဲက ထွက်လာခဲ့”

၁၃။

နောက်ထပ်ခရီး

ဖိန်းသည် သူ၏ဦးခေါင်းအပေါ်သို့ လက်များကိုမြှောက်လျက် ချုံပုတ်များ ထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူသည် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ အက်ဗ် ရာက တောင်ကုန်း၏ ကုန်းလျှောထိပ် မှ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။ အက်ဗ်ရာ၏ ဘေးတွင် အနာ ရွတ်နှင့် စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်ရှိနေပေ သည်။ အခြားသူ နှစ်ဦးလည်း ရှိနေ သည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်ကို ရေကန် ဘေး စားသောက်ဆိုင်တွင် ဖိန်းနှင့် အက်ဗ်ရာတို့ မြင်ဖူးပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးသည် အရပ်ရှည်၍ အသားမည်း သည်။ အခြားတစ်ဦးသည် ဝ၍ အရပ် ပုလေသည်။

“ကောင်းပါလေ့ ဖိန်းရယ်” ဟု အက်ဗ်ရာကပြော၏။ “ပြန်တွေ့ရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာပဲ”

ဖိန်းက ဘာမျှပြန်မပြောချေ။

“ကောင်လေးရေး...အောက်ဆင်း ရှာလိုက်ကြ” ဟု အက်ဗ်ရာမှ ပြော သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားမည်းမည်း နှင့် အရပ်ပုလူဝသည် ဖိန်းဆီသို့ ဆင်း လာခဲ့ကြစဉ် ထိပ်ပြောင်လှူက သူ၏ သေနတ်ဖြင့် သူ့ကို ချိန်ထားသည်။ ထို သူနှစ်ဦးမှ သူ၏အိတ်ထောင်များကို ရှာဖွေနေကြစဉ် ဖိန်းသည် သူ၏လက် များကို အပေါ်သို့ မြှောက်ထားရသည်။

“ဘာ့စ်...သူမှာ သေနတ်တစ် လက်တောင် မပါဘူး” ဟု လူရှည် ငမည်းမှ ပြောလိုက်လေ၏။

ဖိန်းသည် ထိုအသံကို မှတ်မိ သည်။ တစ်နေရာရာတွင် ကြားခဲ့ဖူးပြီး အသံမြင့်၍ အီတလီသံ ဝဲနေပေသည်။

“အိုကေ...ရိုက်ခို၊ သူလက်တွေ ကို ကြိုးတုပ်လိုက်” ဟု အက်ဗ်ရာမှ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရိုက်ခိုသည် သူ၏ ဂျက်ကက် အိတ်ထောင်မှ ကြိုးကလေးတစ်ချောင်း ကို ထုတ်ယူ၍ ဖိန်း၏လက်များကို နောက်ပြန်ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် သူနှင့် လူဝတို့သည် ဖိန်းကို နောက်မှနေ၍ လမ်းပေါ်ရောက်သွား အောင် တွန်းတင်လိုက်ကြသည်။

ဖိန်း၏ ကားသည် လမ်း၏ အလယ်တည့်တည့်၌ ရှိနေပေသည်။

ကား၏ ဘေးပတ်လည်တွင် လေ ကာမုန်ကွဲများဖြင့် ပုံနှံလျက်ရှိကာ ကား ဘီးတာယာတစ်လုံးသည် ပိပြားနေ ပေသည်။

“စကားလဲ” ဟု ထိပ်ပြောလူကို အက်ဗ်ရာမှ ပြောလိုက်သည်။ “မင်းက သူ့ကို ကားမှာနေလိုက်၊ ကားဘီးလဲပြီး ဖန်ကွဲစတွေကို ရှင်းပစ်လိုက်၊ နောက် တော့မှ ငါတို့နောက်လိုက်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘော့စ်” ဟု စကားလဲ မှ ဖြေသည်။

အက်ဗ်ရာမှ ဖိန်းဘက်သို့ လှည့် လိုက်သည်။

“မင်း ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်” ဟု သူကပြောသည်။ “မင်းကို ငါစားစရာ နည်းနည်းရှိနေတယ်”

အက်ဗ်ရာသည် တစ်ဖက်သို့ ကွေ့ ပြီး လမ်းကိုဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ ရိုက်ခို နှင့် လူဝသည် ဖိန်းကို တစ်လျှောက်

လုံး နောက်မှ တွန်းသွားသည်။

အက်ဗ်ရာသည် လမ်းပြု၍ အပေါ် သို့ လမ်းလျှောက်သွားကာ တစ်ဖန် အောက်ဘက်သို့ လူသွားလမ်းလေးဆီ ကွေ့ဆင်းလိုက်သည်။ သစ်ပင်များမှ အရွက်များသည် အောက်သို့ ခပ်နိမ့် နိမ့်ကျနေသဖြင့် နေရောင်ကို ကာထား ပေးလျက် လူသွားလမ်းကလေးသည် မှောင်နေပေသည်။ ကားပြာသည် ထိုနေ ရာ၌ ရပ်ထားသည်။ ဖိန်းမှတ်မိလိုက် သည်။ ဖိန်းသည် လင်းယုန်ငှက်ကို ကြည့်နေစဉ် အဆိုပါကားမှ သူ့ကို ကျော်တက်သွားခဲ့သည်။

“ရောဘတ်...သူ့ကို နောက်ခန်း ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်” ဟု အက်ဗ်ရာ မှ ပုပုဝဝလူကို ပြောလိုက်လေ၏။ ရော ဘတ်သည် ဖိန်းကို ကားနောက်ခန်းထဲ သို့ တွန်း၍ထည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဖိန်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရောဘတ်နှင့် ရိုက်ခိုတို့ ထိုင်နေကြလေ ၏။ အက်ဗ်ရာသည် ယာဉ်မောင်းထိုင် ခဲ့တွင် ဝင်ထိုင်၍ ကားကို စက်နှိုးလိုက် ၏။ မော်တော်ကားသည် ဖြည်းဖြည်း ချင်း ရှေ့တိုးသွားပြီး လမ်းကျဉ်းကလေး ၏ အောက်ဘက်မှ အဓိကလမ်းမကြီး သို့ ရောက်ရှိသွားပေသည်။ အက်ဗ်ရာ သည် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့၍ ဒါနာ မြို့ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လိုက်သည်။ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဖိန်းသည် သူ၏ကာအား စကားလဲမှ လမ်းဘေး တွင် ဘီးလဲနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သူတို့ကားသည် ဖြည်းဖြည်းမှန် မှန်နှင့် ဒါနာမြို့သို့ မောင်းဝင်လာကြ သည်။ အက်ဗ်ရာသည် ကသောကသုရာ

ဖြစ်နေပုံပရပေ။ ဒါနာမြို့၏အပြင်ဘက်
မိုင်အနည်းငယ်လောက်တွင် အက်စ်ရာ
သည် ပိုမိုငယ်သောလမ်းသို့ ချိုးဝင်
လိုက်သည်။ မိန်းသည် ဤကားလမ်း
ကို သိရှိသည်။ ၎င်းလမ်းသည် ဒါနာ
မြို့ဆီသို့လည်း ဦးတည်နေသော လမ်း
ဖြစ်ပေ၏။ ဤလမ်းပေါ်တွင် ရဲကား
တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ရဖို့ဆိုသည်မှာ
အခွင့်အရေး နည်းပါးလှပေသည်။

“အဲ...မိန်း”ဟု အက်စ်ရာသည်
မိန်းအနည်းငယ်အကြာ၌ စတင်စကား
ပြောသည်။ “အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ ရန်သူ
တွေ ဖြစ်သွားကြပြီ”

မိန်း ဘာမျှမပြောချေ။
“နောက်ပြီး ဟပ်ကာသေသွားပြီ”
ဟု အက်စ်ရာမှ ပြောသည်။

“ကျုပ်လည်း ရေဒီယိုက ကြား
လိုက်ရတယ်”ဟု မိန်းမှပြောသည်။

အက်စ်ရာသည် ယာဉ်မောင်းရှေ့
ရှိ နောက်ကြည့်မှန်မှနေ၍ မိန်းကို
ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူသည်
ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“မင်း ဟပ်ကာသေသွားတာကို
ရေဒီယိုက ကြားလိုက်တယ်။ အဲဒီလို
လား”ဟု အက်စ်ရာမှ စကားနာထိုး၍
ပြောသည်။

“အင်း...”ဟု မိန်းမှ ပြောသည်။
“အဲဒါ ဆိုးရွားတဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲ”

“အလွန်ဆိုးရွားတဲ့ လုပ်ရပ်”ဟု
အက်စ်ရာမှ ပြောကာ ရယ်မောလိုက်
သည်။

မိန်းသည် ကားပြတင်းပေါက်၏
အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
အခုဆို သူ့ ဒါနာမြို့သို့ ရောက်သွားခဲ့

ကြပြီဖြစ်သည်။ အက်စ်ရာသည် ကား
ကို ကွေ့၍ လူသွားလမ်းကျဉ်းကလေး
ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးမှ အိမ်
သို့ရောက်သွားသည်အထိ ကားသည်
ဝန်းဒိုင်ကြွ၍ ခုန်နေပြီး ရပ်သွားလေ
သည်။ အက်စ်ရာသည် ကားစက်ကို
ရပ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို အပြင်ထုတ်လာခဲ့”ဟု
အက်စ်ရာမှ လူနှစ်ဦးကို အမိန့်ပေး
လိုက်သည်။ “နောက်ပြီး သူ့ကို အိမ်
ထဲခေါ်လာခဲ့လိုက်”

“သူ့ကို ဘယ်အခန်းမှာ ထည့်
ထားလိုက်ရမလဲ သူဌေး”ဟု လူဝ
ရောဘတ်မှ မေးလိုက်သည်။ ထိုသူ
သည် ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် စကား
စတင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်း
သည် သူ၏အသံကို ချက်ချင်းမှတ်မိ
လိုက်သည်။ မိန်းသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်
ရက်ခန့်က ဟပ်ကာ၏ အလောင်းကို
တွေ့ခဲ့ရစဉ် ကြားခဲ့ရသည့်အသံ ဖြစ်
သည်။ နောက်ပြီး ထိုနေရာမှာပင် ရိုက်
ခိုက်အသံကိုလည်း ကြားခဲ့ရပေသည်။
ဃခုတော့ မိန်း မှတ်မိသွားပါပြီ။ ရိုက်ခို
က်အသံသည် အိတ်လီသံဝဲသည်။ ရော
ဘတ်၏အသံသည် မာကျော၍ နက်
ရှိုင်းပေသည်။

“သူ့ကို မြေအောက်ခန်းထဲ ထည့်
ထားလိုက် ရောဘတ်”ဟု အက်စ်ရာမှ
ပြောသည်။ “သူ့ကို အလွန်အမင်း
သက်သောင့်သက်သာထားဖို့ ငါတို့မလို
ဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ထိုနောက် အက်စ်ရာသည် ရယ်
မောလိုက်ပြန်လေ၏။

...

အက်စ်ရာ၏ နေရာ

မြေအောက်ခန်းသည် ဗိမ္ဗိကျကျ
နေနိုင်သည့် နေရာတစ်ခုမဟုတ်ပေ။
အခန်းသည် ကျဉ်းနေပြီး မှောင်မိုက်နေ
ပေသည်။ ရိုက်ခိုက် ရောဘတ်တို့သည်
မိန်းကို အထဲသို့ တွန်းသွင်း၍ တံခါးကို
သော့ခတ်ပစ်လိုက်သည်။ မိန်းသည်
တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေသည်။ သူသည်
မြေအောက်ခန်း၌ ရပ်လျက်ရှိသည်နှင့်
အတူ မိန်း၏စိတ်ထဲတွင် ရာချီရှိနေ
သည့် မေးခွန်းများမှာ ကိန်းဝပ်နေသည်။
အက်စ်ရာ ဘာလိုချင်နေသနည်း။ သူ
ကို ဘာလုပ်မည်နည်း။ ဇာရာဘာလုပ်
နေပါသနည်း။ ခွန်ကော ဘယ်မှာပါလဲ။
ရဲမှူးရီလန် ဘာလုပ်နေပါသနည်း။ ရွှေ
ခေါင်း ဘယ်မှာရောက်နေပါသနည်း။
ကဗျာတွင် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိနေသနည်း။

ဤမေးခွန်းများအားလုံး၏ အဖြေ
ကို မိန်းသိချင်နေပေသည်။

တံခါးပွင့်လာပြီး ရိုက်ခို ဝင်လာ
လေ၏။

“ဘော့စ်က ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်
နေတယ်”ဟု ပြောသည်။ “အပေါ်ထပ်
မှာ”

ရိုက်ခိုမှ မိန်းကို ကျော့ကပ်တုံး
လှေကားပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားစေ
ရန် နောက်မှ တွန်း နှိုးဆော်သော
အထိတ်တွင် တံခါးတစ်ခု ပွင့်သည်။
ရိုက်ခိုမှ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

အတွင်းမှ အသံတစ်ခု ကျန်
လာသည်။ “ဝင်လာခဲ့”

တံခါးကို ဖွင့်၍ ရိုက်ခိုမှ မိန်းကို

အတွင်းသို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

ငိမ်ကျလှသည့် အခန်းကြီးတစ်ခု အတွင်း ရောက်နေကြောင်း ဖိန်းတွေ့လိုက်ရလေ၏။ အကင်ရာသည် ပြတင်းပေါက်ကြီးတစ်ခုကို ကျောပေး၍ စားပွဲကြီးတစ်ခု၏နောက်တွင် ထိုင်နေပေသည်။ ပြတင်းပေါက်သည် လသာဆောင်တစ်ခုအထိသို့ ဖွင့်ထားသည်။ အခန်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပါရှားကော်တင်ထားပြီး နံရံပေါ်တွင် စာအုပ်စင်အဖြစ်ကြီးရှိလျက် စာအုပ်များဖြင့် ပြည့်နက်နေပေသည်။ အကင်ရာ၏ စားပွဲပေါ်၌ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရှိနေသည်။ ရဲမှူးမှ သူ့ကို ပြသခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းဓာတ်ပုံသည် ပြတိုက်သည်ခံ၌ ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ထိုင်”ဟု အကင်ရာမှ စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်လေ၏။ ဖိန်းထိုင်လိုက်သည်။ ရိုက်ခို အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ဆေးပြင်းလိပ်”ဟု ဆေးပြင်းလိပ်သေတ္တာကိုဖွင့်၍ ကိုင်ထားရင်း ဖိန်းသို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်လက်တွေကို ကြိုးတုပ်ထားတယ်လေ”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။

“ဟုတ်သားပဲ”ဟု အကင်ရာမှပြောသည်။ “ငါဘယ်လောက်တုံးလိုက်သလဲ။ ရိုက်ခို...”ဟု သူက အော်ခေါ်လိုက်သည်။

အပြင်တွင် စောင့်နေသည့် ရိုက်ခို ဝင်လာသည်။

“သူ့လက်ကို ကြိုးဖြေပေးလိုက်”ဟု အကင်ရာမှ အမိန့်ပေးသည်။

ရိုက်ခိုသည် ဖိန်း၏လက်များမှ ကြိုးကို ဖြေပေးလိုက်သည်။

“မင်းသွားနိုင်ပြီ”ဟု အကင်ရာမှ ရိုက်ခိုကို ပြောလိုက်၏။ ရိုက်ခို အခန်းမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဆေးပြင်းလိပ်သောက်မလား”ဟု အကင်ရာမှ ထပ်မံမေးသည်။ “ကျေးဇူးပါပဲ”ဟု ဖိန်းမှပြော၍ တစ်လိပ်ယူလိုက်သည်။ “မီးညှိပေးမယ်”ဟု ဆိုကာ စားပွဲပေါ်မှ စီးကရက်မီးခြစ်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ကာ မီးခြစ်ခြစ်၍ ဖိန်းသည် ရှေ့သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး မီးညှိပေးလိုက်ပြီးနောက် အကင်ရာသည် ထိုင်ခုံသို့ ပြန်ဖို့နေလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဆေးပြင်းလိပ်သောက်နေကြစဉ် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“ကဲ... အခု”ဟု ခဏငြိမ်နေပြီးမှ အကင်ရာက စပြောသည်။ “အဲဒါ ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာကို ဘယ်မှာလဲလို့ ပြောတာပါလဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“မင်းသိပါတယ်”ဟု အကင်ရာမှပြောသည်။

“ကျုပ်မသိပါဘူး”ဟု ဖိန်းမှဖြေသည်။

“ဦးခေါင်းပြောတာ”ဟု အကင်ရာမှပြောလိုက်သည်။

“ဪ... အဲဒီခေါင်းလား”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”ဟု အကင်ရာမှ ဆက်ပြောသည်။ “အဲဒီ ဦးခေါင်း၊ ရွှေခေါင်း၊ ပြတိုက်က အီဂျစ်ရွှေခေါင်း”

“ကျုပ်မသိဘူး”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။ “အဲဒါကို ကျုပ်မှ မခိုးဘဲနဲ့”

“ငါသိတယ်”ဟု အကင်ရာမှပြောသည်။ “မင်းမခိုးဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဟပ်ကာ ခိုးခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျုပ်မသိဘူး”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။

အကင်ရာသည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ယူလိုက်ပြီး ဖိန်းကို စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် ဖိန်း၏မျက်နှာအထိသို့ မီးခိုးများကို တိုက်ခိုက်မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အခု ဖိန်း”ဟု သူကပြောသည်။ “မခိုက်မဲချင်စမ်းပါနဲ့”

“ကျုပ်တုံးအေး မဟုတ်ဘူး”ဟု ဖိန်းမှ ပြန်ပြောသည်။ “အဲဒီရွှေခေါင်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာကို ကျုပ်မသိဘူး”

အကင်ရာသည် သူ၏ ဂျက်ကက်အိတ်ထောင်ထဲသို့ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ ၎င်းကို ဖိန်းအီသို့ စားပွဲပေါ်မှနေ၍ တွန်းပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါကို မင်းအရင်က မြင်ခဲ့ဖူးပြီ၊ မဟုတ်လား”ဟု အကင်ရာမှ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”ဟု ဖိန်းမှဖြေသည်။ ဟပ်ကာသည် အသတ်မခံရမီ ဖိန်းအီသို့ ရေးပေးလိုက်သော စာဖြစ်ပေသည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

ဝင်းမြအောင် (မြိတ်)

(က)

မနုဿကို 'လူ'ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုပါသည်။ လူသည် အတ္တဟိတ၊ ပရဟိတ မျှမျှတတရှိရပါ၏။ တိရစ္ဆာန်ဆိုသည်မှာ ပရဟိတ မျှမျှတတမရှိဘဲ မိမိပုတခြား သူတစ်ပါးအပေါ်တွင် ရက်စက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၊ အနာထပိဏ် သုဌေး၏ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူခိုက် နံနက်ခင်း ဆွမ်းခံကြတော်မူစဉ် အဂ္ဂိကဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ပါသည်။ ထိုအခါ အဂ္ဂိကဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားက နိမ္မိတရန် နိဗ္ဗာနာထောပတ် စသည်တို့ကို စီရင်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သောအခါ ...

“ဦးပြည်းယုတ် ... ထိုဦးသာလျှင် ရပ်လော့။ ရဟန်းယုတ် ... ထိုဦးသာလျှင် ရပ်လော့။ သူယုတ်မာ ... ထိုဦးသာလျှင်ရပ်လော့”

ဟု ဆို၏။ ဤသို့ဆိုသော် မြတ်စွာဘုရားသည် အဂ္ဂိကဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသား -

“ဆင်သည် သူယုတ်မာအဖြစ် ဖြစ်သကဲ့သို့ သူယုတ်မာအဖြစ်

ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကိုလည်း ကောင်း သိပါရဲ့လား”

ဟု ပြန်လည် မေးတော်မူပါသည်။ ပုဏ္ဏားခမျာ မသိရှာ။

“သူယုတ်မာဆိုတာ အယ်လိုဟာကို ခေါ်ပါသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ သူယုတ်မာ၏လက္ခဏာ ၂၀ ကျော် အနက် (၁) ကြင်နာကင်း ညှဉ်းဆဲတတ်သူ၊ (၂) မြို့ရွာကို ဖျက်ဆီးတတ်သူ၊ (၃) သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ဓားပြတိုက်သူ၊ (၄) ယုတ်မာမှုကို ဖုံးကွယ်သူ၊ (၅) ဖုန်းတောင်းယာစကားကအစ လှည့်ပတ်တတ်သူဟူ၍ ဟောတော်မူပါသည်။ (သုတ္တန်၊ ဌ၊ ၁၊ ၁၅၆)

(ခ)

တစ်နေ့ ... ဦးစင်းဦးကုန္ဒိယ၊ မောင်နိုင်နိုင်ဦး၊ မဂ္ဂဝါဇင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဓမ္မရတနာကျောင်းတွင် စပ်မိစပ်ရာစကား ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဦးစင်းက ပြောသည်။

“ရက်စက်သူလို့ပြောရင် ဟစ်တလားကို မေ့ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့ မူခင်းသတင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်ရတယ်။

ကြုံပင်ကောက်မြို့နယ်ထဲက မိုက်ကယ်မြင့်လွင်ကိုသတ်ပြီး ရင်ကိုခွဲ၊ အသည်းယူကင်စားတဲ့ နိုင်လင်း၊ အောင်ကျော်ဝင်း၊ စိုးခိုင်၊ ဝင်းသောင်း ... သူတို့တစ်တွေဟာ ရက်စက်သူတွေပေါ့”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “အီရတ်က ဆဒန်ဟူစ်နိုး၊ ဆီးရီးယားက အာဆတ်၊ ရိုမေးနီးယားက ချောင်ချက်စကူး၊ ဦးလေးအရင်းကို သေဒဏ်ပေးခဲ့သည့် မြောက်ကိုရီးယားခေါင်းဆောင် ကင်မ်ဂျုံအီလ်တို့ဟာ ရက်စက်သူတွေပေါ့”

မောင်နိုင်နိုင်ဦးက ဒီလိုပြောတော့ မဂ္ဂဝါဇင်ကလည်း -

“လစ်ဗျားက ကဒါဖီ”

မဂ္ဂဝါဇင်၏ စကားမဆုံးသေးခင် အနားမှာရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး ဝင်ပြောလိုက်ပုံက -

“လစ်ဗျားက ကဒါဖီ၊ မြန်မာပြည်က အခု ၁၅၀၀ ကျပ်တန်ဖုန်း၊ ဟိုတုန်းက သိန်း ၃၀၀ နဲ့ ရောင်းစားခဲ့တဲ့သူတွေပေါ့ဗျ” ... တဲ့။

ဝင်းမြအောင် (မြိတ်)

ကျွန်းပြာနီ

အနုပညာရှင်များ.....

မိန်းမထောင်မှသည်

ကျော်မြသန်း

(ယခင်လမ္ဗအဆက်)

ရုံးထွက်ရမည့်နေ့။

မနက်အစောကြီး ရေချိုးပြီး၊
အဝတ်အစားများ လဲထားရသည်။

ဒေါ်တင်လေးကြူနှင့် မညှိအေး
တို့က သနပ်ခါးဖုံဖုံလေး ကွက်သွားဖို့
ပြောကြပေမယ့် သူကတော့ သနပ်ခါး
လည်း မပွတ်၊ ပေါင်ဒါလည်း မသတ်
သည်အတိုင်းပင် ရုံးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်
ထားသည်။

ဆံပင်ကိုသာ အုန်းဆီများများလူး
ပြီး ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထုံးဖွဲ့လိုက်၏။

မနက်အိပ်ရာထကတည်းက ခါ
တိုင်းလိုမဟုတ်။ စိတ်မငြိမ်၊ ရင်မငြိမ်
ဖြစ်နေရသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု လွန်ကဲ
သည့်အလျောက် ရင်ထဲမှာလည်း သိသိ
သာသာပင် တုန်ယင်နေသည်။

ဒေါ်တင်လေးကြူတို့က ရုံးထွက်
သွားရန်အကြောင်းကို ပြောထားလို့ သိ
နေပေမယ့် ကိုယ်တွေ့ မကြုံဖူးသေး။

ခု ကိုယ်တွေ့ကြုံရတော့မည်။
ထမင်းဆီအကြိမ် ရုံးထွက်။ စိတ်ထဲမှာ
ဘယ်နှုန်းကြီးဖြစ်ပြီး ရင်တွေပန်းတွေတုန်
နေသည့်အကြောင်း၊ ညက ကောင်း
ကောင်း အိပ်မပျော်သည့်အကြောင်း၊
အိပ်မပျော်ကြုံတို့အား ပြောပြရသည်။

ဒီလိုပါပဲ ညီမရယ်၊ မမတို့တုန်း
လည်း ဖြစ်တာပဲ။ နောက်တော့
လည်း ခိုးသွားမှာပါ။ ရှေ့နေကြီးကို

အာမခံကိစ္စနဲ့ အထူးတန်းရဖို့ကိစ္စ ပြော
ဖို့မမေ့နဲ့နော်”

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် စိတ်မငြိမ်
ရသည့်ကြားထဲ စိတ်ညစ်စရာအကြောင်း
က ထပ်ဆင့်လာသည်။

ရုံးထွက်အတွက်ကိစ္စ။

အဲသည်နေ့က မိန်းမဆောင်
အချုပ်ဆောင်မှ လေးယောက် ရုံးထွက်
ရမည်။ အတွဲသုံးယောက်က မညှိလုံး
တွေ။ သူတို့က မျက်နှာချေ အဖွေး
သား နှုတ်ခမ်းနှိအရဲသားနှင့်။

နည်းနည်းလေးမှ ညှိုးရိပ်မဆင်။
သူတို့အလေ့အကျင့်အတိုင်း ရယ်လား၊
မောလား၊ နောက်လား ပြောင်လား၊
ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေကြသည်။

သူတို့နှင့် မတွဲချင်လို့မရ၊ ဘူးကြီး
သို့အသွားတွင် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သွား
ရမည်ဖို့ တစ်ယောက်နှင့်တော့ တွဲရ
တော့မည်။

မတတ်နိုင်။ ကိုယ်ရောက်နေ
သည့်နေရာက ကိုယ့်သဘော၊ ကိုယ့်
ဆန္ဒနှင့် နေရာ၊ လုပ်ရသည့်နေရာ
မဟုတ်ဘဲကိုး။

တိုးရီဆိုသော ကောင်မလေးနှင့်
တွဲရသည်။ တော်ပါသေးသည်။ တိုးရီ
က သူတို့မညှိလုံးတွေထဲမှာ အတော်
အသင့် ဣန္ဒြေရှိသည်။ အဆိုးကြီးထဲ
ကတော့ မဟုတ်။

ဘူးကြီးကို ရောက်ကြသည်။
ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းရှေ့မှာ ဆောင်
ကြောင့်လေးတွေ ထိုင်နေရသည်။

ကိုမြင့်မောင်နှင့် ထောင်ဝင်စာ
တွေတုန်းကလို၊ ရှေ့နေကြီးနှင့် တွေ့
တုန်းကလိုမျိုးမဟုတ်။ ထိုင်နေရသည့်
အနေအထားအရဆိုပါမူ သိက္ခာဆို
သည်မှာ ချိန်လားဟု မေးရမည်သို့ ရှိ
ပါချေ၏။

မည်သည့် မူဖြစ်ကြောင်းနှင့်ဖြစ်
စေ ထောင်ထဲရောက်ပြီဆိုရင်တော့
သိက္ခာဆိုသည်ကို ကိုယ်နှင့်တွဲစပ်ထား
လို့ မရတော့။

ခွာမချပေမယ့် ကွာကျစမြဲ ရှိလိမ့်
မည်ပါ။ သိမ်ငယ်စိတ်လွန်ကဲမှုကြောင့်
ခေါင်းမဖော်ဝံ့၊ ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ
ခေါင်းကို အောက်စိုက်ထားရသည်။

ခေါင်းတောင် မဖော်ရဲဘူးဟူသော
ဆိုရိုးစကားမှာ သူတို့အတွက်များလေ
လား။ အချုပ်ကားပေါ်သို့ခေါ်မည့် ရဲမေ
နှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သည်တော့
မှ သူတို့လည်း ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်
ရ၏။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ ငိုဝင်
လိုက်ရမှန်း မသိ။ ထိုနေရာမှ ပြန်အထ
တွင် ခြေထောက်များ ထုံကျဉ်နေသည်။

အချုပ်ကားကြီးမှာ အကြီးကြီး။
ဒါပေမယ့် မိန်းမအချုပ်သားများအတွက်

ကန့်သတ်ပေးထားသည့် နေရာမှာမှ ကျဉ်းကျဉ်းလေး။ သူတို့လေးယောက် အတွက် လှည့်သွားပဲ့သာရုံပဲ ရှိသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကတော့ မထိုင်ကြ။ ရှေ့အခန်းရှိ ယောက်ျားအချုပ်သားများနှင့် ဟိုနယ်သည်နယ် လုပ်နေကြသည်။

သူတစ်ယောက်သာ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး လိုက်ခဲ့ရ၏။ ပုလိပ်ရုံးကြီးရောက်တော့ သူတို့လေးယောက် စလုံး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရသည်။ လှေကားအထက်တွင် တစ်တွဲတည်း တက်ခဲ့ရသော်လည်း အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ တကွတပြားနီ ဖြစ်သွားရသည်။

သူကုန်မှ တရားခွင်အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ပို့လိုက်၏။ တရားခွင်ရုံးခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမှ မရှိသေး။ သူနှင့် အစောင့် ရဲမနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ နံရံကပ်ခုံတန်းရှည်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေရ၏။

သူရောက်ရှိနေသည့် အခန်းမှာ နှစ်ရာဘက် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ရုံးခန်းဖြစ်ကြောင်း အစောင့်ရဲမေ ပြောပြ၍ သိရသည်။

သူရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကိုမြင့်မောင်နှင့် အောင်သူတို့နှစ်ယောက် အတူရောက်လာသည်။ မရှေးမနှောင်း ရောက်လာသူက ကိုစိုးသိန်း။

အောင်သူတို့ရော ကိုစိုးသိန်းမှာပါ စားသောက်စရာများ ပါလာသည်။ ဖခင်ကြီးအကြောင်း မိခင်ကြီးအကြောင်း ညီမတွေအကြောင်းနှင့် အိမ်အခြေအနေကို ကိုစိုးသိန်းအား မေးကြည့်ရသည်။

အထူးပြု၍ မေးရသည်မှာ ညီမအတွေးဆုံး ထွေးထွေးအကြောင်း။

မသန်စွမ်းသူ အတွေးဆုံးညီမငယ်ကို သူက အချစ်ဆုံး ထွေးထွေးကလည်း သူ့ကို အချစ်ဆုံး။

အရာရာကို စွန့်လွှတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်၍ မျက်စိပိတ်ပြီး ငွတ်နှစ်လိုက်ရသည်မှာ သူ့အလွန်ချစ်ရသူ၊ သံယောဇဉ်တွယ်ပိုးလွန်းရသူ ထွေးထွေးအတွက် ကြောင့်ပင်။

ကိုစိုးသိန်းက အားလုံးအဆင်ပြေသည့်အကြောင်း အကောင်းတွေချည်း ပြောသွားသည်။

ဟုတ်သည်။ မဟုတ်သည် အပထား။ နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသော ကောင်းသတင်းများကြောင့် တဒဂီပဟန် စိတ်သက်သာမှုတော့ ဖြစ်ရသည်။

အောင်သူက စာမေးပွဲပြီးရင် အိမ်မပြန်ဘဲ ရန်ကုန်မှာပင် နေထိုင်ပြီး သူ့ကိစ္စအတွက် အစစအရာရာ လုပ်ပေးမည့်အကြောင်း အိမ်ကိုလည်း စာရေးထားပြီးသည့်အကြောင်း ပြော၍ အားပေးသည်။

သူက သူ့ကိစ္စအတွက် ဒီလောက် အထိလုပ်ပေးဖို့ လိုအပ်လိမ့်မည်မဟုတ်သောကြောင့် အိမ်ကိုပြန်ဖို့ပြောရသည်။

ကိုမြင့်မောင်က ထောင်ထဲမှာ နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေမပြေနှင့် အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင် အောင်သူမှတစ်ဆင့် ပြောဖို့နှင့် ထောင်ဝင်စာ တွေဖို့ကိုလည်း အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးမည့်အကြောင်း ပြောသည်။

ကိုမြင့်မောင်ကို ကျေးဇူးတင်

စကားဖြင့် တုံ့ပြန်၍ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့်မို့ လိုအပ်တာရှိမှ အကြောင်းကြားပါရစေဟု တောင်းပန်ရသည်။

သူတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ရှေ့နေကြီး ဦးထွန်းအောင် သူ၏စာရေးနှင့်အတူ ရောက်လာသည်။

ရဲစခန်းထွက်ဆိုချက်နှင့် ဖြောင့်ချက်ကို လေ့လာပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မူဖြစ်ကြောင်းက အရေးမပါသော်လည်း တစ်ဖက်က နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး မီးကုန်ယမ်းကုန် အစွမ်းကုန်လိုက်မည့် အခြေအနေရှိနေကြောင်း၊ ဦးမျိုးလွင်မှာ ခုထိ ဆေးရုံမှာပင် ရှိနေကြောင်း၊ ဆေးရုံက ဆင်းမည်ဆိုလျှင် ဆင်းနိုင်သော်လည်း ပုံကြီးချဲ့နေကြောင်းများကို ပြောပြ၏။

“မူစရာတော့ မရှိပါဘူး။ အန်ကယ်က အခြေအနေ သိထားဖို့ ပြောပြတာပါ။ အန်ကယ်ကတော့ ဥပဒေလမ်းကြောင်းကိုပဲ အလေးအနက်ထားပြီး အစွမ်းကုန်လိုက်ပေးမယ်။ စိတ်အေးအေးသာထား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်။ ထားအန်ကယ်ကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အန်ကယ်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ထားလိုက်နာပါမယ်။”

“ဒီနေ့တော့ ဘာမှ စစ်ဆေးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပါဝါလွှဲစာတင်ပြီး ရက်ချိန်းတောင်းရုံပဲ”

ခင်ထားနွယ်က ဒေါ်တင်လေးကြူပြောလိုက်သည့် ကိစ္စကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချင့်ချိန်ပြီးမှ တောင်းပန်စကားပလ္လင်ခံ၍ ပြောလိုက်ရသည်။

“အန်ကယ် သိပါတယ်။ အာမခံကိစ္စက သိပ်လာလို့ မဖြစ်ဘူး။ အထူး

တန်း ကိစ္စအတွက်တော့ အန်ကယ် အစီအစဉ်လုပ်ထားပြီးသားပါ။

မသိလို့ပြောမိသည်ကို ခွင့်လွှတ်ရန် ထပ်ဆင့်တောင်းပန်စကားပြော၍ ကိုမြင့်မောင်တို့နှစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရသည်။

ဦးထွန်းအောင်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအား နောက်တစ်နေ့ ၃ နာရီ သူ၏ ရုံးခန်းသို့လာရန် ချိန်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ရုံးလှည့်က မကြာမီ တရားသူကြီး ထွက်လာတော့မည် ဖြစ်၍ အဆင်သင့်နေရာယူနေထိုင်ရန် သတိလာပေးသွား၏။

ခုံတန်းရှည်တွင် ထိုင်နေရာမှ တရားခံများ ထိုင်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာသို့ ရွှေ့လိုက်ရသည်။

မကြာခင်မှာပင် ရှေ့နေကြီးတစ်ဦးနှင့် နောက်ပါ တပည့်နှစ်ယောက်တို့ ဝင်လာကြသည်။

ရှေ့နေကြီးနှစ်ယောက်မှာ အတော်လေးရင်းနှီးဟန်ရှိသည်ဟု တွက်ဆရ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရယ်လားမောလား ပြောဆိုနေကြသည်။

တရားခွင်မှာ ဥပဒေရေးရာကို မညာမတာ စီးချင်းထိုးရမည်ဖြစ်သော်လည်း ပြင်ပဆက်ဆံရေးမှာမူ လုပ်ငန်းသဘောနှင့် မသက်ဆိုင်။

ရှေ့ပတ်စာရေးကြီး ထွက်လာပြီး တရားသူကြီးဟု အသံပြုလိုက်ရာ အခန်းတွင်း ရှိနေကြသူများအားလုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရ၏။

ရှေ့နေကြီးများက စာရွက်စာတမ်းများ တင်ပြရာ တရားသူကြီးက တင်

ပြလာသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ဖတ်မျှကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ တရားသူကြီးက တရားခွင် ခိုင်ယာရီကိုဖွင့်ပြီး ရက်ချိန်းသတ်မှတ်ပေးသည်။

ရှေ့နေကြီးများနှင့်အတူ ပါလာသည့် စာရေးများက သူတို့ခိုင်ယာရီများကို ဖွင့်၍ သူတို့၏ ရှေ့နေကြီးများအား ပြကြသည်။

ရှေ့နေကြီးများက အရေးကြီးသော အမှုကြီးများနှင့် ရက်ချိန်းတိုက်ဆိုင်မှု ရှိမရှိ ကြည့်ရှုပြီး နှစ်ယောက်စလုံးက ပြိုင်တူလိုပင် ခေါင်းညိတ်၍ တရားသူကြီးကို အရိုအသေပြုလိုက်ကြ၏။

ထိုနေ့အဖို့ တရားခွင်ကိစ္စ ပြီးသွားပြီး တရားခွင် အခန်းထဲတွင် ဆက်လက်နေခွင့် မရှိတော့။ အောက်ဆုံးထပ်ရှိ ယာယီအချုပ်ခန်းသို့ ပြန်ဆင်းရတော့မည်။

ကိုစီးသိန်းနှင့် ပြောစရာဆိုစရာ ရှိသည်များကို တက်သုတ်ရိုက်ပြောပြီး ကိုမြင့်မောင်နှင့် အောင်သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ရင်းမှ အောင်သူကို အိမ်ပြန်ဖို့ ပြောလိုက်ရ၏။

အစောင့်ရဲမေနှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ရ၏။ ထောင်သို့ အပြန်တွင်မူ အလာတုန်းကထက် နေရာထိုင်ခင်း ပိုကျပ်သွားသည်။

အလာတုန်းက လေးယောက်၊ အပြန်မှာ ရှစ်ယောက်၊ ချုပ်သစ် လေးယောက် ပါလာသည်။

ဘာအမှုတွေမှန်း မသိ၊ မဝပ်စုလိုသဖြင့် မေးလည်းမကြည့်မိ၊ မညှိုးလုံး

သုံးယောက်မှာ ပွစိပွစိလုပ်နေကြသည်။

သူတို့ကို ထိန်းသည့် အထိန်းတော် မလာသည်ကို မကျေနပ် ရေရွတ်တိုင်းထွာနေသလို စီရင်ချက် ချလိုက်သည့် တရားသူကြီးကိုလည်း ကာလနာတိုက်ပါစေ၊ ဘာစေ ညာစေ များပြော၍ ကျိန်ဆဲနေသည်။

သူတို့ပြောစကားအရ သိရသည်မှာ တစ်ယောက်က ထောင်ဒဏ် နှစ်လ၊ နှစ်ယောက်က ထောင်ဒဏ် သုံးလစီ။

သူတို့သုံးယောက်ထဲမှ ဝါရင့်ဟန်ရှိသူ တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ပြောမနေကြနဲ့ဟေ့။ သုံးလဆို သုံးလစာ နားရတာပဲပေါ့။ ထောင်ကထွက်ရင် နားရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အလုပ်တောင် ပိုလုပ်ရဦးမှာ။”

သူတို့ဟာနှင့် သူတို့တော့ ဟုတ်နေကြသည်။

ထောင်အပြန် ရှစ်ယောက်အနက် ခုနှစ်ယောက်မှာ ဘာပစ္စည်းမဲ့မပါ၊ လက်ဗလာချည်း။ သူတစ်ယောက်မှာသာ စက္ကူအိတ်သုံးအိတ် ပါလာသည်။ ပလိန်းကိတ်တစ်လုံး၊ ဘီစကစ်နှစ်ထုပ်နှင့် သကြားလုံးတစ်ထုပ်။

အောင်သူတို့ ယူလာသည့် စားစရာများမှ ထို့ထက် များသည်။

ထောင်ထဲသို့ အဝင်ယူရမည်၊ မယူရမည်ကို မသိသောကြောင့် တော်တော်များများ ပြန်ပေးလိုက်ရသည်။

ခေါက်ဆွဲကြော်ကိုတော့ အောက်ထပ်အချုပ်ခန်းမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် စားလိုက်ရသည်။

ထောင်သို့ ပြန်ရောက်သော်လည်း အဆောင်သို့ မှု ချက်ချင်းမသွားရ။ အထွက်တုန်းကလိုပင် ထောင်မှူးကြီး ရုံးခန်းရှေ့မှာ ထိုင်နေရသည်။

ချုပ်သစ်များပါလာသည်ကို စစ်ဆေးပြီးသည်အထိ သိုင်စောင့်နေရသောကြောင့် ရုံးထွက်တွင် ရုံးထွက်တွင် ထိုင်စောင့်ရသည့်အချိန်ထက် ပိုကြာသည်။

သူ့မှာပါလာသော မုန့်များကိုလည်း စစ်ဆေးသည်။ ပြန်ပေးတော့အတွက်အတိုင်းပင်။

အဆောင်ပြန်ရောက်၍ ဖွင့်ကြည့်တော့မှ ဘီစကစ်တစ်ထုပ်နှင့် သကြားလုံးအိတ်တစ်ဝက် လျော့နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဘူးကြီးမှာ ပစ္စည်းရှာ၊ လူရှာကိစ္စကို ထောင်ကျတွေ့ကာ တာဝန်ယူလုပ်ရသည်။

အဲသည်တော့လည်း သူတို့ခြေသူတို့လက်ပေါ်။

ထောင်မှူးလေးတို့ ဘာတို့က အငင်အထွက်နှင့် အရေးကြီးသည့် စာရွက်စာတမ်းများကိုသာ အဓိကထား၍ စစ်ဆေးကြရာ ထောင်ကျတွေ့ကာ လစ်ရင်လစ်သလို နှိုက်ကြ ယူကြသည်။

တိုင်ရင် တောရင် နောက်ပိုင်း ပြဿနာတက်လာမည်မို့ သိသည်ကို မသိယောင် ပြုရသည်။

ဒေါ်တင်လေးကြူတို့က ရုံးထွက်ကိစ္စ မေးကြသည်။

ရှေ့နေကြီးပြောပြသည်များနှင့် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ရသည်များကို ပြန်ပြောရ၏။

ရှေ့နေကြီးက အာမခံကိစ္စမလော

ဖို့ ပြောသည်ကို ထောက်ချင့်ရင် အမှုစစ်ဆေးစဉ်ကာလ ထောင်ထဲတွင် အချိန်အတော်ကြာနေရမည်ဟု တွက်ဆရသည်။

သူတို့ဘက်က နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အစွမ်းကုန် စီးကုန်ယမ်းကုန် လိုက်လိမ့်မည်ဟု ရှေ့နေကြီးပြောသည့်အတိုင်း လိုက်မှာသေချာသည်။

အာမခံရဖို့ထက် အထူးတန်းရရင်ပင် ကံကောင်းသည်ဟု တွက်ရမည့် အခြေအနေ၊ တောင့်တမော့လင့်ခြင်း အတွက် ရင်မောရသည်ထက် ဖြစ်လာသည့် အခြေအနေကို ဖြစ်လာသလို ရင်ဆိုင်ခြင်းက ရင်မောသက်သာလိမ့်မည်ပါ။

...

(တစ်ဆယ့်ခြောက်)

ဖခင်ကြီးပြောပြသော စကားများကို အပြည့်အစုံ ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ရင်ထဲတွက် စိုနှင့်သွားရသလို ထိန်းထားသည့် မျက်ရည်များလည်း လျှံထွက်သွားသည်။

စီးပွားရေး ခြေလှမ်းကျရပါမလားလို့ ဖခင်ကြီးအပေါ် ပြောစရာအကြောင်း စိုးစဉ်းမျှမရှိ။

မိသားစုအတွက် အယူးသဖြင့် သားသမီးများနှောင်ရေးအတွက် ရှာဖွေစုဆောင်းဖို့ ကြိုးစားခြင်းဖြစ်၏။

လောဘဇော တိုက်လွန်သည်ဟု ပြစ်တင်စကားဆိုသူ ရှိကောင်းရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း သားသမီးများအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်ပိုးမှု လွန်ကဲမိသူ မိဘတိုင်းမှာ သားသမီးများအတွက်

လောဘဇော ရှိစမြဲသာပင်။

လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးရသည်အထိ အပျော်အပါး၊ လောင်းကစား၊ သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်း အလျင်းကင်းသည်။ ရုပ်ထွေးပွေလိမ်မှု ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့။

သမ္မာအာဇီဝလုပ်ငန်းဖြင့် လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ်မှာသာ အစဉ်တစိုက် လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။

လှေလှော်ရင်း တက်အချိုးခံလိုက်ရခြင်းမှာ - ဝိသမလောဘသမားများတို့နှင့် တွဲစပ်မိသောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

ဖခင်ကြီးမှာ စိတ်ဓာတ်လည်းကျနေသည်။ ခံပြင်းနာကြည်းမှုကြောင့် သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။

သည်အသက်အရွယ်ကြီး ရောက်ခါမှ မျက်နှာအောက်ချပြီး ပြောဆိုရမည်ကို ပြောချင်ဟန်မရှိ။ ဒါကို အကဲခတ်မိသည်။

ဒီအတိုင်းနေသွားလို့လည်း မဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေ။

မလွဲမသွေ ပခုံးပြောင်းတာဝန်ယူရတော့မည်မို့ ဦးမျိုးလွင်တို့နှင့် တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူမ၏ အစီအစဉ်ကို ဖခင်ကြီးအား ပြောပြရာ ဖခင်ကြီးက သဘောမတူ။ ဖြေရှင်းစရာရှိတာကို သူသာ ဖြေရှင်းမည်ဟု အကြောက်အကန် ပြောနေသဖြင့် ဖခင်ကြီးလက်ခံလာအောင် အတော်ကြီး ပြောယူရသည်။

ရန်ကုန်တွင် ဆေးကျောင်းတက်နေသည့် အောင်သူကိုပါ အဖော်ခေါ်ပြီး သွားမည့်အကြောင်းပြောတော့မှ ဖခင်ကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဦးမျိုးလွင်နှင့် သွားတွေ့သည့်အခါ တွင်မူ အောင်သူကို မခေါ်။ မခေါ်သည့် အကြောင်းမှာ ကျောင်းတက်နေသည့် အောင်သူကို အနှောင့်အယှက်မပေး လိုသည်ကတစ်ကြောင်း။ ဦးမျိုးလွင်တို့ နှင့် တွေ့ရာတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုနိုင်မှုရှိစေရန်တစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် မခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဖခင်ကြီးရေးပေးလိုက်သော စာ ပါလာသည်။

တည်းခိုဖို့ကလည်း ကျောင်းနေ ဖက်သူငယ်ချင်း သိတာတို့အိမ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တည်းလိုရသည်။ သိတာနှင့်သာမက မိသားစုနှင့်ပါ ရင်း နီးမှုရှိသည်။

ကျောင်းတန်းက အချစ်ဆုံး လွဲ ဖော် သူငယ်ချင်း။ သိတာတို့ ညီမနှစ် ယောက် သူတို့မြို့ကို အလည်လိုက်ပြီး အိမ်မှာ ဆယ်ရက်လောက်နေထိုင်သွား သည်အထိ တရင်းတနှီးရှိကြသည်။

သူတို့က ၂၇ လမ်းမှာနေသည်။ ဦးမျိုးလွင်နှင့် သွားတွေ့ရသည်။ (ယခု ရွှေဘိုသာလမ်း)။ အနီးကလေးမို့ သွား ရေးလာရေးလည်း လွယ်သည်။

သိတာတို့ကိုတော့ ဖခင်ကြီး အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဖခင်ကြီးမလာနိုင် လို့ လာရသည်အကြောင်း ပြောပြ ဘာသည်။

ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဦးမျိုးလွင်နှင့် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာ သွား ဆွဲခဲ့သည်။

စိုးရွှေနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ရ သော်လည်း မတွေ့လျှင် မပြီးပြတ်သည့် ဘုံဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းလိုက်

ရသည်။ ပြဿနာက ကိုယ်အပါအဝင် မိသားစုပြဿနာ။ ဦးမျိုးလွင်၏ ကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းသို့ ရောက်သွားသည့်အချိန်မှာ ၁၀ နာရီ ၁၅ မိနစ်သာသာ။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်း ဖွင့်ထားပြီးဖြစ် သော်လည်း ဦးမျိုးလွင် ရောက်မလာ သေး။ စာရေးမ ဖြစ်ဟန်ရှိသူ မိန်း ကလေးဟောင်းယောက်နှင့် အသက်လေး ဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည့် ယောက်ျား ကြီးတစ်ယောက်တို့ ရှိနေကြသည်။

ယောက်ျားကြီးက ရုံးခန်းအဝင် အပေါက်ဝမှာ ခွေးခြေတစ်လုံးနှင့် ထိုင် နေသည်။ စာရေးမ ဖြစ်ဟန်ရှိသူ မိန်း ကလေးမှာ လက်နိပ်စက်ထားသည့် စားပွဲလှူလာထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။

အဝတွင်ထိုင်နေသူအား ဦးမျိုး လွင်နှင့် တွေ့ဖို့လာသည့်အကြောင်း ပြော၍ ဦးမျိုးလွင် ရှိ၊ မရှိ မေးလိုက် ရသည်။

ဦးမျိုးလွင် ရောက်မလာသေး ကြောင်းနှင့် စောင့်လိုက် စောင့်ဖို့ ထိုင် ရန်နေရာကို ညွှန်ပြသဖြင့် နံရံကပ်ချ ထားသော ရိုးရိုးကုလားထိုင်တစ်လုံး တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးလေးထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်နှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်၍ ကုလားထိုင် နှစ်လုံးခြားသည်။

အမျိုးသမီးလေးက ဝင်လာစဉ်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် စာအုပ် တစ်အုပ်နှင့် သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ် နေသည်။

ဆင်ယင်ထုံးစံနှင့် မျက်နှာပြင် အလှ ခြယ်သထားပုံမှာ ကဲကဲလွန်လွန်

ခေတ်ဆန်သည်။ လုပ်ငန်းခွင် အနေအထားနှင့် မလိုက်ဖက်အောင်သို့ ရှိသည်။ ဖော် ရွေ့လိုက်လျော့တတ်သည့် ဟန်ပန် မပေါ်။

၁၅ မိနစ် ကျော်သွားပြီး အချိန် အတိုင်းအတာ တိုသော်လည်း ငူငူ ငေါင်ငေါင်ကြီး ထိုင်နေရသမို့ အချိန် အတော်ကြာသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက် ထိုင်စောင့်ပြီးနောက် -

“ညီမရေး . . . အနှောင့်အယှက် ပေးတယ်လို့ မထင်နဲ့နော်”

ဟု စကားပလ္လင်ခံပြီး ဦးမျိုးလွင် ရောက်လာမည်အချိန်ကို မေးလိုက်ရ သည်။ သူ့ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ စာရွက်များကို ကြည့်နေရင်းမှ “အစ်ကို ကြီးက လာချင်တဲ့အချိန် လာတာပဲ” ဟု တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ဖြေလိုက် သည်။

သူ၏ ဟန်ပန်မှာ ဘာဝင်မကျ စရာရှိသော်လည်း ပြန်ဖြေဖော်ရသည် ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရတော့မလိုလို့။

သူမ၏ အရိုးခံ ဝတ်စားဆင်ယင် မှုနှင့် အပိုမစွက်သော ဖြီးလိမ်းခြယ်သ မှုကြောင့် အထင်သေးစရာ ပုံရိပ်ထင် နေသည်လား မပြောတတ်။

အမျိုးသမီး၏ ဆက်ဆံပုံမှာ တု ဖက်မယှဉ်သာသို့နယ် ရှိချေသည်။

နောက်ထပ် စကားလမ်းကြောင်း ရန် အကြောင်းမရှိတော့။ နာရီဝက် လောက်စောင့်ပြီး မရောက်လာခဲ့သော် ပြန်ရဲသာ။

ဆက်စောင့်နေ၍ ဆယ်မိနစ်ခန့်

www.burmeseclassic.com

အရှိထောက်တွင် လင်းမဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေသည့် အမျိုးသားကြီးက မမလေး ဆရာလာပြီဟု ပြောပြီး ကမန်းကတန်း ထသွားသည်။

မမလေးဆိုသည်မှာ စာရေးမလေးကို ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နာမည်လား။ ရှိသေးသမျှနှင့် ခေါ်သည်လားဆိုသည်ကိုတော့ မဝေခွဲတတ်။

နာမည်သာ မဟုတ်ရင်တော့ ရိုးရိုးစာရေးမ ဖြစ်အံ့မထင်။ အထူးပြုဆက်ဆံရသူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ဖွယ် ရှိသည်။ မည်သို့ရှိရှိ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သဖြင့် အတွေးစဉ်စရာ မလို။

ဦးမျိုးလွင်ကို မမြင်ဖူးပေမယ့် ခုံခဲညားညား ရှေ့မှဝင်လာသူကို ဦးမျိုးလွင်လှုပ် ပုတ်ယူလိုက်ရသည်။

အကြိုဆိုသွားသူက သားရေအိတ်ကြီးနှင့် ဖိုင်တွဲများကိုလျက် ပါလာသည်။

ပန်းမှန်အထူစား ကာရံထားသည့် ဆင်နားရွက်တပ် တံခါးလေးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် အပေါက်စောင့် အမျိုးသားကြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ နာမည် ဘယ်သူဘယ်ဝါနှင့် ကိစ္စကို မေးလာသည်။

နာမည်နှင့် တစ်ပါတည်း ဦးကျော်သာ၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရ၏။ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဝင်နိုင်ကြောင်း ပြော၍ ဆင်နားရွက်တံခါးကိုတစ်ဖက်လှုပ်ပေးသည်။

“ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ”

ဟန်ဝင့်ထားသည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ထိုင်ရန်နေရာကို ညွှန်ပြသည်။

“ကျွန်မ ဦးကျော်သာရဲ့သမီးခင်ထားနွယ်ပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ညွှန်ပြသည့် ကုလားထိုင်တွင် ဣန္ဒြေရရ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ဖခင်ကြီးပေးလိုက်သည့် စာအိတ်ကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တရံတသေ ပေးလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်ရှိ ကတ်ကြေးလေးဖြင့် စာအိတ်ထိပ်ဘက်ကို ညှပ်ဖွင့်ပြီး နှစ်မျက်နှာခန့်ရှိ ဖခင်ကြီးပေးလိုက်သည့် စာကို ဖတ်နေရင်းမှ သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လျှပ်တစ်ပြက်အကြည့် ဖြစ်သော်လည်း သူ၏အကြည့်မှာ စူးရှလွန်းသည်။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းအကြည့်ရိပ် ထင်သည်။

“ဪ...မခင်ထားနွယ်က ဘွဲ့တောင်ရပြီးမှကိုး...။ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ သမီးရှိမှန်း သိပေမယ့် ခုနဲ့ မြင်ဖူးရတော့တယ်။ ဦးကျော်သာရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက် ကျွန်တော် အများကြီးအကူအညီပေးခဲ့ပါတယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှု ဖြစ်ရတဲ့အတွက်လည်း တော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ ခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစေလိုပါတယ်။ တတ်နိုင်သမျှလည်း အဆင်ပြေအောင် အကူအညီပေးပါမယ်။ မခင်ထားနွယ်။ ပြောချင်တာကို ပြောပါ”

လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ လာချပေးသွားသည်။

သူမက စက်ကိုရောင်းပြီး ခု ငွေအားလုံးကို ပေးဆပ်မည့်အကြောင်း၊ အိမ်ကိုတော့ ရောင်းလို့မဖြစ်နိုင်သည့်အကြောင်း၊ ကျန်ငွေကို အတိုးမဲ့ထားပေးဖို့အကြောင်း၊ ကျန်ငွေအတွက် သူမက တာဝန်ယူပြီး အလီလီပေးဆပ်သွားမည့်အကြောင်း၊ ကျန်ငွေအတွက် သူမနှင့် စာချုပ်အသစ်ချုပ်ပြီး ဆက်လုပ်သွားစေလိုကြောင်းနှင့် ဖခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေး၊ အတွေးဆုံး ညီမငယ်၏ အခြေအနေ၊ သူတို့မိသားစု၏ အနေအထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်၏။ ဦးမျိုးလွင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။

မခင်ထားနွယ် ပြောပြီးမှ မေးစရာရှိသည်များကို မေးသည်။ မေးခွန်းတွေက တသီတတန်းကြီး။

သူမေးသည့် မေးခွန်းများကို ဖြေရသည်မှာ လွယ်သည်များပါသလို မလွယ်သည်များလည်း ပါသည်။ ဖခင်ကြီးနှင့် ချုပ်ဆိုထားသည့် စာချုပ်အကြောင်း ပြောပြသည်ကိုလည်း နားထောင်ရသည်။

နားရှုပ်ထွေးစရာတွေ အများကြီးပါသလို ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရ၏။

လွယ်မယောင်နှင့် ခက်စရာတွေ၊ တိမ်မယောင်နှင့် နက်စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ပါနေသည်။

ပြောဆိုနေရင်းမှ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ...မခင်ထားနွယ်။ လက်ဖက်ရည်တောင် အေးကုန်ပြီထင်တယ်။

www.burmeseclassic.com

သောက်လိုက်ပါဦး။ ပူပူသောက်တတ်ရင် ထပ်မှာလိုက်ပါမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရပါတယ်”

“ကျွန်တော်က သွားစရာလေးရှိနေပါတယ်။ နောက်ပြီး ခုကိစ္စက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသဘောနဲ့လည်း မပြီးနိုင်တာမို့ သန့်ဘက်ခါ ၁၂ နာရီလောက် ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့။ အတတ်နိုင်ဆုံး အဆစ်ပြေအောင်တော့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“မခင်ထားနွယ် ဘယ်မှာတည်း ပါသလဲ”

“ကျွန်မ ၂၇ လမ်းမှာ တည်းပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သွားရင်း ကျွန်တော်ဝင်ပို့ပေးခဲ့ပါမယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်။ နီးနီးလေးပါ။ ကျွန်မ ဝင်စရာလည်း ရှိလို့ပါ”

ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာသော အဖြေမပေါ်၊ ထိုမျှနှင့်ပင် ပြီးသွားသည်။

စဉ်းစားစရာတွေ၊ အတွေးကျယ်စရာတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ပိုက်ထွေးပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။

စာချုပ်ပါ အချက်အလက်များကိစ္စ၊ အချိန်အကန့်အသတ်ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မပြီးပါဘူးဆိုသော ကိစ္စ၊ အတိုးအရင်း တစ်ပေါင်းတည်းအပေါ် ထပ်ဆောင်းငွေပေးရမည်ကိစ္စ၊

ဒါတွေက အတော်လေးဦးနှောက်

ခြောက်စရာတွေ ဖြစ်နေသည်။

ဖခင်ကြီးပြောပြစဉ်က မပါသည့် အကြောင်းအချက်များလည်း မရှင်းမလင်း ပါလာသည်။

အလားအလာကောင်းထက် မကောင်းသော အလားအလာတွေ ပို၍ ထင်းပပေါ်ထွက်လာသည်ကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျစရာသို့နယ်။ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာမည့် အနေအထား။

ဦးမျိုးလွင်ပြောပြသည့် အကြောင်းအချက်များကို ဖခင်ကြီးအား ပြန်ပြောမေးမြန်းပြီးမှ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ရရင် ကောင်းမလား။

နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ပြီး အဖြေတစ်ခုခုရပြီးမှ ဖခင်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်ရရင် ကောင်းမလား။

သို့လော သို့လော မဝေခွဲနိုင်စရာ ဖြစ်ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သန့်ဘက်ခါ ထပ်တွေ့ပြီးမှပဲ ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ၏။

...

ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ထိုး၊ ကြောင်ရုပ်က ဆေးထက်လေး ဆိုသလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်တည်လာမည်ကိုမူ လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့။

ထင်မှတ်စရာအကြောင်းလည်း မရှိသမို့ ဦးမျိုးလွင်အား ကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံ၍ သူတို့မိသားစု အနေအထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြခဲ့သည်။

ကျားငစဉ်းလဲရှေ့သို့ ယုန်သူငယ် ဝပ်ဆင်းလိုက်မိသည်သို့ ကျားငစဉ်းလဲ

က နှုတ်ခမ်းမွေးသပ်ပြီး အပြီးတယမ်းယမ်း ဖြစ်သွားသည်ကိုမူ မသိလိုက်။ ဦးမျိုးလွင်က သူမကို အရမ်းကြီးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မပြင်မဆင်ဘဲ တောင် သည်လောက်လှနေရင်...

ပုဂံသတို့၏ မျက်စိသည် ကုက္ကုဗ္ဗသတို့၏ အလှအပကို နှိုက်နှိုက်နဲ့နဲ့ မြင်တတ်စွမ်းလှ၏။ သို့အမြင်ရှင်သန်ကြသည်မှာ မွေးကတည်းကပင်။

လျှပ်တစ်ပြက်မြင်ရုံနှင့် နှလုံးသားပုံရိပ်တွင် စွဲစွဲထင်ထင် ရှိကြ၏။

ဦးမျိုးလွင်၏ နှလုံးသားပုံရိပ်မှာ စွဲစွဲထင်ထင်ရှိသွား၏။

လောလောဆယ် သူ၏အနေအထားမှာ အိမ်ထောင်ရေးခံတွင်းပျက်ဝေဒနာ ခံစားနေရ၏။ သွေးသားဆန္ဒ ဖြည့်စွမ်းရေးအတွက်မူ သူလိုလူမျိုးမှာ အခက်အခဲဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှ မရှိ။

အတည်တကျအိမ်ထောင်ရေးတည်ဆောက်မှုတွင်မူ အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းများကြောင့် မူလအိမ်ထောင်နှင့် လက်တွဲဖြတ်ပြီး တစ်ကိုယ်တော် တစ်ခုလပ်အဖြစ် စခန်းသွားနေရသည်။

မူလအိမ်ထောင်ရှင်က အိမ်ထောင်သစ် ထူသွားပြီး သူကလည်း ထူမည်ဆဲဆဲ အရှိန်ယူနေဆဲ။ သည်လို အခြေအနေမှာ မခင်ထားနွယ်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

မခင်ထားနွယ်က မညှိပေမယ့် သူက ညှိသွားသည်။ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသည့်ဆန္ဒ ယိမ်းထိုးသွားသည်။ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့် မထွေပိုက်ရစေကာ

မူ အကျပ်ကိုင်လျှင် ပိုင်ဆိုင်နိုင်မည်
အနေအထားရှိနေသည်။

ကျားစဉ်းလဲက နှုတ်ခမ်းမွေး
သပ်သည်ကို ယုန်သူငယ်က ဘယ်သိ
နိုင်လိမ့်မှာပါ။

...

ချိန်းထားသည့် အချိန်အတိုင်း
ရောက်သွားရာ ဦးမျိုးလွင်ကို အဆင်
သင့်ပင် တွေ့ရသည်။

ထိုင်မိသည်နှင့် လိမ္မော်ရည်
ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်နှင့် မုန့်ပန်းကန် လာချ
ပေးသည်။

သည်တစ်ခါ စားသောက်စရာ
များလာချပေးသူမှာ ဟန်တစ်ခွဲသား
စာရေးမလေး ဖြစ်၏။

တရုတ်သေ ပုံစံဖြင့် လာချပေးရုံ
မက “အအေးမပေါင် သုံးဆောင်လိုက်
ပါ မမ”ဟု အပြုံးမျက်နှာလေးနှင့်ပြော
ပြီး ယိုယိုလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“သောက်လိုက်ပါဦး မခင်ထား
နွယ်”

“လာရင်းကိစ္စအတွက် ရင်ထဲမှာ
မတင်မကျဖြစ်နေလို့ နောက်ပြီးမှပဲ
သောက်ပါရစေ”

သူက လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် လိုရင်း
ကိစ္စကို ပြောလိုက်၏။ ဦးမျိုးလွင်က
ရွှေရောင်စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်
တစ်လိပ်ထုတ်ယူပြီး မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း
က သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူက သတိထားလိုက်မိသော်
လည်း မသိကျိုးကျွန်နေလိုက်ရင်းမှ

“ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း အဆင်

ပြေမပြေ”

“ကျွန်တော်ပြောမှာပါ မခင်ထား
နွယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောရမယ့်
အကြောင်းက မခင်ထားနွယ်အတွက်
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာမို့ နားနား
နေနေ ပြောမလို့ အချိန်ယူနေတာပါ။
သောက်လိုက်ပါဦး။ ပြီးတော့မှ အေး
အေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

ကိစ္စ မြန်မြန်ပြတ်ဖို့အတွက်
လိမ္မော်ရည်ထည့်သောက်လိုက်ရသည်။

“ဒီလိုပါ မခင်ထားနွယ်။ ပြောရ
မယ့်အကြောင်းက မခင်ထားနွယ်ပြော
သလို မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းဖြစ်လို့
ကျွန်တော်ပြောရခက်နေတာပါ။ ခုစာ
ချုပ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
လက်မှတ်ထိုးထားတာ မှန်ပေမယ့်
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းက ဆုံး
ဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့
လုပ်ငန်းမှာ အမည်မခံတဲ့ အစုရှယ်ယာ
ဝင်တွေ ရှိနေပါတယ်။ ဦးကျော်သာ
လည်း သိသင့်သလောက် သိပါတယ်။
သူတို့ကပါ သဘောတူမှ လုပ်လို့ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် အစုရှယ်ယာဝင်တွေ
ကို ဒီအကြောင်း တင်ပြပါတယ်။ သူတို့
က ထုံးစံမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ လာတင်ပြရ
ကောင်းလားလို့ ကျွန်တော့်ကိုတောင်
အပြစ်တင်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က
မခင်ထားနွယ်တို့မိသားစုကို ငဲ့ညှာတာ
တစ်ကြောင်း။ မခင်ထားနွယ်ရဲ့စိတ်
ဓာတ်ကို လေးစားမိတာက တစ်
ကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော် အတတ်နိုင်
ဆုံး ကြိုးစားပါတယ်။ ဦးကျော်သာကို
လည်း ပြောပြပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ကိစ္စ ပြတ်သွား
ပြီပေါ့နော်”

အသံကို မနည်းကြီးထိန်းပြီး မေး
လိုက်ရသည်။

“အချိန်အကန့်အသတ်အရဆို
ရင်တော့ ခြောက်လလောက် လိုပါသေး
တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ထပ်ကြိုးစား
ကြည့်ပါဦးမယ်။ မခင်ထားနွယ်တို့လည်း
နည်းလမ်းရှာကြည့်ဦးပေါ့”

ဆက်ပြောရန် အကြောင်းမရှိ
တော့သဖြင့် ပြန်ခွင့်ပြုဖို့ ပြောလိုက်ရ
သည်။

“ဪ...ဒါထက် မခင်ထားနွယ်
ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“ကျွန်မ သန်ဘက်ခါပြန်ပါမယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါလေ။ မခင်ထားနွယ်
ပြန်ရောက်ပြီးရင် ကျွန်တော့်ဆီကို
အကျိုးအကြောင်း စာရေးစေချင်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်နိုင်မယ့်
နည်းလမ်းရှာပြီး ထပ်ကြိုးစားကြည့်ပါဦး
မယ်။ ကျွန်တော်လည်း အလျဉ်းသင့်
သလို မခင်ထားနွယ်ဆီကို စာရေး
ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါထယ်
ဦးမျိုးလွင်။ ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အကျိုး
အကြောင်း စာရေးလိုက်ပါမယ်။ ကျွန်မ
ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဦးမျိုးလွင်က မျှော်လင့်ချက်နှင့်
အတူ ဆက်ရန်ရှိသေးသည့် လမ်း
ကြောင်း ခင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ခင်ထားနွယ်လို မိန်းကလေးကို
တစ်ချီတည်း အပိုင်ကိုင်လို့မရမှန်း သိ
သည်။ သားကောင်အတာကျွမ်းသေး

မုဆိုးသည် သားကောင်သွားရာလမ်း
ကြောင်းကို တုတိုးလိုက်ရိုး ထုံးစံမရှိ။

သားကောင်သွားရာ လမ်းကြောင်း
၏ ဘေးမှ ပန်းဝိုက်လိုက်ပြီး အပိုင်ပစ်
ကွင်းမှ စောင့်၍ပစ်တတ်၏။

သားကောင်၏ လမ်းကြောင်းကို
သိနေပြီဟာ ကိုယ့်ပစ်ကွင်းထဲသို့ ဝင်
လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ရမည်။

...

ဦးမျိုးလွင်နှင့် တွေ့ခဲ့၊ ပြောခဲ့ဆို
ခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို ဖခင်ကြီး
အား ပြန်ပြောရသည်။

ဦးကျော်သာမှာ ရုတ်တရက် ဘာ
မျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငူငူငိုငိုကြီး ဖြစ်
သွားသည်။

ပွင့်ထွက်လာသည့် တက်ခေါက်
သံမှာ အတော်လေး ကျယ်လောင်သွား
သည်။ မခံချည့်မခံသာ ဖြစ်လွန်းသည်
မှ ပွင့်ထွက်လာတတ်သော တက်ခေါက်
သံမျိုး။

“သမီးတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ
ဖေဖေ”

“ဖေဖေ သူ့ဆီကို စာထပ်ရေး
လိုက်မယ်။ ပြန်စာလာတော့မှ ဘာ
ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့ စဉ်း
စားကြတာပေါ့”

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား
သော ဖခင်ကြီးကို စိတ်အနှောင့်
အယှက် ထပ်မဖြစ်စေလို၍ ထပ်ပြော
စရာရှိသည်များကို မပြောတော့ဘဲ နေ
ထိုက်ရစေကာမူ ရင်ထဲမှာတော့ တင်း
ကျပ်လေးပင်နေသည်။

မဝေးသောကာလမှာ အခြေကြီး

ပျက်ရဖို့ သေချာနေပြီ။

အခြေကြီးပျက်ပြီးသည့်နောက်
သည်မြို့မှာ အခြေငယ်နှင့် ပြန်နေဖို့
အတွေးစဉ်မိတိုင်း ပြင်းပြသော ရင်ထဲ
မှ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ထဲထဲဝင်ဝင်
ခံစားရ၏။

ထိုအတွေးစဉ်ကို မျက်ရည်ဖြင့်
သာ အဆုံးသတ်ရစေလို၏။

ချီးမွမ်းခုနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်
ဆိုစေကာမူ တကယ်တမ်းရင်ဆိုင်ဖို့ကျ
တော့ ရင်မဆိုင်ရဲ။

ဖခင်ကြီးနှင့် မိခင်ကြီးတို့ အနေ
အထား ဘယ်သို့ရှိသွားမည်၊ သူတို့
ညီအစ်မ၊ အထူးသဖြင့် မသန်စွမ်းသူ
အတွေးဆုံး ညီမငယ် အနေအထား
ဘယ်သို့ရှိသွားမည်ကို တွေးမိတိုင်း မချီ
တင်ကဲဝေဒနာကို ထွေးဝိုက်ရစေလို၏။

တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ ရွှေ့ပြောင်း
နေထိုင်လို့ ဖြစ်သားမဲ့ဆိုစရာ ရှိပေမယ့်
တကယ်လက်တွေ့မှာမူ မလွယ်။

ဆူးလွှမ်းသော လမ်းကြောင်းချင်း
အတူတူ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်မြေ ဆူးကမူ
အစူးသက်သာကောင်း သက်သာမည်။
သူများရပ်မြေဆူးက အစူးပို၍နက်ထင်
မည်။

ရစ်ထွေးနေသော အတွေးစဉ်များ
မှာ အမယ်ဘုတ်ရဲ့ သူ့ချည်ခင်သို့နယ်၊
တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ပျောက်သော
လမ်းရှာရသူလို စမ်းတဝါးဝါးဖြင့်သာ။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ကျော်မြသန်း

အောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုပါလျှင်...

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ
မိဘမဲ့ကလေးများ၏
သုခရိပ်မြုံ့ဝေဟာ
၀၁-၅၀၁၉၅၅

ဆည်းသာရိပ်
ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ
၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့
လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊
အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ
ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀
၇၀၉၂၇၇
၅၀၁၃၆၃
၇၀၄၇၀၄

ဂေါ်လံမလေး တစ်ပွဲထဲ

မောင်ရွှေစွန်

ကျိပ်ပေးတစ်ပွဲ

(ယခင်လမှအဆက်)

မောင်ရွှေစွန်

မီးဖိုတစ်ဖိုရှေ့တွင် ထိုင်လျက် မီးတောက်၊ မတောက် ငုံ့ကြည့်နေ၏။ မီးတောက် အားကောင်းလာရန် မှုတ်ပေးနေပြန်သည်။

ထိုအချိန် သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက် ပွေ့ချီပြီး အတင်းပစ်လိုက်ခြင်းကို ရုတ်တရက်ခံစားလိုက်ရသည်။ ဥထွေး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အော်ဟစ်လိုက်၏။ ဥထွေး၏ ပါးစပ်သို့ အော်ရာနှင့် လက်ကြီးတစ်ခုက အတင်းဖိပြီး ပိတ်လာသည်။

ဥထွေးကြိုးစားပြီး လှုပ်ရှားကြည့်သည်။ ရတတ်သမျှ အသံထွက်အောင် ဟစ်အော်ကြည့်သည်။ ပီပီသသ အသံမထွက်။ တပုဒ်မှတော့ မသံမကွဲသည့် အသံတို့သာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဥထွေးမမျှော်လင့်မိခဲ့သော အဖြစ်တို့ ကြုံရလေပြီ။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အပြင်တွင် ကြုံရလေပြီ။

အိပ်မက်ထဲကလိုပင် ဦးဘထွန်းသည် ကြမ်းတမ်းရက်စက် ယုတ်မာစွာ ကြံစည်လေပြီ။

ဥထွေးသည် ရှိသမျှအင်အားကို သုံး၍ ရုန်းကန်သည်။ လှုပ်ရှားသည်။ လက်ဖြင့်ခိုက်ပုတ်သည်။ တံတွေးဖြင့် မျက်နှာကို ထွေးသည်။ ခြေထောက်အစုံဖြင့် ကန်ကြောက်သည်။ ဦးဘထွန်းမှာ

ဥထွေးအား အလွယ်တကူနှင့်တော့ အနိုင်ရလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဥထွေး ခေါင်းအုံးအောက်၌ ကျန်ခဲ့သော သူ့စားလေးကို သတိရလာသည်။

ဒေါ်လေးညွန့် ဆွဲကြိုးကလေးမှာလည်း ရုန်းရင်းကန်ရင်း သတ်ပုတ်ရင်းမှ ပြတ်ထွက်သွားရလေပြီ။

မြေခွေးတစ်ကောင်လို အရောင်ထွက်နေသော ဦးဘထွန်း၏ မျက်လုံးကို ဥထွေးကြာကြာမကြည့်ရဲ။

အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်မိသည်။

“ဟင်...ဟင်...ကိုဘထွန်း၊ ရှင်...ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ဘယ်အချိန်က အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်မသိသော ဒေါ်လေးညွန့်ကြောင့် ဦးဘထွန်းမှာ စက်ရပ်တစ်ရပ် စက်ရပ်သွားသည်ကဲ့သို့ ချက်ချင်းရပ်တန့်သွားသည်။

ဥထွေး ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုနေမိသည်။ ဥထွေးမျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားသည်။ ဥထွေးရှက်သည်။ ဥထွေးဘဝ၌ ကောင်းတာကလေးတွေ ဖြစ်ရသည်ဟု အိပ်မက် မကြာခဏ မက်ဖူးသည်။ တစ်ခါမျှ ဖြစ်မလာ။ ဆိုးဝါးသော အိပ်မက်ဆိုးကို မက်သည်။ ယခု ကြုံရသည်။ ဖြစ်လာရသည်။

“ရှင် လူလိုမကျင့်ဘူး ကိုဘထွန်း။ ရှင်ဟာ လူမဟုတ်ဘူး”

ထိုအချိန်ထိတိုင်အောင် ဦးဘထွန်းထံမှ စကားတစ်လုံးမှ ပြန်လည်ပြောလာခြင်း မရှိချေ။

“ရှင်လို လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကို ကျုပ်လင်လို့ပြောရတာ ကျုပ်ရှက်တယ်။ ရှင်သွားချင်ရာသွား၊ နေချင်တဲ့နေရာ သွားနေတော့ ကိုဘထွန်း။ ရှင်အကျင့်အကြံတွေဟာ သိပ်ကို သစ္စာမဲ့လွန်းတယ်။ ရှင်မှာ သားသမီးချင်း စာနာစိတ်မရှိဘူး”

“ဟေ့...မညွန့်...တော်တော့။ မင်းစကားတွေ လွန်လာပြီ”

“ဪ...ကျုပ်စကားတွေ လွန်တယ် ဟုတ်လား။ ဒါတော့ ရှင်နာတတ်တယ်။ ရှင်ကို လူလိုပြောတာကိုပဲ လွန်လှပြီ။ ဒီထက် လွန်လွန်ကျွံကျွံ ပြောရမယ် သိလား။ ရှင် လူမဟုတ်ဘဲ။ ရှင်ဟာ လူမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မညွန့် မင်းစကားတွေလွန်လာပြီလို့ ငါပြောတယ်မဟုတ်လား။ မင်းနဲ့ မဆိုင်ရင် မင်းဘာမှမပြောနဲ့”

“ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ ရှိမလား။ ကျုပ်ကလေးမလေးကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတာရှင်။ ကျုပ်က ပြောရမှာပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ဆိုင်တယ်”

“မင်းမွေးထားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကို မင်းသိသလား။ ဘယ်က ဘယ်လို လေလွင့်လာမှန်းမသိဘဲနဲ့ မင်းမို့လို့ အလုပ်မရှိ မလုပ်ရှာတယ်”

“ဒီမယ် ကိုဘထွန်း၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဘဝပဲပျက်လာလား၊ လေ လွင့်ပဲလာလား၊ အဆင်မပြေမှုကြောင့် ပဲလာလား ကျွန်မအနေနဲ့ ကူညီရမယ် ရှင်း၊ ကျွန်မလည်း မိန်းမသားပဲ၊ မျက်စိ မိုတ်၊ လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်မနေရက်ဘူး။ ဘဝကြောင့် ကစဉ်ကလျား ပြေးလာခဲ့ရ တဲ့ ဒုက္ခသည် မိန်းကလေးတွေရဲ့ဘဝ ကို ရှင်တို့လို ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး လုပ်ချင်တဲ့လူတွေရဲ့လက်ထဲ မရောက် အောင် ကျွန်မမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်။ အကြင်နာတရား ထားတဲ့သူတိုင်းမှာ လည်း တာဝန်ရှိတယ်ရှင်”

“မင်းတော်တော် စကားတတ်လာ ပါလား၊ မညွန့်၊ ငါပြောပြီးပြီပဲ၊ မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးလို့”

“ဆိုင်တယ်ရှင်”

ဒေါ်လေးညွန့်က ဦးဘထွန်းအား ပြန်၍အော်ပြောလိုက်သည်။ ဦးဘထွန်း မှာ ဒေါ်လေးညွန့်အား ရယ်ကျဲကျဲမျက် နှာလေးနှင့် -

“မင်းသမီးအရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းနဲ့ သွေးသားတော်စပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အနေသာကြီးပါ”

“ကိုဘထွန်း...ရှင် ခွေးစကား တယ်ပြောပါလား”

ဒေါ်လေးညွန့်ထံမှ ဤသို့ ကြမ်း ကြမ်းတမ်းတမ်းပြောတတ်သော စကား မျိုးကို ဥထွေး တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့ပါ။

ဥထွေးပင်လျှင် အငိုတိတ်ပြီး နားစွင့် နေသည်။ မိမိ ဤအိမ်တွင် ဆက်နေ သင့်၊ မနေသင့်ကိုလည်း တွေးရပေ တော့မည်။ ဦးဘထွန်းရှိနေလျှင်တော့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ သူ့ဘဝ နှစ် မွန်းသွားနိုင်သည်။

သူထွက်သွားခြင်းမှာ အကောင်း ဆုံးသော အလုပ်တစ်ခုဟု ဥထွေး သဘောပေါက်သည်။ ဦးဘထွန်းမှာ ဒေါ်လေးညွန့်၏ ယောက်ျားဖြစ်သော ကြောင့် ဤအိမ်မှာလည်း သူနှင့်ဆိုင် သေး၏။ ဆိုင်လည်းမဆိုင်၊ ပိုင်လည်း မပိုင်သော ဥထွေးသာလျှင် ဤအိမ် တွင် ဆက်နေရန်အတွက် စဉ်းစားနေ စရာမလို။

“မင်းကလား တစ်သက်လုံး ငါ ကိုပြန်မပြောတဲ့ ကောင်မက ပြန်ပြော တယ်”

ဦးဘထွန်း၏ ကျယ်လောင်သော အသံကြီးကို ကြားရပြီးနောက် “ဖုန်း” ခနဲ တအားလွှဲရှိက်သံ တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖုန်း”

ကြမ်းပြစ်ပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွား သည်။

“ဘထွန်း...နင် ငါ့ကို ဘာမှ နှိပ်စက်မနေနဲ့၊ နင်လုပ်စာ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ ငါ့ရတာမှတ်ဖူး၊ နင် မနေချင် မနေနဲ့၊ နင်လို လူယုတ်မာနဲ့ ငါလည်း မနေချင်ဘူး”

“အေး...မနေချင်ရင် ရပါ တယ်။ ငါနဲ့ မနေရုံနဲ့ ပပြီးသေးဘူး၊ လူပြည် မှာပါ မနေနဲ့ နင် ဘထွန်းအကြောင်း

သိတယ်မှတ်လား။ ငါ လူသတ်ဖို့ ဝန် မလေးဘူး၊ သိလား၊ မိညွန့်”

ဦးဘထွန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်လေးညွန့်၏ ဆံပင်ကို တအား ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ ဒေါ်လေးညွန့်၏ ညည်းညည်းညူညူ အသံများကို ဥထွေးကြားရသည်။ ခေါင်းအုံးအောက် မှ သူ၏ဓားကလေးကို ဆွဲယူ၍ အခန်း ပြင်သို့ ပြေးထွက်လာသည်။

ဒေါ်လေးညွန့်နှင့် ဦးဘထွန်း တစ် ယောက်တစ်ပြန် ရိုက်ပုတ်တွန်းထိုးနေ သည်ကို တွေ့ရ၏။

မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင် ဒေါ်လေးညွန့် အတွက် ဥထွေး မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ဦးဘထွန်းကိုလည်း နာကြည်းလာသည်။

ရုန်းကန်နေသော ဒေါ်လေးညွန့် နှင့် ဦးဘထွန်းတို့အကြားသို့ ပြေးဝင် လာကာ သူ့ဓားဖြင့် တအားပြေး၍ ဦးဘထွန်းကို ထိုးချလိုက်သည်။ သို့ သော် ဦးဘထွန်းကို မိမိရရ မထိုးမိ လိုက်ပါ။ ဒေါ်လေးညွန့်၏ ဆံပင်ကို တအားဆောင့်ဆွဲထားသည့် ဦးဘထွန်း ၏ ညာဘက်လက်မောင်းကိုသာ ထိုးမိ လိုက်သည်။ ဥထွေး၏ ဘဝတစ် လျှောက်လုံး၌ ဤကဲ့သို့သော ရက်ရက် စက်စက် စိတ်ထားဖြင့် လူတစ်ဦး၏ အသက်အား သေစေလိုသော ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် ကျင့်သုံးခဲ့သည်မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိ ခဲ့ပြီ။ သူမ၏ ဓားကလေး၌ လူသွေး ပေစွန်းခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိလေပြီ။

ဦးဘထွန်း၏လက်မှာ ဒေါ်လေး ညွန့်၏ ဆံပင်ကို လွှတ်လိုက်ရ၏။

ဥထွေးသည် ဦးဘထွန်း၏လက်မောင်း
၌ ထိုးစိုက်ဝင်နေသော သူ၏စားကလေး
ကိုကြည့်လျက် ဝေးဝေးနေမိသေး၏။

“သမီး...ပြေး...ပြေး”

ဒေါ်လေးညွန့်သည် ကြောင်နေ
သော ဥထွေးကို ထွက်ပြေးရန် လှမ်း
အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဥထွေး ရုတ်တ
ရက် ဦးဘထွန်းအနီးမှ ပြေးရန် သတိ
ရလာတော့သည်။

တကယ်တော့ ဥထွေးထွက်မပြေး
ရက်ပါ။ ဒေါ်လေးညွန့်တစ်ယောက်
တည်းထားလျက် ထွက်ပြေးရန်အကြောင်း
ကို ဥထွေး မမြဲလုပ်ရက်ပါ။ ဒါကြောင့်
လည်း ထွက်မပြေးဘဲ ရပ်နေဆဲ ဖြစ်
သည်။ ဦးဘထွန်းသည် သူ့လက်မောင်း
တွင် စိုက်ဝင်နေသော စားမြှောင်ကို
သူ၏ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲနှုတ်လိုက်
သည်။ ဦးဘထွန်း၏ လက်မောင်းမှ
သွေးများ ပန်းထွက်လာသည်။

ဦးဘထွန်းသည် စားကိုကိုင်လျက်
ဥထွေးကို ကြည့်နေသည်။

ဦးဘထွန်း၏ အတွင်းစိတ်သန္တာန်
သည် ပို၍ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလာ
သည် ထင်ရသည်။ သူ၏ မျက်နှာကြီး
မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလာ၏။
အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသော ဒေါ်လေး
ညွန့်မှာ ဥထွေး ဘာကြောင့်ထွက်မပြေး
မိလိမ့်ဟု မတွေးတတ်သော်လည်း
ဦးဘထွန်း၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကိုမှ
ဘောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်
သွားပါသည်။

ဦးဘထွန်း လှုပ်ရှားလိုက်သော

အခါ ဦးဘထွန်းနှင့် ဥထွေးအကြားသို့
ဒေါ်လေးညွန့်သည် ပြေးဝင်သွားပြီး ရပ်
လိုက်သည်။

“ရှင်...ရှင် မဟုတ်တာတွေ
ကြံနဲ့နော် ကိုဘထွန်း”

ဒေါ်လေးညွန့်မှာ ဦးဘထွန်းအား
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် ကန့်
ကွက်နေ၏။

ဦးဘထွန်းသည် သူ၏ မျက်လုံး
ကို မှေးစင်းထားလျက်။

“အင်း...မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး
ကို ငါသတ်ပြီးမှ ငါစက်တိုင်တက်မှာ”

ဦးဘထွန်းသည် သူ့လက်မောင်း
မှ တစက်စက်ကျနေသော သွေးများ
ကို လက်ဖြင့် သုတ်ကြည့်နေပြန်သည်။
ဥထွေးသည် ဦးဘထွန်း၏ တိုက်ခိုက်မှု
ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်အတွက်
မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမြဲ ရပ်နေသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အနေနှင့် ဦးဘထွန်း
ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဆိုင်ဆိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ
သည်နေရာ၌ ဒေါ်လေးညွန့်ကိုယ်
၌လည်း ခံယူချက် ခုံးခုံးချထားပြီး
ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင်
ဘယ်နေရာမှ ကောင်းကျိုးမပြုခဲ့သော
ဦးဘထွန်းအား သူ့အနေနှင့် လှလှပပ
ကြီး ဆုံးမချင်နေသည်။ မိန်းမသားဆို
သော အတွေးကို အပိုင်တွေးလျက်
ယောက်ျားတန်ဖိုး အနိုင်ကျင့်မှုမျိုးကို
ဒေါ်လေးညွန့် မလိုလားပါချေ။

ဦးဘထွန်း လှုပ်ရှားလိုက်သော
အခါ ဦးဘထွန်းကို ဝင်လုံးလိုက်သည်။

ဦးဘထွန်းသည် ပြေးဝင်လာ

သော ဒေါ်လေးညွန့်အား စားဖြင့်လှမ်း
ပက်ရင်း တန့်လိုက်၏။

ဒေါ်လေးညွန့်နောက်သို့ မဆုတ်
ပါ။ ဝင်မြဲဝင်လာသည်။ ဥထွေးလည်း
မနေတော့ပါ။ ဦးဘထွန်းလက်ထဲမှ သူ
စားကို အတင်ဆင်လှရန် ကြိုးစားပုံတ်
၏။ ဦးဘထွန်းမှာ ဥထွေး၏ အခြေ
အနေကို ကြည့်ပြီး ဥထွေးဘက်သို့
မျက်နှာမူလိုက်သည်။ တန့် လှမ်းထိုး
လိုက်သည်။

သို့သော် ဦးဘထွန်း စားချက်မှာ
ဥထွေးကို ထိထိမိမိ မထိသွားပါ။ လက်
ဝါးတွင်သာ ရှုပ်၍တိုးမိသွား၏။

“အစ်”ဆိုသော တစ်ချက်မျှ
ညည်းညည်းသည် ဦးဘထွန်းထံမှ ယို
ထွက်လာပါတော့သည်။ ဦးဘထွန်း၏
ဘယ်ဘက်ရင်ညွန့်အောက်မှာဆီတွင်
ဆန်ကြည့်သော သံပိုက်တူချွန် (နုရုာ
ပိုက်)သည် တန်းတန်းကြိုခိုက်ထွက်
ရှိနေသည်ကို တွေ့ရုံသာတော့ သွေး
များလည်း သံပိုက်ထဲမှ ဆန်များ ထွေ
ကျဆင်းနေသလို ဖန်ထွက်ကျဆင်းနေ
၏။ ဆီထဲမှာ ကြာလိုက်သည်။ ဦးဘ
ထွန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုန်းဆန် လဲကျ
ပျော့သွားပါတော့သည်။

“သမီး...ပြေးတော့၊ ပြေးတော့။
ကျွန်တာ ဒေါ်လေးညွန့် ကြည့်ရှင်ဗယ်”

“မပြေးဘူး ဒေါ်လေး မပြေးဘူး။
ဥထွေး ဒေါ်လေးကို ပစ်မထားဘူး”

“မဟုတ်ဘူး သမီးရယ်၊ သမီး
ပြေးပါ။ ဒေါ်လေးညွန့် ရင်ဆိုင်ပါဗယ်”

“ဒေါ်လေးညွန့် ဒုက္ခရောက်မှ
ဥထွေးပြောရမယ်ဆိုတာ ဥထွေး မစဉ်း

စာအုပ်တို့ အလေးညွှန်၊ အလေး
ညွှန်တို့က ဥထွေး ဖြစ်သမျှခံမယ်”
အလေးညွှန်မှာ သူ့ဘက်အကျိုး
အတွင်းခံအိတ်ထဲမှ အစိတ်တန် ငွေ
စက္ကူအထပ်လိုက်ကို ဥထွေးအား ထုတ်
ပေးသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်များ တွေ
၍ ကုသင်းလာပြန်၏။

“အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်တဲ့
အချိန် သမီး အချိန်မရွေး အလေးညွှန်
ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါကွယ်။ ခုတော့ သမီး
လွတ်ရာ ရှောင်နေပါ”

ဥထွေးကိုယ်၌လည်း မျက်ရည်ဥ
များ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာ၏။
ဥထွေးထဲမှ ရှိကသံများ အဆက်မပြတ်
ပေါ်ထွက်လာ၏။

“သွားပါ သမီးရယ်။ သမီးဘဝ
သိပ်နုနယ်ပါသေးတယ်။ နာမည်ပျက်
မခံပါနဲ့။ အမှုအခင်းမှာ မပါပါနဲ့ သမီး
ရယ်။ အလေးညွှန်တော့ ဘဝတစ်ခု
လုံး သူနိပ်စက်ခဲ့တာ ခံခဲ့ပေမယ့် ခုလို
လူမဆန်တဲ့သူကို ဆုံးမလိုက်ရလို့ ကျေ
နပ်ပြီ သမီးရယ်။ ကဲ...သမီး သွား
တော့။ သိပ်မကောင်းဘူး”

ဥထွေးမှာ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် အေ
လေးညွှန်ကို လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့
လိုက်သည်။

အလေးညွှန်ကိုယ်၌ မျက်ရည်
များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသည်။ ဥထွေး
အလေးညွှန်အနီးမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့
သည်။ အပြင်သို့ရောက်သောအခါ ဘာ
ရယ်မသိ ထွက်ပြေးမိသေး၏။ အတော်
ကလေး စိတ်ငြိမ်သွားမှ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်ခဲ့မိသည်။

ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ဘယ်ကို
သွားရမန်း မသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပြန်၏။
ဪ...ဥထွေးဘဝက ခဏ
လေးသာ ငြိမ်သက်ခဲ့ရပါလား။ မှန်တိုင်း
ဆင်သည့်ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံခဲ့ရ
သည်။ “ကဆိုးမ သွားလေရာ မိုးလိုက်
လိုပင် ရွာလေသလား” မသိ။ ဒါတွေ
ကို ဥထွေး ဘာဆိုဘာမှ မတွေးချင်
တော့ပါ။ ခုကွသုကွတွေနဲ့သာ အလိမ်း
ခြယ်ခံရသော သူ့ဘဝ၏ အနေအထား
ကိုလည်း ဥထွေး တွေးမိတိုင်း ရင်နာခဲ့
ရပါတော့သည်။

ခြေဦးတည်ရာ၌ ဥထွေးအတွက်
ဘဝသစ်တစ်ခု ရှိလိမ့်နီးနှင့် ဥထွေး
လျှောက်နေသည်။

ဘာတစ်ခုမှလည်း မျှော်လင့်ချက်
မထားချင်တော့ပါ။ တွေ့လာသမျှကို ကြံ
ကြံခံ လုပ်ရှားနိုင်ရေးသာလျှင် ဥထွေး
အတွက် အဓိက အားအင်ပင်။

ဥထွေးကား ဆက်၍လျှောက်နေ
မြဲပင်။

မိုးအဆုံး မြေအနံ့ ခြေရာတို့
ဖြန့်လေမည်ရယ်လား မဆိုတတ်ပါချေ။

“အလေးညွှန်”

အိမ်ရှေ့မှ လှမ်းခေါ်၍ ဝင်လာ
သော ကောင်းမြတ်ကို အလေးညွှန်
လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

အလေးညွှန် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်
ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူများ အဖွဲ့ဝင်များနှင့်
ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ အလေးညွှန်
သည် အံ့ကို တင်းတင်းစေ့ထားလျက်

တွေတွေကြီး ထိုင်ကြည့်နေသည်။
“အလေးညွှန်ကိုယ်တိုင် ထိုး
လိုက်တာတဲ့”

လူအုပ်အတွင်းမှ ဝေဖန်တီးတိုး
သံတို့ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကောင်းမြတ်
သည် အလေးညွှန်အနီးသို့ တိုးကပ်
ရောက်ရှိသွားသည်။ မမျှော်လင့်သော
အခြေအနေကို မြင်တွေ့ရသည့်အတွက်
လည်း အတော်ကို အံ့သြနေမိသည်။
အလေးညွှန်အနေနှင့် ဤသို့လုပ်ရဲ
လိမ့်မည်ဟု သူမထင်မိ။

အလေးညွှန်ထဲမှ စစ်ဆေးချက်
များကို ယူကြပြီး ဦးဘထွန်းအား ဆေး
ရုံသို့ သယ်သွားရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။
ယခုချိန်ထိ ဦးဘထွန်း မသေသေးဟု
သိရ၏။ တခြားသောသူများအဖို့ ဦးဘ
ထွန်း မသေသည်ကို မအံ့သြကြသော်
လည်း အလေးညွှန်မှာ အံ့သြနေ၏။
သေသွားလျှင် တစ်မီးငြိမ်းပြီး တစ်ခုကွ
အေးပြီဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်နေ၏။
လင်သားတစ်ယောက်ရယ် ဟူ၍ပင်
အလေးညွှန်၌ ခံစားချက်မရှိတော့ပေ။

“စိတ်မပူပါနဲ့ အလေးညွှန်ရယ်။
ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်”

ကောင်းမြတ်သည် အလေးညွှန်
ကို အားပေးစကား ပြောလာ၏။

အလေးညွှန်ကမူ ကောင်းမြတ်
အား ကျေးဇူးတင်ရှိသော မျက်နှာမျိုး
နှင့်သာ ပြန်ကြည့်နေ၏။

ရဲအဖွဲ့က အလေးညွှန်အား ၎င်း
တို့နှင့် လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်နေသည်။ အေ
လေးညွှန်သည် ကောင်းမြတ်လက်ထဲ
သို့ အိမ်သော့များကို ပေးလိုက်၏။

“အိမ်သော့တွေ မောင်ကောင်း မြတ်ယူထားပြီး ဒေါ်လေးညွန့်အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပါ။ ပြီးတော့ မင်းညီမ ဥထွေးကိုလည်း တွေ့အောင်ရှာပြီး အိမ် မှာပဲ ခေါ်ထားပါ မောင်ကောင်းမြတ်”

ကောင်းမြတ် ဘာမှမပြော။ ဒေါ်လေးညွန့်ကိုသာ ခေါင်းညှိတ်ပြီး အဖြေပေးလိုက်မိသည်။

အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ဘာဆိုဘာမှ မသိရသေးချေ။ ဒေါ်လေးညွန့်ကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားသောအခါ ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူများလည်း အိမ်ပြင်သို့ ရောထွေး ထွက်လိုက်သွားကြသည်။ ကောင်းမြတ်တစ်ယောက်သာ ဒေါ်လေးညွန့်အိမ်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာသည်။

ထိုအချိန် မီးဖိုပေါ်တွင် မီးတောက်နည်းနည်းကလေးနှင့် တင်ထားသော အိုးတစ်အိုးကို တွေ့ရ၏။ သွား၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးသလောက်ပေါင်းမှာ မီးသွေးခဲများကဲ့သို့ မည်းချိတ်၍ အိုးကပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကောင်းမြတ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

အတော်ကြာမှ မီးငြိမ်းပြီး အိုးကို မီးဖိုပေါ်က ချထားခဲ့လေသည်။ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်၏။ ဒေါ်လေးညွန့်ကို ခေါ်သွားသော ရဲဌာနသို့ လိုက်သွားပြီး အမှုဖြစ်ပွားပုံ အကျိုးအကြောင်းကို သူရဲစမ်းလေ့လာမည်။ ဒေါ်လေးညွန့် အာမခံရရေး ကိစ္စကို သူ့အနေနှင့် ဆောင်ရွက်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကောင်းမြတ် ရဲစခန်းသို့ ရောက်

လာသည်။

စခန်းမှူးနှင့် ကောင်းမြတ် ဝင်တွေ့သည်။ စခန်းမှူးမှာ အမှုအသွားအလာများ ဖြစ်ပျက်ပုံများကို ကောင်းမြတ်အား ပြောပြလိုက်သည်။ ဒေါ်လေးညွန့်အနေနှင့် ဦးဘထွန်းအား ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သူ့အန္တရာယ်ကို ခုခံကာကွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အမှုအရေးအခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်လေးညွန့်အခြေအနေမှာ အများကြီး ကောင်းနိုင်ကြောင်း ကောင်းမြတ်အား ပြောပြသည်။

အာမခံရရေးကိစ္စကိုလည်း အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ပေးပါမည်ဟု စခန်းမှူးက ကောင်းမြတ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဒေါ်လေးညွန့်ကို အစစအရာရာ အားမငယ်ရန် ကောင်းမြတ် အားပေးသည်။ ပြီးတော့ ဥထွေးကို ရှာဖွေရန်အတွက် ရဲစခန်းမှ ပြန်လာခဲ့၏။

ပျောက်သောသူကို တွေ့အောင် ရှာရန် အရေးမှာ လွယ်တော့ မလွယ်လှချေ။

သို့သော် ထိုကဲ့သို့သော လူပျောက်ရှာဖွေခြင်းမျိုးသည် ကောင်းမြတ်အဖို့ သိပ်တော့ မဆန်းကြယ်လှတော့ပေ။

အရင်ဆုံး ဥထွေးတို့လို မိန်းကလေးတွေ ရှိတတ်သောနေရာမျိုးကို စဉ်းစားရသည်။

သို့သော် ဥထွေးအဖို့ အဆက်အသွယ်အပေါင်းအသင်းလည်း ရှိဟန်မတူ။

ဒါပေမယ့် ကောင်းမြတ်အဖို့

ဥထွေးကို မတွေ့တွေ့အောင်တော့ ရှာရမည်။

ဥထွေးကို တွေ့ရန်အရေးမှာ မိမိအပေါ်၌ အလုံးစုံ တာဝန်ရှိနေခဲ့ပြီး

ရန်ကုန်မြို့ ဆိုသည်ကလည်း အကျယ်ကြီး လူလည်လူရွပ်သွားကလည်း ကျက်စားတတ်သည်။

ဥထွေးတို့ကဲ့သို့ ယုန်သူငယ်ကလေးများအဖို့ အန္တရာယ်မှာ များပြားလှသည်။

ကျားဆိုးကျားရဲများ၏ လှုပ်ရှားနေတတ်သော ညွတ်ကွင်းထဲသို့ ဥထွေးတို့ကဲ့သို့သော ယုန်သူငယ်ကလေးများလမ်းမှား ရောက်မသွားရန်အတွက် အတော်ကို ရှောင်မှ တိမ်းမှ ဖြစ်မည်။ အရင်ဆုံး လူဆိုးစာရင်းဝင် သံချောင်းခေါ် လက်ကောက်ပြင်ဆီသို့ သွားမည်။

လက်ကောက် ပြင်မှတစ်ဆင့်

□□□

(၇)

မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် နန့်သားပြင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်ရှင်းလင်းနေသည်။

ထီးထီးမားမား လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးသည် ဖြူတိမ်ကင်းရှင်းနေသော အပြာနုရောင် ခိုသားပြင်အလယ်၌ တင့်တင့်တယ်တယ် ဝင့်ကြွားခဲ့ထည်နေသည်။

စိန်ခလုတ်သည် ကျောက်ခုံတန်းလျားလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်တိုင်လျက် စောင့်နေသည်။ သူသည် ဒီနေ့ကို လုံးဝ မမေ့။ မေ့၍လည်း မဖြစ်။ သူ့ဘဝ၏ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်ကလေး

များကို တစ်စုံစီပြန်တွေးရင်း သူ့ထက်
ထဲမှ နာရီကလေးကို ထုတ်ကြည့်သည်။
၁၀ နာရီ ၁၀ မိနစ်။

တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်
ထိုင်စောင့်နေရသည့်အတွက် နည်းနည်း
တော့ ပျင်းရိလာသည်။ စောင့်နေရသူ
တစ်ယောက်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု နက္ခတ်
လည်း စိန်ခဲလုတ် ခံစားနေရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က လာမည်
ဟု ချိန်ဆိုထားခဲ့လျှင် မိမိက ဦးစွာ
စောင့်နေပါက ချိန်ဆိုထားသူ ရောက်
မလာမချင်း တစ်နေရာက လျှောက်ခေါ်
နိုး တိုတစ်နေရာက လာနေတာများ
လာဟူ၍ ဘာရယ်မသိ။ ဖိုရပ်မှလိုလို
လာမှ လာပါမလား။ ရောက်မှ ရောက်
ပုံမလာဟူ၍ အချိန်ချိန်တွေးကာ အခါ
ခါလေးပြီး နေရတတ်ပေသည်။ ယခု
လည်း စိန်ခဲလုတ် သည်အတိုင်း ခံစား
နေရသည်။

“ဟော...ဖိုလယ်တစ်ယောက်
တော့ လျှောက်ပြီ”

စိန်ခဲလုတ်ဝမ်းသာသွားသည်။
မိမိနှင့်အတူ အဖော်တစ်ယောက်တော့
တွေ့ပြီ။ မိမိတစ်ယောက်တည်း စောင့်
နေရသော နက္ခတ် ခွဲဝေမှုတစ်ခုဟူ၍
မိမိနှင့် အဖော်တစ်ယောက်ရှိလာပြီ။

“မင်း ထာတာယ်နော် ဖိုလယ်”

စိန်ခဲလုတ်မှာ အားရဝမ်းသာစွာ
ဖြိုး ဖိုလယ်အနီးသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး
နုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဖိုလယ်မှာ သစ်
သစ်လွင်လွင် သစ်သစ်ရောင်ရောင် အသွင်
အပြောင်နှင့် စိန်ခဲလုတ်ကိုတွေ့ရလေသော
အခါ ဝမ်းသာအားရ ခြစ်သွားသည်။

“မလာလို့ ဖြစ်မလားကွ။ လာရ
မှာပေါ့။ တို့များတွေ ဒီနေ့ ဒီရက်မှ
မလာရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“သုည တစ်ယောက်လည်း ခုထိ
မပေါ်လာသေးဘူး”

“ဒါနဲ့ ဉာဏ်ပေါ်ကော”

“ဉာဏ်ပေါ်လည်း ငါမတွေ့သေး
ဘူးကွ။ ဒီကောင်နဲ့ သုည တို့နှစ်
ယောက်ကို အရင်ဆုံး ခွဲသွားကြတာပဲ။
ခုထိ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ငါ တစ်ခါမှ
မတွေ့ရသေးဘူး”

“ငါလည်း မင်းလိုပါပဲ စိန်ခဲ
လုတ်ရာ”

ဖိုလယ်နှင့် ဉာဏ်ပေါ်တို့ တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမြန်အလှန်
ပြောကြဆိုကြ မေးကြပြန်ကြနှင့် ပီတိ
တွေ ဖြစ်နေကြသည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေသလဲ ဖိုလယ်”

“ငါလား”

ဖိုလယ်မှာ သူ့စကားကို ဆက်
မပြောသေးဘဲ တစ်နေရာသို့ တွေ့ဝေ
ငေးမောစွာ ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ တံတွေး
ကို ဖျို့ချလိုက်၏။ စိန်ခဲလုတ်ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ စာပုံနှိပ်စက်တစ်ခုမှာ စာစီ
သင်နေတယ်။ ခုတော့ နည်းနည်းပါးပါး
စီတတ်နေပြီ”

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် မင်းဘဝ
ဟန်ကျနေပြီပေါ့”

“ဘယ်ဟန်ကျမလဲ စိန်ခဲလုတ်
ရာ။ စာစီဆိုတာ ပြောလိုက်တော့ လွယ်
လွယ်လေးပဲကွ။ သေသေချာချာ ကိုယ်
တိုင်လုပ်ကြည့်တော့မှ အလုပ်တစ်ခု

ဆိုတာ မလွယ်ပါလား။ ပင်ပန်းပါလား
ဆိုတာ ငါသိလာတယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့
ငွေရတာ မဟုတ်တော့ ပင်ပန်းတာပေါ့
ဖိုးလယ်ရာ”

“မင်းကော ဘာလုပ်နေသလဲ
စိန်ခဲလုတ်”

“ငါလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို မင်းသိ
ရင် မင်းသိပ်အံ့သြသွားမယ်”

စိန်ခဲလုတ်မှာ သူလုပ်ကိုင်နေ
သော အလုပ်ကို ပြောမပြောသေးဘဲ
သိဒ္ဓိတင်နေပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် စိန်ခဲလုတ်၊ မင်း
အဲသလို မရင့်နဲ့။ မင်းအလုပ်ကို ပြော
စရာရှိရင် ပြောပေါ့။ တို့တွေ ခါးပိုက်
နှိုက်ဘဝထက် အံ့သြစရာကောင်းတဲ့
အလုပ် ဘာရှိသေးလို့လဲ”

ဖိုလယ်စကားကို ကြားရသော
အခါ စိန်ခဲလုတ်က ဟက်ဟက်ပက်
ပက်ရယ်လိုက်သည်။

“အံ့သြရမယ် ဖိုးလယ်၊ အံ့သြ
ရမယ်”

စိန်ခဲလုတ်က သူ့အကြောင်းကို
လုံးဝမပြောသေးဘဲ နေပြန်သည်။

“ဟော . . .ဟိုမှာ . . .ဟိုမှာ
သုညရယ် မဟုတ်လား”

ဖိုလယ်သည် ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေ
ရာမှ မိမိတို့နှစ်ဦးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်
လာနေသော ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“အေး . . .ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်
တယ်”

စိန်ခဲလုတ်နှင့် ဖိုးလယ်တို့နှစ်
ယောက် သုညဆီသို့ ပြိုင်တူပြိုင်သွား

ကြသည်။

သုည၊ ဖိုးလယ်နှင့် စိန်ခလုတ်တို့ သုံးယောက် ဆုံမိကြသောအခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အားပါးတရ ဖတ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသား၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးများ ဝေဆာနေသည်။

သုည၏ ခပ်လတ်လတ် အသား အရေမှာ နည်းနည်းမည်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် အလုံးအထည် အရပ်အမောင်းကမူ ကျားကျားလျားလျား ဖြစ်သလို မြင်တွေ့ရ၏။

“မင်းတို့ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

သုညမှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ပြုံးလျက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းတော့ ရောက်လာပြီ ဉာဏ်ပေါ်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

စိန်ခလုတ်၊ ဖိုးလယ်၊ သုညတို့ အနိပ်ရသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခုံတန်းလျားလေးတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်းစစ်ထဲမှာ ပျော်ရဲ့လား”

စိန်ခလုတ်သည် သုညအား စတင်မေးလိုက်၏။ ဒါကို ဖိုးလယ်သဘောတူ

“ဟေ့ကောင် စိန်ခလုတ်၊ မင်းက နည်း သူများကို မေးနေတယ်။ မင်းနည်း ခုဘာလုပ်နေသလဲ။ ကဲ... နည်းယောက်ဆုံတုန်း မင်းအကြောင်း

က စပြော၊ ပြီးတော့ ငါ့အကြောင်း ပြောပြမယ်။ နောက်မှ သုညက စစ်ထဲ လိုက်သွားရတဲ့ သူ့အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြ၊ ကဲ...ဟေ့ကောင် ပြောစမ်း။ မင်း အင်တင်တင် ဖြစ်နေတာကို ထောက်တော့ မင်းအလုပ်ဟောင်းကိုပဲ ပြန်လုပ်နေတယ်မှတ်လား”

ဖိုးလယ်မှာ စိန်ခလုတ်ကို ပစ်ဟောက်နေသည်။ ပြီးတော့ စိန်ခလုတ်ကိုလည်း မယုံသင်္ကာဖြစ်လာသလို ရှိသည်။ စိန်ခလုတ်ပြောမည့်စကားကိုလည်း နားထောင်နေသည်။

“ငါ အလုပ်ဟောင်းကို ပြန်မလုပ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ယုံစမ်းပါ”

“ဒါဖြင့် ခု ဘာလုပ်နေသလဲပြော”

ဖိုးလယ်မှာ စိန်ခလုတ်၏ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေသော အသွင်အပြင်ကိုကြည့်လျက် ငွတ်ပင် ပြောခိုင်းနေတော့သည်။ သုညကမူ ခပေါင်းစီးကရက်ဘူးကို ထုတ်၍ စီးကရက်စွာစစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး သောက်နေသည်။ စိန်ခလုတ်နှင့် ဖိုးလယ်တို့အား စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဉာဏ်ပေါ်ကိုရော မင်းတို့နှစ်ယောက်တစ်ခါမှ မတွေ့ကြဘူးလား”

သုညသည် ဉာဏ်ပေါ်အကြောင်းကို စိန်ခလုတ်နှင့် ဖိုးလယ်တို့အား မေးလိုက်၏။

“ဉာဏ်ပေါ်ကိုလည်း မတွေ့ရဘူး။ မင်းကိုလည်း တို့ ခုမှ ပြန်ဆုံရတယ်။ ဒီကောင်ကိုတော့ တစ်ခါတလေ တွေ့လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် သူ

အဖော်တွေပါနေလို့ ငါမခေါ်ပါဘူး။ ဘာလုပ်နေသလဲ သိချင်ပေမယ့် မမေးခဲ့ပါဘူး။ ခုတော့ ဒီကောင် ရိုးရိုးသားသား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီ”

ဖိုးလယ်မှာ သုညစကားကိုလည်း ပြန်ဖြေသည်။ စိန်ခလုတ်ကိုလည်း စွဲချက်တင်လိုက်သည်။

“ကဲကွာ...မင်းကို ဒီကောင် မယုံသင်္ကာဖြစ်နေရင် မင်းကလည်း ပြောပြလိုက်ကွာ”

သုညသည် ခပေါင်းစီးကရက်ကို ခပ်မျှင်းမျှင်းကလေး ဖွာရှိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ စိန်ခလုတ်မှာ သုညနှင့် ဖိုးလယ်တို့နှစ်ဦးအား မခံမရဲ ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့ကိုမယုံဘူးမှတ်လား”

စိန်ခလုတ်မှာ သူ့စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ စကားပလွှင့်ခံလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းကရော ယုံရပါ့မလား”

ဖိုးလယ်မှာ စိန်ခလုတ်ကိုသာ ငွတ်ဖိပြောနေသည်။

“ငါ အလုပ်ဟောင်းကို မလုပ်တော့ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်သစ်ကလည်း မင်းတို့လို လူကြားထဲမှာ ပြောပြလို့ မရဲတဲ့အလုပ်ကွ”

“ဟေ့ကောင်၊ လူကြားထဲပြောဖို့ မကောင်းတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် မင်း ရိုးရိုးသားသား အလုပ်မလုပ်လို့ပေါ့ကွာ။ တို့တွေ လူစုခွဲကြတုန်းက ဒီဘဝဟောင်းကနေ လွတ်အောင် ရုန်းကြမယ်။ ရတဲ့အလုပ်ကို ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကြမယ်”

လို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတာမှတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖိုးလယ်ရာ။ ငါလည်း ကြိုးစားပြီး အလုပ်ရှာတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မရတော့လည်း ရတဲ့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရတာပေါ့”

စိန်ခလုတ်မှာ ဖိုးလယ်ကို အဖြေပေးရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုယူကာ မီးခြစ်ကလေးကို ခြစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မီးညှို့ဖွာလိုက်သည်။

“ကဲကွာ . . . ပြောပြစမ်း မင်းအလုပ်”

ဖိုးလယ်သည် စိန်ခလုတ်ကိုသာ ဂွတ်မေးနေတော့၏။

“သင်္ချိုင်းမှာ လူသေမြုပ်ရတယ်ကွာ”

“ဟင် . . .”

သုညရော စိန်ခလုတ်ပါ တစ်ပြိုင်နက် အံ့သြသွားကြပါသည်။

“မင်းတကယ် တကယ်ပြောတာနော် စိန်ခလုတ်”

“မင်းတို့ မယုံဘူးမှတ်လား”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ငါပြောပါရစေကွာ”

သုညသည် စိန်ခလုတ်နှင့် ဖိုးလယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“မင်းလို ငွေလွယ်လွယ်ရတဲ့သူ တော်ယောက်က လူသေမြုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်တယ်ဆိုတော့ ငါလည်း မယုံနိုင်ဘူး။ ဖိုးလယ်လည်း မယုံနိုင်ဘူး။ ဒါက ကြားကြားချင်းခံစားရတဲ့ တို့ခံစားချက်ပါ။ မင်းလုပ်တဲ့အလုပ်ကို မင်းကိုယ်တိုင် ပြောပြနေမှတော့ တို့

ယုံပါတယ်။ မင်းကို ချီးကျူးပါတယ် စိန်ခလုတ်ရာ။ တကယ်ဆိုတော့ တို့ဘဝဟောင်းက အလုပ်ထက် မင်းအခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်က ပိုပြီးမွန်မြတ်ပါတယ်။ မင်းဘဝကို မင်းရှက်မနေပါနဲ့။ စင်းလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို မင်းဂုဏ်ယူစမ်းပါကွာ။ ဘာမှ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ သူများတွေမလုပ်ချင်တဲ့၊ မလုပ်နိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ရေးအလုပ်တစ်ခုပဲ ငါလေးစားပါတယ် စိန်ခလုတ်”

“စောစောက ငါအထင်မှားပြီး ပြောခဲ့တာကို တောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ”

ဖိုးလယ်သည် စိန်ခလုတ်အား ဝမ်းနည်းစွာကြည့်ရင်း တောင်းပန်လိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဖိုးလယ်ရာ။ မင်းပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ ငါအပေါ်မှာ စေတနာထားပြီး ပြောနေမှန်း ငါသိပါတယ်။ မင်းတို့၊ ငါ့ကို အထင်မသေးပါဘူးနော်”

“ဘာအထင်သေးစရာရှိမလဲ စိန်ခလုတ်ရာ။ ကဲ . . . ကဲ . . . မင်းရဲ့ ကိုယ်တွေ့ ဗဟုသုတလေးလည်း ပြောစမ်းပါဦးကွာ။ တို့တွေဗဟုသုတဖြစ်ရအောင်ပါ”

သုညက စိန်ခလုတ်၏ အလုပ်အကြောင်းကို မေးလေသည်။ ဖိုးလယ်က နှုတ်မှ ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲညိတ်ပြရင်း ထောက်ခံလိုက်၏။

“ငါအလုပ် စဝင်တဲ့နေ့ကပေါ့ကွာ”

□ □ □

စိန်ခလုတ်သည် ငါးပေ၊ နှစ်ပေကျော်မျှရှိသော မြေကြီးတွင်းတစ်တွင်းကို ပေါက်တူးဖြင့် တူးဆွနေရသည်။ အလုပ်ကြမ်း မလုပ်ဖူးသော စိန်ခလုတ်တို့ ထိုအလုပ်ကို လုပ်မိသည်မှာ မှားပြီဟု တွက်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်ကို ကြည့်ကြည့် အုတ်ဂူဖွေးဖွေးကလေးများနှင့် မှန်စိုင်းမည်းချိတ်နေပြီဖြစ်သော မုတ်တိုင်ကလေးများကိုသာ မြင်ရလေသည်။ ခပ်အုပ်အုပ်မိုးကိုင်းထားသော ကုက္ကိုပင်ကြီးများနှင့် အခြားသစ်ပင်ကြီးများမှာလည်း လေတိုက်တိုင်း ယိမ်းနွဲ့ကသလို လှုပ်ရှားနေ၏။ သူတို့၏ အကိုင်းအခက်များမှာ ရှည်လျားလှသော လက်တံကြီးများသဖွယ် ညွတ်၍ ညွတ်၍ ကျကျလာ၏။

စိန်ခလုတ် ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး အတော့်ကို စိတ်အားငယ်နေမိသည်။

ဒါပေမယ့် စိန်ခလုတ် စိတ်အားငယ်မှုသည် ခဏမျှသာဖြစ်သည်။

သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူများအကြားတွင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေကြသော ကလေးငယ်များ၊ တူတူပုန်းတမ်း ဆော့ကစားနေကြသော ကလေးငယ်များသည် သူတို့ရွာ၊ သူတို့ကမ္ဘာလေးသို့ ပျော်စရာအတိ ပြီးနေသည်။

ပြီးတော့ အုတ်ဂူများအပေါ်တွင် အဝတ်လျှော်သူတို့က လျှော်နေကြသည်။ အဝတ်လှမ်းသူတို့က ကျကျနနလှမ်းထားသည်။ သူတို့အဖို့ရာတွင် ဘာမှ မထူးခြားသလို ရှိနေသည်။ လူသစ် စိန်ခလုတ်အဖို့သာလျှင် စိတ်ရော

မျက်စိပါ စိမ်းနေသည့်အတွက် တွေးပြီး
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“လူဆိုတာ သေပြီးသွားရင် ဘာမှ
မကျန်တော့ပါလား”

ထိုအသိတရားသည် စိန်ခလုတ်
၏ အားပျော့နေသော စိတ်ကို ရဲဆေး
တင်ပေးလာပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ စိန်ခလုတ် အခု
ဆိုလျှင် အတော်ကို ကျင့်သားရသွားပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် လူသေမြှုပ်နှံရန် တွင်း
ကိုလည်း ကျင်ကျင်လည်လည် မြန်မြန်
ဆန်ဆန် တူးတတ်နေပြီ။

ထိုအထဲမှ သူ့ဘဝအတွက်
သံဝေဂယူစရာ တစ်နေ့ကိုတော့ သူ
မမေး။ သူမှတ်မိနေပါသည်။ သူ့အဖို့ ထို
နေ့က အတွေ့အကြုံကြောင့်လည်း လူ
လောကအတွင်း၌ အသက်ရှင်စဉ် လုပ်
ရှားသွားလာနေမှုများ၊ လူလောက၏
အလွှာများကို သုံးသပ်မိလာသည်။

အထူးသဖြင့် ဟန်ဆောင်မှုများ
အများဆုံး ဖုံးလွှမ်းထားသည့် အထက်
တန်းလွှာ လူတန်းစားဟု ခေါ်ဝေါ်သမှတ်
နေကြသော မျက်နှာကြီး လူတန်းစား
များ၏ အတွင်းအဓွမ္မာသဏ္ဌာန်ကို နား
လည်သဘောပေါက်ခဲ့မိတော့သည်။

ဦးကျော်ကြား။

သူငွေကြီး ဦးကျော်ကြား၏
အသုဘချသောနေ့က ဖြစ်သည်။

မနက် အတော်စောစောကပင်
စိန်ခလုတ်တစ်ယောက် ဖိုးသောကြာ
နှင့်အတူ မြေကြီးတွင်း တူးနေခဲ့သည်။
ဦးကျော်ကြားအတွက် ပန်းရန်သမားများ
ကလည်း အဆင်သင့် ဘိလပ်မြေ၊

အုတ်၊ သဲ၊ ပန်းရန် လက်နက်တန်ဆာ
ပလာတို့နှင့် စောင့်နေကြသည်။

အချိန်စေတော့ အသုဘချလာ
သည်။

တော်တော်များများသည် မီး
သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်ဖြစ်သော်လည်း ယခု
ဦးကျော်ကြားမှာကား အခိုင်အခံ အုတ်
ဂူပြုလုပ်မည်ဟု သိရသည်။

ဦးကျော်ကြားဟူသည့်အတိုင်း
နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် ကျော်ကြား
လုပါပေသည်။ အသုဘလိုက်ဖို့ကြ
သော ကားတွေ၊ ကားတွေမှာလည်း
ခံခဲ့ထည်ထည် ဖိတ်ဖိတ်တောက်သော
မှန်ကားကြီး၊ ကားငယ်တွေသာမက
ဘတ်စ်ကားအတန်းကြီးကလည်း မျက်စိ
တစ်ဆုံးမက များပြားလှပါပေ၏။

ဦးကျော်ကြား၏ အခေါင်းကို မ၍
ရွှေလာကြသည်။ အသင့်တူးထားပြီးဖြစ်
သော၊ အောက်ခံသမံတလင်းကိုင်ထား
ပြီးဖြစ်သော ကျင်းထဲသို့ မထည့်မီ
ဦးကျော်ကြား ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော
အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးမှ အသင်းသား
အဖြစ် ရပ်စဲပစ်လိုက်ခြင်းနှင့် ဦးကျော်
ကြားအား အမိန့်စာများ ပြန်ကြသည်။

ဦးကျော်ကြား၏ ဆွေမျိုးသားချင်း
တွေမှာ ဦးကျော်ကြားအတွက် အမိန့်
စာများကို နားထောင်ပြီးသွားသည်နှင့်
စီခန့် ပွက်ပွက်ညှစ်အောင် ကဲကဲလှုပ်
ငိုကြွေးလိုက်ကြပါတော့သည်။

တချို့သော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ
မှာလည်း အပေါင်းအသင်းတစ်ဦး အနိစ္စ
ရောက်သွားရခြင်းကိုကြည့်လျက် ဝမ်း
နည်းကြေကွဲနေသလို၊ မိုင်းသူမိုင်း၊ ငိုငိုသူ

ငိုငိုကြနှင့်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွလှုပ်ရှားနေ
သော မြင်ကွင်းကိုကြည့်လျက် စိန်
ခလုတ်မှာ လူလောက၏ နိဂုံးချုပ်ခြင်း
အဓိပ္ပာယ်ကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“အင်း... မြန်မြန်သေသွားတာ
ပဲ ကောင်းပါတယ်တော်”

စိန်လက်စွပ်၊ စိန်နားကပ်များ
ဝတ်ဆင်ထားသော ခံထည်ကြီးမား
သည့် လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကို ကိုင်ဆွဲ
ထားသော သူ့အနီးမှ မိန်းမကြီးတစ်ဦး
၏ စကားကို စိန်ခလုတ် ကြားလိုက်ရ
၏။ စိန်ခလုတ် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။
အသာ နားစွင့်ပြီး နားထောင်နေလိုက်
သည်။

စိန်လက်စွပ်၊ စိန်နားကပ်တို့ပိုင်
ရှင် မိန်းမကြီး၏ စကားကို ၎င်းအနီးမှ
အဖော်မိန်းမကြီးမှာ နားမလည်သည့်
အသွင်ဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

“သူတို့အိမ်က ဖြူဖြူသေးသေး
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မိ
လား”

“ဟို . . . အိမ်ဖော်မလေးမှတ်
လား။ အင်း . . . ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တိတ်တိတ်
ပုန်းဖြစ်နေတာ။ အဲဒီကောင်မလေး
အရင်က အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတွေဆို
ရင်လည်း ဒင်းက ဘယ်တော့မှ လက်
လွှတ်မပေးဘူး။ ဟို . . . မိညွန့်ဆိုတဲ့
မိန်းကလေးဆိုရင် ကလေးဖျက်ရင်း
ရွာမှာ ဆုံးသွားရတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ
မကောင်းပါဘူး။ သိပ်ယုတ်မာတာ”

စိန်ခလုတ်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
ပြီးတော့ ဦးကျော်ကြားအလောင်းထည့်

ထားရာ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးကျော်ကြား၏ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး စာတန်းကလေးဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။ စိန်ခလုတ် အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်မိသည်။

လူကြီးလူကောင်း အရေချဲ့လျက် စာရိတ္တဖောက်ပြန်နေကြသော ဒင်းတို့ ကဲ့သို့ အထက်လွှာမှ လူကြီးတွေ မြန် မြန် လူ့ဘဝမှ နိဂုံးချုပ်သွားရခြင်းကိုပင် ဝမ်းသာရမလို ဖြစ်နေတော့သည်။

ဒင်းတို့တွေ အသက်ရှင်နေသမျှ တော့ ပန်းကောင်းအညွန့်ကို ဖိကောင်း ဖခင် မိန်းကလေးတွေကို ခြေတော်တင် ကြပေးဦးမည်။ သူတို့တတ်စွမ်းသော ဂုဏ်ပကာသနနှင့် တစ်ဖက်တွင် မျက် နှာပန်းလှလှ လိမ်ညာပြု၍ တစ်ဖက်၌ ယုတ်မာကောက်ကျစ်နေကြပေးဦးတော့ မည်။ ဒင်းလိုလူမျိုးတွေ လောကကြီးထဲ တွင် ဘယ်နယောက်များ ရှိနေကြလိမ့် မည် မသိ။

ဟန်ဆောင်လောကတစ်ခု၏ ပြ ယုတ်ကို စိန်ခလုတ် ကောင်းစွာသဘော ပေါက်မိတော့သည်။

ဦးကျော်ကြားကို လိုက်ပို့ကြ သော လူစုစုနေရာမှ စိန်ခလုတ် ထွက် လာခဲ့သည်။

မီးစက်အနီးသို့ အရောက်တွင် ဘတ်စ်ကားနှစ်စီးဖြင့် လူငယ်လူရွယ် တစ်ယောက်၏ အသုဘကို တွေ့လိုက် ရသည်။

ခေါင်းပေါ်၌ရေးထားသော . . . “မောင်လူမွန်၊ အသက် ၁၅ နှစ်”ဟူ သော စာတန်းကလေးကို ဂရုထားပြီး ဖတ်ကြည့်မိလိုက်သည်။

မောင်လူမွန်၏ မိခင်ဖြစ်သူနှင့်

အိမ်ဖြစ်သူမှာ မောင်လူမွန်၏ ခေါင်း မီးစက်တွင်သို့ ထည့်ခါနီးတွင် အတင်း လိုက်ဆွဲပြီး အော်ဟစ်ခိုနေသည်။ သူ တို့တစ်တွေကိုကြည့်ရသည်မှာ ငယ် ငယ်တုန်းက ပွဲထဲတွင် မပစ္စာမြေလူး သလို ရင်ကွဲပက်လက်ခိုနေသည့် ငိုချင်း မျိုးကို တွေ့ရလေသည်။ စိန်ခလုတ် လူစုစုအတွင်းသို့ ဝင်ထွားသည်။

“ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဒလကို သမ္ဗန်ခတ်တဲ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကလေး မဗျာ”

“မိဘတွေက ဆင်းရဲလွန်းလို့ ကျောင်းစရိတ်ရအောင် ကျောင်းပိတ် ရက်တိုင်း သမ္ဗန်ခတ်တယ်။ သူ့လုပ် အားနဲ့သူ ငွေရှာတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ဗျာ။ ရေလယ်ရောက်မှ လှေလူးပြီး မထိန်း နိုင်ဘဲ မှောက်သွားတယ်တဲ့ဗျာ”

“သူ့ဖာသာသူဆိုရင် ဘာမှမဖြစ် ပါဘူး။ သူ့လှေပေါ်မှာပါတဲ့ ခရီးသည် တစ်ယောက် ရေနစ်နေတာကို သူက ဆင်းပြီး ရေကူးဆယ်ရင်း သူပါ ရော ပြီး နစ်သွားတာပဲဗျာ။ တကယ့်ကို သနား စရာပါပဲ”

စိန်ခလုတ်သည် လူကြားထဲမှ လျှံထွက်လာသော စကားသံကို နား ထောင်နေရင်း ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းကလေး ကို လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်မိသည်။

ခုနက ကားကြီးကားငယ်အသွယ် သွယ်နှင့် လိုက်ပို့ကြသော ဦးကျော် ကြားနှင့် ယခု မောင်လူမွန်သည် အကွာ ကြီး ကွာခြားခဲ့လေပြီတကား။

မောင်လူမွန်၌ ပညာမရှိ၊ အပြီး မရှိ၊ ငွေမရှိ၊ ရာထူးရာခံမရှိ၊ ပကာသန မရှိ၊ သို့သော် မောင်လူမွန်သည် လူ

စိတ်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် ကိုမူ သုံးပြီးသွားသည်အထိ တသ နပျောလွှမ်းဆွတ်စွာဖြင့် ပြောစမှတ်ဖြစ် အောင် လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို လူ ငယ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား တာဝန်အပြည့် ထမ်းဆောင်သွားနိုင်ခဲ့ရာပါသည်။

ဦးကျော်ကြားသည် ပညာလည်း ရှိသည်။ ဘွဲ့အပြီးရည်တွေလည်း ရှိ သည်။ ငွေကြေးလည်း ကုံလုံပြည့်ဝ သည်။ ရာထူးရာခံအားဖြင့်လည်း အံ့ဩ ရလောက်အောင် ရှိသည်။ ပကာသန အသိုင်းအဝန်းကလည်း အပြည့်။ သို့ သော် ဦးကျော်ကြားသည် လူကြီးတစ် ယောက်ပင် ဖြစ်ပါလျက် လူမမီသခဲ့။ လူမဆန်သော အမှုတို့ကို ကျူးလွန်ခဲ့ သည်။ သေပြီးသည့်နောက်ပိုင်းအထိ ဦးကျော်ကြား၏ ယုတ်မာသော အပုပ် နံ့သတင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ တံတွေး ခွက်တွင် ပက်လက်ရော မှောက်ခဲ့ပါ မျှော့ပါရရှာသည်။ စိန်ခလုတ် နားလည် ခဲ့ပြီး။

သေသည့် အချိန်ထိတိုင်အောင် လူမဆန်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ် အောင် သူရပ်တည်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ လူတိုင်း သည် သေသည့်အချိန်ထိတိုင်အောင် လူပီသရမည်။ လူဆန်ရမည်။ လူကျင့် ဝတ်သိက္ခာရှိရမည်။ မဟုတ်ပါလော။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

မောင်ရွှေစွန်

တံဆိပ်ခေါင်းမပါသော စာချုပ်

■ ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

“စာချုပ်” လို့ ဆိုလိုက်သည်နှင့် တံဆိပ်ခေါင်းပေါ် ရေးသားထားသော၊ ရိုက်နှိပ်ထားသော စာချုပ်များကို မြင် ယောင်မိကြပေမည်။ ယခု ကျွန်တော်၏ စာမူခေါင်းစဉ်းက တံဆိပ်ခေါင်းမပါရှိသည့်အကြောင်း ဖြစ်နေသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဟု ဆိုကြလေမည်လား။ ကျွန်တော်တို့ လူလောကထဲ ရှိနေသည့်အကြောင်းခြင်းရာ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် မူခင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။

ယနေ့ကာလ တိုးတက်နေကြသည့် ခေတ်တွင် ဤသို့နယ် တံဆိပ်ခေါင်းမပါရှိဘဲ စာချုပ်ချုပ်ပါမည်လားဟု မေးရန်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရှိပါသည်ဟု ရဲဝံ့စွာ ဖြေပါမည်။ အမှုလိုက်ရှေ့နေဘဝ အတွေ့အကြုံများအရ ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီကလက ဟရားမမူခင်းတစ်ခု လက်ခံ ရရှိသည်။ အမှုသည်ထံမှ အမှုဖြစ်ပွားသည့် ဥပစာနှင့် ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အထူးသဖြင့် ဥပစာကို ဝယ်ယူထားသော စာချုပ်စာတမ်းများ။

ထိုစာချုပ်များတွင် စရန်ပေးစာချုပ် နှစ်စောင်။ ငွေအပြီးအပြတ် ပေးချေသည့် စာချုပ်တစ်စောင်။ စရန်ပေး စာချုပ်တစ်စောင်ကား လက်ရေးဖြင့် ရေးထား၏။ တစ်စောင် ကား လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသည်။ ငွေအပြီးအပြတ် ပေးချေသော စာချုပ်သည်လည်း လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ် ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် စာချုပ်သုံးစောင်ပေါ်ရှိ စာသားများ ဖတ်ရှုရင်း အမှုသည်အားမပေးဘဲ ရှေ့နေတစ်ဦးဖြင့် ချုပ်ဆို ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း အလိုလိုသိနေသည်။ သို့သော် ကျွန် တော် ထိုစာချုပ်များအနက် ပထမဦးဆုံး စရန်ပေးစာချုပ် တွင် စာပို ၁၅ ပြားတန် တံဆိပ်ခေါင်းဖြင့် ရေးသားချုပ်ဆို ထားခြင်းကို ဘဝင်မကျနိုင် ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်တော် ဖတ်မှတ်သိထားသည့် တံဆိပ်ခေါင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ-၃ တွင် တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ရန်လိုသည့်

စာချုပ်တံဆိပ်ခေါင်းမပါဘဲ သက်သေခံတင်၍ မရနိုင်။ ယခု ကျွန်တော်တွေ့နေရသည်မှာ တံဆိပ်ခေါင်းပါရှိ၏။ စာပို တံဆိပ်ခေါင်း။ တန်ဖိုးက ၁၅ ပြား။ တရားရုံးတော်သို့ သက်သေခံတင်သွင်းသောအခါ တစ်ဖက်ရှေ့နေနှင့် အချင်း များရပေဦးမည်။ မြန်မာနိုင်ငံ တံဆိပ်ခေါင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ- ၃၅ ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်၏။

ပုဒ်မ-၃၅ တွင် အခွန်တိုက်သင့်သည့် မည်သည့် စာချုပ်စာတမ်းကိုမဆို ထိုက်သင့်သည့် တံဆိပ်ခေါင်းကပ် ထားခြင်းမရှိလျှင် ဥပဒေအရဖြစ်စေ၊ အမှုသည်တို့ သက်သေ ခံချက် ရယူခွင့်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးက ရည်ရွယ်ချက် ကိစ္စတစ်ခုခုအတွက် သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံခြင်းကိုသော် လည်းကောင်း၊ အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ၊ အစိုးရ အရာရှိတစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်း၊ မှတ်ပုံ တင်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေခံချက် လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းကိုသော်လည်းကောင်း မပြုရဟု ခြွင်း ချက် ငါးရပ်နှင့် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထို့ခြွင်းချက်များတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်များအရ သက်သေခံတင်သွင်းရန် အခက် အခဲအနည်းငယ်ကိုသာ ကျော်လွှားရမည်ဟု သိမြင်ခွင့် ရလိုက်သောအခါ သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ပုဒ်မ-၃၆ တွင် စာချုပ်စာတမ်းလက်ခံခြင်းကို မည်သည့်အခါ အငြင်းပွားမှု မရှိရခြင်းအကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ရှုရပါသည်။

ကျွန်တော်ကသာ မိမိအမှုသည်၏ အားနည်းချက်ဖြင့် စိတ်ဆန္ဒစောလျက် ကုစားနိုင်မည့်နည်းလမ်းတို့ကို ကြိုတင် ရှာဖွေခဲ့ရသည်။ အမှုသည်ကား ရှေ့နေထံမိမိအမှုအပ်ပြီးဖြစ် ၍ အစစအရာရာ စိတ်အေးချမ်းသာ ရှိပုံရသည်။ ထိုစာချုပ် နှင့် ပတ်သက်၍ အမှုသည်သို့ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမျှ စကားမဟခဲ့။ အမှုသည်အား ကြားနာစစ်ဆေးရမည့်နေ့တွင် ဟန်မပျက် စစ်ခဲ့သည်။ ထို ၁၅ ပြားတန် စာပိုတံဆိပ်ခေါင်း ကပ်ထားသော စာချုပ်ကိုလည်း သက်သေခံတင်ပြခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေကလည်း

သဘောကောင်းလှသည်။ ကန့်ကွက်မှုတစ်စုံတစ်ရာ မပြု
အမှုတွဲတွင် သက်သေခံစာတမ်းအဖြစ် ရောက်ရှိသွားခဲ့
လေသည်။ ထိုသို့ တံဆိပ်ခေါင်းနှင့် ပတ်သက်သော မှုခင်း
တစ်ရပ်ဖြင့် သာကောဆောင် တင်ပြလိုပေသည်။ ထိုမှုခင်း
တွင် တရားရုံးက အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံထား
ပြီးပါက ယင်းစာချုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ပိုင်းတွင် သက်
သေခံမဝင်ပါက ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထား
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုမှုခင်း စတင်ရာကား မိတ္ထီလာမြို့ ဖြစ်သည်။
မြို့နယ်တရားရုံးတွင် ဦးအုန်းရွှေဟိ(၅)ဦးတို့က ဦးကာစင်
အပေါ် အိမ်ခန်းများ ပြန်လည်ငှားထားရန် ကတိစာချုပ်
အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ မြို့နယ်
တရားရုံးက စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဖိစီးချမှတ်သည်။

မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဖိစီးမှုကို ဦးကာစင်
က မကျေနပ်။ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံမှု တင်သွင်း
သည်။ အယူခံတွင်လည်း ဦးကာစင် ဆက်လက်အရေးခံပုံ
သည်။ ဦးကာစင်သည် ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် ဗဟိုတရားရုံးသို့
ဆက်လက်၍ ဒုတိယအယူခံ ဆက်လက်တင်သွင်းသည်။
ထိုဒုတိယအယူခံမှုကို ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က နှစ်ဖက်
ကြားနာပြီး စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုစီရင်ချက်သည်
၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ထုံးများ ပြုစုသောအခါ စီရင်ထုံး
ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဦးကာစင်တို့ကား အိမ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ဦးအုန်းရွှေ
တို့ ငါးဦးသည် အိမ်ငှားများဖြစ်သည်။ အိမ်ဟောင်းအိမ်အို
ဖြစ်လာသောအခါ ဦးကာစင် ၎င်း၏အိမ်အိုကို ပြင်ဆင်လို
သည်။ အိမ်ပေါ်တွင်ရှိနေသော အိမ်ငှား ဦးအုန်းရွှေတို့နှင့်
သဘောတူညီမှု ယူကြရသည်။ အိမ်ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ
ဦးအုန်းရွှေတို့ ငါးဦးအား အိမ်ခန်းများ ပြန်လည်ငှားချထား
မည်။ သဘောတူညီမှုစာချုပ် ချုပ်ကြသည်။ ဦးအုန်းရွှေတို့
အဆောက်အအုံဟောင်းမှ ဖယ်ရှားပေးကြသည်။

ဦးကာစင်တို့သည် အဆောက်အအုံကို ပြုပြင်သည်။
ပြီးစီးသောအခါ ဦးအုန်းရွှေတို့အား ပြန်လည်ငှားရမ်းခြင်းမပြု။
ဤတွင် ဦးအုန်းရွှေတို့က မြို့နယ်တရားရုံးတွင် တရားစွဲဆို
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံတင်သွင်း
သောအခါ ဦးကာစင်တို့က ဦးအုန်းရွှေတို့ ချုပ်ဆိုထားသော
စာချုပ်သည် တံဆိပ်ခေါင်းအက်ဥပဒေနှင့်အညီ တံဆိပ်

ခေါင်းကပ်ထားခြင်းမရှိသည့်အတွက် ယင်းစာချုပ်ပေါ် အခြေ
တည်ပြီး စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်း လျှောက်
လဲသည်။

ဦးကာစင်တို့နှင့် ဦးအုန်းရွှေတို့အကြား ချုပ်ဆိုထား
သော ၁၂.၂.၇၄ နေ့စွဲပါ စာချုပ်မှာ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ရန်
လိုသော စာချုပ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် တံဆိပ်ခေါင်းကပ်မထား။
မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အမှုကြားနာစစ်ဆေးစဉ်တွင် ဦးအုန်းရွှေ
တို့က သက်သေခံ(က)အဖြစ် တင်သွင်းချိန်က ဦးကာစင်
ဘက်မှ ကန့်ကွက်ခြင်းလုံးဝမရှိ။

ဦးအုန်းရွှေတို့က အဆိုလွှာနှင့်အတူ ၁၂.၂.၇၄
နေ့စွဲပါ စာချုပ်ပူးတွဲတင်သွင်းခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးကာစင်၏
ချေလွှာတွင် ထိုစာချုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိခဲ့။
ဒုတိယအယူခံရောက်ရှိသည့်အခါမှ ဦးကာစင်ဘက်က
ထိုစာချုပ်ကို လက်မခံနိုင်ကြောင်း အဆိုပြုတင်ပြသည်။

ဗဟိုတရားရုံးတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် မူလရုံးအမှု
တွက်လည်း စိစစ်၏။ အယူခံမှုများကို လေ့လာ၏။ ကြားနာ၏။
ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များကိုလည်း အလွတ်မပေး။ တံဆိပ်ခေါင်း
အက်ဥပဒေပုဒ်မ-၃၆ တွင် တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ရန် လိုသည့်
စာချုပ်တစ်ခုသည် တံဆိပ်ခေါင်းမပါဘဲ တရားရုံးက အမှုတွင်
သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံထားပြီးဖြစ်လျှင် မည်သူကမှ
ယင်းစာချုပ်သည်* နောက်ပိုင်း၌ သက်သေခံမဝင်ပါဟု
ကန့်ကွက်ခွင့်မရှိတော့သည်ကို ထောက်ပြသည်။ ဦးကာစင်၏
အယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ဆိုက်လေသည်။ တရားရုံး
အဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကိုလည်း ဦးကာစင်က
ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် စာချုပ်စာတမ်း
ချုပ်ဆိုကြရမည်ဆိုပါက စာချုပ်စာတမ်းတွင် ထည့်သွင်းရေး
သားကြရသော စာသားများ၊ ကတိကဝတ်များ အရေးကြီး
သကဲ့သို့ပင် တံဆိပ်ခေါင်းအက်ဥပဒေအရ ထမ်းဆောင်ကြရ
မည် တံဆိပ်ခေါင်းတန်ဖိုးသည်လည်း အရေးပါလှပါကြောင်း
ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပေသည်။

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ကိုးကား

- မြန်မာနိုင်ငံ တံဆိပ်ခေါင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ-၃၅၊ ၃၆။
- ဦးကာစင်ပါ(၃)နှင့် ဦးအုန်းရွှေပါ(၅) (၁၉၈၀-မတစ-က-၇)

ဈေးစကား မပြောနဲ့

မောင်ရင်ထွေး(မအူပင်)

mtf

“မောင်လေးတို့ ... မင်းတို့ အကြိုက် အသစ်ကလေးတွေ ရောက် နေတယ်နော်”

ထိုစကားသံသည် ကျွန်တော် တို့ညီ သင်္ဘောဆိပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း နာရီစင်ကြီးအောက်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ ညစဉ်ထွက်ပေါ်နေသော မြူဆွယ်နေသည့် ပြည့်တန်ဆာခေါင်း ခေါ် အသံပါ။

ကျွန်တော်က ထိုဆိုင်နှင့် ဘေး ချင်းကပ်ဖြစ်၍ ထိုစကားသံကို ညစဉ် ညတိုင်း အကြိမ်ရေအများဆုံး ကြား နေရသူဖြစ်၏။ ထိုကွမ်းယာဆိုင်ပိုင်ရှင် တစ်ဦး မိစန်းကြည်တဲ့ သူက ကွမ်းယာ ကို ဗန်ပြို နှယ်ပေါင်းစုံမှရောက်လာ သော ပြည့်တန်ဆာမလေးများကို ထိန် သိမ်းထားလို့ လုပ်စားနေသူပါ။ သူပြောစကားတစ်ခွန်းရှိ၏။

“ပြည့်တန်ဆာခေါင်းဆိုတာ ... နာမည်ကသာဆိုတာ ငွေရလွယ် ထယ်းဘ”

ထိုပြည့်တန်ဆာခေါင်း မိစန်း ကြည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်

တောင့်မြောင့်မြောင့် အပျိုဖော်ဝင်စ သမီးမျိုးလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ မိခင်ဖြစ်သူ ကွမ်းယာဆိုင်၌ လာရောက်ကူညီရောင်းချပေးတတ်၏။

သည်နေ့အစုံ မိခင်ကို ကွမ်းယာ ကူရောင်းပေးဖို့ ရောက်နေသည့် သမီး ဖြစ်သူကို ပြည့်တန်ဆာခေါင်း မိစန်း ကြည်ဆိုင်ထဲ ထွန်းထားသော မီး ချောင်းရောင်ဖြင့် တွေ့လိုက်၍ ဟင်း ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သမီးဖြစ် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်က အသက်ငယ်ပေ မယ့် ဖွံ့ထွားပျိုမျစ်ပြီး ယောက်ျားတိုင်း စွဲမက်လောက်ဖွယ်ဖြစ်၍ မိစန်းကြည် သက်ပြင်းချမိခြင်းဖြစ်၏။

အရက်နဲ့တထောင်းထောင်းထ ပြီး ဒယ်မီးဒယ်င်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လူ ငယ်နှစ်ဦး မိစန်းကြည်ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ် လျှောက်လိုက်သည်နှင့် မိစန်းကြည်က

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မောင်လေး တို့၊ မင်းတို့အကြိုက် အသစ်ကလေး တွေ ရှိတယ်နော်”

လိင်ကိစ္စမြူဆွယ်စကား ကြား လိုက်သည့် လူငယ်နှစ်ဦး ကွမ်းယာ

ဆိုင်ရှေ့ ရပ်လိုက်ပြီး တစ်ဦးက မိစန်း ကြည်၏သမီးကို လက်ညှိုးထိုးလျက်

“အစ်မ ... အသစ်ကလေးဆို တာ ဒါလေးကို ပြောတာလားဗျ။ ဒါ လေဆိုရင်တော့ ကြိုက်ဈေးသာပြော တော့ဗျ”

ထိုလူငယ်စကားဆုံးသည်နှင့် မိစန်းကြည် ထိုလူငယ်ကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် ဆဲရေးတိုင်း ထွာပြီး -

“ဟဲ့ .. ဒါ ငါ့သမီး ဈေးစကား မပြောနဲ့။ ငါ့အသွေးအသားဟဲ့ သေမှာ ကောင်တွေရဲ့”

ပြည့်တန်ဆာခေါင်း မိစန်းကြည် ၏ စကားကို ကြားလိုက်သော ကျွန် တော်တစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူတစ် ပါးသားသမီးတွေကို လိင်ကိစ္စဖြင့် ခိုင်း စားနေသူက သူ့အသွေးအသားကျ တော့ တယ်သိတတ်ပါလားလို့။

မောင်ရင်ထွေး(မအူပင်)

ဂရုဂုဏ်
အောင်မောင်မြ
ဂရုဂုဏ်အောင်

HP
Aung
2/1/6

အလွတ်စုံထောက်ဖြူနှင့် ငှက်ပျောခိုင်အနုကြမ်း

ဇော်မော်လင်း

အခန်း (၁)

CRIME NEWS

အလွတ်စုံထောက် မြဒင်သည် အိပ်ရာမှ စောစောထလေ့ရှိသည်။ ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီးသည်နှင့် လမ်းထိပ်ရှိ ကာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့လာခဲ့သည်။

ကာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် STOCKED ROAD (သိမ်ဖြူလမ်း) EVENSON ST (မြရာကုန်းလမ်း) LITTLE SISTER ROAD (ဒေါ်သိမ်းတင်လမ်း) EVENUE (သိမ်ဖြူလမ်းသွယ်)နှင့် BOLANE (ဗညားဒလလမ်း)ငါးဆုံတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည်။

လမ်းငါးဆုံတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော်လည်း STOCKED လမ်းမကြီးနှင့် EVENSON လမ်းထောင့်တွင်ရှိသည်။

ကာကာကုလားသည် ဆိုင်တွင်းသို့ မြဒင်ဝင်လာသည်ကိုတွေ့လျှင် ဆရာဘအချိန်မှန်ပဲဟုဆိုသည်။ မြဒင်သည် ထာကာကုလားကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဆွေတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ကာကာကုလားသည် မြဒင်ကို

မည်သူမည်ဝါဟု တိတိကျကျ ရေရေရာရာမသိသော်လည်း မြဒင်၏အကြိုက်ကို သိသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နှာခွံနှင့် ပြင်သစ်ကော်ဖီကို ဖျော်ထားသော ဖန်ခွက်ကို လာချပေးသည်။

စင်စစ် ပြင်သစ်ကော်ဖီဆိုသော်လည်း အမှန်တကယ် ပြင်သစ်နည်းပညာဖြင့် မေမြို့တွင် ခိုက်ချီးလျက် B.T BROTHERS ကုမ္ပဏီကထုတ်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မြဒင်သည် ဖန်ခွက်ထဲတွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ကော်ဖီမှန်လေးများကို မှုတ်၍သောက်လိုက်သည်။

နှာခွံပူပူနှင့် ပြင်သစ်ကော်ဖီနဲ့ သင်းသင်းသည် မြဒင်စိတ်ကို လန်းစေသည်။ ထိုမှ တစ်ဖက်ရှိ DAILY NEWS အင်္ဂလိပ်လို ထုတ်ဝေထားသော သတင်းစာကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

အနုကြမ်း...

စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သတင်းမှာ ယမန်နေ့က ရေကျော်ရပ်ရှိ ခြူးပျံဆေးလိပ်ရုံရှင်များ

ထံမှ စိန်များကို အနုကြမ်းစီးသွားကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြဒင် ပြုံးလိုက်ပါတော့သည်။

x x x

အခန်း (၂)

ဘလယ်ဒီဗူး

ရန်ကုန် ပုလိပ်မင်းကြီး DICK MAN ဒစ်ကမင်သည် သူ၏စားပွဲတွင် ထိုင်လျက် DAILY NEWS သတင်းစာကို ဖတ်နေသည်။

သို့သော်လည်း သူ၏မျက်နှာသည် သံသ့မှန်မှန်ရှိလှသည်။
“ဖြောင်း”

အလွတ်စုံထောက် မြဒင်သည် ခြေစုံရိုက်၍ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းအား ဆလံပေးလိုက်သည်။

မင်းကြီးသည် ဖတ်လက်စသတင်းစာကြီးကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချပြီး ပြောသည်။

“BADLY FULL”

မြဒင်သည် နဖူးပေါ်လက်တင်၍ မင်းကြီးအား ဆလံပေးထားရာမှ လက်ကိုချပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့
လဲ မင်းကြီး”

“မောင်မင်း လူကလေးမောင်မြ
ဒင်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး” ဟုဆို၍ စားပွဲ
တွင်ပစ်ချထားသော သတင်းစာကို
ကောက်ယူ၍ မြဒင်အားပေးသည်။

မြဒင်သည် မင်းကြီးပေးသည့်
သတင်းစာကို မယူဘဲ ပြန်ပေးရာမှပြော
လိုက်သည်။

“I Know မနက်ကပဲ ကျွန်
တော် ဖတ်ပြီးပါပြီ”

“လူကလေး မောင်မြဒင် VERY
GOOD” ဟုဆိုပြီး လက်မထောင်ပြ
သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်ခေါ်
တာလဲ မင်းကြီး”

“သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ CRIME
CASE အနကြမ်းကိစ္စကွ”

“အမိန့်ရှိပါမင်းကြီး”

“ငါ့လူတွေက မင်းလို အားမကိုး
ရပါဘူးကွ”

မြဒင် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“လူကလေး မောင်မြဒင်က
သတင်းစာဖတ်ပြီးပြီဆိုတော့ လိုရင်းကို
ပဲ ပြောမယ်”

“YES SIR”

“ဒီအမှုကို မောင်မင်း လိုက်ရ
လိမ့်မယ်”

“READY SIR အသင့် ပါပဲ
မင်းကြီး”

“အမှုလိုက်ခအတွက် FIFTY
RUPPES ကျပ်ဒင်ဂါးငါးဆယ်ပေးမယ်။
တောင်လုံးပြန်ပုလိပ်ဌာနက အင်စပက်

တော် ခရစ်ပင်ထဲက ထုတ်ယူပါ”

“မှန်ပါ”

“ငါကလည်း ငါ့အိတ်ထဲက ငါ့
ပိုက်ဆံနဲ့ ထပ်ပြီး ဘောက်စူးပေးမယ်”

“THANK YOU SIR”

“YOU MAY GO”

“ဖြောင်း”

မြဒင်သည် ဆလံပေးပြီးသည်နှင့်
မင်းကြီးအား ပြောလိုက်သည်။

“I TRY MY BEST အစွမ်း
ကုန် ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်မင်းကြီး”

ထိုအခါ ပုလိပ်မင်းကြီး ဒစ်က
မန်သည် မြဒင်အား အပြုံးများဖြင့် ဆို
လပါတော့သည်။

“CARRY ON ဆက်လုပ်ပါ
လူကလေးမောင်မြဒင်”

* * *

အခန်း (၃)

ZERO

အလွတ်စုံထောက် မြဒင်သည်
ဦးအုန်းခိုင်(ဗိုလ်မင်းရောင်) လမ်းနှင့်
ကုလားအစွတ်လမ်း (မြန်မာ့ဂုဏ်ရောင်)
လမ်းတို့ဆုံရာ ကြက်လျှာစွန်းရှိ တောင်
လုံးပြန် ပုလိပ်ဌာနသို့ လာခဲ့သည်။

တောင်လုံးပြန် ပုလိပ်ဌာနသည်
မျက်နှာစာနှစ်ခုရှိသည်။ အရှေ့မျက်နှာ
စာနှင့် အနောက်မျက်နှာစာဖြစ်သည်။
တရုတ်သင်္ချိုင်းဘက်ရှိ အနောက်ဘက်
မျက်နှာစာမှ မြဒင်ဝင်ခဲ့သည်။

ထိုဝင်ပေါက်၏ ထိပ်ဆုံးလက်ဝဲ
ဘက်အခန်းသည် အင်စပက်တော် ခရစ်
ပင်၏ ရုံးခန်းရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည်
သူ၏ရုံးခန်းတွင်းသို့ မြဒင်ဝင်လာလျှင်
WELL COME ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

မြဒင်သည် GOOD AFTER
NOON ဟု အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်
အား ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ရန် စားပွဲပိုင်း
တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲကိုမြဒင် မင်းကြီးဆီ
က လာတာလား”

“မစ္စတာခရစ်ပင်က ဘယ်ဆိုးလို့
တုန်းဗျ။ မင်းကြီးဆီက ကျွန်တော် ပြန်
လာတာကို ခင်ဗျားက သိနေတာကိုဗျ”

“မင်းကြီးက ဖုန်းဆက်ထားလို့
ပါဗျာ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“အခု ကျွန်တော့်ဆီလာတာ
ကိုမြဒင် SMALL CHANGES အသေး
သုံးထုတ်ဖို့ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားမှားသွားပြီ မစ္စတာခရစ်
ပင်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီလာတာ
SMALL CHANGES ထုတ်ဖို့လာ
တာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့်ပြောပါဦး ကိုမြဒင်”

“ရေကျော်က အနကြမ်းကိစ္စ”

“ကျွန်တော်တို့ အမှုဖွင့်ထားပြီး
ပါပြီ ကိုမြဒင်”

“WHAT ABOUT CONDI-
TION”

“အခြေအနေက... လိုက်ဆဲပါ
ကိုမြဒင်”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်သိတာပေါ့
မစ္စတာခရစ်ပင်။ ကျွန်တော်သိချင်တာ
က ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ချက်နေ

ပြီလည်းဆိုတာ သိချင်တာဗျ။ ဒါမှ ကျွန်
တော်က CARRY ON လုပ်နိုင်မှာဗျ”
“ZEKO”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကြီးက ခင်ဗျား
တို့အပေါ်မှာ အားမလိုအားမရဖြစ်နေ
တာကိုး”

“မင်းကြီးက ဆန္ဒစောနေတယ်
ကိုမြင်”

“ဆန္ဒစောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား
တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီး သိက္ခာကျမှာ စိုး
လို့ပါ။ သတင်းစာတွေကလည်း ဖွနေ
တယ်မဟုတ်လား၊ မစ္စတာခရစ်ပင်။
တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်နေတာ
ခင်ဗျားအသိပဲလေ”

“ကိုမြင်ကတော့လေ မင်းကြီး
ကိုထိရင် နည်းနည်းမှ မခံဘူး”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မစ္စ
တာခရစ်ပင်။ မင်းကြီးက မှန်လည်းမှန်
တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း
လေးစားလို့ပါဗျ”

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည်
မြင်အား ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေပါတော့သည်။

တကယ်တော့ အင်စပက်တော်
ခရစ်ပင်သည် အချိန်တိုအတွင်းတွင်
အမှုကို မဖော်ထုတ်နိုင်လျှင် သတင်းစာ
တွေက သတင်းမရောဘဲ အတင်းရေး
ကြမည်ကို မသိ၍ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

* * *

အခန်း (၄)

သံပရာသီးဝင်းမောင်

သု၏အမည်မှာ ဝင်းမောင်ဖြစ်ပါ

သည်။

သို့သော်လည်း သောက်ဖော်
သောက်ဖက်များက သံပရာသီးဝင်း
မောင်ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ဤသို့ ဝင်းမောင်ကို တင်စား
ခေါ်သည်က ဝင်းမောင်သည် အရက်
သောက်လျှင် ဆိုင်ရှင်များထံမှ သံပရာ
သီးတစ်စိတ်ကို မရအရ တောင်းယူလေ့
ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သံပရာသီးဝင်းမောင်သည် ကန်
တော်လေးရှိ အရက်ဆိုင်များက လက်
မခံသောကြောင့် ရေတွေရှမြောင်းကြီး
တစ်ဖက်ရှိ စိန်ကြည်မတို့အရက်ပုန်း
ဆိုင်တွင် စတည်းချသည်။

မြင်သည် ခြူးပျံအနုကြမ်းအစီး
ခံရမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သံပရာသီး
ဝင်းမောင်ထံမှ သတင်းအစအနု ရရှိလို
သောကြောင့် စိန်ကြည်မတို့အရက်
ဆိုင်သို့ လာခဲ့သည်။ ရေကျော်ဈေးသို့
ရောက်လျှင် ဝင်းမောင်အတွက် သံပရာ
သီး တစ်ပဲဖိုးဝယ်လိုက်သည်။ ထိုမှ
သံပရာသီးဝင်းမောင်နှင့်တွေ့ရန် စိန်
ကြည်မတို့ အရက်ပုန်းဆိုင်သို့ ဆက်
ထွက်ခဲ့သည်။

သံပရာသီးဝင်းမောင်သည် ထင်
ထားသည့်အတိုင်း စိန်ကြည်မထံမှ
သံပရာသီးတစ်စိတ် တောင်းနေသည်။
စိန်ကြည်မသည် ဝင်းမောင်တောင်းသည့်
သံပရာသီးတစ်စိတ်ကို မပေးဘဲ အင်
တင်တင်လုပ်နေသည်။

“ဟေ့...ဝင်းမောင်”

သံပရာသီးဝင်းမောင်သည် သူ
နာမည်ကို ခေါ်သံကြားသည့်အတွက်
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

မြင်သည် လက်ထဲမှ သံပရာ

သီးလေးများကို ပြလိုက်သောကြောင့်
ဝင်းမောင်သည် စိန်ကြည်ထံမှ သံပရာ
သီးမတောင်းတော့ဘဲ အရက်ဖြည့်ထား
သော အာဒါးပုလင်းနှင့် ခွက်ကိုဆွဲပြီး
မြင်ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

မြင်သည် ဝင်းမောင်နှင့်အတူ
ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်လိုက်
ကြသည်။

သံပရာသီးဝင်းမောင်သည် ထိုင်
လျှင်ထိုင်ချင်း မြင်ကိုပြောသည်။

“တရားခံကို လာရှာတာလား”

မြင် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဘာကိစ္စလည်း မြင်”

“မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ ဝင်းမောင်
ရာ”

“ဆိုစမ်း”

“ရေကျော်က ခြူးပျံအနုကြမ်း
အစီးခံရမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းအစ
အနု မင်းဆီကရမလားလို့ ငါလာခဲ့တာပါ”

“ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့
ပေးရမှာပေါ့ကွာ...ဟဲ့ဟဲ့”

သံပရာသီးဝင်းမောင် စကား
ကြောင့် မြင်အားတက်သွားသည်။ ခံ
ပရာသီးဝင်းမောင်အနီး တိုးကပ်ပြီး ပြော
လိုက်သည်။

“လုပ်စမ်းပါ သူငယ်ချင်း”

“အဲဒီ အနုကြမ်းသမားတွေကို
တောင်လုံးပြန်ပုလိပ်တွေက ဖမ်းနေ
တယ်တဲ့ကွ”

“ဝိုး”

မြင်အတွက် နမ်းထွက်နှင့်မှန်း
ချက် လွဲသွားသည်။

“ဒါကတော့ မင်းပြောမှလား
ဝင်းမောင်ရာ။ ငါသိချင်တာ ဒီကောင်

တွေ့ခဲ့သတင်းကွ"

"ငါက မင်းလို အလွတ်စုံထောက် မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်သိမလဲကွ"

"ဝင်းမောင်ရာ မင်းအကျင့်က ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ။ ငါမသိလို့ မသိဘူးပြောတာ"

"ထားပါတော့ သူငယ်ချင်းရာ။ မင်းက ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်တယ်ဆိုတော့ သတင်းလေးဘာလေး နားစွင့်ပေးပါ လား"

"ရတာပေါ့ သိပ်ရတာပေါ့။ ဒါ ပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ"

"ဘာတစ်ခုလည်း ဝင်းမောင်"

"ဝိုက်ဆံ ဝိုက်ဆံ"

"ပေးပါမယ် ဝင်းမောင်ရာ"

"ဝိုက်ဆံရှိမှ အချိန်ပြည့်ထိုင်လို့ ရမှာကွ ဟဲဟဲ"ဟု ဆို၍ သံပရာသီးဝင်း မောင်သည် လက်ဝါးဖြန့်သည်။

မြဒင်သည် ကျပ်ဒေါ်တစ်ပြားနှင့် ငါးပူးစေ့တစ်စေ့ကို ပေးလိုက်သည်။

ထိုနောက်တော့ မြဒင်သည် သံ ပရာသီးဝင်းမောင်အား နှုတ်ဆက်၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

* * *

မြဒင်ထွက်သွားလျှင် ဝင်းမောင် သည် စိန်ကြည်မထံသွား၍ အမိန့်သံပါ ပါနှင့် သံပရာသီးကို ခွဲစိတ်ခိုင်းသည်။ ထိုမျှနှင့်မပြီ။

ဝင်းမောင်သည် မြဒင်ပေးသွား သည့် ဒေါ်ပြားကို တောက်လိုက်သည်။ "ချွင်"

"ဟားဟား . . . ငါ့သူငယ်ချင်း အလွတ်စုံထောက်မြဒင် ပေးသွားတာ ကွ . . . ဟားဟား"

"ချွင် . . . ချွင်"

"ဟား ဟား ဟား"

ဒေါ်ပြားလေးကို တချွင်ချွင်နှင့် သံပရာသီးဝင်းမောင် တောက်ကစား လျက်ရှိသော်လည်း စိန်ကြည်မ၏မျက် နှာမှာ လငပုပ်ဖမ်းသကဲ့သို့ ရှိပါတော့ သည်။

* * *

အခန်း (၅)

နောက်ဆုံးမယား

စိန်ကြည်မသည် လုံးကြီးပေါက် လှဖြစ်သည်။ မုဒုံသူမို့ စကားဝဲ၏။

တင်မောင်သည် စိန်ကြည်မ ယောက်ျားဖြစ်သည်။ တင်မောင်တွင် မိန်းမလေးယောက်ရှိသည်။ တင်မောင် သည် မည်သို့ အစွမ်းအစရှိသည်မသိ မိန်းမလေးယောက်စလုံး ညီညီညွတ် ညွတ် ပီပီပြားပြားရှိသည်။

တင်မောင်သည် မုဒုံသူ စိန် ကြည်မကို အချစ်ရှိသည်။ စိန်ကြည်မ သည် အသက်ငယ်၊ ချက်ချက်ချာချာ ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ညဉ့်တက် ဆိုင်သိမ်းချိန်တွင် တင် မောင် ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ တွင် စိန်ကြည်မသည် တစ်နေ့လုံးရောင်း ရသောဝိုက်ဆံများကို အပ်ရသည်။

စိန်ကြည်မသည် ဤသို့ ဝိုက်ဆံ များကိုအပ်ရာမှ နေ့လယ်က ဤဆိုင်သို့ အလွတ်စုံထောက်မြဒင် လာသွားသည်

ကို သံတော်ဦးတင်လိုက်သည်။

"တောက် . . . ဒီကောင် ဘာလာ လုပ်တာလဲ"

"သံပရာသီးဝင်းမောင်ကို လာ တွေ့တာ"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီကောင် ဒီဆိုင် ကိုလာတာ အကြောင်းရှိရမယ်။ သံပရာ သီးဝင်းမောင်ကို လက်ခံထားရင် သံပ ရာသီးဝင်းမောင်ကို အကြောင်းပြပြီး ဒီ ကောင် လာလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်"

"မနက်ဖြန် သံပရာသီးဝင်းမောင် လာရင် လက်မခံနဲ့"

"သံပရာသီးဝင်းမောင် အကြောင်း လည်း ရှင်အသိပဲမဟုတ်လား။ ပေ ကတ်ကတ်နဲ့"

"မင်းကလည်းကွာ ရာဟင်တို့၊ ရာကွတ်တို့ရှိသားပဲ"

"ကျွန်မ . . . သဘောပေါက်ပြီ ကိုတင်မောင်"

"မိန်းမရယ် ငါပင်ပန်းလာတယ် ဟဲဟဲ"

စိန်ကြည်မသည် အသင့်ရှိသော အမြည်းနှင့် ဖျံသိုအရက်ပုလင်းကို လာ ချပေးသည်။

တင်မောင်သည် တစ်တစ်ရစ် ရစ်ရှိသော မုဒုံသူ စိန်ကြည်မကိုကြည့် ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"အိမ်က ဟာမကြီးတွေနဲ့တော့ တခြားစီပဲ"

"ဘာတခြားစီလည်း ကိုတင် မောင်"

"အားလုံး တခြားစီပဲ ဟဲဟဲ"

“ရှင်အကြောင်းကို သိပြီးသားပါ
ကိုတင်မောင်ရယ်၊ ရေချိုးပြီးလိမ်းဖို့
သနပ်ခါးတောင် သွေးပြီးပါပြီရှင့်”

“အဲဒါကြောင့် အကြည့်ကိုချစ်ရ
တာ”

ဟု ဆိုပြီး ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး
ပွေ့ ဖက်နှမ်းလိုက်သည်။

“ကိုတင်မောင်ရယ် ဆန္ဒမစော
ပါနဲ့၊ ရေခိုးချိုးပါရစေဦးတော်”

“ဟဲဟဲ... မှန်တယ် မှန်တယ်၊
အိမ်ကဟာမကြီးတွေဆိုရင် ချဉ်ဖတ်
စော်နံနောတာပဲ ဟဲဟဲ”

“ရွတ်”
စိန်ကြည်မသည် သူ၏ပါးလေး
ကိုပွတ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ခါခါဖြင့် အတွင်း
ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

တင်မောင်သည် စိန်ကြည်မ၏
နောက်ပိုင်းကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ
လိုက်ပြီး ဖျံသိုနှင့်စိမ်းထားသောအရက်
ကို စိမ်းသောက်လိုက်ပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၆)

အတွင်းလူ

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည်
အလုပ်စားပွဲတွင်ထိုင်၍ ခြုံပျံအမှုတွဲပိုင်
ကို စစ်ဆေးနေသည်။

ထိုစဉ်

ရုံးခန်းတွင်သို့ အလွတ်ခံထောက်
ခြင် ဝင်လာသောကြောင့် အင်စပက်
တော်ခရစ်ပင်သည် ဒုတိယတွဲကို စစ်
ဆေးနေရာမှ လှမ်း၍ ခုတ်ဆက်သည်။

“HELLO ဟယ်လို ကိုမြဒင်”

“HELLO INSPECTOR”

ဟု ပြန်လည်နှုတ်ဆက်၍ ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည်
သူ၏လက်ထဲမှ အမှုတွဲကို မြဲဒင်အား
ပေးပြီး ပြောသည်။

“ခြုံပျံဆေးလိပ်နဲ့ အမှုတွဲပါ
ကိုမြဒင်”

မြဲဒင်သည် အမှုတွဲကိုယူ၍ဖတ်
လိုက်သည်။

နောက် အင်စပက်တော် ခရစ်
ပင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ငှက်ပျောခိုင်းကို အကြောင်းပြ
ပြီး အိမ်ထဲဝင်ရာကအစ ဖက်ဖိုအောက်
က စိန်ထုပ်ကို အလွယ်တကူယူသွား
သည့်အဆုံး အားလုံးဟာ အတွင်းလူ
လက်ချက်ဗျ”

“ကိုမြဒင်တွက်ရင် လွဲခဲ့ပါတယ်”

“ဒီမှာ အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်၊
သုဋ္ဌေးကြီးဦးဘမောင်မရှိခိုက် ငှက်ပျော
ခိုက်ကို လာဖိုတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သုဋ္ဌေးကတော်
ကြီးဒေါ်အေးမြင့်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ပါ”

“ဒါဟာ ဦးဘမောင်မရှိခိုက် ဟ
သွားတဲ့အချိန်လေးမှာ အိမ်ထဲကိုဝင်ရန်
အတွင်းလူကအချက်ပေးတာဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငှက်ပျောခိုက်ကို အသုံးချသွား
တာလည်း ပညာသားပါတယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုတာလည်း ကိုမြ ဒင်”

“ငှက်ပျောခိုက် လာဖိုဦးဘမောင်ဆို
တော့ သံဘာဂျာတစ်ခါကို ဟရုံလေးဟာ
ပေးရုံနဲ့ မရဘူးလေ၊ အဆုံးအထိ ဖွင့်

ပေးရမှာဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြဒင်”

“အဲဒါကြောင့် ငှက်ပျောခိုက်ရော
လူတွေပါ အိမ်ထဲဝင်နိုင်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြဒင်၊ ဒေါ်အေး
မြင့် ထွက်ဆိုချက်အရဆိုရင် ငှက်ပျော
ခိုက်နဲ့ လူသုံးယောက်တဲ့”

“နောက်ပြီးတော့ ငှက်ပျောခိုက်နဲ့
လှည့်စားလိုက်တာဗျ”

“ဘယ်လို လှည့်စားလိုက်တာလဲ
ကိုမြဒင်”

“အခုလို ငှက်ပျောခိုက်ဦးဘမောင်ကို
တကူးတကန့် လာဖိုတာဆိုတော့ ဦးဘ
မောင်တို့ရဲ့ မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေက ပို
ခိုင်းတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင် အထင်
ရောက်စေဖို့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြဒင်”

“ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့
အပေါ်မှာ မစပ်စုတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါငှက်
ပျောခိုက်ကိုပြပြီး လှည့်စားလိုက်တာပဲ”

“နေပါဦး ကိုမြဒင်”

“ခိုပါ၊ မစုဟာခရစ်ပင်”

ဦးဘမောင် အပြင်သွားတာကို
ဒီကောင်တွေက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အတွင်းလူက လက်ထောက်
ချထားလို့ပေါ့၊ အစကတည်းက သူတို့
တစ်တွေ ပူးပေါင်းကြံစည်မှု ရှိနေတာ
ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြဒင်၊ နောက်
ပြီးတော့ ဖက်ဖိုအောက်မှာ စိန်တွေဖက်
ထားတာကို သူတို့ သိနေတာဟာလို့
ဒေါ်အေးမြင့်က ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေး၊ အတွင်းလူ”

က သူတို့ကို လက်ထောက်ချထားလို့ ပေါ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း အချိန်တို အတွင်း စိန်တွေကိုရသွားတာပေါ့ မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ဦးဘမောင်တို့က မီးခံသေတ္တာ ရှိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဖက်ဖိုအောက်မှာ ဝက်ပြီး သိမ်းရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ရှေးလူကြီးတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်”

“လျှို့ဝှက်ချက် ဟုတ်လား ကိုမြ ဒင်”

“ဒီလိုပါ မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဖိုးတန်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ကို မထင်မှတ်တဲ့နေရာမှာ ဝက်ထားပြီး သူခိုးဓားပြတွေကို လှည့်စားတာပါ။ ရတနာတွေကို အိုးထဲထည့်ပြီး မြေမှာ မြှုပ်ကြတာ ခင်ဗျားကြားဖူးပါတယ်”

“ကြားဖူးပါတယ်”

“ဒီတော့ဗျာ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို သိနိုင်တာက သူဌေးကြီးဦးဘမောင်တို့ မိသားစုပဲ”

“သူဌေးကြီး ဦးဘမောင်တို့ဇနီး မောင်နဲ့မှာ သားသမီးမရှိဘူး ကိုမြဒင်”

“သားသမီးမရှိရင် အတူနေတဲ့ လူထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဒါဆို ခြူးပျံဆေးလိပ်ခုံက လုပ် သားတွေကို ခေါ်စစ်ရင် မကောင်းဘူး လား”

“ဒီလို CASE ဆိုတာက ဝါးလုံး မခင်လေးနဲ့ ညပ် လို့ရတဲ့အမှုပေါ့ မဟုတ် ဘူး”

ဓုက္ခပါပဲဗျာဟု အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည် ခေါင်းကိုကုတ်သည်။

“ဒီမှာ မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မပူပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း FIFTY RUPPES ငွေဒဂါးပြား ငါးဆယ် ရမှာဗျာ။ မယုံမရှိနဲ့”

.. ဟု အင်စ ပက်တော်ခရစ်ပင် အား အလွတ်စုံထောက်မြဒင်က ရယ် ရယ်မောမော ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၇)

ငှက်ပျော့ခိုင်

အလွတ်စုံထောက် မြဒင်သည် စိန်ကြည်မတို့ အရက်ပုန်းဆိုင်သို့ လာခဲ့ သည်။ ဆိုင်သို့ ရောက်သော်လည်း အတွင်းသို့မဝင်ဘဲ သံပရာသီးဝင်းမောင် အားရှာလိုက်သည်။

ထိုစဉ် “ဆရာမြဒင်” ဟု အတွင်းမှ ခေါ်သံကို ကြားရ၍ အသံရှင်ကို ရှာ လိုက်သည်။

ဆားဗင်းလင်း(လူဆိုးထိန်း) လွန်း မောင်က ခေါ်သောကြောင့် မြဒင်ဆိုင် တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သည်။

မြဒင် ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်လာသည် ကိုတွေ့လျှင် စိန်ကြည်မ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ဆားဗင်းလင်းလွန်း မောင်က သတိမထားမိသော်လည်း မြ ဒင်က သတိပြုမိသည်။

ဆားဗင်းလင်း လွန်းမောင်က ရပ် လျက်ကြိုရာမှ ထိုင်ပါဟု ဆိုသော ကြောင့် စားပွဲပုလေးများခင်းထားသော စားပွဲပိုင်းတွင် မြဒင်ထိုင်လိုက်သည်။

“တရားခံကို လာရှာတာလား

ဆရာ”

ဟု ဆားဗင်းလင်းလွန်းမောင်က ဆိုသည်။

မြဒင်သည် စိန်ကြည်မကိုကြည့် လိုက်သည်။

စိန်ကြည်မက ဣန္ဒြေပျက်နေ သည်။

မြဒင်သည် စိန်ကြည်မကိုကြည့် ရာမှ ဆားဗင်းလင်းလွန်းမောင်ကို ပြော လိုက်သည်။

“သံပရာသီးဝင်းမောင်ကို လာ ရှာတာပါ”

“သံပရာသီးဝင်းမောင်ကို ကျွန် တော်သိပါတယ်ဆရာ။ ဒီလူက အရက် သောက်တာကလွဲလို့ ဘာမှ ရှုပ်ရှုပ် ယုက်ယုက်မရှိဘူး ဆရာ”

“အေးပါ။ ငါ့သူငယ်ချင်းပါကွာ။ မင်းရော ဒီဆိုင်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဆရာ ဟဲ့ဟဲ့”

ဆားဗင်းလင်းလွန်းမောင်၏ ထုံး စံအတိုင်းဆိုသည့် စကားမှာ လိုင်စင်မရှိ သော အရက်ပုန်းဆိုင်မှ ခွဲတမ်းလာယူ ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးလေ၊ ညောင်သီးလည်း စား လေးသံလည်းနားစွင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

မြဒင်နှင့် ဆားဗင်းလင်းလွန်း မောင်တို့ပြောသောစကားကို ကြားလျှင် စိန်ကြည်မသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားသည်။ ဆားဗင်းလင်းလွန်းမောင် က ဆရာဟုခေါ်၍သာ ‘စိန်ကြည်မ’ငြိမ် နေခြင်းဖြစ်သည်။ နီးမဟုတ်ပါက ရာဟုတ် နှင့် ရာဟုတ်တို့အား တစ်ချက်လွှတ်

အမိန့်ပေးမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်

“ငှက်ပျောခိုင်ဗျို၊ ငှက်ပျောခိုင်”

မြဒင်သည် အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ငှက်ပျောခိုင်များကို ထမ်း၍ လာနေသော ဈေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို ဈေးသည်သည် အရက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ငှက်ပျောခိုင်ကိုချလျက် ဆိုင်အတွင်းသို့ဝင်လာပြီး စိန်ကြည်မထံ သွား၍ပြောသည်။

“ငှက်ပျောခိုင်ယူဦးမလား အစ်မကြီး”

ငှက်ပျောခိုင် ဆိုပါလား။

ခြူးပျံတိုက်ကို အနုကြမ်းစီးစဉ်က အသုံးပြုခဲ့သော ငှက်ပျောခိုင်လား။ သို့သော်လည်း မသိကျိုးကျွန် ပြုနေလိုက်သည်။

“ငှက်ပျောသီးကို ဘယ်သူက အရက်နဲ့ပြောင်းမှာလဲဟဲ့”

ဟု စိန်ကြည်မက ဆိုသည်။

“ဟိုရက်ပိုင်းက ငှက်ပျောခိုင်ဝယ်ထားလို့ ယူဦးမလားလို့ လာမေးတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အစ်မကြီး”

ဟု ပြော၍ ငှက်ပျောခိုင်ကို ပြန်ထမ်း၍ထွက်သွားသည်။

ထို့နောက်တော့ မြဒင်သည် ဆားဗင်းလင်းလွန်းမောင်အား နှုတ်ဆက်၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ

အလွတ်စုံထောက် မြဒင်သည် သံပရာသီးဝင်းမောင်နှင့် မတွေ့ခဲ့ရပါ။ ဆားလည်း အမြတ်တော့ ရရှိခဲ့သည်။ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

x x x

အခန်း (၈)

ပြင်ပတာဝန်

အလွတ်စုံထောက် မြဒင်သည် အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်နှင့် တွေ့ရန် တောင်လုံးပြန်ပုလိပ်ဌာနသို့ လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ခရစ်ပင်မရှိပါ။ ခရစ်ပင်အခန်းဝတွင် ချိတ်ထားသော သစ်သားအံထိုးဆိုင်ဘုတ်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

“OUT DOOR”

ထိုစဉ် ဆောင်းထုပ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော SGT ဆာသင်ကြီး ပန်ချာပီ လူမျိုး ဂျာနာဆင်းရောက်လာသည်။

“INSPECTOR OUT DOOR

သွားနေတယ် ဆရာ”

“အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားတာ တွေ့ကတည်းက မစ္စတာ ခရစ်ပင် ပြင်ပတာဝန်ဆိုတာ ငါသဘောပေါက်ပါတယ် ဂျာနာဆင်း”

“WHAT CAN I DO FOR YOUR SIR NO THANK YOU ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“YES SIR”

ဟုဆို၍ ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်း ပြန်လှည့်၍ထွက်သွားသည်။

ထို့နောက်တော့ အလွတ်စုံထောက် မြဒင်သည် တောင်လုံးပြန်ပုလိပ်ဌာနမှ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ဇော်မော်လင်း

ဘောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုပါလျှင်...

HIV ပိုးကူးသက်ခံ

မိဘမဲ့ကလေးများ၏

သုခရိပ်မြို့ဂေဟာ

၀၁-၅၀၁၉၅၅

ဆည်းဆာရိပ်

ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ

၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့

လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊

အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ

ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀

၇၀၉၂၇၇

၅၀၁၃၆၃

၇၀၄၇၈၄

400562425
09/20/21

ODEN GEMEINDE

14285781

1102

မဆန်းသော်လည်း ထူးသည်

■ ထက်ကောင်းလတ် (မင်းဘူး)

ရေကြည်သာ ရွာလေးသည် ရောဝတီမြစ်ကြီးကမ်းထိပ် အနောက်ဘက်တွင် တည်ရှိသည်။ ရွာအနောက်ဘက်၊ တောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက်တို့မှာ အတော်လှမ်းလှမ်း ရွာစဉ်ရွာဆက်များ၊ တောတောင် ယာကွင်းပြင်များစွာ ရှိသည်။ ရွာနှင့် ဆယ်လေးငါးမိုင်၊ မိုင်နှစ်ဆယ်အကွာ၌ ရေနံထွက် ရေနံမြေ ရှိသည်။

ရေကြည်သာရွာ၏ အဓိကလုပ်ငန်းက လယ်ယာလုပ်ငန်း နှစ်၊ ပဲ အဓိကစိုက်ပျိုးကြသည်။

ဤသည်က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အဓိက ပထမလုပ်ငန်းဖြစ်၏။ ဒုတိယ အဓိကလုပ်ငန်းက မိရိုးဖလာ တွဲဖက် မြေအိုးလုပ်ငန်း၊ တတိယလုပ်ငန်းက ရောင်းဝယ်ရေးနှင့် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း၊ အရောင်းအဝယ်နှင့် အိုးလုပ်ငန်းဖြင့် ရေကြည်သာရွာ၌ ချမ်းသာသူများသည်။

အစားအသောက် ချောင်လည်ကြ၏။ ထိုအထဲမှ မြစ်ကြောင်းလှေကူးတို့ပိုသော လုပ်ငန်းလည်းရှိသည်။

ကိုသာမြတ် မိဘများမှာ ရေကြည်သာရွာတွင် အနောက်ပိုင်း၌ အိမ်ကြီးကြီးနှင့် နေကြပြီး ရွာအနောက်

ဘက်တော၌ စိုက်ပျိုးယာမြေများစွာ ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ကိုသာမြတ်အဖေသည် ရိုးသားကြီးစား၊ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနှင့် တောင်သူလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်သူ၊ ဘာသာရေးကိုင်ရှင်သူ ဖြစ်သည်။ ကိုသာမြတ်အမေက ဉာဏ်ရည်ထက်မြက် သွက်လက်ပြီး ရေလွတ်မြင်၍ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိ၏။ လက်ရှိတောင်သူလုပ်ငန်းအပြင် ကိုသာမြတ်အမေက အိမ်တွင် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းပါ တွဲလုပ်ကိုင်သည်။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းက ရေနံအရောင်းအဝယ်၊ ရေနံကို ရေကြည်သာရွာအနောက်ဘက် တောင်ဘက် ဟိုစဉ်စစ်အတွင်း ပျက်ဆီးကျန်ခဲ့သည့် တွင်းဟောင်းလက်ကျန်များမှ တူးဖော်ရရှိသည့် ရေနံများဖြစ်သည်။

တရားမဝင် ရေနံတွင်းနှင့် တရားမဝင် ရေနံရောင်းဝယ်ခြင်းမဟုတ်။ စစ်ကြီးအပြီး တွင်းဟောင်းများ ရေနံတူးဖော်ခြင်း၊ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ချက်လုပ်ခြင်းကို တရားဝင်လိုစင်များ ခွင့်ပြုပေးချက်ဖြင့် ရောင်းဝယ်ချက်လုပ်ကြသည်။ ထိုရေနံတွင်းများအနေနှင့် တစ်နေ့လေးငါးပီပါမှ ဆယ်ပီပါ အလွန်ဆုံး

ထွက်သည်။

ရေကြည်သာ မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်တို့တွင် ထိုရေနံဖြင့် မြန်မာ့ရေနံဆီ ဓာတ်ဆီချက်လုပ်ငန်း ရောင်းဝယ်မှု ဖွံ့ဖြိုးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ကိုသာမြတ်မှာ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သားအရွယ်၊ ကိုသာမြတ်အထက် အစ်မနှစ်ယောက်၊ ညီလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ရွာဦးဆရာတော်ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားနေကြသည်။

ထိုအခါက ရာသီဥတုဖောက်ပြန်မှုနည်း၏။ နှစ်စဉ် မိုးသီးနှံ၊ နှစ်ပဲ၊ ပြောင်း၊ ပဲစင်းငုံတို့ ဖြိုးဖြိုးဆဲ ထွက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာတွင် အလှူအတန်း၊ ကောင်းမှုကုသိုလ် မပြုတ်၊ ကျောင်းကန်ဘုရားများ၌ စည်ကာသည်။

ကိုသာမြတ် အမေ၏ ရေနံအရောင်းအဝယ်သည်လည်း ကောင်းလှ၏။ လက်လီရောင်းဝယ်ခြင်းထက် လက္ကားရောင်းဝယ်ခြင်းသည် ရေကြည်သာရွာပြင်ပ မြစ်အရှေ့ဘက်၊ တောင်ဘက်ပိုင်းများအထိ ကျယ်ပြန့်သည်။ ရေကြည်သာ သွားလာရေးသည် မြစ်ကြောင်းပိုင်း ပိုများသည်။ ရပ်ဝေးလှေကြီးများ၊ စက်လှေများဖြင့် ရေနံ၊ သီးနှံ

အိပ်ငယ်ရေးများအတွက် လာကြရာ ရေ ကြည်သာ မြစ်ဆိပ်ကမ်းသည် လွန်စွာ စည်ကားလှ၏။

ကိုသာမြတ်အမေထံ ရေနံကုန် သည်များ မပြတ်လာရောက်ဝယ်ကြ၍ ကိုသာမြတ်တို့ အိမ်ဝိုင်းကျယ်ကြီး အတွင်း အိမ်နောက်ဖေး အနောက် ဘက်တွင် သီးနှံပိုထောင်ကြီးနှစ်လုံး၊ မြောက်ဘက်တွင် ရေနံပီပါများထား ရောင်းဝယ်ရေးပိုထောင်ကြီး တစ်လုံး စနစ်စာကျ ဆောက်ထားသည်။ ကိုသာ မြတ်တို့ အိမ်ဝိုင်းအကျယ်အဝန်းမှာ တောင်နှင့်မြောက် အလျားပေ နှစ်ရာ ငါးဆယ်၊ အရှေ့အနောက် အနံအကျယ် ပေ တစ်ရာရှိသည်။ အလယ်တွင် သွပ် မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး၊ ဝိုင်း ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက် မြောက်ဘက်၊ အရှောက် မှ ဝင်းတံခါး၊ တောင်ဘက်မှ အရှေ့ဝင်း တံခါးရှိ၏။ သို့သော် အဝင်အထွက် အလျဉ်းသင့်သလို ဝင်ထွက်နိုင်သည်။

မြောက်ဘက် ဝင်းပေါက်၊ တောင် ဘက်ဝင်းပေါက်တို့သည် အိမ်ကြီးအရှေ့ ဘက်ဝင်း အကာတန်းများ၌ရှိပြီး ဝိုင်း အတွင်းဝင်ပြီး အိမ်ကြီးရှေ့မှဖြစ်စေ၊ နောက်ဖေးဘက်မှဖြစ်စေ ပတ်လည် သွားနိုင်သည့် အကျယ်မှာ နားလှည်း သုံးစီးယှဉ်သွားနိုင်သော အိမ်ဝိုင်းပတ် လမ်းဖြစ်၏။

ကိုသာမြတ်တို့အိမ်ကြီး ခေါင်း ရင်းဝင်းအကာအတွင်းဘက်တွင် နှစ် အတော်ကြာက ပေါက်ရောက်ရှိခဲ့သော တမာပင်ကြီးတစ်ပင် မြင့်မြင့်မားမား အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း အရိပ်ကောင်း

ကောင်းနှင့်ရှိသည်။

ထိုတမာပင်ကြီးသည် ရွက်နုတို့ စားရသော မျိုးဖြစ်ပြီး အရွက်ကြီးကြီး အသီးထွားထွား၊ အခေါက်ထူထူဖြစ် သည့် ပင်စည်မှာ ယောက်ျားကြီးနှစ်ဖက် ပင်ကျော်ပြီး အမြင့်အမား အကိုင်း အခက် ပြာဝေသည်။ နေပျောက်၊ လ ပျောက်ပင်မထိုး၊ အရိပ်ကောင်းလှ၏။ နေအခါ အေးမြသောအရိပ်ကျယ်ပြန့်ပြီး ညအခါ အမှောင်ချထားသလို လရောင် မတိုး၊ မည်းမှောင်လျက်ရှိသည်။ အမြဲ တမ်းလို တမာရုန့်လေသည် တမာရွက်၊ တမာဖူး၊ တမာပွင့်ရုန့်များကို ဝန်းကျင် မွှေးကြိုင်ဖြာ၍ ရင်ထဲ အေးမြလန်းဆန်း ကြည်နူးရလေသည်။ အိမ်မြောက်ဘက် ရေနံရောင်းဝယ်ရေးပိုထောင် အနောက် ဘက်ဝန်း အကာတန်း၌ တမာပင်ပုများ ရှိသည်။ ထိုတမာပင်များမှာ အရွက် သေး၊ အသီးသေး၊ ပင်စည်အကြီးအမား ဆုံးမှာ လက်တစ်ဖက်စာမျှ ရှိသည်။ အမြင့်ဆုံး ဝါးတစ်ရိုက်ကျော်ကျော်မျှရှိ ၏။ ပင်ရိပ်မပြည့်၊ တို့စားရသောအမျိုး မဟုတ်။ ကိုသာမြတ်တို့ အိမ်ပတ်ဝန်း ကျင်တွင် အမြင့်အမား သစ်ပင်ကြီးများ မရှိသဖြင့် ကိုသာမြတ်တို့အိမ်ခေါင်းရင်း တမာပင်ကြီးသည် ထင်ရှားမြင့်မားနေ လေသည်။

ကိုသာမြတ်အမေသည် ထို တမာပင်ကြီးကို လွန်စွာအလေးထား အရိုအသေပြုသည်။ နေ့စဉ် အမွှေး နံ့သာပက်ဖျန်း၊ ပင်စည်ခပ်မြင့်မြင့်နေရာ တွင် အဆောင်ငယ်လေးဆောက်၊ ပန်း များတင်၊ အရိုအသေပြုထားသည်။

ကိုသာမြတ်တို့အမေက ကိုသာမြတ်တို့ ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောထားခဲ့သည်။

“သားတို့၊ သမီးတို့... အမေတို့ အိမ်ခေါင်းရင်းက တမာပင်ကြီးအောက် မှာ ဆဲဆိုတာတွေ၊ မရိုမသေပြောတာ တွေ၊ အလေးအပင်စွန့်တာတွေ မလုပ် ရဘူးနော်။ အဲဒီတမာပင်ကြီးမှာနေတဲ့ သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်က မကြိုက်ဘူး။ အမေ တို့ကိုလည်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က စောင့်ရှောက် တယ်။ ဒါကို သမီးတို့၊ သားတို့ ဘယ် သူကိုမှ မပြောနဲ့နော်”

အမေပြောထားသော စကားကို ကိုသာမြတ်တို့မောင်နှမတစ်တွေ စိတ် မှတ်စွဲပြီး ခေါင်းရင်းတမာပင်ကြီးကို ရို သေခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းရှိနေကြ၏။ ကလေးများပီပီ စိတ်ဝင်စားခြင်းနှင့်အတူ ကြောက်ရွံ့ခြင်းရှိ၍ အချိန်နှင့်အမျှ တမာပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ခြင်း၊ နေ့ ပိုင်း တမာပင်ကြီးအောက်မှ ဖြတ်သွား သည့်အခါ အထူးသတိထားသည်။ ည ပိုင်းဆို တမာပင်ကြီးအောက် မသွားရဲ ကြတော့။ သည်ကြားထဲ ညတိတ် တိတ်ဆိတ်ဆိတ်အချိန် တမာပင်ကြီး ဆီမှ လေတိုက်သည့်အခါ ရွက်ချင်းခတ် လျက် တရဲရဲမြည်သံကြီးသည် မောင် နှမတွေစိတ်ထဲ စိမ့်ကနဲ ကြောက် စိတ်ဝင်ခဲ့မိသည်။ ကိုသာမြတ်အမေက ပြောထားသော -

“အမေတို့ကို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကစောင့် ရှောက်တယ်”

ဆိုသော စကားအရ ကြောက် စိတ်အနည်းငယ် ပြေရပြန်သည်။ ထို အခါ တမာပင်ကြီးတွင် စောင့်နေသော

သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မြင်တွေ့ချင်လှ၏။ နေ့စဉ် တမာပင်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်သည့်အခါ တမာပင်ကြီးပေါ် သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရမလား။ အမေပြောသလို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကို သီးတင်းပတ်တိုင်း အလှူခံလာလေ့ရှိသော ယောဂီရောင် နီညိုဝတ်၊ ခေါင်းပေါ်သားရေဖတ်ပြား ထောင်ဆောင်းထားသော ဖိသုတော်ကြီးလိုလား။ အဝတ်အထက်အောက် အဖြူဝတ် ဆိုင်းတန်းထမ်း ကြေးစည်လေးတီး။ အလှူခံလာလေ့ရှိသော ဘာသုတော်လိုလား အတွေးမျိုးစုံဖြန့်ကျက်နေကြသည်။ မမြင်ဖူးသော တမာပင်ကြီးမှ သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အမျိုးမျိုးပုံဖော်ကြည့်ကြသည်။ မြင်လည်း မြင်ကြည့်ချင်သည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်မိသည်။ အဖေကတော့ သူဘာသာသူနေသည်။ အဖေရော၊ အမေရော ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းရှိသေးလေးမြတ် ကိုးကွယ်ကြသူများဖြစ်၍ အမေသည် သူယုံကြည်သော ဘိုးတော်၊ သူတော်စင်၊ နတ်ပသမူနှင့် ဘာသာရေး သိခြာစိထားသည်။ သို့သော် ဘိုးတော်၊ သူတော်စင်၊ နတ်ရှိသေးလေးစားမှုများသည်လည်း ကောင်းမြတ်သောအလုပ်တွင် ဆက်နွယ်သည်။ အလွန်အကျွံချွဲအတုအယောင် ယုံကြည်လွန်းပြီး အာသာလုပ်ရပ်များနှင့် မဆက်စပ်နိုင်တော့ပါ။ ဘိုးတော်၊ သူတော်စင်၊ နတ်တို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓကို ရိုသေမြတ်နိုးနိုးနွယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။ နတ်တို့သည် မကောင်းမှုဘက်

မတွန်းပို့။ လူများကသာ ဖောက်ပြန်ကိုယ်ကျိုးရှာ အတုပြု ရိုက်စားလုပ်နေကြ၍သာ အကြောင်းအကျိုး လွဲမှားနေကြသည်။ ဘိုးတော်နှင့်တွေ့ရသည်။ သူတော်စင်နှင့် တွေ့ရသည်။ နတ်မသည် ဆိုသည်တို့မှာ ရှိပါသည်။ ကောင်းသော၊ စိတ်ထားဖြူစင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ တွေ့ကြရသည်။ ဤသူတို့အတွက် ဘိုးတော်၊ သူတော်စင်၊ နတ်တို့သည် မကောင်းဘက်သို့ တွန်းမပို့။ ကောင်းမှု ကောင်းကျိုး ပြုကြရန်သာ ညွှန်သည်။ ဖောက်ပြန်သွားသူတို့ကား လူများဖြစ်ကြလေသည်။ မကောင်းသူတို့အတွက် မစဖို့ဝေး အမှန်အကျိုးပြုရောက်ဖို့ ညွှန်ပြဆုံးမကြပေသည်။ ကိုသာမြတ်မိခင်သည် ဤအယူအဆရှိသည်။ လောကီရေးရာသည်တစ်ကန့်၊ လောကီရေးရာ

လောဘာတောတိုက်က မကောင်း။ ဗုဒ္ဓ၏ တရားလမ်းကြောင်းပေါ် မိမိအတွက် တရားလောဘာဖြင့် လိုက်နာကျင့်ကြံပါမှသာ မှန်ကန်ပေသည်။ ဤသည်မှာ ကိုသာမြတ်အမေ၏ အယူအဆများသာ ဖြစ်လေသည်။

ကိုသာမြတ်တို့ အိမ်ခေါင်းရင်း တမာပင်မှ သူတော်စင်ကြီးရှိခြင်း။ မစခြင်းတို့အတွက် သူတော်စင်ကြီးက ကိုသာမြတ်အမေကို ရွှေငွေပစ္စည်းတွေ ပုံပေးမစခြင်းမျိုးမရှိ။ သို့သော် ကောင်းသော၊ ရိုးသားသော၊ ကြိုးစားသော အလုပ်များအတွက် ဖြောင့်ဖြူးစေဖို့၊ မကောင်းစိတ်ဖြင့် ကြံဆောင်ဖျက်ဆီးသူတို့ အန္တရာယ်မရောက်အောင် ဘေးကွယ်တားဆီးပေးမှုမျိုးဖြင့် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ ကိုသာမြတ်အမေ ကိုယ်တွေ့မြင်ရခြင်း နှစ်ကြိမ်ရှိခဲ့၏။

ကိုသာမြတ်တို့ အိမ်ခေါင်းရင်း တောင်ဘက်ပိုင်းသည် ကိုစိန်ဖြူ အိမ်ရှင်တို့အိမ် အိမ်ပိုင်းရှိသည်။ ကိုသာမြတ်တို့ အိမ်ခေါင်းရင်း ခြံစည်းရိုး တမာပင်ကြီးနှင့် ကိုစိန်ဖြူတို့ အတွင်းဘက်အိမ်ဝေးသော်လည်း ဘေးတိုက်ဖြစ်သည်။ ကိုစိန်ဖြူတို့အိမ်ပိုင်းကလည်း ကျယ်ပါသည်။ ကိုစိန်ဖြူက အိမ်သာကို သူအိမ်နောက်ဖေးက နောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးဝန်းကျင် မဆောက်ဘဲ ကိုသာမြတ်တို့ အိမ်ခေါင်းရင်း တမာပင်ကြီးအောက် မြောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးနား အိမ်သာဆောက်သည်။ ပထမ အိမ်သာတွင်း သူတားနှင့်တူသည်။ တမာပင်ကြီး အနိပ်

အိမ်သာတက်ဖို့အသွား
တံခါးဖွင့်လိုက်သည့်အခါ
အိမ်သာထဲမှ
အလွန်ကြီးမားသော
မြွေကြီးခွေပြီး
ဦးခေါင်းကြီး
တယမ်းယမ်းဖြင့်
ထောင်နေသည်ကို
တွေ့ရကြောင်း...

ကလည်း သည်ဘက်ရှိနေ၍ အိမ်သာ
အတားတားသူ ခပ်အေးအေးတူးသည်။
မြေကမာသည်။ သို့နှင့် အိမ်သာတွင်း
နှစ်တောင်နီးနီး အရောက်တွင် တွင်း
တူးသမား ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်
ပုံစံဖြင့် အိမ်သာတွင်း ဆက်မတူးနိုင်
တော့ကြောင်းပြောပြီး ပြန်ပြေးသည်။
ကိုစိန်ဖြိုးက ဘာကြောင့်လဲ မေးတော့
လည်း မည်မည်ရရမမြေ။ ကိုစိန်ဖြိုး
နောက်ထပ်တွင်းတူးသမားတစ်ယောက်
ပေးသည်။ တွင်းသုံးတောင်အရောက်
ဆက်မတူးနိုင်တော့ဟုပြောပြီး ထွက်
သွားပြန်သည်။ ကိုစိန်ဖြိုးစိတ်ထဲ
မကျေနပ်။ ပိုက်ဆံပေးတူးခိုင်းသည်ကို
ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပုံစံဖြင့် ဆက်
မတူးကြခြင်းသည် ဘာကြောင့်လဲ။
ကိုယ်ကလည်း အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်
နှင့် ကိုယ်တိုင်မတူးနိုင်။ နောက်ဆုံး
ကိုစိန်ဖြိုး ဆက်မတူးတော့ဘဲ ရှိ
သလောက်တွင်းအနက်ဖြင့် အပေါ်ပိုင်း
အိမ်သာဆောက်လေသည်။ အိမ်သာ
ဆောက်ပြီးနေ့ ကိုစိန်ဖြိုးဝန်း ဒေါ်ရှင်
အိမ်သာတက်ဖို့ အိမ်သာတံခါးဆွဲအဖွင့်
ဒေါ်ရှင် ငယ်သံပါအောင်အော်သံကြီး
ကိုစိန်ဖြိုးနှင့် အိမ်နီးနားချင်းများကြားပြီး
အပြေးအလွှား သွားကြည့်ကြသည်။
အိမ်သာရှေ့တွင် သတိမေ့လဲနေသော
ဒေါ်ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပိုင်းဝန်း
သတိရအောင်လုပ်ပြီး မေးကြည့်တော့
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တုန်တုန်
ယင်ယင်ဖြင့် အိမ်သာတက်ဖို့အသွား
တံခါးဖွင့်လိုက်သည်အခါ အိမ်သာထဲမှ
အလွန်ကြီးမားသော မြွေကြီးခွေပြီး

ဦးခေါင်းကြီးတယမ်းယမ်းဖြင့် ထောင်
နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်းပြောသည်။
အိမ်သာတံခါးလည်းပွင့်နေ။ အတွင်းမှ
လည်း ဘာမှမမြင်ရ၍ ကိုစိန်ဖြိုးက သူ
မိန်းမ စိတ်အထင်ကြောင့်ဟု သိထား
လိုက်သည်။ ကိုစိန်ဖြိုးက ကြောက်
တတ်သူ မဟုတ်။ ထန်းရည်လည်း
ညနေတိုင်း အလုပ်ပြန် သောက်တတ်
သူ။ အရမ်းအကာမဟုတ်ပေမယ့် ထန်း
ရည်လေးတမြေ သီချင်းလေးတဖွဖွ
ဆိုရင်း ညနေ အလုပ်ပြန်လာသည်။
အခု အိမ်သာကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ကိုစိန်ဖြိုးတွေ့ပြီး သိပ်မကျေနပ်။ ကိုစိန်
ဖြိုး မကျေနပ်လောက်စရာ အိမ်သာ
တွင်းတူးစဉ်ကပင်။ တွင်းတူးတူး နှစ်
ယောက်စလုံး တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ထား
သွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးအကြောင်း
ပြချက်မရှိဘဲ အသွင်က ကြောက်ရွံ့နေ
ကြသည့် ပုံစံများ။ အခု အိမ်သာ
ဆောက်ပြီး ဇနီးအိမ်သာစတက်သည့်
အခါ တွေ့ရသောအဖြစ်။ ကိုစိန်ဖြိုး
ညနေအလုပ်ပြန် ထန်းရည်လေးတမြေ
ဖြင့် အိမ်ပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်ခါမှ
အိမ်သာတက်ချင်လာ၍ လွယ်အိတ်
ဘားချ။ အိမ်သာဆီပြေးသည်။ ဒေါ်ရှင်
က မီးဖိုထဲ ချက်ပြုတ်နေသည်။ ကိုစိန်
ဖြိုး အိမ်သာတံခါးဆွဲဖွင့်လျက် အတွင်း
ဘက်လှမ်းအဝင် အတွင်းဘက်မှ သန်
မာသောလက်ကြီး တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုစိန်
ဖြိုးရင်ဘတ်ဆီ တွန်းခြင်းခံလိုက်ရသည်။
ကိုစိန်ဖြိုး အရှိန်ဖြင့် နောက်ပြန်လဲ
ကျသွားလေသည်။ ထန်းရည်မူးလေး
နှင့် ကိုစိန်ဖြိုးပါးစပ်မှ ဆဲဆိုပြီး လူးလဲ

တုတ်ကြီး အော်ဟစ်ရင်း
လက်ထဲမှစားရှည်ကို
မြှောက်လျက်
ရေနံကုန်သည်ဆီ
တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာ
သည်။ ရုတ်တရက်
အခြေအနေကို
ကြုံတွက်ထားသော
ရေနံကုန်သည်သည်
ဆတ်ခနဲ ...

ထ အိမ်သာထဲဝင်ဖို့ အိမ်သာတံခါးနား
ခြေအလှမ်း ကိုစိန်ဖြိုးနားထင်ဆီ ပူခနဲ
နာကျင်အောင် ခံစားလိုက်ရပြီး ဘေး
တိုက်လည်သွားသည်။ ကိုစိန်ဖြိုး ဒေါသ
အရှိန် ပိုတက်လာပြီး မအေးနာ အညစ်
အပတ် တိုင်းထွာဆဲလျက် အိမ်သာထဲ
ဝင်ဖို့ တံခါးဆီလက်အလှမ်း “အမယ်
လေးဗျ” ဆိုသော ကိုစိန်ဖြိုးအော်သံကြီး
နှင့် လက်တစ်ဖက် တွဲလွဲကြီးဖြစ်သွား
သည်။ ပါးစပ်မှလည်း “အမယ်လေး
အောင်နာနာကြီးဗျ။ လုပ်ကြပါဦး” အော်
ပြီး အိမ်ဘက် ပြန်ပြေးလာသည်။
ဒေါ်ရှင်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းများ ပြေးလာ
ကြရသည်။ လက်တစ်ဖက် တွဲလွဲကြီး
ဖြစ်နေသော ကိုစိန်ဖြိုးကို ညည်းညည်း
ညာညာနှင့် တွေ့ကြရသည်။ အိမ်နီးနား

ချင်းထဲမှ အမေရှိန်ဆိုသူက အယုံအစွဲ ရှိသည့်အလျောက် -

“ဟဲ့...တောင်းပန်လိုက်။ တောင်းပန်လိုက်။ အဲဒီနေရာ အိမ်သာဆောက်တာ မကြိုက်လို့ အစောင့်အရှောက်တွေက မကြိုက်လို့ ဒါသတိပေးတာဖြစ်မှာ”

ပြောရင်း အမေရှိန်က ခပ်ကျယ်ကျယ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးလေသည်။ ကိုစိန်ဖြူဝန်း ဒေါ်ရှင်ကလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် တောင်းပန်လေသည်။

“အမယ်လေး... ခုမှ သက်သာတယ်ဗျာ။ ကျုပ်လက်ကြီးတစ်ဖက်တော့ သေသွားပြီလို့ ထင်လိုက်ရတာ”

ကိုစိန်ဖြူလက် ပြန်ကောင်းသွား၍ ဝမ်းသာစွာပြောလိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်ကို မေးကြည့်တော့ စောစောက သူ့အဖြစ်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ အဖြစ်အပျက်အမြင်ဖြစ်၍ ကိုစိန်ဖြူထန်းရည်မှ၍ ဖြစ်ခြင်းမဟုတ်။ တကယ်ဖြစ်ခြင်းကို ယုံကြည်သည်။ သို့သော် ဘာက မကြိုက်၍ လုပ်သည်တော့မသိ။ အစောင့်အရှောက်က မကြိုက်ဟူ၍သာ မှတ်ကြ၏။ ထို့နောက်တွင် ကိုစိန်ဖြူအိမ်သာကို အိမ်နောက်ဘက် ခပ်ဝေးဝေး ခြံစည်းရိုးနား ပြောင်းလိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင်တော့ ကိုစိန်ဖြူတို့ ဘာမှ မဖြစ်တော့။ ကိုစိန်ဖြူ ဒေါ်ရှင်တို့သည် အိမ်ခြောက်ဘက် တမာပင်ကြီးကပ်လျက် ဝင်းအကာနား မရှိမသေအမှုများ ဘယ်သောအခါမှ မလုပ်ကြတော့။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကိုသာမြတ်အမေကြွေးသိရသည်။ သို့သော် တမာပင်ကြီး

အစောင့် သူတော်စင်ကြီးမကြိုက်၍ဟု မပြော။

နောက်တစ်ကြိမ် အတွေ့အကြုံတစ်ခု ထပ်ကြုံတွေ့ရပြန်သည်။ ကိုသာမြတ်တို့အိမ် မိချောင်းရံဖြူ ရေနံဝယ်ကုန်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ရေနံပီပါ အလုံးနှစ်ဆယ်ဝယ်၍ ဆိပ်ကမ်းမော်တော်နှင့် သယ်ယူသွားရန် ဖြစ်သည်။ ကုန်သည် ဖောက်သည်အသစ် ကိုသာမြတ်အမေနှင့် ရေနံရောင်းကိုထောင်တွင် ဈေးစကားပြောနေရန်ကြည့်ကြသည်။ အားလုံးဈေးတည့်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ဆိပ်ကမ်းမော်တော်မှ ပီပါအခွဲများသယ်၊ ရေနံထည့်ကြသည်။ အားလုံးပြီးစီးငွေချေ၊ ညနေပိုင်း ရေနံပီပါများ လှည်းဖြင့် ဆိပ်ကမ်းမော်တော်ပေါ်တင် မိချောင်းရံပြန်ဆင်းကြမည်။ ကိုသာမြတ်အမေက ဝယ်သူကုန်သည်ကို စားသောက်စရာများဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြောက်ဘက်ဝင်းတံခါးပေါက်မှ လူမိုက်တုံတံကြီးနှင့် အဖော်လေးယောက် အရက်မှူးမှူး ယိမ်းထိုးယိမ်းယိုင်ဖြင့် ဝင်လာသည်။ လူမိုက်တုံတံကြီးလက်ထဲတွင် စားရည်တစ်လက် ကိုင်လာသည်။ ကျန်အဖော်လေးယောက်တွင် အရက်ပုလင်းများသာ ကိုင်လာကြသည်။ ရှေ့ဆုံး စားရည်ကိုင် လူမိုက်တုံတံကြီးကား အရက်မှူးသံကြီးဖြင့် -

“ဒေါ်လှတင် ခင်ဗျားဆီ ရေနံဝယ်တဲ့ကုန်သည် ဘယ်သူလဲဗျ”

ဟု မေးသည်။ ဒေါ်လှတင်က ရွာသားလူမိုက် တုတ်ကြီးတို့အကြောင်း

ကို သိသည်။ ရွာမှ တုတ်ကြီးသည် အဖွဲ့လူမိုက်စုနှင့် ရင်းကားခိုက်ရောပြသု။ မထင်လျှင် မထင်သလို ခိုက်ဟာနက်ဟာ ရင်းကားသု။ ရွာသူကြီးကိုပင် ပမာမခန့်လုပ်သူ။ အရက်သောက် မိုက်ကြေးခွဲသူ။ အရက်ဆိုင်၊ ထန်းရည်ဆိုင်များ အဖွဲ့နှင့် မိုက်လုံးပြ အလကားသောက်။ ရွာထဲ ရင်းကားနေသူဖြစ်သည်။ ရွာလူငယ်များက လူမိုက်တုတ်ကြီးကို မကျေနပ်၍ တေးထားသည်။ သူကြီးကလည်း နောက်တစ်ခါ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်ပါက ဗြူမှ ရဲတပ်ဖွဲ့လာလျှင် အပ်ရန်စီစဉ်ထားသည်။ အခု မြစ်ဆိပ်အရက်ဆိုင်မှ သောက်စားလာသောတုတ်ကြီး ရေနံကုန်သည်ကို အကြောင်းမရှိအကြောင်း ရှာ ရန်မူဖို့လာသည်။

“ဒေါ်လှတင် ဒီလူမဟုတ်လား ရေနံဝယ်ကုန်သည်”

လူမိုက်တုတ်ကြီး ထပ်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုတုတ်ကြီးရဲ့ ဒါ ရေနံဝယ်တဲ့ မိချောင်းရံက ကုန်သည်ပါ”

ဒေါ်လှတင်က လေအေးလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ရေနံကုန်သည်ကတော့ ဘာမှန်းမသိဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ဟား...ဟား ဒေါ်လှတင်၊ ဒီကောင်က လူမိုက်ဗျ။ ကျုပ်က ဒီလူမိုက်ကို တွေ့ချင်တာ”

လူမိုက်တုတ်ကြီး တဟားဟားရယ်ရင်း ရေနံကုန်သည်ကိုကြည့်ပြောလိုက်သည်။ ရေနံကုန်သည်မှာ ဘုမသိဘမသိဖြင့် -

“ဟာ... ကျွန်တော် လူမိုက်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ရိုးရိုးသားသား ကုန်

ရောင်းဝယ်သူပါ နောင်ကြီးရာ”

တောင်းပန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ... လူမိုက်မဟုတ်ဘူးဟုတ်လား။ မင်းက မိုက်ချင်လို့ပေါ့။ ဟောကောင် ဒီရွာမှာ တုတ်ကြီးကို ကျော်လို့မရဘူးကွ။ မင်းတုတ်ကြီးအကြောင်း မကြားဖူးဘူးလား”

လူမိုက်တုတ်ကြီး အကြောင်းမဲ့ ရမ်းလေသည်။

“ဒီမယ် ကိုတုတ်ကြီး ကိုယ့်ရွာကို ရိုးရိုးသားသား ကုန်ဝယ်လာတဲ့ညှို့သည်ကို မရမ်းပါနဲ့ရှင်။ ကိုတုတ်ကြီး ဘာလို့ချင်တာလဲ ပြောပါ”

ဒေါ်လှတင် မနေသာတော့ ပြောရလေသည်။

“ဒေါ်လှတင် ကျွန်ုပ် ဘာမှမလိုချင်ဘူး။ ဒီလူမိုက်ကောင်ကို ကျွန်ုပ်ဆုံးမချင်တာ”

တုတ်ကြီး ပိုဆိုးလာလေသည်။

“ကျွန်တော် မမိုက်ရဲပါဘူးဗျာ။ ရိုးရိုးသားသား ရေနံဝယ် လာတာပါ”

ရေနံကုန်သည်က တောင်းတောင်း ပန်ပန် ထပ်ပြောသည်။ စိတ်ထဲကတော့ မခံချင်။ ဒေါသအရှိန်ရှိသည်။ အသားလွတ် လာစော်ကားရမ်းကားသူကို တုံ့ပြန်ယှဉ်ချင်သည်။ သို့သော် တုတ်ကြီးလက်ထဲတွင် ဓားရှည်နှင့်။ သူ့နောက်တွင် အဖော်လူမိုက်လေး ယောက် အင်အားမမျှ။ အခြေအနေကိုတော့ သတိထားရတော့မည်။ ရေနံကုန်သည် အတွေးသတိဖြင့် မျက်စိရှင်ရှင် ထားလိုက်သည်။

“ဘာမမိုက်ရဲတာလဲ။ ဒီကောင်

လူမိုက်။ လူမိုက်ကို တုတ်ကြီးဆုံးမပြီကွာ”

တုတ်ကြီး အော်ဟစ်ရင်း လက်ထဲမှဓားရှည်ကို မြှောက်လျက် ရေနံကုန်သည်ဆီ တစ်ဟုန်ထိုးပြီးဝင်လာသည်။ ရုတ်တရက် အခြေအနေကိုကြိုတွက်ထားသော ရေနံကုန်သည်သည် ဆတ်ခနဲ လျှပ်တစ်ပြက်ထ၍ အိမ်ကြီးအနောက်ဘက်လမ်းဆီ ထပြေးလေသည်။ ကုန်သည်ပြေး လမ်းကြောင်းမှန်သည်။ မြောက်ဘက် အဝင်ပေါက်ပြေးမရ။ အိမ်ကြီးအရှောက်လမ်း ပြေးမရ။ တုတ်ကြီးနောက်ပါ လေးယောက်က ပြေးလမ်းပိတ်ထားသည်။ လွတ်ကွက်က အိမ်ကြီး အနောက်ဘက်လမ်းမှ နောက်ဖေးဘက်ပတ်။ အိမ်တောင်ခေါင်းရင်း တမာပင်ကြီးအောက်မှ ဖြတ်လျက် တောင်ဘက်ဝင်းတံခါးပေါက်မှ ရွာလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးထွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားသော ရေနံကုန်သည်နှင့် ဝါးတစ်ရိုက်အကွာမှ လူမိုက်တုတ်ကြီး နောက်လိုက်အဖွဲ့ပါ ပြေးလိုက်ကြသည်။ ဓားကြီးတစ်ချောင်း ပါးစပ်ကလည်း အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း လူမိုက်တုတ်ကြီးအဖွဲ့ တမာပင်ကြီးအောက်မှ ဖြတ်ပြီးလိုက်ကြသည်။ ရှေ့မှ ရေနံကုန်သည်သည် ဝင်းတံခါးကျော် လမ်းမပေါ်ရောက်ပြီး ရွာလယ်လမ်းဆီရောက်သွားလေသည်။ လူမိုက်တုတ်ကြီး ရှေ့ဆုံးမှ အားသွန်ပြေးအလိုက် ဝင်းတံခါးရှေ့ အရှိန်နှင့်ပြေးအထွက် လမ်းမအတိုင်း ပြေးဝင်လာသည့် နွားအုပ်နှင့် အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်တိုက်မိလေသည်။ ရှေ့က လူမိုက်တုတ်

ကြီး နွားအုပ်နှင့် တိုက်မိစဉ် ကပ်လျှပ်ပြေးပါလာသော လူမိုက်လေးယောက်သည်လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်အောင် မိလုံးထွေး လဲကျကုန်သည်။ နွားများမှာလည်း လန့်ပြီး တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကျော်နင်းခွဲဖြင့် လူမိုက်တုတ်ကြီးတို့ငါးယောက်ကို နင်းခြေမိလေသည်။

နွားအကောင်သုံးလေးဆယ် နွားအုပ် လန့်ဖျပ်နင်းမိသော လူမိုက်တုတ်ကြီးအဖွဲ့ ဖြစ်ရပ်သည် မြင်မကောင်း။ နောက်ဆုံး လူမိုက်တုတ်ကြီးက ကိုယ့်ဓားနှင့်ကိုယ့်ပါးတစ်ခြမ်း ဟက်တက်ပြတ်။ သွေးသံရဲရဲ ခြေတစ်ဖက် လက်တစ်ဖက်ကျီသွားသည်။ နောက်ပါလေးယောက်သည် နွားနင်းဒဏ်ကြောင့် လက်ကျိုးခြေကျိုး နံရိုးကျိုးဖြင့် လူမိုက်ရမ်းကာသဝ သင်ခန်းစာကောင်း ရသွားကြလေတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်တို့ကား ဆန်းပါသည်ဟု ပြောရမည်လား။

မဆန်းဘူးဟု ပြောရမည်လား။ မဆန်းဘူးဟု ပြောရလျှင် ထူးသည်ကတော့ အမှန်ဟု ပြောရပါမည်။ သို့မဟုတ် တိုက်ဆိုင်မှုဟု ပြောမည်ဆိုကလည်း ထူးဆန်းသော တိုက်ဆိုင်မှုဟုလည်း ပြောရပါမည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကိုသာမြတ်အမေကတော့ အိမ်ခေါင်းရင်း တမာပင်ကြီးတွင် သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်သည် အမှန်ဟု သေသည်အထိ စွဲမှတ်ယုံကြည် လေးစားသွားခဲ့လေသည်။

ထက်ကောင်းလတ်(မင်းဘူး)

ဝေလနှင့် ဆဒ္ဒန်

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

(တစ်)

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ဆင်အပေါင်းတို့တွင် အကြီးမားဆုံးဖြစ်ပြီး ဆင်တကာတို့၏ ဘုရင်ဖြစ်လေသည်။ တောသုံးထောင်ကိုပိုင်ဆိုင်သည့် ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကိုပင် အန်တုဘက်ပြိုင် ယှဉ်နိုင်ခဲ့သော ဆဒ္ဒန်။

ဝေလငါးသည် ရေနံသတ္တဝါတို့အနက် အကြီးမားဆုံးသောငါးဖြစ်သည်။ ဆဒ္ဒန်မင်းသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သားစားငါးဖြစ်စေကာမူ အရွယ်သာသာ ကြီးမားလှသည့် ဝေလကိုမူ

အဝေးကရှောင်ရှားရသည်ကို မငြင်းနိုင်။

(နှစ်)

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကိုစိုးမင်းလတ်တို့ စတင်တွေ့ဆုံကြစဉ်က ဆရာသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဦးမင်းမောင်ပြီးလျှင် နတ်ယဉ်ဇာအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။ သို့တစေ ဆရာစိုးမင်းလတ်သည် သမာသမတ်ကျလျက် တပည့် တပန်းများအပေါ်တွင် စာနာညွှတ်တတ်သော လူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ စိတ်ဓာတ် မာကျောခက်ထန်သော်လည်း

တစ်ဖက်ကလည်း အနိုင်အထက် အပေါ်စီမံ ဆက်ဆံတတ်ခြင်းမရှိပါ။ သို့သော် မကြာမီမှပင် ဆရာစိုးမင်းလတ်အပေါ် လေးစားသိသဖြင့် ခုဌာဝတီဂိုဏ်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာတော့လည်း တာဝန်လေးအပ်သမျှ မထမ်းဆောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဆရာစိုးမင်း လှပတစ်ယောက် ဖြစ်ရန်မသိ ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။ ဆရာကိုမူနှင့် အတူ လက်တွဲလုပ်ခဲ့ရသော လုပ်ငန်းတိုင်း ဆရာစိုးမင်း အစီအစဉ် ဖော်ပြသော

ဆရာတော် အရာရာ ဆရာမောင်အောင်
မြို့သည့်ရည်ပင်၊ ခုစိုက်ဂိုဏ်းပင် ဖြစ်
စေကာမူ ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်သည့်ငွေက
စိုစိုစိုစို ပြုပြင်မြက်မြက်ရရှိသောကြောင့်
လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ ကျေနပ်ခံမင်ခံမိသည်
က အမှန်ပါ။

တစ်ညတွင်တော့ အရည်အချင်း
စစ် စာမေးပွဲတစ်ခု ဝင်လိုက်ရ၏။ ဆရာ
စိုးက ကျွန်တော့်အား တွေ့လိုသည့်
အကြောင်း ခင်မောင်ထူးက လာပြော
သည်။ ခင်မောင်ထူးက ဆရာစိုး၏ လက်
ရင်းတပည့်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ခင်မောင်ထူးနှင့်
ဆရာစိုး၏အခန်းသို့ ရောက်သွားပါသည်။

“လာ ထိုင်ကွာ။ အေးဝင်း တို့နှစ်
ယောက် ဒီကနေည လုပ်ငန်းတစ်ခု တွဲ
လုပ်ဖို့ ရှိနေတယ်။ ည ၈ နာရီတိတိ
မင်းတို့တိုင်ထင်ထဲက ဂျစ်ကားကိုထုတ်
လာပြီး အောင်ဆန်းကွင်းရှေ့က စကားဝါ
ကွန်ဒိုကို လာခဲ့ပေတော့။ ဂျစ်ကားနံပါတ်
ကို တစ်ခါတည်း ပြောင်းလာခဲ့။ ဟုတ်ပြီ
လာ။ ငါပြောတာ မင်းနားလည်ရင် သွား
တော့”

ကျွန်တော်က ဆရာစိုး၏ စကား
ဆုံသည်နှင့် နားလည်ပါတယ်ဆရာဟု
တစ်ခွန်သာပြောပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာ
လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခုဌာဝတီ
ဂိုဏ်းတွင် စည်းကမ်းတစ်ခု သတ်မှတ်
ထား၏။ မလိုဘဲ အပိုစကား တစ်ခွန်းမျှ
မပြောပီစေရဟု တင်းကျပ်သော အမိန့်
တစ်ခု ဂိုဏ်းချုပ်မှ ချမှတ်ပေးထားသည်။
စကားအပိုသည် ဂိုဏ်းဝင်တွေအကြားမှာ
ပြဿနာဖြစ်တတ်၍ပင်။ “မလိုအပ်ဘဲ
အပိုစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြတာ တို့
တစ်တွေအတွက် အန္တရာယ်အကင်းဆုံး
ပဲ”ဟု ဂိုဏ်းချုပ်က အားလုံးကို ပြော
ထားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ
သည်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်၏အမှာစကားကို

မြေဝယ်မကျ နားထောင်ကြသည်။ မည်
သူမျှ စောဒကမတက်ဝံ့ကြ။ ခုဌာဝတီ
ဂိုဏ်းချုပ်၏ ဩဇာ မည်မျှကြီးမားသည်
ကို ဂိုဏ်းသား အားလုံးသိရှိထားကြ၏။
ဂိုဏ်းချုပ်က ဂိုဏ်းအပေါ်တွင် သစ္စာ
မဖောက်သရွေ့ မည်သို့မျှ အရေးယူသူချေ။
သစ္စာဖောက်ခဲ့လျှင်မှ လူ့အသက်က ဖက်
ရွက်တစ်ရွက်လောက်ပင် မတန်တော့။
လူ့လောကကို နှုတ်ဆက်သွားရချိန်မည်
မှချေ။

ခုဌာဝတီ ဦးမင်းမောင်ဟေ့ ဟု
ဆိုလိုက်သည်နှင့် ဥပဒေအဝန်းအဝိုင်းမှ
ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ပင်လျှင် လက်တွန့်သွားရ
လောက်သည်အထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထိုး
ဖောက်စည်းရုံးထားနိုင်ပေသည်။ ငွေ
ကြေးဆိုလျှင်လည်း ရက်ရက်ရောရော
လက်မနေးတမ်း ပေးကမ်းကူညီသူဖြစ်
သောကြောင့်လည်း အမှန်းတစ်ဝက်၊
အချစ်တစ်ဝက် ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ခုဌာဝတီ
ဂိုဏ်းအတွင်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းများ
လုပ်ကိုင်နေချိန်အတွင်း အန္တရာယ်ခပ်
သိမ်း ကင်းဝေးနေရခြင်းသည် ဂိုဏ်းချုပ်
၏အရှိန်အဝါကြောင့်သာ ဖြစ်ပါချေသည်။

ယနေ့ည ကျွန်တော့်အား ဆရာ
ကိုစိုးက ချောက်လုပ်ပြီးစ တိုက်တစ်
လုံးဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားခဲ့လေ
သည်။ သန်းခေါင်ယံအချိန် လူခြေတွေ
လည်း တိတ်နေပြီဖြစ်၏။ လူကုတ်တွေ၊
ချစ်သာသူတွေ နေထိုင်ကြသည့် ရပ်
ကွက်ဖြစ်၍ မိမိတို့ဝင်း၊ မိမိတို့ခြံများ
အတွင်း လုံခြုံအောင် ခြံစည်းရိုးများ၊
ဘလီဆွဲကြိုးများဖြင့် စနစ်တကျ ကာ
ရံနေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်
ချလက်ချ အိပ်ကုန်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကိုစိုးက ခြံ
အတွင်းသို့ အေးဆေးစွာ ဝင်ရောက်သွား

ခဲ့ကြ၏။ တိုက်သစ်ကလေးအတွင်း ယနေ့
နံနက်ပိုင်းကမှ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည့်
အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံတစ်စုံသာ
လျှင် ရှိနေကြ၏။ သူတို့၏ အိပ်ခန်း
အတွင်းမှ မီးခဲသေတ္တာထဲတွင် စိန်ရွှေ
ရတနာ လက်ဝတ်လက်စား သိန်းပေါင်း
တစ်ထောင်တန်ဖိုး ထည့်သွင်းထားသည်။
သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ လူယုံက ဆရာစိုး၏
တူမဖြစ်နေသည်။ တိကျသောသတင်းကို
သူမထံမှရခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့
ဆရာတပည့် ဘေးကင်းရန်ကင်း လှုပ်
ရှားနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ညသည်
ညဉ့်ပိုးမွှားကလေးများ တစ်စီအော်မြည်
နေသမျှအပ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်
ရှိ၏။ အိပ်ခန်းတွင်းရှိ နှစ်ယောက်အိပ်
ကြေးတင်ကြီး တစ်လုံးထက်တွင် အမျိုး
သားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး အိပ်
မောကျနေကြ၏။ အခန်းတွင်း၌ မီးရောင်
ပြာလဲ့လဲ့ကလေးသာ လင်းနေလေသည်။
ခုတင်နှင့် အလုပ်မကွာလှသော အခန်း
ထောင့်တွင် ဂျာမနီလုပ် မီးခဲသေတ္တာ
တစ်လုံး ရှိနေသည်။ အာမခံကောင်းစွာ
ပေးထားသည့် မီးခဲသေတ္တာ အမျိုးအစား
ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆရာကိုစိုးအတွက်
ကား ကလေးကစားစရာ အရပ်တစ်
ရပ်နယ် ဆယ်မိနစ်ခန့် အချိန်အတွင်း
ပွင့်သွားခဲ့ရ၏။ သေတ္တာကို ပွင့်လိုက်
သည်အခိုက် အပေါ်အံအတွင်း မျက်စိ
များပင် ကျိန်းစပ်သွားသည်အထိ ငြိမ်
ဝင်းလက်နေသည့် ရတနာမျိုးရံဖြင့်
စီချယ်ထားသော လက်ဝတ်လက်စား
များ အပြည့်ရှိနေလေသည်။ အချိန်ကို
မဖြုန်း၊ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံ၊
မြန်မြန်ဆန်ဆန် သွက်သွက်လက်လက်
လှုပ်ရှားလိုက်ကြ၏။ ရတနာများသည်
ဆရာကိုစိုး၏ ကျောပိုးအိတ်အတွင်းသို့

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရောက်ရှိသွား၏။ အိမ်အတွင်းမှ ခြံထဲသို့ ထိုမှ လမ်းမထက်သို့ အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာမရှိ ရောက်သွားကြ၏။ သို့တစေ ကုက္ကိုပင်အောက် မောင်ရိပ်တွင် ရပ်တန့်ထားခဲ့သည်။ ဂျစ်ကားရှိရာသို့ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာစိုးတို့ ရောက်သွားကြသောအခါ၌ကား စက်ဘီးပတ်တရောင်လှည့် ရဲနှစ်ဦးက ဂျစ်ကားအနီးတွင် စောင့်နေကြသည်ကို ရင်လိုက်သည်းဖို့ မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ဒီကားနားကိုရောက်နေတာ နာရီဝက် ရှိနေပြီဗျ။ ခင်ဗျားတို့ကားပဲထင်ခဲ့၊ ကိုင်း... ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားကြမလို့လဲ”

ဆရာစိုးသည် ရဲနှစ်ဦး၏ပေးခွန်းကို အဖြေပေးသေးမီ ကျွန်တော်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို တစ်ချက်ညှစ်လိုက်၏။

“ကဲ... ဗိုတောက်၊ မင်း... မင်းကတို့မိသားစုဆရာဝန် ဦးထွန်းအေးဆီ ဒီကားနဲ့ အခုချက်ချင်း သွားပေတော့။ မမကျွန်း နှလုံးဟောက်နေပြန်ပြီလို့ ပြောပြ။ အမောတောင် နည်းနည်းဟောက်နေပြီလို့။ မင်း ခုနက မြင်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်းသာ ပြောပြလိုက်ပေတော့။ ဒီကားနဲ့ ခုချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပါလို့။ ကိုင်း... ဝိုင်မနေနဲ့ သွား... သွား မြန်မြန်သွား”

ကျွန်တော်က မည်သို့မည်ပုံဖြင့် ဆရာကိုစိုး ပတ်တရောင်ရဲများနှင့် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြသည်ကို မသိခဲ့ရပါ။ နံနက်ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေရာမှ နီးထလာသည့်အခါတွင် ဆရာကိုစိုးကို ထမင်းစားခန်းအတွင်း နံနက်ဦးစာ စားသောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ တည့်ငြိမ်အေးဆေးသော ဆရာကိုစိုး၏ ရေခဲတုံးလိုမျက်နှာထားကို မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ခဲ့ရသည်က အမှန်ပါ။

ဒုဌာဝတီဂိုဏ်းချုပ် ဦးမင်းမောင်

ကွယ်လွန်သွားသည့်အချိန်၌ ဒုဌာဝတီဂိုဏ်းသည် ဝါးအစည်းပြေသည့်အလား မတည်မငြိမ် ဖရိုဖတ်သွားခဲ့ရ၏။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းမရှိသော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမည်မျှပင် အင်အားများပြားစေကာမူ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုနှင့်သာ တွေ့ကြုံရမည်မှချစ်ပါသည်။ ဆရာစိုးကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ကိုယ်တော် မည်မျှရှမ်းလှပါသည်ဆိုသော်လည်း ကွယ်လွန်သူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် ယှဉ်တွဲမရနိုင်သည်ကား အမှန်ဖြစ်ပါချေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒုဌာဝတီဂိုဏ်းမှ နုတ်ထွက်လျက် ဦးလေးတစ်ယောက်၏ ကူညီထောက်ပံ့မှုနှင့် အတားယှဉ်တစ်စီးကိုမောင်းလျက် ဝမ်းရေကို ဖြေရှင်းနေရပါသည်။

တစ်နေ့၊ နွေနေ့လယ်ခင်း၏ အစုသည် လမ်းမထက်တွင် အငွေတွေပျံ့နေသည်လားဟု ထင်မှတ်ရပါသည်။ ကားအတွင်းမှာ ကျွန်တော် ငွေဝိုင်ဝိုင် ထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ဦးက ဖျတ်ခနဲ ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လျက် ကားရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“လှည့်မကြည့်နဲ့... တည့်တည့်မောင်းသွား။ ဝိုင်ကောကောကိုမောင်း။ ဆိုင်ရောက်ရင် မင်းကို ငါ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြမယ်”

ကျွန်တော်အတွက်မူ နေ့လယ်ကြောင်တောင် တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည့်အလားပင်။ ဝိုင်ကောကော ဟော့ပေါ့ဆိုင်အတွင်း နေ့လယ်ခင်းမို့ လူရှင်းသည်။ ထောင့်စားပွဲတစ်ခုတွင် နှစ်ယောက်သား နေရာယူကြပြီးနောက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာယူပြီးသည့် အချိန်တွင် ဆရာကိုစိုးက စကားစလာသည်။

“ဒီမှာအေးဝင်း မင်း ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကို အကူအညီတစ်ခု ပေးရလိမ့်မယ်။

ငြင်းမိုတော့ စိတ်မကူးလေနဲ့။ အေးဝင်းက ငါ့ကို ကူညီထိန်းသိမ်းလိုလည်း ငါ့ဖုတ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးကြေးဆိုတာ မင်းကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အေးလေး၊ ခြေ... ရှိရင်တော့ ပြန်ဆပ်သင့်တာပေါ့။ ဒီလိုလေကွား။ လုပ်ရမှာက...”

ဆရာကိုစိုး၏ ညွှန်ကြားချက်များကို စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာ ကျွန်တော် မမှတ်မိလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်၏ စိတ်တွေ တစ်ဟုန်ချင်း လွင့်ပါသွားနေသည်။ ကျွန်တော်သာ ဆရာစိုး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာလုပ်ဆောင်ခဲ့လျှင် ဒုစရိုက်နွဲ့အတွင်း နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် သက်ဆင်းရဲလိမ့်ဦးမည် မလွဲ။ ကျွန်တော်ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်များတွင် ဒုစရိုက်ဝင်္ကံပါအတွင်း တစ်လည်လည် မနေချင်တော့။ သည်တော့ကား ကျွန်တော် ထွက်ပေါက်ကို သေသေချာချာ ရှာရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ဟုတ်တော့ ထွက်ပေါက်ကို ရှုပ်ထွေးယှဉ်းယှဉ်းနေသော ဒုစရိုက်ဝင်္ကံပါအထဲမှာ ဘယ်လိုရှာရပါလိမ့်မည်လဲ။

“ကိုင်း... တို့တစ်တွေ စားလို့သောက်လို့လည်း ပြီးကြပြီ။ အလုပ်လုပ်ဖို့မကျန်တယ်။ အေးဝင်းရေ သွားကြရအောင်”

စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို သံပတ်ပေးလိုက်သည့်အလား ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲထလျက် ထွက်လာခဲ့၏။ ဆရာကိုစိုး ညွှန်ကြားသွားသော လမ်းကြောင်းက လှည်းကူးကို ဖြတ်သွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သည်အခါ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ လက်ခနဲ အကြံတစ်ခု ဝင်လာလေသည်။ လှည်းကူးတွင် ကျွန်တော်၏တူစခန်းများခင်မောင်ဝင်း ရှိနေသည်။ ခင်မောင်ဝင်းက အလွန် တာဝန်ဝတ္တရားကျေပွန်လျက် အလုပ်အပေါ် သစ္စာရှိလှ

သော ခဲတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အလုပ်
နှင့် နေပေးယာယှဉ်တွဲလာခဲ့ပါက အလုပ်
ကိုသာလျှင် ဦးစားပေးတတ်သောလူမျိုး။

“သွားကြတာပေါ့ ဆရာကိုစိုး”

ဆရာကိုစိုးမင်းလတ်သည် ယခင်
ကတည်းက ကျွန်တော်ကို ယုံကြည်
အားကိုးခဲ့သည်ဖြစ်ရကား ယခုလည်း
သံသယအရှိန်အဟောင့် မိုးစဉ်းမျှမရှိပဲ
ကျွန်တော်၏ မော်တော်ယာဉ်ထိပ်တက်
ကာ လိုက်ပါလာလေသည်။ သူ့စောစော
ထထည်က မော်တော်ယာဉ်ထိပ် တက်
လာသောအခါ ပါရှိခဲ့သည့် ကျော့ပိုးအိတ်
ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အကြားမှာ
ချထားလိုက်သည်။ ယာဉ်ကြောကျပ်
သဖြင့် အချိန်တွေကြန့်ကြာသည်။ ယာဉ်
ကြောကြပ်တာက ထူးဆန်းသောကိစ္စ
မဟုတ်တော့သဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး
မောင်သာသည်ကို ဆရာကိုစိုးကလည်း
အလိုက်သိစွာ စကားတစ်ခွန်းမျှမဆို။

သည်လိုနှင့် ထောက်ကြန့်လှည်း
ထူးထင်းဆုံသို့ ရောက်လာသည်။ လမ်း
နံဘေးမှ ကွင်းယာဆိုင်တွင် နပ်ဆေးနှင့်
ကွင်းယာတစ်ထုပ် ဝယ်ယူလျက် တစ်
ယာကို ကျွန်တော်ဆရာ ကိုစိုးအား ပေး
လိုက်သည်။ ဆရာကလည်း ကွမ်းကြိုက်
တစ်လုံး ချက်ချင်း ပါးစပ်အတွင်း ထည့်
သွင်းကာ မီးစစ်လိုက်၏။ လှည်းကူး
ထင်းဆုံမှ ထုတ်ကုသို့ မနေးမြန် မှန်
မှန်မောင်သွားပါက တစ်နာရီပွောပွော
မောင်ရည်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းခို တစ်
နာရီအတွင်း ကျွန်တော်၏အကြံ မချ
အောင်ဖြင့် အကောင်အထည်ပေါ်နိုင်မည်
ဖြစ်သည်။ လှည်းကူးသို့ ကျွန်တော်
မောင်သာနေရုံအချိန် ယာဉ်သွားယာဉ်
ပြန်တွေ မကြာခဏ ရှောင်နေရသည်ရှိ
ထင်သလောက်ခဏီက မပေါက်ချေ သို့
မဟုတ် ဆရာကို စိုးပါလာသည့် ကွမ်းယာ

က လှည်းကူးကျော်ကျော် တစ်စထက်
တစ်စ အခွမ်းပြလာလေသည်။

“အေးဝင်း...မင်း လှည်းကူးက
ဝယ်လာတဲ့ကွမ်းယာက နပ်ဆေးဆို ခု
ဘာတွေပါလာတာလဲ။ အိန္ဒိယဆေးတွေ
လား။ မူးရိပ်မူးရိပ်နဲ့ မျက်စိတွေတောင်
ဝေလာတယ်ဟေ့”

ဆရာကိုစိုးက ပြောရင်းကပင် မူး
သည်ထက်မူးလာပုံရ၏။ စကားပင် ဆုံး
အောင်မပြောနိုင်တော့။ မော်တော်ကား
ကျွန်တော် နောက်ပိုချလျက် မျက်လုံး
တွေပိတ်သွားသည်။ နောက်ပိုနပ်နပ်
ဆယ်အကြာတွင် ကျွန်တော်၏ကားက
လှည်းကူးရဲစခန်းအတွင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့
ပါသည်။ စခန်းတွင်း အဝင်ဂိတ်မှာ ‘ခန်း
မှူး၏ ဦးခင်မောင်ဝင်း၏ သားအကြီး
ကျော်စွာဝင်းကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်
ရလေသည်။

“သားရေ...ကျော်စွာ၊ မင်းအဖေ
ကော”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်တော့
ကျော်စွာဝင်းက “အဖေ စခန်းရုံးမှာပါ
ဘာကြီး လို့ အဖြေပေးကာ ရုံးထဲအထိ
လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးသည်။ ရုံးအတွင်း
၌ ခင်မောင်ဝင်းတစ်ယောက် အလုပ်
တွေရှုပ်နေပုံရ၏။ သူ့ရှေ့မှ ကုလားထိုင်
တွင် ရုပ်ရည်သန်သန် အဝတ်အစား
တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် လူကြီး
လူကောင်း ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ထိုင်နေသည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏
လက်နှစ်ဖက်တွင် လက်ထိတ်ခတ်ထား
သည်။ ကျွန်တော်က မိမိတူခင်မောင်
ဝင်းအား မေးခွန်းထုတ်သည့်ပုံဖြင့် မေး
ငေါ့ပြလိုက်သည်။ စခန်းမှူးက ကျွန်
တော်၏အမေးကို နားလည်သည့်အလား။

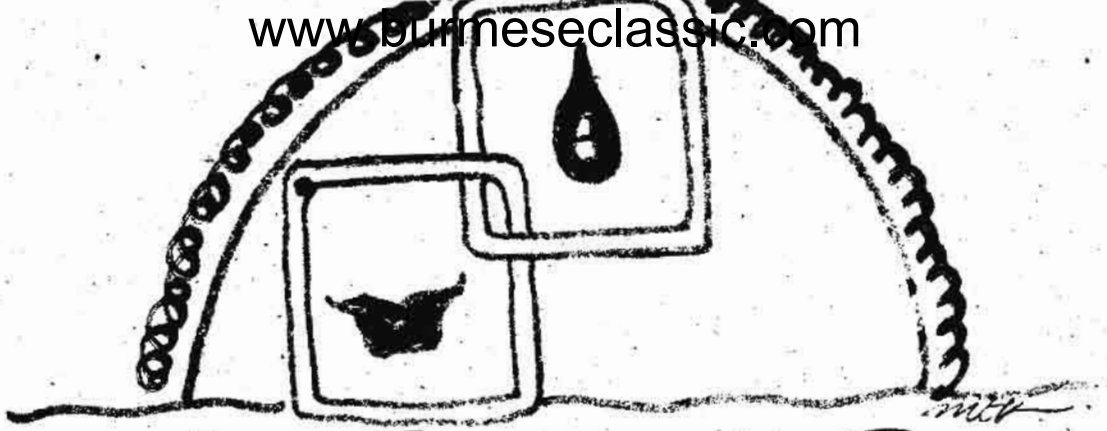
“ဒီလူက သူခိုးလေ ဦးလေးရဲ့
သစ်တွေကို ရိုးမထဲမှာရွှေ့ ပုံစံနဲ့ ဆိုက်

စုံ ဖြတ်တောက်လာပြီး သူ့ပရာဒိုကား
ထဲမှာ စနစ်တကျစီ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သို့
သိုသိပ်သိပ် ထည့်သယ်လာတာ။ သစ်
သူခိုးပေါ့၊ ဦးလေးရာ။ ခုတော့ ပြည်သူ
ပိုင်ပစ္စည်း ခိုးဝှက်သယ်ဆောင်လာမှုနဲ့
တိုင်းကို ပို့မလို့ပါ။ လူကြီးလူကောင်း
ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ သူခိုးဆိုပါတော့။
ဦးလေးကကော ကျွန်တော်ဆီ မလာစမှ
အလာထူးပါလား။ ပြော...ဦးလေးကို
ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ကျွန်တော်က ဆရာစိုးနှင့်အတူ
ပါရှိလာသော ဒဗလျူပိုင်စာတန်းပါ ပန်း
ရောင်စိတ်ကြွဆေးပြားများ အကြောင်း
ကို ပြောပြလိုက်ရ၏။ ဆေးပြားများ သိန်း
ဂဏန်းမက ပါလာသည်။ ဆရာစိုးက
ကွမ်းမူးပြေလာသည်နှင့် ဝဲယာကိုကြည့်
လျက် သဘောပေါက်သွားပုံရ၏။ စကား
တစ်ခွန်းမျှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ဦးခေါင်း
ငိုက်ငိုက်ကျသွားလေသည်။ ကာလ
တန်ဖိုး သန်းတစ်ရာမကရှိ၍လည်း ဖြစ်
နိုင်ပါသည်။ အချို့ကြီးကြံသည့် အခါကျမှ
လူယုံက သတ်လိုက်ပါပြီကော။

ကျွန်တော် ရင်တွေ တအားခန့်
နေပါသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်၊
ဝမ်းသာပီတိများပြည့်လျှမ်းလျက် ဒုစရိုက်
ဝက်ပါအတွင်းမှ ထွက်ပေါက်တွေလိုက်
ရသည့်သဖွယ် တစ်ကိုယ်လုံး အမှောင်
ပယောဂများ ကင်းစင်သွားသည့်အလား
ခံစားခဲ့ရ၏။ ဆရာကိုစိုးအတွက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ထိုက်သင့်
သည်ဖြစ်အထိများခံရပြီးပါက လူကောင်း
တစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်လည်ဆုံတွေ့
နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

အင်ဗျက်လုံး အပြုံးဗျက်နှာ

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

မိုးတဖွဲဖွဲ ... ဈေးဝယ်ကျိုးတိုး ကျဲတဲ။

မိုးရွာပေမဲ့ ချွေးဒီးဒီးကျနေ၏။ နဖူးမှ ချွေးစက်အား လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ်လိုက်၏။ နားထဲမှာ ပြန်ကြား ယောင်နေသည့် မနက်စောစော သား သမီးငယ်သုံးယောက်၏ အသံများ။ ယောက်ျားက ကျန်းမာရေးမကောင်း။ ဆေးခန်းနှင့် ကန်ထရိုက်ဆွဲထားရ၏။

“အမေ .. သားကို ကျူရှင်လှခ ပေးပါဦး”

“အမေ' ... သမီးမှာ ထီးမရှိ ဘူး။ ဖိနပ်လည်း ပြတ်တော့မယ်”

“အမေ ... မီးငယ်ကို မိုးကာ ဝယ်ပေးပါ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကပ်ဆောင်း ခုတ် မီးငယ်အကျီတွေ စိုကုန်ပြီ”

အေးမိတစ်ယောက် ဈေးရောင်း နင်း ပိုက်ဆံခွက်ထဲမှ ရောင်းရငွေကို ခြေထည်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းမော နှင့် လေးလံစွာချလိုက်၏။ အမိုးထီးမှ ဆာသွား ကောင်းကင်ပြင်ကို အဓိပ္ပာယ် နှင့် မောကြည့်လိုက်သည်။ လေနှင့် နှော့သွားနေသည့် မိုးတိမ်သာဖြစ်

လိုက်ချင်သည်။ ဒီဈေးနှင့် ဝေးရောသို့ သာ ရောက်စေချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒမပြည့်ပါ။

“ဟဲ့ ... အေးမိ၊ ခေါ်မကြား အော်မကြား ဘာတွေများတွေးနေတာ လဲ။ ငါခေါ်နေတာ ကြာလှပြီဟဲ့”

“ရှင် ... ဪ ... ဒေါ်ဒေါ် သိန်းရယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ ကျွန်မ အတွေး လွန်သွားလို့ပါ။ နေ့ပြန်တိုးကို ဒီနေ့ နေပါဦး အဒေါ်ရှယ်။ ကလေးတွေ ကျူရှင်လှခနဲ့ စာအုပ်ဖိုး အသုံးလိုနေ လို့ပါ။ မနက်ဖြန်ပေါင်းယူပါ ဒေါ်ဒေါ် သိန်း”

“ဘာ ... အေးမိ၊ ပြန်ပြောစမ်း ပါဦး။ ငါ့ပိုက်ဆံ အလကားရတာ မဟုတ်ဘူးအေ့။ ညည်းတို့ပဲ တောင်း တောင်းပန်ပန်ပြောပြီး ခုမှ ငါမပြော လိုက်ချင်ဘူး။ နက်ဖြန်ဆက်ဆက်ပေး။ မပေးရင်တော့ ညည်း ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမယ်၊ ဒါပဲ”

အေးမိ မျက်ရည်မကျနိုင်ပါ။

ဘေးမှ ဒေါ်ထွေးက -

“အေးမိရယ် ... အပြောအဆို

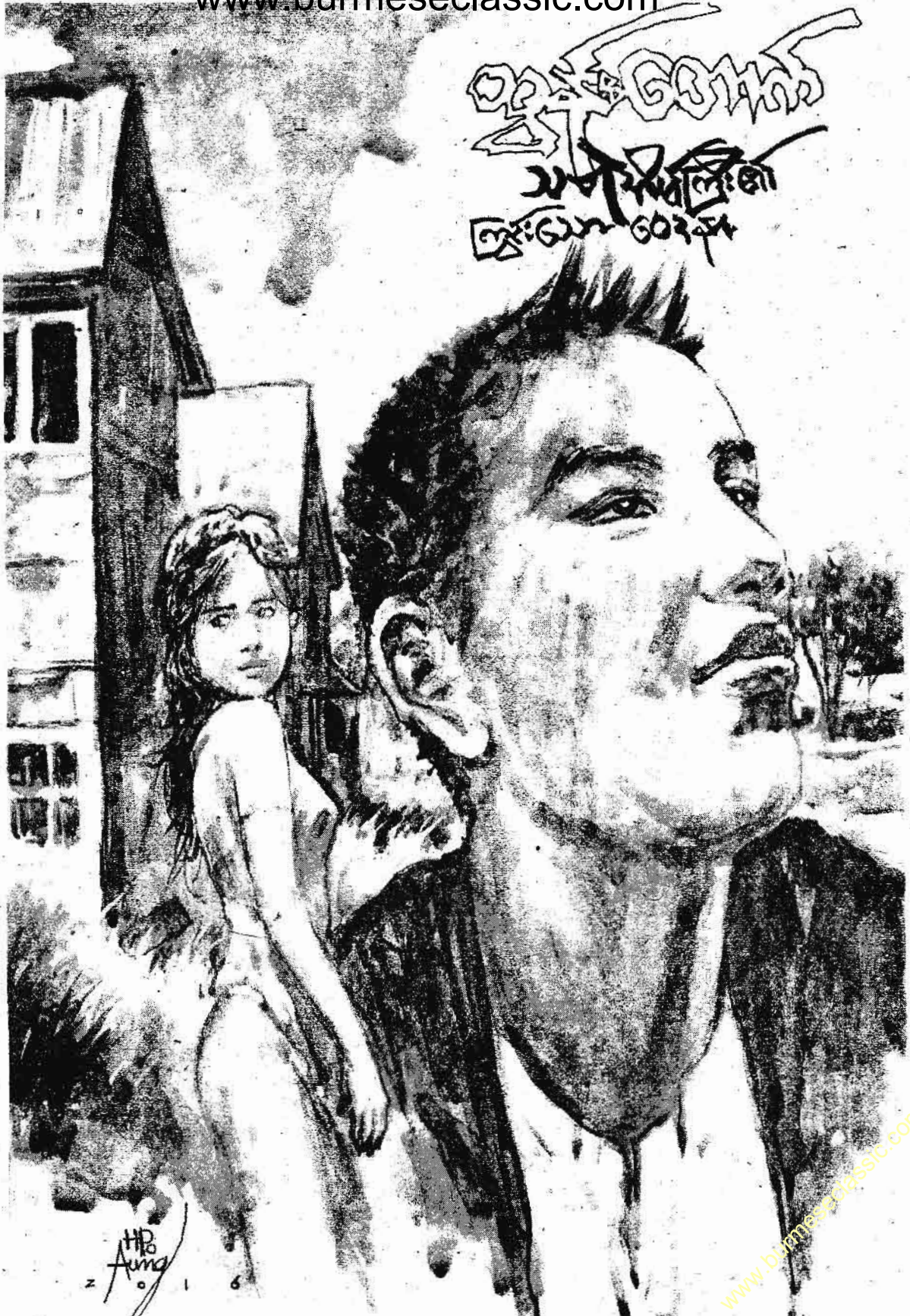
ခံရတာနဲ့ မကာမိဘူး။ အတိုးကလည်း ကြီးသေး၊ လက်ထဲမှာရှိတာ ပေးလိုက် ပြီးရောအေ့။ ပြောသွားတာ သားသမီး ချင်း ကိုယ်ချင်းမစာဘူး”

“ပြောပါစေ မမထွေးရယ်။ သားသမီးတွေမျက်နှာမငယ်ရအောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးရမယ်။ ဒီအတွက် အပြောခံနိုင်ပါတယ်။ မိဘတာဝန်ကျ အောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးရမယ်။ အကြွေးကြွယ်တဲ့ ဈေးသည် အမေ လည်း အမေထဲက အမေပါ မမထွေး ရယ်။ သားသမီးတွေအတွက် ကျွန်မ သူများအပြောအဆိုနဲ့ပြီး သူတို့လေး တွေ မသိအောင် နောက်ကျခံပြီး လုပ်ပေးရမှာလေ။ ကျွန်မ အသက် ရှင်နေသမျှ သားသမီးတွေအတွက် အနစ်နာခံ ကြိုးစားရုန်းကန်သွားမှာ ပါ မမထွေးရယ်”

အမေ မသေသရွေ့ သားတို့၊ သမီးတို့အတွက် အမေရှိနေမှာပါ။

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

မိုးမိုးမိုး
အမှတ်အသား
မိုးမိုးမိုး

HP
Aung
6

သရအိမ်ကြီး၏

ကြွင်းသောဝေဒနာ

(တတ်သိမ်း)

■ ထွန်းတောက်

ဆရာကြီးတို့ မိသားစု သည်အိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် တင်ရွှေတို့လည်း ဆရာကြီးတို့အိမ်မှာ မွေးမြူရေးကိစ္စများကို ဝင်လုပ်ပေးရင်း နှစ်နှစ်နီးပါးပင် ရှိလာခဲ့ကြပြီ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ စစ်သားများဖြစ်ကြသော်လည်း စစ်တိုက်မထွက်ရသော ကာလဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ပင် ဆရာကြီးတို့ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ကူညီနေနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် တင်ရွှေတို့မှာ ရဲခါခင်စန်းတင့်နှင့် ဖြူဖြူစိန်တို့အကြောင်းကို တိတ်နိုးပြောဆို ဆွေးနွေးကြသည်။ အခြားမဟုတ်ပေ။ ခင်စန်းတင့်နှင့် ဖြူဖြူစိန်တို့မှာ အရွယ်ရောက်ပြီးသူများဖြစ်၍ ချောကြောင်း၊ လှကြောင်းများပင် ဖြစ်သည်။

ရှစ်တန်း၊ ဆယ်တန်း ကျောင်းသူလေးများဖြစ်၍ အနေအထိုင်လည်း သေသေဝပ်ဝပ်ရှိကြသည်။ ယဉ်ကျေးသောလက္ခဏာလည်း အပြည့်ရှိကြသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးမှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီချောပြီး အလွန်ဩဇာကောင်းသော ကျက်သရေလည်းရှိ

သည်။ ချစ်စရာလေးများဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် တင်ရွှေတို့မှာ ခင်စန်းတင့်နှင့် ဖြူဖြူစိန်တို့အား ရည်းစားစကား ပြောဆိုရဲခြင်းမရှိကြပေ။ လူချင်းအနေနီးပြီး အရမ်းနီးနေကြသောကြောင့်လည်း ရည်းစားစကား မပြောရဲကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်တို့က သူတို့နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်ယောက်အား ရည်းစားစကားစတင်ပြီးပြောလိုက်၍ အလွယ်တကူလက်ခံလျှင်တော်၏။ ကောင်း၏။ အဆင်ပြေ၏။ ဦးတည်ချက် ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်၏။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ခါးခါးသီးသီးငြင်းလိုက်လျှင် စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါသထွက်သွားလျှင် ဦးတည်ချက်နှင့်ရည်မှန်းချက်သည် တက်တက်စင်အောင် လွဲချော်ပြီး အလဲလဲအပြီပြီလည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ မိမိတို့စကား မအောင်မမြင်ဖြစ်သွားသောကြောင့် အရှက်ရကာ ထွက်ပြေးရလောက်သည်အထိလည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က စစ်ကိုသာ တိုက်ရဲကြသည်။ ရည်းစားစကားပြောရဲသော သတ္တိမရှိကြပေ။ ထို့ကြောင့် အမှန်ကိုဆိုရလျှင် “လူမသိ

နောက်ပိုး ကိုယ်ရနီး” ဆိုသလိုသာ ဖြစ်နေကြသည်။

ရည်းစားစကား မပြောရဲသောကြောင့် စာပေးကြည့်လျှင်များ အဆင်ပြေကောင်း ပြေလေမည်လားဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ရည်းစားစာရေးပြီး အသေချာခေါက်၍ အိတ်ကပ်ထဲထည့်ထားသော်လည်း လက်တွေ့တွင် ပေးရဲခြင်းမရှိဘဲ အိတ်ကပ်ထဲမှာသာ ခေါက်လျက် ဆွေးသွားသော “ခေါက်ဆွေ”ကြောင်းလည်း မနည်းတော့ပေ။

တကယ်တွင် ကျွန်တော်က တင်ရွှေထက် လျှို့ဝှက်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အရှက်ကြီးသည်ဟုဆိုကလည်း ဆိုနိုင်သည်။ တင်ရွှေလောက် ပွင့်လင်းခြင်းမရှိပေ။ စွဲလမ်းခြင်းက တင်ရွှေထက်ကြီးသည်။

တင်ရွှေက ခင်စန်းတင့်တို့ညီအစ်မအကြောင်းကို ပြောလျှင်လည်း ခဏမျှသာ။ ထို့နောက် တခြားအကြောင်း တစ်ခုခုသို့ စကားရေလွှဲသွားတတ်သည်။ ကျွန်တော်က ပြောပြီးနောက်လည်း စွဲကျန်နေခဲ့တတ်သည်။ ခဏခဏ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ချစ်နေမိခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဋီကာချဲ့နေလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော် ခင်စန်းတင့်အား ချစ်

နေမိသည်မှာ ယခုမှမဟုတ်ပေ။ သူတို့ နှင့် ရင်းနှီးစာချိန်ကပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ နောက် လိုက်လိုက်လုံးလုံး စွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်လာခဲ့မိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန် တော် သည်အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ထား ကာ သူငယ်ချင်းတင်ရွှေအေး၊ တစ်ခါမျှ ပြောမပြုဖူးပေ။

တင်ရွှေက ရယ်မောဟားဟားကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ သူငယ်ချင်းအရင်းဖြစ်သော တင်ရွှေဆီ မှာသာ အရယ်အဟားခံရလျှင် ကျွန် တော် အရှက်ရပြီးသေလောက်သည်။ မသေလျှင်လည်း ထွက်ပြေးရလောက် သည်။

အချစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော်သည် ထိုမျှအထိပင် ရှက် ကြောက်ပြီး လျှို့ဝှက်တတ်သည်။ သူ ငယ်ချင်းအရင်းကိုပင် ထုတ်ဖွင့်ပြောပြ ရဲခြင်းမရှိပေ။

အကြီးမ ခင်စန်းတင်ကိုမပြောရဲ လျှင် အငယ်မ ဖြူဖြူစိန်ကိုသော်လည်း စပြောကြည့်ရ ကောင်းလေမလားဟု လည်း ကျွန်တော် စိတ်ကူးမိသည်။ ညီ အစ်မနှစ်ယောက်လုံးက အချောအလှ ချည်းဖြစ်ပြီး ယောက်ျားကျလောက် သော ရုပ်လက္ခဏာလေးများကို ပိုင်ဆိုင် ထားကြသောကြောင့် အငယ်မဘက် လည်း စိတ်ကူးယဉ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ သော်လည်း ကျွန်တော် သတ္တိမရှိပေ။

တစ်နေ့က ခင်စန်းတင် မနက် စောစော အနွေးထည်ဂျက်ကင်အနက် ရောင်၊ အောက်ခံအဝါရောင်လေး ဝတ် ဆင်ပြီး ကျောင်းလွယ်အိတ်လေးလွယ် ကာ တစ်နေရာသို့ ငေးနေသည်ကို ကျွန်တော်က ကြည့်ကောင်းတိုင်း ငေး

ကြည့်နေမိသည်။
ဘယ်လောက်ကြာအောင် ငေး ကြည့်နေမိသည်မသိ။ ခင်စန်းတင် ကျွန် တော်ကိုကြည့်ပြီးပြီးမှ သတိထားလိုက် မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ရှက်ကူး ရှက်ကန်းဖြစ်သွားရကာ -

“ခင်စန်းတင် ချောကွာ။ အရမ်း ပဲ”ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။ ထို အချိန်က ခင်စန်းတင်၏ ကိုယ်လေး မသိမသာ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ရှက်ပြီး ဖြင့် ပြုံးလိုက်သောအပြုံးသည် ကျွန် တော်ရင်တစ်ခုလုံး ဖြောင်းဆန်သွား သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ထိုနေရာမှ ခင်စန်းတင် ထွက်ခွာရာ တွင် ကျွန်တော်အား တစ်ချက်ကြည့် ကာ ပြုံးသော အပြုံး။

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော် ခင်စန်းတင်၏အပြုံးတွင် နစ်မြောနေမိ သည်။ တရားရေမြင်ယောင်ပြီး တစ်မုံ စိမ့်လည်း (စိတ်ကူးဖြင့်) ကြည့်နူးနေမိ သည်။ တင်ရွှေနှင့်ပင် သိပ်ပြီး စကား မပြောဖြစ်ပေ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်စဉ်းစား သည်။ ကျွန်တော်တို့စစ်သားများမှာ သိပ်ပြီး အတည်တကျမရှိပေ။ ထားရာ နေ၊ စေရာသွားရသည်။ ထိုအရပ်တွင် လည်း ကြာကြာနေသင့်က နေကြရပြန် သည်။ တပ်ပြောင်းဆိုလည်း ပြောင်းကြ ရသည်။

ထိုသို့ သဘောရှိသောကြောင့် ကျွန်တော် ခင်စန်းတင်အား ကြိတ်ပြီး စွဲလမ်းနေမည့်အစား အရဲစွန့်ကာ ရည်း စားစကားပြောရန်ကိုပင် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ အခွင့်သာသည်တစ်နေ့ ကျွန် တော် ခင်စန်းတင်အား ရည်းစားစကား

ပြောတော့မည်ဟု။
□
“မောင်ထွန်းရီနဲ့ မောင်တင်ရွှေ မင်းတို့ညီမနှစ်ယောက်က ညောင်ရေ သွန်းပွဲ သွားချင်ကြလို့တဲ့ကွ။ မင်းတို့က လိုက်ပို့ပေးလိုက်ကြပါဦး”

ဟု ဆရာကြီးက ပြောသည်။
“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

ကျွန်တော် အတော်လေးပင်ပျော် သွားမိသည်။ ခင်စန်းတင်တို့ ဖြူဖြူစိန် တို့နှင့်တွဲပြီး သွားရမည်ဖြစ်၍ စိတ် ထဲတွင် ဖော်ပြမတတ်လောက်အောင် ပင် ကျိတ်ပြီး ဝီတိဖြစ်နေသည်။

မနက် ၉ နာရီအချိန်ကပင် ခင် စန်းတင်နှင့် ဖြူဖြူစိန်တို့လည်း ပြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တင်ရွှေတို့လည်း အရပ်ဝတ်များကို စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်ကြသည်။ ၉ နာရီ ကျော်အချိန်တွင် တပ်မှထွက်ခဲ့ကြသည်။

ညောင်ရေသွန်းပွဲတော် ရှိနေ၍ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူသွားလူလာ မပြတ်ပေ။ တချို့လည်း ကျွန်တော်တို့ ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြင့် ကြည့် သွားကြသည်။ သူတို့၏ အကြည့်သည် လည်း မရိုးဟုထင်သည်။ ကောင်လေး နှစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးနှစ် ယောက် (အတွဲ)သော အကြည့်မျိုး ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်နေမိသည်။

ခင်စန်းတင်က ဆယ်တန်းကျောင်း သူဖြစ်သလို ဖြူဖြူစိန်မှာလည်း ရှစ် တန်းကျောင်းသူ၊ အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် “အတွဲ”ဟု ထင် နေကြသည်ကို လွန်အံ့မဆိုနိုင်ပေ။

တချို့က ခပ်တိုးတိုးပင် စကား

ကြသေးသည်။

“ညီတယ်ဟေ့”တဲ့။

ငပေါတင်ရွှေက ဘာမျှမခံစားတတ်။ အမှတ်ထင်ထင်လည်း မရှိသည့်တိုင်အောင် ခင်စန်းတင့်ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေမိသော ကျွန်တော်က ထပ်ခနဲဆိုသိသည်။ အသိစိတ်နှင့်အတူ ကြိတ်ပြီးလည်း ကြည်နူးနေမိသည်။

အဆင်ပြေသော တစ်နေရာတွင် အရဲစွန့်ပြီး ခင်စန်းတင့်အား ရည်းစားစကားပြောတော့မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် ကျိတ်ကြံနေမိသည်။

ကျွန်တော်ကျိတ်ပြီး ကြံစည်နေသည်ကို ခင်စန်းတင့်လည်း ရိပ်မိနေပုံရသည်။ ကျွန်တော်အကြည့်နှင့် အမူအရာများကပင် မရှိမသားဖြစ်နေ၍ ခင်စန်းတင့် ရိပ်မိနေသလားဟုထင်မိသည်။

ကျွန်တော်က ရည်းစားစကားပြောလျှင်လည်း ခင်စန်းတင့် လက်ခံလိမ့်မည်ဟုထင်သည်။ တစ်နေ့က ခင်စန်းတင့် နောက်ဆုံးပြီးသော အပြုံးလေးတွင် အချစ်ပါသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ပည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ကျွန်တော် ချစ်ရေးဆိုရာ၌ ခင်စန်းတင့် လိုလိုလားလား လက်ခံပါစေဟု ဆုတောင်းရပေတော့မည်။

ဆယ့်လေး။ ဆယ့်ငါးအရွယ်ကလေးစိတ်မပျောက်သေးသော ရူးတူးခေါ်တော့ မဖြူလေးကမူ အတော်လေးပင် ပျော်နေပုံရသည်။ ပွဲခင်းလေးတွင် လျှောက်၍ပင် ပြေးဆော့နေလေသည်။

စစ်သား သမီးလေးများဖြစ်ကြ၍ ညည်းကမ်းကြီးသည်။ တပ်ထဲမှ ဝင်ချင်တိုင်းထင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်၍ မရကြပေ။ ထိုသို့သဘောရှိ၍ ပွဲရှိတိုင်းလည်း

သွားခွင့်ရချင်မှရကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပွဲဝတ်မလေးခမျာတော့ ယခုတော့ ပျော်ချင်တိုင်းပျော်ပြီး ရူးချင်တိုင်း ရူးနေလေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်အကြံအစည်အထမမြောက်ပေ။ ခင်စန်းတင့်အား လုံးဝ ရည်းစားစကား ပြောခွင့်မသာဖြစ်နေရသည်။ ပွဲခင်းထဲတွင် လူထူသည်အထိ အရူးမလေးကလည်း အဝေးကို ရောက်နေသည့်တိုင်အောင် အကြောင်းမဲ့သော်လည်း အနားသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာတတ်ပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် ခင်စန်းတင့်အား ချစ်ရေးဆို၊ ရည်းစားစကားပြောမည့်အရေးသည် အရာမထင်အထမမြောက်ဘဲ ခရီးတစ်ခေါက်အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ အစီအစဉ်ကို လုံးဝလျှော့ပါးခြင်းတော့ မရှိပေ။

ကျွန်တော်နှင့် တင်ရွှေတို့မှာ အလုပ်အားလျှင် ရောဝတီဖြစ်ဘက်မျက်နှာမှူက ဂီတာခေါက်ကြသည်။ သီချင်းဆိုကြသည်။ ကြက်စာ၊ ဝက်စာ ကျွေးချိန်တန်ဖိုင်ကျွေးကြသည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သင့်လျှင်လည်း လုပ်ကြသည်။

ကျွန်တော်က ဂီတာခေါက်ရင်း မသိမသာ ခင်စန်းတင့်တို့ ညီအစ်မဘက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ခင်စန်းတင့်တို့ ညီအစ်မကို မတွေ့ရပေ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ခင်စန်းတင့်နှင့် ဖြူဖြူစိန်တို့လည်း အချိန်ရလျှင် ရသလို ရောက်လာတတ်ကြသည်။

ရဲခါ သူတို့ညီအစ်မလည်း သီချင်း

ဝင်ဆိုကြသည်။ လက်ခုပ်လည်းတီးပေးကြသည်။ ယခု သူတို့ညီအစ်မကို မတွေ့ရပေ။ သည်တစ်လောတွင် သူတို့ညီအစ်မ ကျွန်တော်တို့ကို သိသိသာသာရှောင်ဖယ်နေကြသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။

ယခုဆိုလျှင် သူတို့ညီအစ်မနှင့် မဆုံဖြစ်ကြသည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့်တင်ရွှေဝက်စာ၊ ကြက်စာ ကျွေးနေကြလျှင်လည်း လာကြည့်တတ်သည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေစဉ်တွင်လည်း လာကြည့်တတ်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် ထမင်းစားရာတွင်သော်လည်း အတူဆုံပြီး စားသောက်ကြသည်။

ယခု သူတို့ညီအစ်မ ကျွန်တော်တို့နှင့် မဆုံကြသည်မှာ သုံးရက်ရှိနေပြီ။ တမင်တကာ မဆုံမိအောင် ရှောင်နေကြလေသလား။ ကျွန်တော်က ရည်းစားစကားပြောရန် ကြံစည်နေသည်ကို ခင်စန်းတင့်သိသွား၍ပင် ရှောင်နေလေသလား။

“ဟိတ်ကောင် တင်ရွှေ၊ မဖြူလေးတို့ညီအစ်မ တို့နဲ့မဆုံဖြစ်တာ သုံးရက်တောင်ရှိနေပြီကွ။ မင်း သတိထားမိလား။”

“သူတို့ညီအစ်မ စာကျက်နေကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု တင်ရွှေက ဂီတာကြိုးကိုညှိရင်းပြောသည်။

“ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူးလို့ ထင်တယ်ကွ။ ခါတိုင်းလည်း သူတို့ညီအစ်မ စာကျက်နေကြတာပဲလေ။ ဒါပေမယ့် တို့ဂီတသံကို ကြားတာနဲ့ သူတို့ညီအစ်မ

တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာတတ်
တယ်။ အဲလိုမှမဟုတ်ရင်လည်း ဝက်
စား ကြက်စားကျွေးတုန်း အောက်လာ
တတ်တာပဲ။ အခုဆို သူတို့ညီအစ်မ
တို့နဲ့မဆုံဖြစ်တာ သုံးရက်ကြီးတောင်ရှိ
နေပြီကွ။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး”

တင်ရွှေက ဘာမျှလိုက်မပြောဘဲ
စိတ်မဝင်စားသလိုသာ နေသည်။

“ခါတိုင်းဆို ထမင်းစားရင်းနဲ့သော်
လည်း ဆုံဖြစ်ကြတယ်လေ။ ခုဆို သုံး
ရက်ကြီးတောင် ရှိနေပြီကွ။ မင်းသတိ
ထားမိလား”

“အင်း”

တင်ရွှေက ထိုမျှသာပြောသည်။
ကျွန်တော် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်
လာမိသည်။ သူလေးကို မြင်သာမြင်နေ
ရသည်။ စကားမပြောဖြစ်။ ဘာကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ကို ရှောင်နေမှန်းလည်း
မသိ။

“ဟိတ်ကောင် တင်ရွှေ”

“ဘာတုံး”

“ဟာ...မင်း နေနိုင်လွန်းတယ်
ကွာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟ...ကောင်မလေးတို့ညီအစ်မ
တို့နဲ့မဆုံဖြစ်ကြတာ သုံးရက်တောင်
ရှိနေပြီလေ။ မင်းလည်းအသိပဲ။ အဲဒါ
ဘာကြောင့်များလို့ မင်းထင်သလဲဆိုပြီး
ဝါမေးနေတာကွ”

“ဟ...ငါတယ်သိမတုံး။ သူတို့
မှာလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေလို့ပဲ
ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

ကျွန်တော်သည် မထုံတက်သေး
လုပ်နေသည့် တင်ရွှေအား တစ်အောင့်
လေးစိုက်ကြည့်ကာ သက်မတစ်ချက်

ချလိုက်၏။ တင်ရွှေ၏ အမူအရာနှင့်
အပြောကို ကျွန်တော်မကြိုက်ချင်ဖြစ်
နေမိသည်။ ဘာမှခံစားချက်မရှိသော
အကောင်တစ်ကောင်ဟု ကျွန်တော်
တင်ရွှေအား မှတ်ချက်ချနေမိသည်။

(ဟုတ်သည်။ သူတို့ညီအစ်မမှာ
အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေ၍ ကျွန်တော်တို့
နှင့် မဆုံကြသည်မှာ မှန်သည်။ အကြီးမ
ခင်စန်းတင်မှာ အမျိုးသမီးတို့၏ ဓမ္မတာ
ကိစ္စကြောင့်ဟု နောက်မှသိရသည်)

ကျွန်တော်သည် (ထိုထိုအဖြစ်ကို
နားမလည်နိုင်ဘဲ) ခင်စန်းတင် ရှောင်
ဖယ်ဖယ်လုပ်နေသည်ကို ဘဝင်မကျ
ဖြစ်ကာ အချိန်ရတိုင်း ခင်စန်းတင်ကို
သာ တိတ်တခိုးဖြင့် ချောင်းကြည့်နေမိ
လေသည်။ ရံခါလည်း ကျွန်တော် ရည်း
စားစကားပြောမည်ကို သိနေ၍ပင်
တမင်တကာ ခင်စန်းတင် ရှောင်ဖယ်နေ
လေသလားဟုလည်း ကွေးပူမိသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ ကျွန်တော်
ခင်စန်းတင်ကို ချစ်ရေးဆိုဖြစ်အောင်
ဆိုပေတော့မည်။ ခင်စန်းတင်ကို အရူး
အမူးချစ်နေမိပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
ခင်စန်းတင်ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်တော့
ပေ။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ဖြူဖြူချော
ချော ခင်စန်းတင်လေးမှတစ်ပါး အခြား
မရှိတော့။

နောက်နေ့တွင် တပ်ကိစ္စဖြင့်
ကျွန်တော် မန္တလေးကို လိုက်သွားရ
သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ရည်းစားစကား
ပြောရန် ပရိယာယ်မကြွယ်သေးသော
ကျွန်တော့်အဖို့ ခင်စန်းတင်အား ချစ်
ရေးဆိုရန် အကြောင်းဖန်လာသေလား
ဟု ထင်မိသည်။ စကားလမ်းကြောင်းရန်
လည်း အလျဉ်းသင့်သည်ဟု ယူဆမိ

သည်။

အတူတကွ အနီးနေကြစဉ်က
သည်မျှအထိ မခံစားရသော်လည်း ခင်
စန်းတင်နှင့် အနေလေးဝေးနေတော့မှ
များစွာ သတိရနေမိကြောင်း လွမ်းသည့်
အကြောင်း။ မျက်စိထဲတွင် တရေးရေး
မြင်ယောင်နေမိသည့်အကြောင်း သို့မှ
ခင်စန်းတင်အပေါ်တွင် တိတ်တခိုး ချစ်
နေမိသည်များကို လင်းလင်းကြီး သိရှိ
ခံစားလာရသည့်အကြောင်း။

ထို့ကြောင့် ခင်စန်းတင်အား မခွဲ
လိုတော့ဘဲ ထာဝစဉ်အမြဲ လက်တွဲလို
လှသဖြင့် ချစ်ရေးဆိုရသည့်အကြောင်း။
ခင်စန်းတင် အနေဖြင့်လည်း ကိုယ့်
အချစ်ကို လက်ခံစေလိုသည့်အကြောင်း
စသည်ဖြင့်...

ကျွန်တော်သည် ခင်စန်းတင်အား
ချစ်ရေးဆိုရန်စိတ်ကူးဖြင့် စာစီပြီး တစ်
သီကြီး စုဆောင်းနေမိလေ၏။ ကြိတ်၍
ခံစားနေမည့်အစား ရည်းစားစကားကို
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟပြောပြသည်က
အကောင်းဆုံးဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထား
လိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ မန္တလေးခရီးသည်
အသွားအပြန် သုံးရက်ကြာ၏။ ခရီးမှ
ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဦးစွာ မန္တလေး
ခရီး၏ ကိစ္စချင်းရာများကို တပ်ရင်းသို့
ပို့ရမည်ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ဆရာကြီးတို့
အိမ်ကိုသွားပြီး မန္တလေးပြန်လက်ဆောင်
များကိုပေးရင်း ခင်စန်းတင်တို့ညီအစ်မ
နှင့်လည်း တွေ့ခွင့်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ဟိတ်ကောင် ထွန်းရီ၊ ခဏနေ
ပါဦးကွ”

တပ်တပ်စောင့် ရဲဘော်က လှမ်း
ပြောလိုက်၍ ကျွန်တော် တုံ့ခနဲရပ်သွား
သည်။ ထို့နောက် ဂိတ်စောင့်ရဲဘော်
သည် ဂိတ်ရဲထဲမှထွက်လာပြီး ပြော
သည်။

“ခင်စန်းတင့်လား... ဆရာကြီး
ဦးအောင်ဒင်ရဲသမီးအကြီးမ ဆုံးသွားပြီ
ကွ”

“ဗျာ...”

ကျွန်တော် တအံ့တဩဖြစ်သွား
ရလေသည်။

“ဘာရောဂါမုန်းတော့ မသိဘူး
ကွ။ ကောက်ကာင်ကာနဲ့ ဆုံးသွား
တယ်လို့ ပြောကြတယ်”

ကျွန်တော် ငေးနေမိ၏။ ဂိတ်
စောင့်ရဲဘော်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိ
သည်။

“နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တယ်လို့
တောင် မကြားလိုက်မိပါဘူးကွာ။ ဆုံး
သွားတော့မှ အားလုံးသိကြတာ”

ဖြစ်ရလေ ခင်စန်းတင့်ရယ်။

“အခုလို ကောက်ကာင်ကာ
ဆုံးသွားတယ်ဆိုတော့ ဘာလည်း တအံ့
တဩဖြစ် သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်သည် ရပ်တောင့်လျက်
ဘာမျှပြန်မပြောဟတ်သော လူတစ်
ယောက်လိုဖြစ်ကာ ဂိတ်စောင့်ရဲဘော်၏
စကားများကိုပင် မကြားတစ်ချက် ကြား
တစ်ချက် ဖြစ်နေမိသည်။

“မင်းတို့လည်း သူတို့တစ်အိမ်
လုံးနဲ့ တရင်းတနီးရှိနေကြတော့ အခုလို
မထင်မှတ်တဲ့ သတင်းဆိုကို ကြားလိုက်
ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြပေ
မယ်ပေါ့”

စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရုံဘဲလိုထင်
သလား ရဲဘော်ရာ။ တစ်စုံတစ်ယောက်
သည် ပွင့်လင်းမြင်သာစွာ မရှိသေးသော
အခါ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ဝေဒနာသည်
ခံစားတတ်သူ၏ရင်ကို ထိခိုက်နာကျင်
စေသည်၏အဖြစ်၌ အခြားသောတစ်
ယောက်သည် အဘယ်မှာလျှင် သိနိုင်
တော့မှာလဲဗျာ။

ကျွန်တော်သည် အသံမပါသော
စကားများကို ခွန်းရေများစွာပင် ပြောနေ
မိ၏။ ခင်စန်းတင့်ဟူသော နှလုံးသား
နှင့် အနီးဆုံးတွင်ရှိနေခဲ့သည့် မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်၏ မမျှော်မှတ်
သော သတင်းဆိုကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး
ပြည့်ကျပ်လျက် လောင်ကျွမ်းသွားလှ
မတတ် ခံစားလိုက်ရမိသည်။ မျက်ရည်
မကျမီအောင်လည်း ကြိုးစားကာ ထိန်း
လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဂိတ်
စောင့်ရဲဘော်အား နှုတ်ဆက်ထားခဲ့ပြီး
ထိုအနားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ မန္တလေး
ခရီးစဉ်နှင့် တာဝန်အရပ်ရပ်တို့ကို
တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးထံ ပြောဆိုအပ်နှံခဲ့ပြီး
ဆရာကြီး၏အိမ်ကို အပြေးတစ်ပိုင်း
သွားသည်။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ဆရာ
ကြီးနှင့် ဆရာကတော်ကြီးတို့ မျက်နှာ
လွှဲသွားကြ၏။ ငမ်းနည်းစိတ်ကြောင့်ဟု
ထင်သည်။

ခင်စန်းတင့်၏အလောင်း မရှိ
တော့ပေ။ ဆုံးသည်နေမှာပင် သင်္ဂြိုဟ်
လိုက်ကြသည်ဟု သိရသည်။

ဖြူဖြူစိန် ကျွန်တော့်ကိုဖက်ပြီးငို
သည်။

“အစ်ကို မမကြီးမရှိတော့ဘူး”
ဟု ပြောကာပြောကာ ကျွန်တော်
ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ်၍ ငိုနေလေ
သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်လည်း ဆို
နှင့်၍နေ၏။ ဖြူဖြူစိန်ကိုလည်း ပြန်
လည်ဖက်ထားမိသည်။

စတုပထမက ကျွန်တော်သည်
ညီအစ်နှစ်ယောက်လုံး အဖျိုးဖားဖားကြီး
ဖြစ်ကာ ဖြူဖြူချောချောလေးများလည်း
ဖြစ်ကြသည့် ခင်စန်းတင့်ကိုရော ဖြူဖြူ
စိန်ကိုပါ တိတ်တခိုးမေတ္တာမျှခဲ့ဖူးသည်။
ဖြူဖြူစိန်လည်း သည်အဖြစ်ကို သိတန်
သလောက်သိသည်ဟု ကျွန်တော်နား
လည်ထားသည်။ သို့သော်လည်း နှုတ်
ဟခြင်းမရှိခဲ့ဖူးကြပေ။

ယခုအသက်အရွယ်ထိပင် ကျွန်
တော်သည် မည်သည့်မိန်းကလေးနှင့်မျှ
ထိတွေ့ပူးကပ်စွာဖြင့် မနေခဲ့ဖူးပေ။ ထို့
ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး
ပူထူ၍နေ၏။ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာက
တော်ကြီးတို့လည်း ငေး၍သာ ကြည့်နေ
သည်။

ကျွန်တော်သည် ဘောင်းဘီအိတ်
ထဲမှ လက်ကိုင်ပစီကိုထုတ်ယူပြီး ဖြူဖြူ
စိန်၏ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးလိုက်
သည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ကြမ်းကြီး
ဖြင့် ဖြူဖြူစိန်၏ မျက်နှာနုနုလေးကို
မထိရက်မကိုင်ရက်ပေ။

ဆရာကြီးနှင့် ဆရာကတော်ကြီး
တို့ အနားသို့ရောက်လာကြသည်။ ထို့
ကြောင့် ဖြူဖြူစိန်သည် တစ်ကိုယ်လုံးဖြင့်
အနားမှခွာသွားသည်။ ဆရာကတော်
ကြီးက ခင်စန်းတင့်၏အဖြစ်ကို ကျွန်
တော့်အားပြောပြသည်။

“ခင်စန်းတင် ဆုံးသွားရပုံက အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိတယ်ကွယ်။ တစ်မျိုးက မိန်းကလေးတို့သဘာဝ ဓမ္မတာ ထိန်နေတုန်း ခေါင်းက ရေအဝချိုးပြီး သူ့ညီမတွေနဲ့ သရက်သီးသုပ်တွေကို လည်း စားကြတယ်။ ဒါဟာ မိန်းကလေးတွေမှာ အတော်လေးကိုမှ ဆင်ခြင်ရတဲ့ကိစ္စရပ်ကြီးပါ။ ခေါင်းက ရေအဝချိုး သရက်သီးသုပ်တွေကို စားလိုက်ပြီးကတည်းကပင် သူ့ကျန်းမာရေး ဖောက်လားနေပြီလို့ထင်တယ်။ အဲဒီနောက် အိမ်သာသွားတုန်း လူမည်းကြီးတစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်တယ်လို့ အော်ပြီး လန့်ဖျပ်အော်ဟစ် ပြေးထွက်လာတယ်။ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်တော့ လျှောက်နှစ်ထပ်ပဲ ရောက်ခဲ့ပြီး နောက်ဘက်သို့လန်ကျသွားတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုကုသကြပေမယ့် ပြန်ကောင်းမလာခဲ့ပဲ ဆုံးသွားတယ်”

ဟု ပြောပြပြီး ဆရာကြီးကတော်ငို၏။

ဆရာကြီးက နောက်အကြောင်းတစ်ခုကို ဆက်ပြောပြသည်။

“အမှန်က ငါ့သမီးလေး ကောက်ကာငင်ကာ ဆုံးသွားရတဲ့ အဖြစ်မှာ ပယောဂနဲ့လည်းမကင်းဘူးကွ။ ဒီခြံဒီအိမ်ကို တို့မိသားစု ရောက်စနေ့မှာပဲ ဇာတိပြခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့ည ၁၀ နာရီလောက်မှာ တပ်ရုံးကပြန်လာတော့ ဝတ်ဖြူကြီးနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလို့မေးပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ ဖြစ်ဆိပ်ဘက်ကို တောင်ဝေးတဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ဆင်းသွားတာကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြင်လိုက်ရတယ်။ ငါ့အိမ်ပေါ် ရောက်လာတော့လည်း မင်း

အမေ (ဆရာကြီးကတော်) ဒီအိမ်မှာ သရဲခြောက်တဲ့အကြောင်း၊ မိုးမရွာဘဲ လေမတိုက်ဘဲ တံခါးတွေ ဝှန်းနိုင်ဖြစ်သွားလို့ ကလေးတွေတောင် လန့်ဖျပ် ကုန်ကြတဲ့အကြောင်းတွေကို ငါ့ထမင်းခူးကျွေးရင်း ပြောပြတယ်။ ဒါ့ကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက် မကြံတတ်တဲ့ အဆုံး ငါလည်း တတ်သလောက်မှတ်သလောက် တောင်းပန်ထားဖူးတာတောင် ရှိတယ်ကွ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိ၏။

ဆရာကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“နောက်လည်း သရဲတွေ နောင်ယှက်တာကို မကြာခဏဆိုသလိုပဲ တွေ့နေရတာ မင်းတို့လည်းအသိပဲမဟုတ်လား”

ဟုတ်သည်။ ဝက်ခြံ၊ ကြက်ခြံထဲသို့ သရဲဝင်သည့်အကြောင်းသည် တစ်ကြိမ်မက ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဝက်ကလေး၏ လည်ပင်းကို အညှစ်ခံလိုက်ရသည်မှစ၍ အကြိမ်ရေ အတော်များများ ရှိခဲ့ဖူးသည်ကို ကျွန်တော်တို့အသိပင်ဖြစ်သည်။

“အထင်ရှားဆုံး တစ်ခုကတော့ မင်းအမေ(ဆရာကတော်ကြီး)က မိန်းကလေးတို့ဓမ္မတာအကြောင်းကို သတိမပြုဘဲ နေလိုက်မိလို့ သူ့သမီး မသေသင့်ဘဲ သေဆုံးသွားရတဲ့အဖြစ်ကို ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး ပြောဆိုငိုယိုနေချိန်မှာပဲ ဒီခြံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သရဲကြီးက မင်းအမေကို ဝင်ဖူးတယ်”

“အောင်ခင် မင်းမေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား။ မင်းတို့မိသားစု ဒီအိမ်/ခြံထဲသို့ ရောက်စညက ခေတ္တပဲ နေမှာပါ။ ကြာကြာမနေပါဘူး။ နေ

သခိုက်လေးမှာလည်း ကျုပ်တို့မိသားစုက ခင်ဗျားတို့ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေနဲ့ တစ်လတစ်ကြိမ် ပေးကျွေးပါမယ်။ မခြောက်မလှန့်ကြပါနဲ့။ ကျုပ်တို့မိသားစုကိုလည်း စောင့်ရှောက်ကြပါဆိုပြီး ကတိစကား ပြောကြားခဲ့တယ်လေ။ အခု မင်းတို့က မွေးမြူရေးလုပ်ရင်း စီးပွားရေးလေးကောင်းလာတော့ ဒီအိမ်ကို အပိုင်စီးပြီး ဘုန်းကြီးတွေပင့် အလှူတွေခဏခဏ လုပ်၊ ပရိတ်တွေရွတ်ပြီး ငါတို့နေလို့မရအောင် မောင်းထုတ်နေတယ်။ မင်းမိန်းမက ပိုဆိုးတယ်။ ဂုဏ်တော်၊ ဂါထာတွေကို ခဏခဏရွတ်တယ်။ မင်းတို့က ပရိတ်တွေ၊ ဂုဏ်တော်၊ ဂါထာတော်တွေကို ရွတ်လိုက်တော့ တို့မှာ ပူလောင်ပြီး ဘယ်လောက်အထိခံစားရတယ်၊ အနေရခက်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့မသိကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါသည်းခံပါတယ်။ ကလေးတွေကိုလည်း မမုန်းပါဘူး။ မမုန်းရုံသာမက ချစ်တောင်ချစ်သေးတယ်။ ငါကလည်း မင်းသိအောင်လို့ အကြိမ်ကြိမ် အသိပေး/ပြခဲ့ဖူးတယ်။ မင်း ဂရုမစိုက်ဘူး။ အခုတော့ မင်းကို လုပ်လိုက်တာမှာ ကြားက ကံနိမ့်တဲ့ ကောင်မလေး ဆုံးရှာရပြီ။ မင်းတို့က နှင်နေကြပေမယ့် တို့မသွားနိုင်စေဘူး။ သွားရမယ့်အချိန်လည်း မရောက်သေးဘူး။ မင်းတို့က ပရိတ်၊ ဂုဏ်တော်တွေကို ရွတ်လို့ ပူလောင်ပြီး ရောဝတ်ဖြစ်ထဲ ဆင်းစိမ်ခဲ့တာလည်း မနည်းတော့ဘူး။ မင်းလွယ်လွယ်ပေးခဲ့တဲ့ကတိဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ပျက်တတ်တယ်ဆိုတာ အခုတော့ မင်းသိပြီမဟုတ်လား။ ငါမင်းကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။ ခုက

လည်း ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လာနေကြတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ အထက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ စေခိုင်းချက်နဲ့ မင်းတို့ တပ်လယ် စေတီတော်ကြီးနဲ့ မင်းတို့ ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်နေကြရ တာ။ မင်းသမီးသေဆုံးသွားရတာလည်း မင်းတို့လင်မယား လိုအပ်တာ အများ ကြီးပါတယ်။ မင်းသမီး အိမ်သားက ပြေးဆင်းသွားပြီး လေ့ကားတက်က လိမ့်ကျတုန်း ငါတောင်လိုက်ပြီး ဆွဲ လိုက်သေးတယ်။ ခေါင်းနဲ့ လေ့ကား စောင်းနဲ့တိုက်မိသွားလို့ တော်တော်နာ သွားပုံရတယ်။ မေ့တာထိန်နေတုန်း ခေါင်းကရေချိုးပြီး သရက်သီးစိမ်းတွေ ကိုစားထားလို့ ရောဂါတိုးနေတုန်း လေ့ ကားစောင်းနဲ့တိုက်မိတဲ့ ခေါင်းကဒဏ် ရာလည်းများတော့ ပိုဆိုးသွားတာ။ အဆိုးဆုံးက မင်းမိန်းမက သူ့သမီး ခေါင်းကို ထဘီနဲ့အုပ်လိုက်တာပဲ။ ခေါင်းကို ထဘီနဲ့အုပ်လိုက်တော့ ဘုန်း ကံနိမ့်ပြီး သူ့ကိုစောင့်ရှောက်နေကြတဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်တွေ ခွာကုန်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် အခြေအနေတွေပိုဆိုးပြီး ကု မရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားရတာ။ ခြုံပြောရင် မင်းတို့လင်မယား မသိတတ်ကြလို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်သွားရတာပဲလို့ ပြောထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတယ်။ မင်း မန္တလေးသွားလို့ နှစ်ရက်မြောက်နေမှာ ခင်စန်းတင့် ဆုံးတာ။ အဲဒီနေ့မှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတယ်။

ဆရာကြီးသည် ရည်လျားစွာဖြင့် သူ့သမီး၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြော ဖြေနေကာ မျက်ရည်တွေတွေကျနေ သေးသည်။

နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဆီကို ပြောင်းပြီး ခေါင်းချသွားလေပြီ။ ထို့ ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးသည် လည်း တိတ်ဆိတ်စပြုလာနေ၏။ တော စပ်တောင်စွယ်က အိပ်တန်းလှနေကြ သော ငှက်ကလေးတို့၏ အသံများကို လည်း မကြားရတော့ပေ။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် ခင် စန်းတင့်၏ ထာဝရလဲလျောင်းရာ သုသာန်သင်္ချိုင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက် သွားနေမိသည်။ ယာလုပ်သား၊ လယ် လုပ်သားများလည်း ပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်၍ လူခြေတိတ်ချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ပတ် ဝန်းကျင်တွင် လူသူကျွဲနွားတစ်ဦးတစ် ယောက် တစ်ကောင်တစ်ပြီးမျှ မရှိကြ တော့ပေ။

စင်စစ်တွင် ကျွန်တော်သည် လက်နက် သေနတ်ကိုကိုင်ဆောင်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် စစ်သူရဲကောင်းတစ် ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သရဲတစ္ဆေ မြေ ဖုတ်၊ ဘီလူးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အသည်းငယ်သူ တစ်ယောက်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော်လည်း ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ကြောက်လန့် ခြင်းမရှိပေ။ ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိသော ကြောင့်လည်း အဖော်မခေါ်ဘဲ သုသာန် ထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ခင်စန်းတင့်၏ မြေပုံ ကို လိုက်ရှာသည်။ အသစ်စက်စက် အုတ်ဂူများ၊ အိုဟောင်း၍ ရေညှိပတ် ကာ ပျက်စီးနေကြသော အုတ်ဂူများ မမြဲခြင်း၏ သဘောသဘာဝကို ဖော်ပြ လျက်ရှိနေကြသည်။ မြေပုံပေါ်က ဖုံး

အုပ်ထားသည့် သစ်ရွက်သစ်ခက်များ ခြောက်သွေ့လျက်ရှိနေကြသည့် မြေပုံ အချို့ကိုလည်း ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု တွေ့နေရသည်။ ကျွန်တော် သုသာန် သင်္ချိုင်းထဲတွင် လျှောက်ကြည့်ရင်း အသစ်စက်စက် သင်္ဂြိုဟ်ထားသော မြေ ပုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မခင်စန်းတင့် အသက် (၁၉)နှစ် ကွယ်လွန်

မြေပုံခေါင်းရင်းမှာ စိုက်ထူထား သော မှတ်တိုင်က သေတမ်းစာလေးကို လှမ်းဖတ်မိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားပြီး မြေပုံနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။ မြေပုံကို မမှီဝဲမသန် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဤမြေပုံကမြေသည်လည်း မြေ သား၊ အခြားမြေသည်လည်း မြေသားဟု ဆိုနိုင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း ခြားနားသည်။ ဤမြေပုံမြေသား၏ အောက်တစ်နေရာ တွင် ဖြူဖြူချောချော ခင်စန်းတင့် အမည်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မနီးသောအိပ်စက်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျော် လျက်ရှိနေသည်ဟူသော အသိစိတ်က ကျွန်တော်၏ရင်ကို အတိုင်းအဆမဲ့ လောင်ကျွမ်းစေလေသည်။

ကျွန်တော် သက်မကိုချသည်။ ချစ်ပါသည်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခွန်း မျှ မပြောခဲ့၊ မဆိုခဲ့ဖူးသော်လည်း ဘဝ တွင် နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံး မိန်းက လေးတစ်ယောက်၏ မနီးသောအိပ်စက် ခြင်းဖြင့် မေးစက်အိပ်ပျော်ရာ ဤမြေပုံ လေးသည်သာ စကားဆိုတတ်ပါလျှင် အနာဂတ်ခရီးအတွက် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ခဲ့ဟု ပြော ခွင့်ရပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ မိမိ၏ရင်တွင်းမှ နှုတ်
မဆက်လက်မပြတ် အပြီးတိုင် ထွက်ခွာ
သွားသည့် သူလေးအတွက် ကျွန်တော်
၏ ဘဝမှတ်တမ်းတွင် နှလုံးသွေးဖြင့်
ရေးထိုးထားသော အနီစက်ကလေးသို့
ဖွယ် ကွက်၍ထင်ရစ်လေပြီ။ သည်အနီ
စက်လေးကို ပျက်ပြယ်ရန် အကြောင်း
ခံခြင်းကို မဖန်တီးနိုင်သော ကျွန်တော်
အဖို့ ကြာကြာစွဲ၍ ပြခဲ့ရခြင်း၏သဘော
ကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပြောပြ
ခြင်းကပင် စွမ်းနိုင်ဖွယ်မရှိပေ။

အတိတ်ဟူသည် သစ်ရွက်လေး
သဖွယ် ကြာသောအခါ မေ့ကောင်း
သောအရာအဖြစ်ဖြင့် လွင့်ပြယ်သွား
တတ်သည်များ ရှိကောင်းရှိတတ်သော်
လည်း အသံတိတ် ချစ်နေခဲ့မိသည့်
ရက်စွဲတို့၏ သဘောသည် ကာလကို
ဆွဲဆန်၍ သေရာပါ အမာရွတ်ကဲ့သို့
ဖြစ်တည်လျက်ရှိနေလေသည်။

ဝေဒနာကို သတ္တဝါတိုင်း ခံစားနိုင်
ကြသော်လည်း ထိုဝေဒနာကို နားလည်
တတ်သည်ကားခက်၏။ မမြင်နိုင်သော
အရာသည် သာ၍စွဲ၏။ ခံစားသူကိုယ်
တိုင်သော်မှ မိမိကိုယ်ကိုအနိုင်နိုင်
အဖတ်ဆည်တတ်လေရာ အခြားတစ်
ယောက်သည် အဘယ်မှာလျှင် ထပ်တူ
ရနိုင်မည်နည်း။

အတူတူနေစဉ် ဖြူဖွေးသောစကား
လုံးတို့သည် မရေမတွက်နိုင်အောင်
ရှိခဲ့သော်လည်း အခါအခွင့်မပေးသော
ကြောင့် နှောင်းလေပြီ၏။ ဗဟုပြန်တစ်
လျှောက်၌ ခံစားရခြင်းကသာ အဖတ်
တင်၏။ ရလဒ်သည် သုညကြွင်း၏။

ကျွန်တော်သည် သက်မချကာ

အကြည့်ကို ပတ်ဝန်းကျင်သို့ပို့၏။ သု
သာန်တစ်ခွင်သည် အလင်းကင်းလျက်
အမှောင်က မင်းမူစပြုနေချေပြီ။ ထို
ကြောင့် လက်မှပန်းစည်းကို မြေပုံတွင်
ဖွဖွတင်၏။ လည်ချောင်းထဲတွင် ဆို့နှင့်
လျက်ရှိသော အလုံးကြီးတစ်လုံးကို
အားပြုဖယ်ရှားကာ ခင်စမ်းတင့်အား
နောက်ဆုံးစကားဆိုလိုက်သည်။

“ခင်စမ်းတင့် မင်းလေးအပေါ်မှာ
ကို နှစ်နှစ်ကာကာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်
ခဲ့တာကို မင်းလေးသိခဲ့တယ်နော်။ မိမိ
မယ့် အခု ငါ လင်းပွင့်စွာ ထုတ်ဟ
ပြောဆိုမယ့်အချိန်မှာ ခင်စမ်းတင့်မရှိ
တော့ဘူး။ ငါ့နှလုံးသားထဲက ခွန်းရေ
များစွာပြောခဲ့တဲ့ စိစကားတွေကို ခင်စမ်း
တင့် ရောက်ရာဘုံ တည်ရာဘဝက
ကြားနိုင်၊ သိနိုင်ပါစေလို့...”

ကျွန်တော်၏ လည်ချောင်းထဲ
တွင် အလုံးကြီးတစ်လုံး တစ်ဆိုသွား
၍ ဆက်လက်ပြောခွင့် မရတော့။
ယောက်ျားရင့်မကြီး စစ်သားကြီးဖြစ်
သော ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်များ
တောက်တောက်ကျလျက် ခင်စမ်းတင့်
၏မြေပုံကို နောက်ဆုံးအကြိမ် တစ်ချက်
ကြည့်ခဲ့ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ လုံးဝခိုးချုပ်သွားလေ
ပြီ။ ကောင်းကင်တွင် ညှပ်ကပ်အချို့တို့
ပျံသန်းနေကြသည်။ သုသာန်တောစပ်
ဆီမှ တောခွေးအများ ဆူဆူညံညဖြင့်
အော်ကြသည်။

လမသာသောညဖြစ်၍ ကြယ်
ရောင်များသည် အမှောင်ကို ခွင်း၍
အလင်းပေးနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ နွေရာသီ
ဖြစ်သောကြောင့် ညလေသည်လည်း

အအေးဓာတ်ကို ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်းမရှိ
တော့။

(စာဖတ်သူများ ထပ်တူမျှဝေ ခံ
စားနိုင်ကြပါစေဟူ၍...)

စာကြွင်း ။ ။

ဆရာကြီးတို့ မိသားစုလည်း ခင်
စမ်းတင့်နာရေးကိစ္စများ ပြီးဆုံးပြီး
နောက် တပ်ရင်းအရာခံ အိမ်ထောင်
သည်လိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။

နောက်နှစ်နှစ် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်
တွင် တပ်ရင်းတစ်ခုလုံး ကချင်ပြည်
နယ်၊ မြစ်ကြီးနားသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရ
သည်။

ထိုအိမ်ကြီးအကြောင်းကို သိလို
၍ ချောက်မြို့က သူငယ်ချင်းများထံ စုံ
စမ်းကြည့်ရာ နောက်ရောက်လာသော
တပ်ရင်းမှူး၏ အမိန့်အာဏာဖြင့် ထို
အိမ်ကြီးကိုဖြိုချကာ ထိုနေရာတွင်
စေတီတော်တစ်ဆူ တည်ထားပြီး
ကျောင်း၊ ဇရပ် ပြည့်စုံစွာဖြင့် တော
ထွက်ရဟန်းတော်တစ်ပါးအား လှူဒါန်း
ထားကြောင်း သိရှိရသည်။

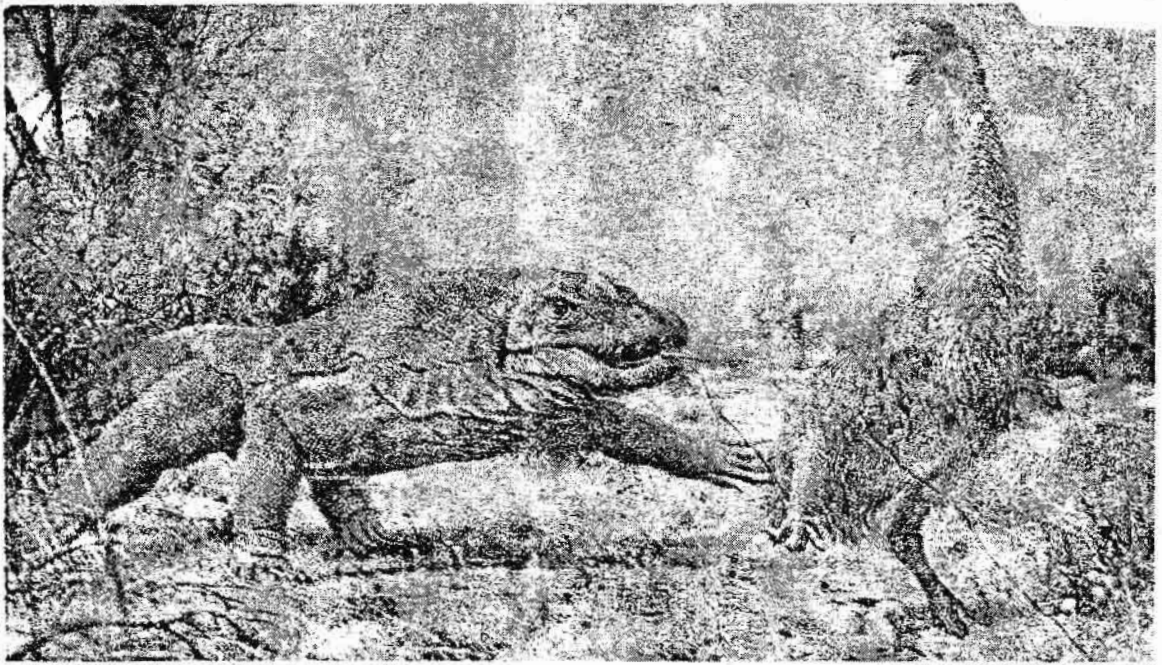
ဆရာကြီးတို့မိသားစုလည်း တပ်
ပြောင်းပြီး အငြိမ်းစားယူကာ မုံရွာမြို့
တွင် ဆယ်နှစ်နီးပါး နေထိုင်ပြီးနောက်
လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး လူကြီးရောဂါ
(အိုနာ)ဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်
လွန်သွားကြကြောင်း သိရှိရသည်။

သားသမီးများထဲမှ ဒေါ်ဖြူဖြူစိန်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး ကိုနေလင်းအောင်တို့နှင့်
ဤစာကို ရေးသားနေချိန်အထိ အဆက်
အသွယ် ရရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

ထွန်းကောက်

ဩစတြေးလျမှ မျိုးသုဉ်းသွားတဲ့ ရောမငှက်မျိုးနှင့် အခြားတိရစ္ဆာန်များ

မောင်မောင်စန်းထွေး

ဂျေညော်နစ်လိုခေါ်တဲ့ ရောမ
ငှက်တစ်မျိုးဟာ လူသားတွေရဲ့လက်
ချက်ကြောင့် ဩစတြေးလျမှ ထူးခြား
ဆန်းကြယ်စွာ မျိုးသုဉ်းပျောက်ကွယ်
သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီငှက်မျိုး
တွေဟာ တောင်ပံမပါတဲ့ ငှက်မျိုးဖြစ်
တယ်။ သူတို့ဟာ ဩစတြေးလျကုန်း
တွင်းနဲ့ သစ်တောတွေမှာ သမိုင်းမတင်
မီ ကာလတုန်းက ကျင်လည်ကျက်စား

ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီရိုခဲတဲ့
အထောက်အထား သဲလွန်စအဖြစ်
ငှက်ဥခွံတွေရှိခဲ့တယ်။ ရောမငှက်ကြီး
တွေရဲ့ဥတွေကို လူသားတွေက လိုက်လံ
ရှာဖွေ ကောက်သိမ်းကြပြီး ဥရဲအကာ
နဲ့ အနှစ်တွေကိုစားပြီး ဥခွံတွေကို စွန့်
ပစ်လိုက်တယ်။ သဘာဝတောမီးလောင်
ထားတဲ့ ဥခွံမှတစ်ဆင့် သိပ္ပံပညာရှင်
တွေက ဖော်ထုတ်ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့တယ်

လို့ ရိုက်တာသတင်းတစ်ရပ်က ဖော်ပြ
ခဲ့ပါတယ်။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေဟာ မီးလောင်
ကျွမ်းထားတဲ့ ဥခွံတွေရဲ့ အပိုင်းအစ
တွေကို စူးစမ်းရှာဖွေကြပြီး ဩစတြေး
လျတိုက်မှာ ကုန်ဦး အခြေချနေထိုင်
ခဲ့ကြတဲ့ လူသားတွေဟာ အကြမ်းအား
ဖြင့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀၀ ခန့်
က ရောမငှက်ဥကြီးတွေကို လိုက်လံ

ရှာဖွေစားသောက်ခဲ့ပြီး စွန့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ ဥစ္စာအပိုင်းအစအနတွေကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

လေ့လာချက်အရ ကနဦးအနေနဲ့ အစောဆုံးအခြေချနေထိုင်ခဲ့တဲ့ လူသားတွေဟာ အဲဒီဗွယ်ရောမငှက်ကြီးတွေကို လိုက်လံဖမ်းဆီးခဲ့တာ ဩစတြေးလျမှာ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ တိုက်ရိုက်အထောက်အထားများ ရရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူသားတွေ ဩစတြေးလျတိုက်ကို ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း ရောမငှက်ကြီးတွေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကိုလိုရာဒိုတက္ကသိုလ် ဘူမိသိပ္ပံပညာဌာန ပါမောက္ခဖိုဒ်မီလာက ပြောပါတယ်။ ဂျေညော်နစ်ငှက်မျိုးတွေဟာ တောင်ပံမပါဘဲ အမြင့် ၇ ပေ (၂ မီတာ) အလေးချိန်ပေါင် ၅၀၀ ခန့် (၂၂၅ ကီလိုဂရမ်)ရှိပြီး အဲဒီငှက်တွေဟာ ယနေ့မြင်တွေ့နေရတဲ့ တောင်ပံမဲ့ ငှက်ကုလားအုတ်တွေလိုပဲ သန်မာတဲ့ ခြေထောက်တွေ၊ သေးငယ်တဲ့ တောင်ပံတွေ၊ ခြေသည်းကြီးများနဲ့ မာတဲ့အခွံရှိ သစ်သီးတွေ၊ အသားတွေစားဖို့ ထက်တဲ့နှုတ်သီးတွေလည်း ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီငှက်တွေဟာ ဒီရိုမိုနစ်သစ်လို့ခေါ်တဲ့ ရောမငှက်ကြီး အမျိုးအစားထဲကလို့ ဆိုပါတယ်။ တချို့ငှက်တွေဟာ ၁၀ ပေ (၃ မီတာ) ခန့်မြင့်ပြီး အလေးချိန်ပေါင် ၁၁၀၀ (ကီလိုဂရမ် ၅၀၀)အထိ ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဘဲ၊ ဘဲငန်းစတဲ့ ဘဲမျိုးအုပ်စုဝင် အမျိုးအစားထဲကလို့ ဆိုပါတယ်။

ဂျေညော်နစ် ငှက်မျိုးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၇၅၀၀ ဝန်းကျင်ခန့်က ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်လို့ မီလာက ဆိုပါတယ်။

သုတေသီတွေက ဂျေညော်နစ် ငှက်ဥတွေကို ဆန်းစစ်လေ့လာတဲ့အခါ ဥခွံအချို့ဟာ တစ်ပိုင်းတစ်စ မည်းသွားတာကို တွေ့ရှိပြီး အလေးချိန် ၃.၂ ပေါင် (၁.၅)ကီလိုဂရမ်ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ရှင်းပြနိုင်တာကတော့ လူသားတွေက ငှက်ဥတွေကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြတယ်။ ရလာတဲ့ငှက်ဥတွေကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဥတွေက မည်းမသွားခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ဥတွေထဲက အကာနဲ့အနှစ်တွေကို အဲဒီဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာဘဲ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြတယ်”လို့ မီလာဆိုပါတယ်။

“ပြီးတော့ သဘာဝမီး ဒါမှမဟုတ် တောမီးကလည်း ဒီလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လူသားတွေက အဲဒီငှက်ကြီးတွေကို လိုက်လံဖမ်းဆီးတယ်ဆိုတဲ့ တိုက်ရိုက်သက်သေ အထောက်အထား မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငှက်ဥတွေပျောက်နေတာတွေကြောင့် နောက်အကောင်မွေးဖွားရှင်သန်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာကတော့ အသေအချာပါပဲ”လို့ ထပ်လောင်းပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီရောမငှက်ကြီးတွေ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဩစတြေးလျမှ တစ်ခုတည်းသော ရောမငှက်သတ္တဝါ ပျောက်ကွယ်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရေရှည်

အငြင်းအခန်ဖြစ်နေဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အမြင့် ၂၅ ပေ (၇.၅ မီတာ) ရှိတဲ့ မေဂါလာနီယာလို့ ခေါ်တဲ့ ဖွတ်ကြီး ကြွကောင်ကြီးသဖွယ်ရှိတဲ့ ဒီပရိုတိုတန်လို့ခေါ်တဲ့ ဝမ်းဘတ်(Wombat) စတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေအပြင် အခြားတိရစ္ဆာန်တွေ လိုက်လံသတ်ဖြတ်စားတဲ့ နို့တိုက်သတ္တဝါတစ်မျိုးနဲ့ ပေါင် ၁၀၀၀ (ကီလိုဂရမ် ၄၅၀) ရှိတဲ့ သားပိုက်ကောင်မျိုးလည်း ရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဩစတြေးလျတိုက်မှာ လူတွေ အခြေချနေထိုင်ချိန်ကစလို့ ၈၅ ရာခိုင်နှုန်းကျော်ရှိခဲ့တဲ့ နို့တိုက်သတ္တဝါတွေ၊ ငှက်တွေနဲ့ အခြားတောသွားတိရစ္ဆာန်တွေ ပျောက်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ကျွမ်းကျင်သူ အချို့ကတော့ လူသားတွေ လိုက်လံဖမ်းဆီးမှုကြောင့်လို့ ဆိုကြသလို တချို့ကတော့ ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုကြောင့်လို့ ဆိုကြတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ ဩစတြေးလျတိုက်ကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၄၀၀၀၀ မှ ၆၀၀၀၀ အတွင်းကခြောက်သွေ့ခဲ့ခြင်းကြောင့်လို့ ဆိုကြတယ်။ ယခုနောက်ထပ်လေ့လာတွေ့ရှိတဲ့ အချက်တွေအရ သဘာဝဆက်သွယ်ရေးဆိုတဲ့ ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ ရေးသားဖော်ပြထားတာကတော့ ရောမငှက်ကြီးနဲ့ အခြားတိရစ္ဆာန်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမှာ လူသားတွေရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို ပိုမိုခိုင်မာစွာ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

မောင်မောင်စန်းထွေး

Ref: Reuters

အာမခံကောင်း

မောင်ထက်ရှား(ပြည်)

ချင်းပြည်နယ် သစ်ထုတ်လုပ်
ရေးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရ၏။
ချင်းပြည်နယ်တံခါးဝ ကလေးမြို့မှ
ပြည်နယ်မြို့တော် ဟားခါးမြို့အသွား
လမ်းခုလတ်တွင် ဖလမ်းမြို့သို့မရောက်
မီ သိုင်းငင်းဟူသော တောင်ပေါ်စခန်း
ကလေးရှိသည်။ ချင်းရွာလေးတစ်ရွာ
နှင့် တွဲစပ်နေသည်။

ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံးလုံး နှင်းများ
ပြိုန်းပိတ်လျက်ရှိသည်။ မော်တော်
ကားရပ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်တွင် စား
သောက်ကြသည်။ ရွာကလေးအတွင်း
အိမ်တစ်အိမ်တွင် တိုင်းရင်းသား

အသက်ကြီးတစ်ဦး ပျားရည်ပုလင်း
များ ရောင်းသည့်ကို တွေ့ရ၏။ ဈေး
နှုန်းမေးရင်း စကားစမြည် ပြောချေ
သည်။

“ပျားရည်က စစ်ပါရဲ့နော်”

ထိုအမေးကို အမေးခံရ၍ နှစ်
သက်ပုံမရသော မျက်နှာပုံပြောင်းသွား
သည်။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ ပြေပြန့်မှာ
သကြားကို ပျားရည်လိုမျိုးဖြစ်အောင်
ကျပြီး ပျားနဲ့ရောရောင်းတတ်ကြတယ်
လို့ သိရလို့ပါ”

“ဒီတောင်ပေါ်မှာ သကြားက
ရှားတယ်။ ပျားရည်က သဘာဝတော
တောင်မှာ ပေါများတယ်။ သကြားလို
ရင်မှ သကြားစစ်စစ်ထက် ပျားရည်
ရောသကြားသာရမယ် မှတ်သွားကြ။
ဒီမှာ သကြားထဲသာ ပျားရောမယ်၊
ပျားထဲရောဖို့ သကြားက ရှားသဟေ့”

ဪ... မှတ်သားဖွယ်စကား
အသုံးပါ။ သကြားထဲ ပျားရောမည်၊
ပျားထဲ သကြားမရောနိုင်လို့ အာမခံ
ပျားရည်စစ်စစ်ပေါ့ဗျာ။

မောင်ထက်ရှား(ပြည်)

တောကြီးတောကြီး

မှတ်တမ်းတစ်စောင်

လူမိုက်ရက်သိမ်း

■ ရေနံမြေခရ

ကျော်ကျော်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး ဝိုင်နေသည်။ ဒေါ်ရင်မေ သားရှိရာသို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။

“သား ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး စိတ်ညစ်လို့”

“ဘာတွေစိတ်ညစ်နေလဲ အမေ့ကိုပြောစမ်း”

“ပြောတော့ရော အမေက ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ”

“လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ မလုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ သားပြောမှသိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်လိုချင်လို့”

“သားက ဆိုင်ကယ် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျောင်းသွားရင်း စီးမလို့”

“ကျောင်းသွားရင်စီးဖို့ သားမှာ စက်ဘီးရှိသားပဲ”

“စက်ဘီးကရိုးသွားပြီ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေအကုန်လုံး ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စက်ဘီးနဲ့ အောက်တယ်”

“ဆိုင်ကယ်က ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“တစ်စီးကို သုံးသိန်းလောက်ပေးရမယ်”

“အမလေးသားရယ် . . . အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံ အမေတို့ဆီမှာ ဘယ်ရှိမှာလဲ”

“သိပါတယ်၊ အမေမှာ မရှိဘူး ပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ပြောမိတာမှားပါတယ်”

“နေပါဦး မင်းအဖေကိုပြောကြည့်ပါဦးမယ်”

ကျော်ကျော်မှာ ဦးအုန်းမြင့်နှင့် ဒေါ်ရင်မေတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်၍ မိဘများက အလိုလိုက်ထားကြသည်။ ကျော်ကျော် ၁၀ တန်းကို တဖုတ်ဖုတ်ကျသော်လည်း မိဘများကအားမလျှော့ဘဲ ဆက်ထားသည်။ ဦးအုန်းမြင့်နှင့် ဒေါ်ရင်မေတို့မှာ လယ်ယာအလုပ်လုပ်၍ အသက်မွေးကြသည်။ ကျော်ကျော်မှာ မိဘများကို ဝိုင်းကူလုပ်ဖော်မရ၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်သာ လျှောက်လည်၍ အချိန်ကုန်နေသည်။ ညအိပ်ခါနီးတော့ ဒေါ်ရင်မေ ဆိုင်ကယ်အကြောင်း ဦးအုန်းမြင့်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကိုအုန်းမြင့် ရှင့်သားက ဆိုင်ကယ်ဝယ်ခိုင်းနေတယ်”

“သူ့မှာ စက်ဘီးရှိသားနဲ့ ဆိုင်ကယ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သူများတွေစီးတော့ သူလည်း စီးချင်မှာပေါ့”

“သူများတွေစီးတိုင်း လိုက်ပြီးစီးလို့ ရမလား၊ သူများတွေအခြေအနေနဲ့ ကိုယ့်အခြေအနေ တူမှတူတာ။ ဒါကို သူမသိဘူးလား”

“ကလေးပဲရှိသေးတာ ဘယ်သိမှာလဲ”

“ဒါ ကလေးလား၊ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါတို့မှာ စားဖို့တောင်အနိုင်နိုင်လုပ်နေရတာ၊ မင်းသားတောင်းတဲ့ ဆိုင်ကယ် ငါမဝယ်ပေးနိုင်ဘူး၊ ကဲ . . . မင်းလည်းအိပ်တော့၊ မနက်အစောကြိုထရဦးမယ်”

ဒေါ်ရင်မေ သက်ပြင်းချပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

x x x

ကျော်ကျော်တစ်ယောက် ဒေါ်ရင်မေ ထမင်းဟင်းချက်ရာနေရာသို့ရောက်လာသည်။

“အမေ ဆိုင်ကယ်မဝယ်ပေးသေးဘူးလား”

ဒေါ်ရင်မေ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဝယ်ပေးမှာပေါ့သားရယ်၊ အမေ့ပိုက်ဆံတွေ မရသေးလို့ပါ”

“အမေ့ပိုက်ဆံက ဘယ်တော့ရမှာလဲ”

“ဒီတစ်ရက်နစ်ရက်လောက်ဆိုရပြီ”

တကယ်တော့ ဒေါ်ရင်မေမှာ ရစရာတစ်ပြားမှမရှိ၊ သားကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နောက်သုံးရက်ဆိုရင် အမေ

ဆက်ဆက်ဝယ်ပေးနေ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ သွားမလို့ “အေး... အမေ အဲဒီနေ့ရအောင် လုပ်ပေးမယ်”

“အမေ တကယ်ပြောတာနော်” ဒေါ်ရင်မေ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ကျော်ကျော်မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ ကျော်ကျော် ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်ဖြင့် မိခင်အနားက ထွက်သွားသည်။ သားမျက်နှာပြုံးနေတာတွေ့တော့ သူ့ရင်ထဲ အေးမြသွားသည်။ ဒေါ်ရင်မေဆိုင်ကယ်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရှာရမလဲဟု တွေးနေသည်။ နောက်ဆုံး အတိုးပေးစားသော ဦးဘမောင်ဆီသွား၍ ငွေသုံးသိန်းချေးလာခဲ့သည်။

ဒေါ်ရင်မေ ပိုက်ဆံသုံးသိန်း ရလာသောအခါ ဆိုင်ကယ်ဝယ်ရန် ကျော်ကျော်ကိုပေးလိုက်သည်။ ကျော်ကျော် ပိုက်ဆံသုံးသိန်းယူပြီး ဆိုင်ကယ်ဝယ်ရန် အိမ်ပေါ်က အပြေးဆင်းသွားသည်။ ဒေါ်ရင်မေ သားကိုကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ကျော်ကျော်မှာ ဆိုင်ကယ်အသစ်လေးပေါ် သူငယ်ချင်းတွေတင်ပြီး လိုက်ကြွားနေသည်။ အိမ်ကိုမကပ် စားချိန်မှပြန်လာသည်။ ဆိုင်ကယ်ဝယ်တာ ဦးအုန်းမြင့်သိသွားသည်။

“မရင်မေ”

“ရှင်”

“ဆိုင်ကယ်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံဘယ်က ရလဲ”

“ရှင်ဆူရင်လည်း ကျွန်မခံရမှာပဲ။ ဦးဘမောင်ဆီက အတိုးနဲ့သွားချေးလာတာ”

“အံ့ပါရဲ့ကွာ။ မင်းသားကို တော်တော်အလိုလိုက်တာပဲ။ အဲဒီပိုက်ဆံ

ကို မင်းဘယ်လိုပြန်ဆပ်မှာလဲ” “ဒီလိုပဲ စုပြီးပြန်ဆပ်မှာပေါ့” “အေး... မင်းဟာမင်း ကြည့်သာလုပ်တော့”

ဦးအုန်းမြင့် ပြောပြီး လယ်ထဲ ဆင်းသွားသည်။ ဒေါ်ရင်မေမှာ ဝိုင်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

* * *

ကျောင်းတွင် ကျော်ကျော်သဘောကျနေသည့် မူယာဆိုသော ကျောင်းသူလေးရှိသည်။ ကျောင်းတွင် အချောဆုံးဖြစ်ပြီး မိဘကချမ်းသာသည်။ သူ့ကိုသဘောကျသော ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းနေသည်။ ကျော်ကျော်မှာ မူယာကို အသေအလဲလိုက်သော်လည်း မူယာက သူ့ကို အရေးမလုပ်။ ကျော်ကျော် စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။ သူတို့အတန်းတွင် ပိုက်ဆံချမ်းသာသည့် ကိုစိုးဆိုသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရှိသည်။ ကိုစိုးမှာ မိဘချမ်းသာတော့ ဆိုင်ကယ်အကောင်းစားကြီးစီးပြီး ကျောင်းလာသည်။ သူ့လာတာနှင့် ကျောင်းသားတွေရော၊ ကျောင်းဆရာတွေပါဝိုင်းနေကြသည်။ ထိုထဲတွင် မူယာလည်းပါသည်။

ကျော်ကျော်မှာ ကိုစိုးကိုကြည့်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေသည်။ ကိုစိုးအနားမှာ မူယာပါ ရှိနေ၍ ပိုပြီးမနာလိုဖြစ်နေသည်။ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်ကျော်ကျော် မင်း ငါ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းကို မကျေနပ်ဘူး”

“အေး... မကျေနပ်ရင် ငါ့လိုဆိုင်ကယ်အကောင်းစားကြီးစီးပြီး စားနိုင်

သောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

ကိုစိုးစကားကြောင့် ကျော်ကျော်ရင်ထဲ အောင့်သွားသည်။ သူ့ဘဝကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်သည့်အပြင် သူ့မိဘကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ သူ့ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ကိုပြန်လာသည်။ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြန်လာသောသားကို မြင်ရတော့ ဒေါ်ရင်မေရင်ထဲထိတ်သွားသည်။

“သား မျက်နှာလည်းမကောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“သား ထမင်းစားတော့မလား”

“မစားချင်သေးပါဘူး”

ကျော်ကျော် သူ့အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ဒေါ်ရင်မေ သားကိုကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ကျော်ကျော်မှာ မူယာကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်ကြောင့် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ ကျော်ကျော်မှာ နောက်ဆုံး မူယာကိုဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကိုချစ်ရင် ကိုစိုးလိုဆိုင်ကယ်အကောင်းစားကြီးနဲ့ ကျွန်မကို တင်ပြီး လျှောက်လည်နိုင်ရင် ရှင်ကိုပြန်ချစ်မယ်”

“ငါ ဆိုင်ကယ်အကောင်းစားကြီးစီးနိုင်ရင် မင်းတကယ်ပြန်ချစ်မှာလား”

“တကယ် ပြန်ချစ်မယ်”

“ဒါဆိုကောင်းပြီ။ တစ်လပဲစောင့်တစ်လပြည့်ရင် မင်းဆီ ငါလာခဲ့မယ်”

“တစ်လပြည့်လို့ ရှင်ဆီကအဖြေမရရင် ကျွန်မ ကိုစိုးကို ပြန်ချစ်လိုက်မယ်”

“ငါ တစ်လပြည့်ရင် နင်တောင်းတဲ့အဖြေ ငါပေးမယ်”

ကျော်ကျော် မူယာကိုကတိပေး

ပြီး ပြန်လာသည်။ ကျော်ကျော်မှာ မူယာကို ကတိပေးခဲ့သော်လည်း ဆိုင်ကယ်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံဘယ်မှာရှာရမှန်းမသိပါ။ နောက်ဆုံး ဒေါ်ရင်မေကိုပဲ အပူကပ်တော့သည်။

“အမေ ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝယ်ပေးပါလား”

“မင်းစီးနေတဲ့ဆိုင်ကယ် ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“အခုစီးတဲ့ဆိုင်ကယ်က အပေါ်စားကြီး၊ နောက်ထပ် အကောင်းစားလိုချင်လို့၊ အခုစီးတဲ့ဆိုင်ကယ်ကိုရောင်းပြီး အကောင်းစားတစ်စီးဝယ်ရင် နောက်ထပ်ခုနစ်သိန်းလောက်ပဲ ဝိုက်ရမှာ”

“ဘုရား... ဘုရား နောက်ထပ် ခုနစ်သိန်းတောင်ဝိုက်ရမယ်၊ အခုဝယ်ထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်ဖိုးတောင် မကျေသေးဘူး”

“ကျောင်းမှာ သူများတွေက ဆိုင်ကယ်အကောင်းစားကြီးစီးပြီး ကျွန်တော်က ဆိုင်ကယ်အပေါ်စားစီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလှောင်ကြတယ်။ ကျောင်းမှာ မျက်နှာငယ်ရတယ်”

“သားရယ် သူတို့ကိုသွားတုလို့ရမလား။ သူတို့က ချမ်းသာတဲ့သားသမီးတွေ၊ အမေတို့က တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့သူတွေ၊ ဘယ်တုန်းမလဲသားရယ်”

“အဖေတို့က သူများတွေလို ပွဲစားတို့ အရောင်းအဝယ်တို့လုပ်ပါလား။ ဘာမဟုတ်တဲ့ လယ်အလုပ်ပဲ လုပ်နေတာ ဆင်းရဲမှာပေါ့။ အမေတို့ကြောင့် ဇနီးတော် ကျောင်းမှာမျက်နှာငယ်ရတယ်”

ကျော်ကျော်မှာ မိခင်အား မကျေ

မနပ်ပြောဆို၍ ထွက်သွားသည်။

* * *

ဒေါ်ရင်မေမှာ ကျော်ကျော်တစ်ယောက် သူ့ကို နားပူနားဆာလုပ်လွန်းသောကြောင့် အိမ်ကုန်ယူ၍ ငွေချေးစားသော ဦးဘမောင်ဆီသွားပေါ်သည်။

“ဒေါ်ရင်မေ ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ”

“၁၀ သိန်းလောက်လိုချင်တယ်”

“ဟာ... များလှချည်လား။ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ပါ”

“အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော့်ဆီမှာ အဲဒီလောက် ငွေအများကြီး မရှိသေးဘူး။ မနက်မှ လာခဲ့ပါလား”

ညရောက်တော့ ဦးအုန်းမြင့်ထမင်းစားပြီး ဒေါ်ရင်မေနှင့် ကျော်ကျော်ကိုခေါ်ပြီး -

“မရင်မေ မင်း မနက်က အိမ်သွားပေါင်တယ်မဟုတ်လား။ ဘာလုပ်မလို့ သွားပေါင်တာလဲ”

ဒေါ်ရင်မေ အမှန်အတိုင်းပြောပါက ကျော်ကျော်အာရိုက်ခံရမည်စိုး၍ -

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ လုပ်စရာရှိလို့ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ။ ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြော၊ မလိမ်နဲ့နော်”

“ဟို... အမေနေမကောင်းလို့ သွားမလို့ လမ်းစရိတ်မရှိလို့”

“မင်းအမေဆီသွားဖို့ လမ်းစရိတ်က ၁၀ သိန်းတောင်ကုန်လား။ မင်းငါ့ကို မှန်မှန်ပြော၊ မင်းသား ဘာဝယ်ခိုင်းလို့လဲ”

ဒေါ်ရင်မေမှာ မတတ်သာသည့်

အဆုံး အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်သည်။

“မင်းက တန်ရာကိုမလုပ်ဘူး။ အိမ်ပေါင်လိုက်တော့ ဘယ်မှာသွားနေမှာလဲ။ မင်းအတွက်ပဲမင်းကြည့်တယ်။ မိဘတွေအတွက် မကြည့်ဘူး။ မင်းကို မှတ်လောက်သားလောက် လုပ်မှရမယ်”

ဦးအုန်းမြင့် ကျော်ကျော်ကို ရိုက်တော့သည်။ ဒေါ်ရင်မေမှာ လိုက်ဆွဲသော်လည်း မရ။

“တော်ပါတော့ ကိုအုန်းမြင့်ရယ်”

“မင်း လာမဆွဲနဲ့၊ မင်းအလိုလိုက်လို့ ဒီကောင်ပျက်စီးတာ”

ကျော်ကျော်တစ်ယောက် သူအာရိုက်ခံရတာ သူ့အမေကြောင့်ဟု အထင်လွဲကာ သူ့အမေအပေါ် အငြိုးအတေးထားသည်။ ဒေါ်ရင်မေ သူ့သားကျောင်းသွားရင်စားဖို့ ထမင်းပွဲ ပြင်ထားသည်။

“သားစားဖို့ ထမင်းပွဲပြင်ထားတယ်”

“မစားတော့ဘူး”

“စားသွားပါသားရယ်။ ကျောင်းရောက်ရင် ဆာနေမှာပေါ့”

ဒေါ်ရင်မေ သားလက်ကိုဆွဲ၍ ထမင်းအတင်းစားခိုင်းသည်။ ကျော်ကျော် ဒေါသဖြစ်ပြီး စားပွဲပေါ်က ထမင်းဟင်းတွေကို မှောက်ပစ်လိုက်သည်။

“သား မလုပ်နဲ့လေ”

ဒေါ်ရင်မေ တားသော်လည်း နောက်ကျသွားသည်။ ကျော်ကျော်မှာ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ရင်မေမှာ မျက်ရည်ကျရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

* * *

ကျော်ကျော် ကျောင်းသွားရန်ပြင်ဆင်နေသည်။ ဒေါ်ရင်မေ သားနားကပ်သွားပြီး -

“သား ကျောင်းသွားတော့မလို့လား”

ကျော်ကျော် ဘာမှပြန်မပြော။ သူ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေသည်။

“သား မေမေ့ကို စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးလား”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာမှလား မပြောနဲ့။ ခင်ဗျားကို စကားလည်းမပြောချင်ဘူး။ မျက်နှာလည်းမကြည့်ချင်ဘူး။ ကျုပ်အနားက ထွက်သွားပါ”

ကျော်ကျော်မှ ထိုနေ့ကစ၍ သူ့အမေကို မျက်နှာချင်းလည်းမဆိုင်၊ စကားလည်းမပြောတော့ပါ။ ဒေါ်ရင်မေက အတင်းလိုက်ခေါ်ရင်လည်း ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောသည်။ ဒီနေ့ မူယာနှင့် ချိန်းထားသောနေ့ဖြစ်သည်။ ကျော်ကျော် ကျောင်းရောက်တော့ မူယာတစ်ယောက် ကိုရိုးဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ ကိုရိုး ကျော်ကျော်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ကျော်ကျော်၊ မင်းရုံးသွားပြီမဟုတ်လား။ အခု မူယာ ငါ့ချစ်သူဖြစ်သွားပြီ။ ငါမပြောဘူးလား မတူရင် မတုနဲ့လို့”

ကျော်ကျော် ဒေါသကိုထိန်းပြီး အိမ်ကိုပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်မှ ကျော်ကျော်ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲတော့သည်။ မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားပြီး စားပွဲပေါ်က စားစရာတွေရော၊ ပစ္စည်းတွေရော အကုန်မှောက်ပစ် ခဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရင်မေ သားကိုလိုက်ဆွဲသည်။

“သား ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

“ဖယ် . . . ကျွန်တော့်ကိုမဆွဲနဲ့။ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်အရှက်ကွဲရတယ်”

ကျော်ကျော်တစ်ယောက် ဒေါ်ရင်မေကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ဒေါ်ရင်မေ လဲသွားသည်။ မစိတ်မှန်ပြီး မိခင်ကို မိခင်ဟု မမြင်တော့ဘဲ . . .

“ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်ချစ်တဲ့သူ ဆုံးရှုံးရပြီ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ကဲဟာ . . . အရှက်ခွဲဦး”

ကျော်ကျော်မှာ ဒေါ်ရင်မေကို အားရပါးရကန်တဲ့အပြင် ပါးကိုလည်း ရိုက်သေးသည်။ “မဘက်လိုက် ဖိုက်ဘက်ပါ” ဆိုသကဲ့သို့ မျက်စိထဲမှာ မိခင်ကိုမမြင်တော့ဘဲ ဒေါသအလျောက် မိခင်ကို ဖိုက်ဖိုက်ကန်ကန် ရိုင်းစိုင်းစွာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားနေသည်။ မိခင်အား စိတ်ရှိလက်ရှိစော်ကားပြီးသောအခါ ကျော်ကျော် ဆိုင်ကယ်ယူပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။

“သား မသွားနဲ့ ပြန်လာခဲ့”

ဒေါ်ရင်မေ အော်ခေါ်သော်လည်း ကျော်ကျော်ကဖြင့် မကြားပါ။ ကျော်ကျော်တစ်ယောက် ခြေဦးတည်ရာ ဆိုင်ကယ်စီးလာသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကောင်းဇာင်မှာ မိုးတွေခြိမ်းလာပြီး မိုးကြိုးတစ်စင်းက သူ့ကိုပစ်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် . . . မထိပါ။ ကျော်ကျော် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းမောင်းလာခဲ့သည်။ မိုးကြိုးနောက်ထပ်ပစ်လိုက်ရာ ကျော်ကျော်ကို မုန်သွားသည်။ ကျော်ကျော်ရော ဆိုင်ကယ်ပါ မီးလောင်ပြီး မီးသွေးခဲဖြိုသွားသည်။ ကျော်ကျော်ရှိရာသို့ လူတော်

ဝိုင်းအုံရောက်လာပြီး သူ့မိဘတွေကို သွားခေါ်သည်။

“ဦးအုန်းမြင့်နဲ့ ဒေါ်ရင်မေ . . . ခင်ဗျားသား မိုးကြိုးပစ်ခံရလို့သေပြီ”

ကျော်ကျော်မိဘတွေ အပြေးရောက်လာကြသည်။ ဒေါ်ရင်မေမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေနေသော သား၏ အလောင်းကိုကြည့်၍ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ပါ။ ကျော်ကျော်၏အလောင်းကို မြေမြှုပ်ရန် တွင်းတူးသောအခါ မီးတွေထွက်လာသည်။ ဘယ်နေရာတူးတူး တူး၍မရ။ မီးတွေပဲထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ကျော်အလောင်းကို မြေမြှုပ်ရန် အခက်တွေ့နေသည်။ မြေမြှုပ်၍မရတော့ ရေထဲမျှောရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဒေါ်ရင်မေဆုတောင်းလိုက်သည်။

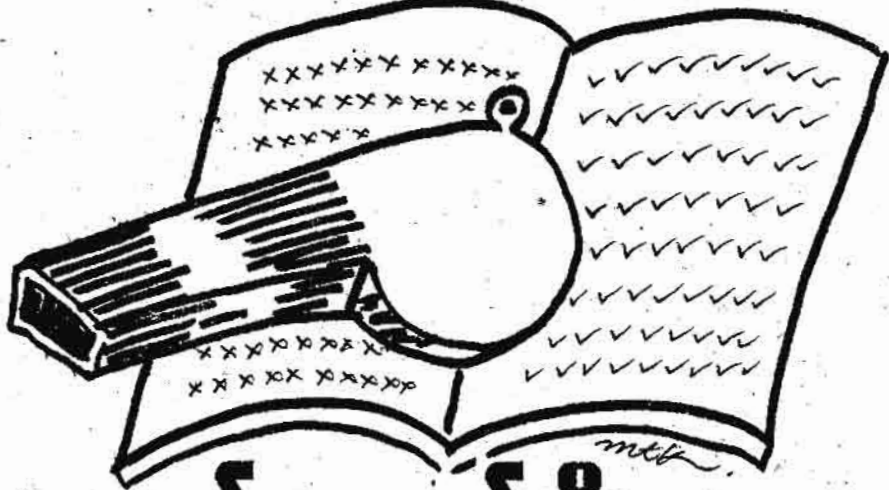
“ရေမှာစောင့်ကြပ်ကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့ ကျွန်ုပ်သားလေး ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့သောအပြစ်တွေကို အပြစ်မယူပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် ရေမှာမျှောလို့ရပါစေ”

ဒေါ်ရင်မေ ဆုတောင်းပြီး ကျော်ကျော်အလောင်းကြီးကို ရေထဲမျှောလိုက်ပါတော့သည်။ မိဘကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားသောကြောင့် ချက်ချင်းအကျိုးပေးသည်။ နောက်ဘဝမှာလည်း ငရဲတွင် ကြာရှည်စွာ ခံရပေလိမ့်ဦးမည်။

(မှတ်ချက် - ဖြစ်ရပ်မှန်)

ရေနံမြေခရေ

၀၉-၄၅၀၀၆၄၅၇၇

မာနယူဒောင်တိုး

ပန်းတနော် နောင်လတ်

ဦးအောင်တိုးက စာရင်းစစ် ဦးစီးမှူး။ သူ့တပည့်တွေက 'ဆရာတိုး'ဟု ခေါ်ကြသည်။

တစ်နေ့... ဦးအောင်တိုးသည် ရုံးတစ်ရုံးကို စာရင်းစစ်ဝင်နေသည်။

“ငွေစာရင်းသွင်းတာ ကိန်းဂဏန်းတွေတောင် နေရာမမှန်ဘူး”

“နောက်တစ်ခါ မှန်အောင်ရေး ပါမယ်ဆရာ”

“ခင်ဗျားတို့ပြောတာတော့ ချောလို့ ကြည့်စမ်း။ ဒီမှာ ဖျက်ပြီးပြင်ရေးထားတာ”

“ဘောပင်မင်ရည် ပြန်သွားလို့ တစ်ကို သူညနဲ့ မမှားအောင် ပြန်ရေးထားတာပါဆရာ”

“ဆင်ခြေချည်းပဲ။ ကဲ... အောက်က လက်မှတ်ကို နာမည်အပေါ်မှာ မထိုးဘဲ ဘာလို့ ဘေးမှာ ထိုးတာလဲ”

“နာမည်အပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ နေရာကျဉ်းလို့ပါဆရာ”

“တော်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့လို ဝန်ထမ်းတွေရှိလို့ နိုင်ငံတိုးတက်မှု နှောင့်နှေးတာသိလား”

စစ်ဆေးခံရသူက နှုတ်ဖြင့်ပြန် မပြောတော့ဘဲ လက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားသောလက်ထဲ ကိုင်ထားသည်မှာ တစ်သောင်းကျပ်တန် ငွေအထပ်ထပ်လို့။

“ဒါလွှေးကို လက်ခံပါဆရာ”

တစ်သောင်းတန် ငွေအထပ်လိုက်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး ‘ဆရာတိုး’က ခပ်တည်တည်မေးသည်။

“ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ”

စာရင်းအစစ်ဆေးခံရသူ၏ လေသံက ခပ်ဖျော့ဖျော့။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ဆီလာရတဲ့ ကားအတွက် ဆီဖိုး၊ လမ်းမှာ စားသောက်ခဲ့ရလို့ ကုန်ကျတဲ့ငွေ၊ ဒါတွေအတွက် ပေးတာပါဆရာ”

“လာသိထိုးတာလား”

“လာသိထိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး”
ထိုအခါ ‘ဆရာတိုး’ဆိုသော ဦးအောင်တိုးက -

“နောက်တစ်ခါ ကျုပ်ပြန်လာရင် စာရင်းဇယားတွေကို သေသေသပ်သပ်၊ တိတိကျကျ၊ မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ထားပြီးသား မြင်ချင်တယ်။ နားလည်လား”

ဟု မာန်မဲရင်း ပေးသော တစ်သောင်းကျပ်တန် အထပ်လိုက်ငွေကို မယူချင်ဘဲ ယူလိုက်ရသလို -

“လာဘ်ပေးတာမဟုတ်ရင် ပြီးရော။ ကျုပ်က လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကို အားမပေးဘူး။ အမှန်တကယ် ကုန်ကျစရိတ်ကို တာဝန်သိသိပေးတာဆိုတော့လည်း မယူချင်ပေမယ့် မယူမဖြစ် ယူရမှာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ယူလိုက်လေသည်

ပန်းတနော် နောင်လတ်

ဝိသုဒ္ဓိ-သုန္ဒရီ
ဆန်းစစ် (ဇာတ်မြေ)

ထောင်ကြီးချုပ်ကလူ ဆန်းဝင်း (အောင်မြေ)

(၁)

“ဂျင်း”

အချုပ်ခန်းတံခါးဖွင့်၍ အချုပ်သား တစ်ဦးအား အချုပ်ခန်းထဲသို့သွင်းလိုက် ပြီး ပြန်ပိတ်လိုက်သော တံခါးမြည်သံ ပင်ဖြစ်သည်။ အချုပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင် လာသူကား အရပ်ထောင်ထောင်မောင်း မောင်း နှုတ်ခမ်းမွေးကားကာ။ အသား လတ်လတ်၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ် ဆံပင်ကုပ်ဝဲ သာသာကို သရေကွင်းစည်းထားသော ကြောင့်၊ မျက်နှာပေါက်မှာ တည်ကြည် နေပြီး (နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်မင်းသား စတီဗင် ဆေးကဲလ်နှင့်ပင် တူသယောင်ရှိသည်) အောက်ကရှမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင် လျက် လက်ထဲတွင် ချွတ်ထားသော အင်္ကျီကိုကိုင်ထားသည်။

ခပ်တည်တည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အကဲ

ခတ်လိုက်သည်။ အချုပ်ခန်းထဲတွင် အားလုံးစုစုပေါင်း အချုပ်သား ကိုး ယောက်ရှိနေသည်။ တစ်ယောက်သော သူအား အချုပ်သားနှစ်ယောက်က ခြေသလုံးအား နှိပ်နယ်ပေးနေကြသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား ဒီအချုပ်ခန်းတွင် ဗိုလ် လုပ်နေသူဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုသူအား မောင်စန်းအေးက ပစ် မှတ်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပြီး ၎င်းတို့ အသံထွက်မလာမီ သူကကြိုတင်၍-

“ဟေ့ ဟိုကောင် မင်းက အချင်း ချင်း ဆရာကြီးလုပ်နေသလားကွ။ နေ စမ်းပါဦး၊ မင်းပုဒ်မက ဘာမို့လဲကွ ဟေ့၊ မင်းထစမ်း ထစမ်း အဲဒီနေရာ ငါထိုင် မယ်၊ မင်းဖယ်ပေး ဖယ်လိုက်စမ်း”

စန်းအေးက အချုပ်ခန်းထဲဝင်ဝင် ချင်း သွေးတိုးစမ်းပြီး ဟန်ကိုယ်ဖို့ ဂိုက်အပြည့်နှင့် သို့သော် ထိုအနိပ်ခဲနေ

သော(အချုပ်ခန်းထဲက လူကြီးဟုထင် သူ)ပုဂ္ဂိုလ်ကား အနည်းငယ်တော့ ကိုယ် ရှိန်သတ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် နေရာ ပေးဖို့ဆိုတာ လွယ်မလား။

“အဲမယ် ဟေ့ကောင်.. မင်းကခုမှ ဝင်လာပြီးတော့ ဘာစကားပြောတာ လည်း၊ အချုပ်ခန်းထုံစံမသိဘူးလား၊ ပုံစံ ပေးစမ်း”

မတ်တပ်ရပ်၍ ခပ်ထန်ထန်နှင့် ထို သူကပြောရာ စန်းအေးကလက်မြန်မြန် ညာဝိုက်လက်သီးတစ်လုံး လှုပ်တစ် ပြက်ပစ်သွင်းလိုက်ရာ ဖင်ထိုင်လဲကျ သွားလေတော့သည်။

“ခွပ်... အား... ဟ အ”

“ဟေ့ကောင် ဗိုလ်လုပ်တာဆိုတာ သူတစ်ပါးလေးအားလောက်တဲ့ အရည် အချင်းရှိရတယ်ကွ။ မင်းပုဒ်မဘာလဲ မင်းဘာမူနဲ့ ဒီအထဲရောက်နေတာအ”

တာ မင်းသိတူးမဟုတ်လား။ ငါ့ကိုပုံစံ
တွေသာတွေ့လာပေးနေနဲ့။ ငါ့အတွက်
တစ်သက်တစ်ကျွန်းဆိုတာ မသိဘူး။
ကြီးလဲမသိဘူး။ မိုက်တယ်ဆိုတာ
လွယ်လွယ်လေးပဲ။ ကဲငါပြောတာ
သဘောပေါက်လား။ မပေါက်သေးရင်
နောက်တစ်ချက်လာမယ် ကဲ...

ဟန်ကိုက်အပြည့်အဝနှင့် တကယ်
လည်းလက်ထွက်သောကြောင့် တစ်
ကြောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးဆေးမှင်များ
လက်ဆောင်းခါး၊ ကျောကုန်းအနံ့ အရပ်
ပုံစံအမျိုးမျိုး အသံပြဿနာလည်း ခပ်
ကောင်းကောင်း အထိခံရသောအချုပ်
ခန်းတွင် လူကြီးလုပ်နေသူ အနည်းငယ်
ဖြန့်သွားတော့သည်။ ၎င်းကဘာမှ
မပြောရသေးမီ စန်းအေးကား ထိုလူ
ထိုင်နေရာသို့ အခဲသားပင်ထိုင်လျက်-
ဟိုကောင်လားစမ်းပါဦး မင်းတို့
ကြောသွားတဲ့စကားတွေ ပြောရအောင်
ထိုင်ကြစမ်း...ကဲ

ကျန်အချုပ်ကျ အကျဉ်းသားများ
စန်းအေးအနားသို့ တိုးလာကြပြီး ထိုင်
ကြတာမို့လည်း အကြီးအကဲအားပြီထား
သူဆိုတော့ သူတို့ကပ်ထားလျှင် သက်
သာရာရမယ်ဟူသော အချုပ်ခန်း
သဘောတရားအရ အဖွယ်ရှိသူကိုကပ်
ကြတော့မည်။ စောစောကအထိုးခံ
လိုက်ရသော အချုပ်သားကား ကျေနပ်
ဟန်မရှိ၊ သို့သော် ၎င်းကလူတစ်ယောက်နှင့်
တင်လာသလားမသိ။ သောမဏ္ဍေးနေမထူး
ပုံနှင့် မိုက်ကန်းကန်းလုပ်လာသဖြင့်
အကဲတောကခတ်ရမည်။ မိမိကလည်း
လည်သလိုစားဖို့ ဆရာကြီးလုပ်သော်
လည်း အမှုတကြီးကြီးကားမဟုတ်

သဖြင့် မိုက်ကန်းကန်းနှင့် အနစ်နာ
တော့မခံနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အခြေ
အနေကြည့်ပြီး စီးဝင်ကြည့်ကရန်အသာ
ငြိမ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

(၂)

ကဲ-ကဲ အားလုံးတန်းစီထိုင် လက်
အုပ်ချီ ဘုရားရှိခိုးမယ် ဟု စန်းအေးက
အသံပြဿနာကောင်းကောင်း ဟန်အပြည့်
နှင့် အချုပ်အတွကျနေသူများအား
အမိန့်ဆန်ဆန် ဆော်သြလိုက်လေ
သည်။

“ဘုရားမှန်း၊ တရားမှန်း သံဃာ
မှန်းသိ၊ တောင်လုပ်မြောက်လုပ်နဲ့ မင်း
တို့အခုပ် လောကဓရ်ရောက်နေတာကို
ကြည့်၊ သေလိုကတော့ အားကိုးလုံးလုံး
မရှိဘူး၊ အဲဒီရေဖို့ အားကိုးမဲ့တော့မယ်၊
ကဲ- လိုက်ဆိုကြ ဩကာသ- ဩကာ
သ- ဩကာသ...”

ယခင်အခါက ဆံဟယ်၊ ဆုဟယ်၊
ကြိမ်းမောင်းဟယ်နှင့် ကြီးနိုင်ငံမည်ညှိုး
ဆဲပြနေကုန်ရာကား ဘုရားရှိခိုးသံနှင့်၊
သီလယူသံနှင့်၊ ပရိတ်ရွတ်သံနှင့် အမျှ
ဝေသာဝုခေါ်သံနှင့်ငြိမ်လို့၊ တရားစခန်း
တမျှ အသွင်ပြောင်သွားသလို အပြင်
ကပြန်လာသော စခန်းမှူးအားတာဝန်
ကျရသားက သတင်းပေးသဖြင့် စခန်း
မှူးကအချုပ်ခန်းအပြင်မှ အခြေအနေ
ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ အချုပ်ခန်း
တွင်း စုပေါင်းသန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်နေကြ
သည်။ ငြိမ်လို့အေးလို့၊ အစစဦးဆောင်
ခိုင်းစေနေသူက ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့်
အသားလတ်လတ် နှုတ်ခမ်းမွေးကား
ကားနှင့် ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ကျောဝဲနှင့်၊
နှုတ်ပေါ်ပေါ် လက်မောင်းလက်ဖျံတို့

တွင် ဆေးမှင်များကလင်းလို့ အင်းကွက်
များလည်း ပန်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှင်းလို့
နဂါး၊ ကျား၊ ဘီဘူးခေါင်းစုံလို့၊ စခန်းမှူး
နှုတ်ခမ်းတွဲ၍ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီလူကို
မြင်ဖူးပါသည်ဟုထင်သည်။ ဘယ်မှာ
မြင်ဖူးသနည်း ဇေဝဇဝါ။

ရှမ်းခန်းသို့ပြန်ထိုင်လျက် တာဝန်ကျ
ရဲတစ်ဦးအား ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ မောင်ထွေး”

“ဗျာ... ဗိုလ်ကြီး”

“အဲဒီလူ ဘယ်နေကရောက်လာ
တာလဲကွ”

“မနေကပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“အေး- အဲဒီလိုလူမျိုးတွေလာမှပဲ
ငါတို့အချုပ်ခန်း ဘုရားရှိခိုးသံကြားရ
တော့တယ်၊ ဘာသာရေးသမားနဲ့တူ
တယ် ကောင်းတယ်ကောင်းတယ်”

စန်းအေးဘာမှနှင့် ရောက်လာ
သည်ကိုကျန်အချုပ်သားများ မသိကြ၊
မမေးဝံ့ကြ ဘုရားတရားကိုင်းရှိုင်းရှိသေ
သော သီလအကြောင်းနှင့် ဒါနအ
ကြောင်းကိုသေချာယနေပြောနိုင်ရုံမျှမက
၎င်းကိုယ်တိုင်ကပင် ဘုရားရှိခိုးတရား
ထိုင်ခြင်းများ၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းများကို ပြု
လုပ်၍လည်းကောင်း၊ ကျန်လူများကို
လည်း ဟောပြောလျက်၊ နားဝင်အောင်-
နားလည်အောင် ပြောဆိုတတ်ခြင်း၊
စကားပြောကောင်းခြင်း လိမ္မာယဉ်ကျေး
ဟန်ရှိခြင်းတို့ကြောင့် စန်းအေးအား
အချုပ်ကျသမားဘဝတူများက၊ လေးစား
ကြသကဲ့သို့ အထင်လည်းကြီးကြသည်
ပုံရှိသည်။

အခြားသောသူများ ထမင်းလာပို့
လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အစားအ

သောက်လာရုံချမှားမှ သဒ္ဒါကျွေးကြောင့် စန်းအေးအားစားကောင်းသောက်ဖွယ်ရာများ ပေးလာသဖြင့်၊ ကျွေးသဖြင့် စားရသည်ချည်းသာ။ သို့သော် ၎င်း၏အိမ်မှ မည်သည့်ညည်းသည်မျှလာတွေ့ခြင်းမရှိကြောင်း အတုနေသူအချုပ်ကျများ အနည်းငယ်သတိထားမိကြတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး”

“ကောင်လေး ဘာလဲကွ”

“အစ်ကိုကြီး ဒီအချုပ်ထဲရောက်နေတာက တစ်ပတ်ပြည့်တော့မယ် လာမတွေ့ကြဘူးနော်”

“ဟား- ဒါဆန်းသလားကွ မင်းကလဲ၊ ဒီအချုပ်ထဲကို ရောက်ပါပြီဆိုမှတော့ အပြစ်ကြီး၊ အပြစ်ငယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံလို့၊ အဲ-လုပ်မိလို့ အရေးယူအပြစ်ပေးခံရတာပေါ့ကွ၊ တချို့ကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်လို့ ပြစ်မှုတွေခံရသလို မတော်တဆ ဓားခုတ်ရာ လက်လျှို့မီသလို ခံစားအပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့ လူတွေလဲ ဒုနဲ့ဒေးပေါ့၊ အဲဒီမှာ ကိုယ့်အိမ်ကလူတွေနဲ့ အဆင်မပြေတာလဲရှိတာပေါ့ကွ၊ ကဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် အကိုရာ၊ လာတွေ့နိုင် ပေးနိုင်ကျွေးနိုင် တွေရှိပေမယ့် မလာနိုင်၊ လာလို့ မဖြစ်တာမျိုးလဲရှိမှာပေါ့နော်”

“အေး အဲဒါမင်းသိပြီးသားပဲ၊ ငါ့ဘာမေးစရာလိုလဲကွ၊ သေမထူးနေမထူးသမားတွေအတွက်ကတော့ ပိုပြီး နှုတ်လင့်ချက်ဆိုတာ ဝေးတာပေါ့ကွ”

ဤသို့နယ် အချုပ်ခန်းအတွင်း အများနှင့်အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံ

နိုင်သလို မိမိအားမထိခိုက်လေအောင် သတ္တိတွေ ဗျတ္တိတွေပြလျက် လက်မြန်ခြေမြန်လည်ရှိတတ်သဖြင့် အချင်းချင်း အနည်းငယ်ရှုံ့ကြသည်။ သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်းများပြလုပ်ရာနေရာကား အချုပ်ခန်းဟု သဘောပေါက်ထားကြသောအချုပ်သားများအတွက် စန်းအေး၏ပြုမူနေထိုင်ချက်ကား အံ့ဝင်ခွင့်ကျပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

(၃)

ကိုစန်းအေး ညည်သည်တွေ့ရန် ထွက်ခဲ့ပါ”

ခြောက်ရက်အကြာ ကိုစန်းအေး ညည်သည်တွေ့ရန်ဟု ခေါ်လာသဖြင့် အပေါင်းအသင်းများ အံ့သြနေကြတော့သည်။

ညည်ခန်းတွင် အမျိုးသမီး(အသက် ၃၀ခန့်)တစ်ဦး ကလေးနို့တစ်ယောက် သုံးနှစ်သားခန့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တို့ စောင်ကြိုနေကြသည်။ ခဏအကြာတွင်အချီအချတစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောဆိုငြိမ့်ကြလျက် ညည်တွေ့ချိန်ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်သော် မောင်စန်းအေးကား အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး၊ အဆိုပါအမျိုးသမီးကား ရဲစခန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“ဟား ကိုယ်ဆရာက ညည်သည်တွေ ဘာတွေလာလို့လား”

“အေးပေါ့ကွ တွေတဲ့အခါလဲတွေ့မှာပေါ့ မှတ်ဖူးလား” ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သတ္တိတွေနဲ့ ဂိုဏ်းသားကွ အထင်လဲမသေးနဲ့ အဲ- အထင်လဲမကြီးနဲ့ကွ မှတ်ထား”

စန်းအေးကား အချုပ်ခန်းထဲတွင် အဆင်ပြေစွာ လေ့လာကြည့်ညှိနေရင်း နှစ်ကြိမ်သမား သို့မဟုတ်လူသတ်မှုနှင့် ဝင်လာသူဟုပင် ထင်နေကြပေသည်။ စန်းအေး၏ လိမ္မော်ပန်းပွင့်ကြောင်လည်းကောင်း၊ ဥာဏ်ရည်ရှိမှုကြောင်လည်းကောင်း၊ သတ္တိဗျတ္တိရှိမှုကြောင်လည်းကောင်း၊ ကော်ဖီစစ်လည်းမရှား၊ ငေးလိပ်မရှား၊ ကွင်းလည်းမရှား၊ အချုပ်သားတစ်ဦးအား သန်ရှင်ချောင်းဆိုင်ရာများတွင် ထုတ်ငန်းများခွဲဝေတာဝန်ချသည်ရှိသော် ရေခြည့်တာဝန်၊ အိမ်သာငေး အိမ်သာသန့်ရှင်းရေး တာဝန်မှန်သမျှ ကော်ဖီစစ်တစ်ထုပ်ရှိလျှင် ထိုတာဝန်အားထွဲရောင်နိုင်သည်။ မထုပ်ရပေကော်ဖီစစ်ကား၊ အချုပ်ခန်းအတွင်း အရာရောက်နေစွာ၊

အချို့အချုပ်သားများက တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထူလည်ကျ၍ ငွေကြေးစောင်ကြလျက် မိမိတို့အိမ်သို့ဝင် ပြန်ပေးနိုင်ကြသည်ဟု စန်းအေးသိရှိလာရသည်။ စန်းအေးအချုပ်ခန်းတွင်းဝင်လာရသည်ရက်မှာ ခြောက်ရက်ပြည့်နေပြီ၊ အချုပ်ခန်းတွင် ဘုရားချိုး၊ သီလထူ၊ ဝန်တပ်ရေတပ်၊ သီမီးတပ်၊ ဖုတ်မိပ်၊ ဟောင်းတိုင်များ သင်ပေးထား သဖြင့် အားလုံး အချုပ်ခန်းနှင့်ပတ်စလှူထားသည့် သင်တန်းတက် ကျောင်းသောင်း နေရာများနှင့်ပင် တူနေလေတော့သည်။ ဤအဖြစ်မျိုးကား အမှန်တော့ရှားလှပါသည်။ ခြစ်ခဲလှပါသည်။ စန်းအေးအား စခန်းမှူးခေါ်တွေ့သည်ဆိုလျှင် ခုံခန်းမှ ပြန်လာပြီးသော်

“ကဲ ငါ့လူတွေ မကြာခင်တော့ ဆရာပြောင်ရတော့မှာဟေ့ ဒါထက်ဆိုးတဲ့နေရာနဲ့ပဲတွေ့မလားဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး။ မင်းတို့လဲလိမ်လိမ်မာမာနေကြ၊ ငါကတော့ ရှေ့ဆက်ဖို့လမ်းရှိတယ်။ နောက်ဆုတ်တဲ့လမ်းမရှိဘူး။ သေလဲမထူး နေလဲမထူးပါဘူးကွာ”

(၄)

တကယ်တမ်း ကျတော့လည်း အချုပ်သားများ စန်းအေးကိုခင်ကြသည်။ လေးစားကြသည်။ အထင်လည်း ကြီးကြသည်။ နှစ်ကြီးသမားဟုလည်း မှတ်ယူထားကြသဖြင့် မိုက်မိုက်ကန်ကန်လုပ်မည်ကို လန့်ကြကြောက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် စားစရာရှိသမျှကျွေးသည်။ နိုင်းသည်ကိုလည်း လုပ်ပေးကြသည်။

စန်းအေးအချုပ်ခန်းတွင်း ခုနစ်ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် အချုပ်သားများ အားလုံးလိုလိုပင်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ တရားထိုင်၊ မေတ္တာပို့များ အသားပင်ကျ၍နေပေပြီ။

“ဟေ့- ဟိုရသေ့လိုလို ယောဂီလိုလိုလူ ထွက်ခွဲ”

အချုပ်ခန်း ရှေ့တံခါးဖွင့်လျက် လက်နက်ကိုင်ရဲသားတစ်ဦး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် အချုပ်သားများ မျက်လုံးပေါင်းစုံ အပြင်ရောက်သွားပြီး အချင်းချင်း မျက်စပစ်၍ မေးသယောက်ကြည့်ကြလေသည်။

“ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲဗျို့”

“စန်းအေး စန်းအေးဆိုတဲ့လူ ထွက်ခွဲ”

စန်းအေးက ၎င်းနှင့်ဘဝတူများအား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်၏။ ထိုထွက်သွားပြီးမကြာမီ အချုပ်ခန်းနားသို့ စန်းအေး ပြန်ရောက်လာလျက်

“ကဲ- ညီလေးတို့ရေ- အစ်ကိုကြီး ထောင်ကြီးချုပ်ကိုသွားရတော့မယ်။ မင်းတို့လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ အပြစ်ပေါ်အောင် စည်းကမ်းတကျနေရစ်ခဲ့ကြ၊ နောက်ကိုယ်မိသားစု ကိုယ်ပြန်သတိရ၊ ပြန်ကြည့် ဘဝကိုအနူးမပေးကြနဲ့၊ ကဲ ငါ့ကိုလဲ စရိတ်ကလေးဘာလေး ထောက်ပံ့ကြပါဦးကွာ”

စန်းအေးအား လေးစားသနားကြသဖြင့် ဟိုလူကတစ်ရာ၊ ဒီလူကင်းရာနှင့် မိမိတို့ဝှက်ထားခဲ့ကြသော မရှိမရှိပွဲငွေကြေးကလေးများအား ဝိုင်း၍ပေးလိုက်ကြသေးသည်။ ကော်ဖီမစ်များပင် ပါသေးတော့၏။

“ကဲ ငါသွားပြီ တစ်နေ့တော့ မင်းတို့အဖွဲ့ကိုထမင်းကျွေးဖို့ ငါလှုပ်ရှားလိုက်မယ် သွားပြီဟေ့”

ထွက်သွားသော စန်းအေးအား အချုပ်သားတို့ သံတိုင်ကိုကိုင်လျက် ငေးကြည့်နေကြသည်။ စိတ်မကောင်းကြပေ၊ ခဏအကြာတွင် စခန်းအပြင်မှ ကားမောင်းသံကြားကြလေသည်။ မရှေးမနှောင်း အစောင့်တာဝန်ကျရဲတစ်ဦး အချုပ်ခန်းဝသို့ လာထိုင်သည်။ သေနတ်ကို ပေါင်ပေါ်ကန့်လန့်ဖြတ်တင်လျက် သက်ပြင်းမောတစ်ခုမှတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ-ဒီမှာ ဆရာ-ဆရာ-ဟို-ကို စန်းအေးကို ထောင်ကြီးချုပ်ကို ဝိုလိုက်ပြီလား”

“ဘာ-ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ထောင်ကြီးချုပ်”

“အခုထွက်သွားတဲ့ ကိုစန်းအေးကိုပြောတာ”

“ဪ... ရှမ်းဆရာလိုလို ရုပ်ရှင်မင်းသားလိုလိုလူကို ပြောတာလားကွ”

“ဟုတ်-ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာလဲ-မင်းတို့ကို သူထောင်ကြီးချုပ်ပြောင်းရမယ် ပြောသွားလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ-ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟား-ဟား-ဟား မင်းတို့လဲ စန်းအေးလှည့်ကွက်ထဲပါပြန်ပေါ့။ အဲဒီလူက-မယားသုံးယောက်ရှိတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ပွေ့လို့ ဒုတိယမယားနဲ့ စကားများရန်ဖြစ်ပြီး သူမိန်းမက အချုပ်ထဲပို့လိုက်တာဟေ့၊ ဒီနေ့လွတ်သွားတာ၊ လွှတ်လိုက်တာ၊ ဘာတဲ့ မင်းတို့ပြောတဲ့ ထောင်ကြီးချုပ်ဟုတ်လား အဟား... ဟား... ဟား... ကျပကွာ မင်းတို့နယ် ဖွီး”

“ဟင်... ဟာ... အင်”

“ဝုန်း... ခုန်း...”

အချုပ်သားများကိုင်ထားသော သံတိုင်များကို လက်လွှတ်၍ ဖင်ထိုင်ကျသွားကြသည်မှာ တိုင်ပင်ကိုက်ထားသည့်နယ်ပင်၊ ဝုန်း ကနဲ တစ်သံတည်း ထွက်၍ လာလေတော့သတည်း။

သဗ္ဗသတ္တာ ဘဝန္တ သုဒ္ဓိတတ္တာ။

ဆန်းဝင်း (အောင်မြေ)

ဗြိတိန်မှ ဖောက်ထွင်းရေးသမားကို ဆုငွေ ပေါင် ၂၀,၀၀၀ ထုတ်ထား

■ ဦးဦးသိန်း

ကမ္ဘာကျော် စုံထောက်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်သော စကော့တလန်ယာဒ်ရီရာ ဗြိတိန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့တွင် ဖောက်ထွင်းရေးသမား ဘာဆီးကို ဖမ်းဆီးရမိအောင် သတင်းပေးနိုင်သူ၊ သို့မဟုတ် ဖမ်းဆီးပေးသူကို ဆုငွေ ပေါင် ၂၀၀၀၀ ပေးမည်ဟု စကော့တလန်ယာဒ်က ကြေညာချက်ထုတ်ထား၏။

သူ့ကို ဘာဆီးအပြင် မကောင်းဆိုးဝါးကောင် ဟူ၍လည်း အချို့ကခေါ်ပြီး ဦးခေါင်းတွင် ဆံပင်အနီရောင်ရှိသည်ဟု ပြောနေသော ထိုဖောက်ထွင်းရေးသမားသည် ဗြိတိန်သမိုင်းတွင် တန်ဖိုးအများဆုံးသော ဖောက်ထွင်းမှုကိုကျူးလွန်ပြီးနောက် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားပြီး သတင်းမြုပ်နေသည့် အတွက် ဗြိတိန်စုံထောက်များ ခေါင်းခဲနေကြရ၏။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထဲ၌ အသက်အရွယ်ကြီးကြီး ဖောက်ထွင်းရေးသမား လေးယောက်သည် လန်ဒန်အလယ်ပိုင်း၌တည်ရှိသော 'ဟက်တန်' ဝိဒင်အာမခံသေတ္တာထဲမှ ရွှေနှင့် အခြား

ရတနာမျိုးစုံ အမေရိကန်ဒေါ်လာ သန်း ၂၀ ဖိုးကို ဖောက်ထွင်းယူငင်သွားကြ၏။ တပ်ဆင်ထားသည့် ဗီဒီယိုကင်မရာထဲ၌ အရပ် ၁၀ မီတာမြင့်ပြီး ကတ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ထိုလူဆိုးခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသမျှကို မသိမကွဲ ရယူထားနိုင်ခဲ့၏။

ဖောက်ထွင်းမှုခံရအပြီးတွင် ရဲတို့က စစ်ဆေးရာ၌ ဖောက်ထွင်းသမားခေါင်းဆောင်သည် အရေးပေါ်မီးလောင်လျှင်ထွက်ရန် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးကိုဖွင့်၍ သူလူများကို ခေါ်သွားခဲ့ပြီး သူသည် တံခါးများ၏ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများကို သိထားသောကြောင့် တံခါးများကို ဖွင့်နိုင်သည်သာမက ရတနာများထားရာနေရာ၌ အချက်ပေးတပ်လုန့်အသံကို မမြည်အောင် ဝိတ်ထားနိုင်ခဲ့ ဖြစ်ကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိကြရ၏။

ယခုအခါ၌ ဘာဆီး၏တပည့်တစ်ယောက် သို့မဟုတ် ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဒယ်နီရယ်ဂျိုး (၆၀ နှစ်) သည် သူရောက်ရှိနေသော ဘဲလ်မက်ရှိ အကျဉ်းစခန်းထဲမှနေ၍ ဘာဆီး

သည် အဓိကဖောက်ထွင်းရေးသမားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ့စည်းရုံးခဲ့သည်။ ထိုညက သူတို့ သော့များပါရှိသလို လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများ အားလုံးကိုလည်း သူသိထားသည်။ သူသည် ရဲအရာရှိဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟူ၍စာရေးပြီး သက်ဆိုင်ရာတို့ကိုအသိပေးလိုက်၏။ ဂျိုးသည် သူတို့အပြစ်ရှိကြောင်းဝန်ခံပြီး သူ့ကိုပေးလာမည့် ပြစ်ဒဏ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသူဖြစ်၏။

ဘာဆီးဦးဆောင်သော သက်ကြီးရွယ်အိုဖောက်ထွင်းသူများသည် အာမခံသေတ္တာပေါင်း ၉၀၀ ထဲမှ သေတ္တာ ၇၃ လုံးထဲမှ အဖိုးတန်ရတနာများကို ဖောက်ထွင်းရယူသွားနိုင်ခဲ့ကြ၏။

သူတို့သည် ဆဲလ်ဖုန်းများကို အသုံးပြုသောကြောင့် ရဲတို့က အဆိုပါဆဲလ်ဖုန်းများမှတစ်ဆင့် ခြေရာကောက်ပြီး အဖွဲ့ဝင်များကို ဖမ်းဆီးရမိလိုက်သော်လည်း ခေါင်းဆောင် ဘာဆီးကိုမူ မဖမ်းမိသေးပေ။

ဘာဆီး၏ဆံပင်မှာ အနီရောင်ဟု သူလူများက ပြောကြသော်လည်း ရဲတို့ကမူ ထိုဆံပင်မှာ အတုဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် မှတ်ချက်ပေးကြ၏။

ဦးဦးသိန်း

(စထရိတ်တိုင်းမ်၊ ၁၁.၂.၂၀၁၆)

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားများ

ကြမ္မာဆိုးတို့ ငြီးပြီထင်

တိမ်စင်လဝန်း(ဆင်ဖြူကျွန်း)

(၁)

အချိန်ကား ညနေမိုးချုပ် ညီ
အစ်ကို မကွဲတကွအချိန်။

“ညွန့် ... ညွန့် ... ညွန့်”

ကျွဲများ၏ နာမူတ်သံကို စတင်
ကြားနေရပြီ။ ထိုက်အောင် ရင်ထဲတွင်
ဒိတ်ခနဲခုန်လာပြီး ကြက်သီးမွေးညင်း
များပင် ထလာသည်။ ထို့နောက် မိမိကို
သတိဖြင့် ထိန်း၍ ပြန်လည်နားစွင့်
လိုက်သည်။

ကျွဲများ၏အသံကား တဖြည်း
ဖြည်းနီးကပ်လာပြီ။ ကျွဲအုပ်၏အသံကို
သာမက ကျွဲအုပ်ကိုမောင်းနှင်လာသူ၏
တောက်ခေါက်သံ၊ ကျွဲမောင်းသံကိုပင်
သံသံကွဲကွဲကြားရလေပြီ။ ဘယ်နည်းနဲ့
မှ မလွဲနိုင်။

“စိုးမောင်မှ စိုးမောင်အစစ်ပဲ”

ထိုက်အောင်သည် လမ်းဘေးရှိ
ကုက္ကိုပင်ကြီးကို အကာအကွယ်ယူ၍
ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျုံ့နိုင်သမျှကျုံ့ကပ်ထား
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖျင်အင်္ကျီလက်
ရှည်ကို ဖားလျားချ ဝတ်ဆင်ထားပြီး
နောက်ကျောတွင် ဖုန်းဝှက်၍ယူလာ
သော ငှက်ကြီးတောင်စားရိုးကို တင်း
ကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဓားအိမ်
အတွင်းမှ တစ်လက်မခန့် ဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။ ဓားရိုးကိုကိုင်ထားသော
ညာလက်ပေါ်တွင် အားမာန်ကို အပြည့်
ထည့်ထားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းမှာ
ဆောင်းထားသည့် သတ္တုလတ်ဦးထုပ်
အဟောင်းကြီးကို နဖူးပေါ်သို့ ဘယ်

လက်ဖြင့်ဆွဲချလိုက်သည်။ ဒီနောက်
အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူ၍ အံကိုကြိတ်
လိုက်သည်။

(၂)

ထိုက်အောင်သည် ကျွန်းလှ
လေးရွာသားဖြစ်သည်။ ကျွန်းလှလေး
ရွာသည် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ဇရာ
ဝတီမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် တည်
ရှိသည်။ ကျွန်းလှကြီးရွာနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်းလှကြီး၊ ကျွန်း
လှလေး၊ ဇီးတောရွာနှင့် လက်ပံခုံရွာ
စသည့်ရွာလေးရွာသည် လေးပွင့်ဆိုင်
ဖြစ်သည်။

ထိုက်အောင်၏ မိဘများမှာ
တောင်သူလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည်။
ထိုက်အောင်၏အဖေ ဦးဘမြိုင်မှာ
အမေဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်ရင်ထက် ဆယ်နှစ်
ခန့်ကြီးသည်။ ဒေါ်စိန်ရင်မှာ သွက်လက်
ချက်ချာသေးသော်လည်း ဦးဘမြိုင်မှာ
ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့။ ထို့ကြောင့်
တောသီသူလုပ်ငန်းကို ထိုက်အောင် ခိုင်ခံ
လုပ်ရသည်။ ထိုက်အောင်မှာ နှင်းမြဆို
သည် ညီမလေးနှင့် မောင်နှမနှစ်
ယောက်သာရှိသည်။ ညီမလေးတစ်
ယောက်မို့ ထိုက်အောင်ခမျာ မျှို
မလောက်ချစ်ရှာသည်။ အစစအရာရာ
အလိုလိုက်သည်။

နှင်းမြကလည်း ထိုရွာလေးရွာရှိ
အမျိုးချောတို့တွင် ထိပ်ဆုံးမှဖြစ်သည်။
အစ်ကိုဖြစ်သူ ထိုက်အောင်က အလို

လိုက်ထားတော့လည်း ပင်ပင်မန်းမန်း
အလုပ်မလုပ်ရပါဘဲ လှချင်းတိုင်းလှနေ
သည်။ အလှတကာတို့နဲ့ပြိုင် နိုင်မယ့်
သူ၊ အချောတကာတို့နဲ့ယှဉ် ယဉ်တဲ့သူ
လေးပင်။ ဒီတော့လည်း ခြေအေး ဝမ်း
ရောင်၊ ထရံခွာသံစူး ပျာပျာလူးအောင်
ဝိုးကြပန်းကြ အချစ်စခန်းထချင်ကြသူ
တွေက အများသားပင်။

ကာလသား ကိုအဝါတွေထဲမှာ
နာတစ်ဖျားသာပြီး နှင်းမြ၏မေတ္တာပန်း
ကို ကမ်းလှမ်းခွင့်ရှိသူကတော့ ကျွန်း
လှကြီးရွာသား စိုးမောင်ဖြစ်သည်။ စိုး
မောင်၏မိဘများမှာ လှချမ်းသာများဖြစ်
သည်။ ကျွန်းလှကြီးရွာတွင်သာမက
ကျွန်းလှကြီး၊ ကျွန်းလှလေး၊ ဇီးတော၊
လက်ပံခုံရွာလေးရွာတွင် အချမ်းသာဆုံး
စာရင်းဝင်သည်။ လုပ်စား ကိုင်စား ပြေ
ကြီးများကလည်း ပေါ့မူပေါ့။ နွားအုပ်၊
ကျွဲအုပ်ကလည်း ဒုန့်ဒေး များသလား
မမေးနဲ့။

ဒီတော့လည်း နှင်းမြတည်းဟူ
သော တောစံပယ်အလှရဲ့ မေတ္တာပန်း
ကို စိုးမောင် ဆွတ်ချူလှမ်းနိုင်သည်မှာ
ဆန်းတော့မဆန်းပေ။ နှင်းမြနဲ့ စိုးမောင်
တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီးနောက်
မကြာခင်မှာ ချစ်သူတို့ဘဝ ချိန်းတွေကြ
သည်။ နှင်းမြတို့အိမ်သည် ရွာအဖျားပိုင်း
တွင်ရှိပြီး အိမ်ပိုင်း၏ နောက်ဖေးဘက်
သည် ကျယ်ဝန်းသည်။ တလင်းကျယ်
ကြီးနှင့် ပဲရိုးပုံ၊ နှမ်းရိုးပုံများလည်းရှိ
သည်။ ခြံစည်းရိုးတွင် သရက်ပင်ကြီး

များ တန်းစီရှိနေသည်။

ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက် ဆိုက်လာသည် ဆိုသည့်အတိုင်း စိုးမောင်က နှင်းမြဆိုကို အရောက်လာ တွေ့သည်။ တစ်ရွာကလာရတာဖြစ်လို့ လသာရက်များတွင်သာ တွေ့ဆုံကြ သည်။ နှင်းမြအိမ်နောက်ဖေးဘက်မှာ ရှိတဲ့ ပဲရိုးပုံ၊ နှမ်းရိုးပုံများကလည်း ချစ် သူနှစ်ဦးအတွက် ပန်းမွေ့ရာ ရွှေကော် စော ဖျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းပါဘိ။ သရက် ပင်ကြီးများကလည်း ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ လုံခြုံမှုကို ဖေးမကူညီလိုက်သေးသည်။

(၃)

ထက်ကောင်းကင်တွင် စိုးလမင်း က ထိန်ထိန်လင်းလျက်။ မြူတိမ်ကင်း သည်ဟု မဆိုသာ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တိမ်ညို၊ တိမ်ပြာ၊ တိမ်ဝါတို့က လမင်း ကြီးထံပါး ခစားလိုက်၊ ပျောက်သွား လိုက်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ။ နှင်းမြနဲ့ စိုးမောင်တို့ တွေ့ဆုံကြရာတွင် ဒီတစ် ခါမှာ အချိန်ကြာသည်။ ညဉ့်လည်းနက် လှပြီ။

“အစ်ကိုစိုး နှင်းမြကို တကယ် ချစ်လားဟင်”

“အို ... ဘယ်လိုမေးလိုက်တာ လဲ နှင်းမြလေးရယ် အစ်ကိုစိုး နှင်းမြ ကို သိပ်ချစ်တာပါ”

“သိဘူးလေ အပျိုချောတွေ ဝိုင်း ဝိုင်းလည်နေလို့ ဒီကနှင်းမြကို ပစ်သွား မလားလို့ပါ။ နောက်ပြီး တစ်ရွာသားမို့ နောက်ကျရင်ကြောက်ရတယ်လို့ ကြား ဖူးလို့ပါ”

“တော်ပါတော့နှင်းမြရယ်။ နှင်း မြမယုံရင် အစ်ကိုစိုး ဘယ်လောက်ချစ် တယ်ဆိုတာ ချစ်သက်သေပြမယ်လေ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စိုးမောင်က နှင်းမြ၏ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်ကျစ်လေးကို

သူရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ နှင်း မြနှုတ်ဖျားမှ “အို ...”ဟုသာ တစ် လုံးတည်းရေရွတ်မိပြီး။ လေအနော့မှာ ခွေပျောသလို စိုးမောင်ရင်ခွင်ထဲ အလိုက် သင့်ပါသွားသည်။ စိုးမောင် နှင်းမြ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ အနမ်းမိုးတို့ ပန်းမျိုးတစ် ရာမက ရွာချလိုက်သည်။

နှင်းမြကတော့ စိုးမောင်၏ရင် ခွင်ထဲမှာ မိန်းမောမူးမေ့ပျော်မွေ့ခဲ့သည်။ တသွင်သွင် လှုပ်ရှားစီးဆင်းနေတဲ့ စိုးမောင်ရဲ့ချစ်သက်သေ ငရယဉ်ကြော တွင် နှင်းမြနှစ်မျောခဲ့သည်။ သူတို့နှစ် ဦးရဲ့ အဖြစ်သည်း အချစ်ကလှပုံ၊ ချစ်ပွဲ ဝင် ချစ်ပွဲဆင်ပုံကို စိုးလမင်းခမျာ ရှက် ရှာသည်ထင်။ လမင်းကြီးမှာ တိမ်ညို ညိုပုန်းသိုသွားလေပြီ။ လမင်းကြီးလည်း တိမ်ညိုမှာပုန်းရော စိုးမောင်နှင့် နှင်းမြ လည်း အမှောင်ဖုံးပြီး မြေကြီးတုန် လေ ဟုနီစီး လောကကြီးကို မေ့သွားကြလေ သတည်း။

စိုးမောင်သည် နှင်းမြအတွက် ချစ်သက်သေ ချစ်ပန္နက်ခိုင်ခိုင်ကြီး စိုက် ထူလိုက်သည်။ နှင်းမြဟူသော ယမင်း အလှ၏ မေတ္တာပန်းဦးကို အောင်မြင်စွာ ဆွတ်ခူးနိုင်သည့် သူရဲကောင်းကြီးအဖြစ် အောင်ပွဲခံ အောင်လံလွှင့်ခဲ့သည်။ နှင်း မြမှာမူ ‘ဆုံမြိတ်လည်းပြေ ပန်းလည်း ကြွေ’၏။

(၄)

အချစ်နယ်ကျွံ ချစ်စိတ်မွန်လာ ပြီဆိုလျှင် မည်သူမျှတားဆီး၍မရနိုင်။ “စွဲမိမလွှတ်၊ ညွတ်မိမခွာ၊ ထင်ရာထင် ကြောင်၊ ဆိုးကောင်းကျိုးပြစ်၊ ပိုင်းဆစ် ရှုမြင်၊ မဆင်ခြင်နိုင်”တော့ပေ။ သောက် လေသောက်လေ ဇတ်မပြေခဲ့၊ စိုးမောင် နဲ့ နှင်းမြတို့သည် မကြာခဏချိန်းတွေ့ ကြသည်။ ချစ်ပင်ပျိုးလို့ ချစ်ကြိုးချည်၊

ချစ်မိုးအလီလီ ရွာခဲ့ကြသည်။ ချစ်ရေစင် မပြတ်ဖျန်း ချစ်ခန်းအထပ်ထပ်ဖွင့်ခဲ့ကြ သည်။

“သန်းခေါင်လကွယ်၊ တောအုပ် လယ်၌၊ ရှစ်နယ်ပတ်ကုံး၊ အမိုက်ဖုံး၍၊ မိုးလုံးတိမ်တိုက်၊ လျှပ်မကျိုက်သာ၊ အမိုက်အပြား၊ အင်လေးပါးထက်၊ နှင် ကားရာထောင်၊ မကမှောင်၏” ဟူ သော မယဒေဝဆုံးမစာသည် မှန်လွန်း လှ၏။ ပညာရှိကြီးတို့၏ ဆိုဆုံးမစကား သည် လိုက်နာမှတ်သား သတိပွားအပ် ရာ၏။

(၅)

မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်ရ တာတဲ့။

အခုတော့ လာရာလမ်းကို မျှော် နေရပြီ။

ရွှေလည်တိုင် ဖော့ဖယောင်းလို ယိုင်လှမတတ် မျှော်နေရသူက အကြွေ ပန်းလေး နှင်းမြပင်။ မျှော်သာမျှော် ပေါ် မလာသူကတော့ ပန်းဦးကို အားရအောင် ခူးခဲ့သည့် ပန်းစားဘီလူး စိုးမောင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ စိုးမောင်သည် ပန်းကိုမချစ်၊ ပန်းကိုပစ် တဲ့သူ၊ ပန်းနှင့်မတန် ပန်း၏ရန်ဖက်၊ ပန်းဖျက်မုဆိုး၊ ပန်းကိုချိုးတဲ့သူ ဖြစ်နေ ပြီ။ စိုးမောင်သည် နှင်းမြမည်သော အလှပန်းတစ်ပွင့်ကို မပန်ဘဲနဲ့ အတင်း ခြွေနှင်း ခြွေဖျက်ဆီးခဲ့လေပြီ။

နှင်းမြမဟု မည်သို့ပင်မျှော်ရှာ လည်း စိုးမောင်ကတော့ ပေါ်မလာ တော့ပြီ။ တစ်ည နှစ်ညမှသည် တစ်လ နှစ်လသို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။ လွမ်းရတဲ့ရက်တွေ၊ တမ်းတမှန်းဆရတဲ့ရက်တွေကို လက် ရေချိုးလို့ မျှော်ကုံးနေရရှာပြီ။ ဒီကြား ထဲ စိုးမောင်စိုက်ထူခဲ့တဲ့ ချစ်ပန္နက်တွေ က သက်သေပြသလား မပြောတတ်ပြီ။

နှင်းမြတ်ယောက် အော့အန်ချင်သလို လို၊ မစားမသောက်ချင်သလိုလို တပိုင် ပိုင်တခွေခွေ နေမထိ ထိုင်မသာ။ ဖြစ် ခဲ့သမျှတွေကိုတော့ပြီး စိတ်ညစ်ရလေပြီ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ထိုက်အောင်ကမူ ညီမ ငယ်ရဲ့အဖြစ်ကို လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ပေ။

(၆)

“တူနှစ်ဖြာ ရွှေဂဟေဆက်စို့၊ သွေမပျက်တဲ့မေတ္တာ၊ ရေစက်ရဲ့ရှေး အလာ၊ မနေ့ခါခါ ချင့်တွေး...။ ဖြစ် ရေးခု သမုဒယနွယ်လာ၊ ခုဘဝတကယ် ဘယ်မမှန်းတော့လေး...”

နှိုင်းကျော် အဆိုတော်များဖြစ်ကြ တဲ့ တွဲတေးသီန်းတန်နဲ့ တင်တင်မြတို့ရဲ့ “မင်္ဂလာတေး” သီချင်းသံသည် ငြိမ် ညောင်းကြည်သာ - ပျံ့လွင့်လာသည်။ နှင်းမြလေးမှာ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် တစ် ယောက်တည်း မလှုပ်မရှား ငြိမ်ချက် သားကောင်းနေသည်။

အိမ်အောက်ထပ်တွင်ကား နှင်း မြအမေ ဒေါ်စိန်ရင်နှင့် နှင်းမြ၏ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးများ၊ အိမ်နီးချင်းမိန်းမကြီးများ ပိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြသည်။

“ဟဲ့... အသံချဲ့စက်သံက ဘာ တဲ့လဲဟဲ့”

နှင်းမြအမေ ဒေါ်စိန်ရင်က မေး လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အိမ်နီး ချင်းမိန်းမကြီးတစ်ဦးက -

“ဪ... ဒါ ဟိုဘက်ရွာက စိုးမောင်နဲ့ သူတို့ရွာထဲက ခင်သန်းမြင့် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတို့ မင်္ဂလာဆောင် တာလေ”

“တော့ကို မဖိတ်ဘူးလား”

“ဖိတ်ပါဘူးတော်”

ဒေါ်စိန်ရင်က ပြန်ဖြေသည်။ ဒီ အသံတွေကို နှင်းမြကြားနေရသည်။ ရိုး သားလှသော နှင်းမြမူက ကိုယ်ကျိုး

နည်းရရှာပြီ။

တစ်ရွာသားကို ရည်းစားလုပ်မိ တဲ့ နှင်းမြမှာ ပဝါပါးကိုကြက်သားထုပ် သည်နှယ် စွန်းထင်းရလေပြီ။ သူမရဲ့ ဖြစ်အင်ကို အစ်ကိုဖြစ်သူထိုက်အောင် မရိပ်မိဖို့သာ ကြိတ်၍ဆုတောင်းနေရ သည်။ မိုးသားလွန်းတဲ့ ထိုက်အောင် ကလည်း မရိပ်စားမိခဲ့ပါ။ နှမဖြစ်သူ သွက်လက်ချက်ချာမှုမရှိတော့ဘဲ အူ တူတူ အတတ်ဖြစ်လာတာကိုတော့ ထိုက်အောင် အကဲခတ်မိသည်။ ဒါ လောက်ပဲ ထိုက်အောင်သတိပြုမိသည်။

နှင်းမြရဲ့ မူမမှန်ပုံကို ရိပ်မိလာတဲ့ မိခင်ဒေါ်စိန်ရင်နဲ့ ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေး များက နှင်းမြကို ချော့မော့မေးရသည်။ အကြောင်းစုံသိရတော့ အားလုံး ခြေ မကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကြရသည်။ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြသည်။ သို့ သော် ဘာလုပ်ရမှန်းကား မသိ။ အိုး မကင်း၊ ဂျိုး(ချိုး)မကင်းထဲက ထုံထုံ ဖျင်းဖျင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ပဲ နွားမရွံ့ပိတ် ဇွတ်ကြိတ်မှိတ် ပေးစား လိုက်ရမလား စဉ်းစားသည်။ ပန်းဆို တာ ကြွေမှဖြင့် ရောင်းတန်းမဝင်၊ ဈေး မတင်နိုင်တော့ပေ။

လူမသိသူမသိ တစ်ရပ်တစ်ကျေး မှာ သွားဈေးဖွားလိုက်ရမလား။ ဒါမှ မဟုတ် လူယုတ်မာရဲ့သန္ဓေသားကို အပြီးအပိုင် ဖျက်ချလိုက်ရလား။ လား ပေါင်းသားများ အဖြေကား မထွက်။ တွက်မရတဲ့ပုစ္ဆာ ခေါင်းရှုပ်လာတော့ “မိုက်လိုက်တာသမီးရယ်” ဆိုတဲ့ တုံးတုံး တိတ်စကားနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ကြရသည်။

နှင်းမြလေးမူလည်း အငိုလွယ် အရှိုက်ခက်ရပြီ။ မျက်ရည်ကိုသာအဖော် လုပ် အရှုပ်ထုပ်လည်း မရှင်းနိုင်။ တပိုင် ပိုင်နဲ့နေရပြီ။

(၇)

“ဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်”
“ညီမလေး ဒီလိုမဖြစ်ရဘူးလေ”
“ဘာတွေစိတ်ညစ်စရာရှိလို့ ဒီ လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်”

“အစ်ကိုကိုပြောပါဦး နှင်းမြရဲ့”
ထိုက်အောင်တစ်ယောက် ယူ ကျုံးမရ ငိုကြွေးသည်။ ကွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင်ကိုင် အချောအလှလေးရဲ့ အသုဘမိုးလားမသိ။ လူတွေက အရမ်း စည်ကားသည်။ ဆွေမျိုးများ၊ အပေါင်း အသင်းများကလည်း ဖြေမဆည်နိုင်။ မျက်ရည်အိုင်အောင် ငိုကြွေးကြသည်။

နှင်းမြသည် ဇာတ်သိမ်းမလှတဲ့ မိမိဘဝကို မိမိဘာသာ ပြည်ဖုံးကားချ ပြီး နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ မကြာမီမှာ ဖုံးမရ ဖိမရ ထကြွလာတော့မည့်ကိုယ် ဝန်ကြောင့် ပိုးသတ်ဆေးရည်သောက်ပြီး သေကြောင်းကြံခဲ့သည်။ မိန်းကလေး များ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်လာ ပြီဆိုလျှင် ကိုယ့်ရင်ထဲက သန္ဓေသားကို ပင် အမှတ်မထားမိတော့ပေ။ နှင်းမြ သည် တစ်သက်တစ်ဘဝမက နှစ်သက် နှစ်ဘဝ အဆုံးစီရင်ခဲ့ပေပြီ။ မလိမ်မိုး မလိမ္မာ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာဆိုသည် ကို မသိလေရောသလား နှင်းမြရယ်။ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ နှင်းမြရဲ့ဈာပနက တော့ ပြာကျခဲ့လေပြီ။

(၈)

“တောက်”
“လူယုတ်မာ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ကွာ”

“နှမချင်း ကိုယ်ချင်းမစာ လူမ ဆန်တဲ့ကောင်”

“မင်း တစ်နေ့ ငါ့အကြောင်း သိ စေရမယ်”

ထိုက်အောင်သည် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့

မရ ဒေသပေါက်ကွဲလေပြီ။ ထိုက် အောင်သည် နှင်းပြသေဆုံးပြီးနောက် ပိုင်း သူနမလေးအပေါ် စိုးမောင်ခြေ ရွှံ့ခွဲတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုကဘယ် လို သိသွားပါလိမ့်။ ရှက်စိတ်၊ ရင်နာ စိတ်၊ ညီမနှင်းမြကို သနားတဲ့စိတ်၊ လွမ်းတဲ့စိတ်တို့နဲ့ မွန်းကျပ်နေလေသည်။ သူညီမလေးအပေါ် အဆီကိုစား အသား ကိုမျှ၊ ဘဝကိုနှင်းခြေ၊ မွေ့ကြေအောင် ဖျက်ဆီး၊ ရတက်မီးတောက်လောင်ရင်း အသက်ပါဆုံးစေသည့် စိုးမောင်အတွက် ရှုံးကြွေးဆပ်ဖို့၊ ကလဲ့စားချေဖို့ ခိုင်ခိုင် မာမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ အမှန်မှာ ထိုက် အောင်သည် လူရိုးလူဖြောင့် လူမှန်ဖြစ် သည်။ မည်သို့ပင် ရိုးဖြောင့်မှန်ကန် သော်လည်း ကြမ္မာဆိုးတို့ ပြီးလေသော် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ဆိုးနဲ့တိုးရတတ် သည်။ ညီမဖြစ်သူနှင်းမြ၏ အရှက်နဲ့ အသက်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ထိုက် အောင်၏ ငယ်ထိပ်ကို မြေပေါက်လိုက် ခြင်းပင်။ ထိုက်အောင် မြေဆိပ်တက် လေပြီ။ ထိုက်အောင်သည် စိုးမောင် အား ရှုံးကြွေးကို ပြန်ဆပ်နိုင်မည် အခွင့် အရေးကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။ ယနေ့ ညနေ တောင်ဇလုတ်အင်းသို့ စိုးမောင် ကျွဲရေချသွားမည်။ တောင်ဇလုတ်အင်း သည် ကျွန်းလှကြီးနဲ့ အလှမ်းဝေးသည်။ လူသွားလူလာ ကျဲသည်။ အပြန်ပိုးချုပ် မည်။ အချက်လည်းကျ၊ အကွက်လည်း လှနေပြီ။ ထိုက်အောင် ကျေနပ်စွာပြုံး သည်။ ထိုက်အောင်ကား “မကသော အရပ် ကြီးရှုပ်”လေပြီတည်း။

(၉)

ကျွဲများ၏ တညှစ်ညှစ်ဖြည်သံ၊ ကျွဲခွာသံများသည် တဖြည်းဖြည်းနီး လာပြီ။ ကျွဲအုပ်၏နောက်မှ လိုက်လာ သော စိုးမောင်၏ “တောက်ခေါက်

သံ” “ကျွဲငေါက်သံ” တို့သည်လည်း ထင်ထင်ရှားရှား ထွက်ပေါ်လာသည်။ စိုးမောင်အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုက်အောင်သည် ငှက်ကြီးတောင်စား ကို ရှမ်းခနဲဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စိုးမောင် ၏ရင်ဝတည့်တည့်သို့ အားပါးတရ ထိုး ချလိုက်သည်။ စိုးမောင်၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ထုတ်ချင်းပေါက်သွားသည်။ စိုးမောင်၏ပါးစပ်မှ “အား”ဟူသော အသံတိုပြတ်ပြတ်တစ်ခုသာ ထွက်နိုင် လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ဘာသံမှထွက် ပေါ်မလာတော့။ စိုးမောင် အရပ်ကြီး ပြတ် ပုံကျသွားသည်။ စိုးမောင်ကား သွေးအိုင်ထဲတွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ် သက်သွားလေပြီ။

ထိုက်အောင်သည် ဓားကို ဓား အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် ထိုနေရာမှ တည်ငြိမ်စွာထွက် ခွာခဲ့သည်။ ထိုက်အောင်သည် သူ လျှောက်လှမ်းရမည့် လမ်းဘက်သို့ ရဲဝံ့ ပြတ်သားစွာဖြင့် ခြေလှမ်းများကို ဦး တည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖြည်း ဖြည်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွား သည်။ ထိုက်အောင်၏ခြေလှမ်းများ သည် မြို့ပေါ်ရဲစခန်းဆီသို့ ဖြစ်ပေ သတည်း။

နောက်ဆက်တွဲ

ယခုတင်ပြခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် အနေဖြင့် နောက်ဆက်တွဲတင်ပြလိုပါ ဘေးသည်။

အချစ်ကို ရှေ့တန်းတင်၊ အချစ် ကိုကိုးကွယ် ယုံကြည်တတ်သည့် နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည့် နှလုံးသားပိုင်ရှင် မိန်း ကလေးတို့အနေဖြင့် ယုံမှတ်လို့ ပုံအပ် ခဲ့သော နှင်းမြကဲ့သို့ အရှက်တကွ အကျိုး နည်းဖြစ်ရုံမက အသက်ကိုပင် ဆုံးရှုံးခဲ့

ရသည့်ဖြစ်ရပ်ကို အသိကမ်း သတိမျှင် ၌ မိန်းကလေးတို့အနေဖြင့် သင်ခန်းစာ ယူပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် ဖြစ် ပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်တွင် အဓိကတရားခံ ဖြစ်သော စိုးမောင်ကဲ့သို့ ယောက်ျား လေးများအနေဖြင့်လည်း မိန်းကလေး တို့၏အထာ၊ မိန်းကလေးတို့၏အညွှာ ကို ယောက်ျားတို့၏မာယာဖြင့် အခွင့် အရေးမယူဘဲ စာနာသနားတတ်သော နှလုံးသားကို အရင်းတည်၍ မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားရန် တိုက်တွန်းလိုပါသည်။

ထိုက်အောင်နှင့် ပတ်သက်၍မူ မည်သို့မျှ မဝေဖန်လိုပါ။ ထိုက်အောင် သည်လည်း မိမိ၏ပြုမူစီမံမှု ‘ကံ’ကို မိမိ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကဲ့သို့ ရရှိလက်ခံ ပိုင် ဆိုင်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုပြောလို သည်မှာ ထိုက်အောင်သည် ဥပဒေက ပေးအပ်သော ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်ကို ကျေပွန် စွာခံယူခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါတွင် သမီး သား၊ ဇနီးမယားတို့ဖြင့် ရိုးသား ကြိုးစားစွာ လုပ်ကိုင်နေထိုင်သည်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ကြောင်းကို တင် ပြလိုပါသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ဤဖြစ်ရပ် မှန်ဇာတ်လမ်းတွင် မထင်မရှားပါဝင်ခဲ့ သော စိုးမောင်၏ဇနီး ခင်သန်းမြင့်မှာ စိုးမောင်အသတ်ခံရစဉ်အချိန်က အဖမဲ့ ကလေးအဖြစ် မျက်စိသူငယ်၊ နားသူ ငယ်ဖြင့် မကြာမီမွေးဖွားလာမည့် စိုးမောင် ၏ရင်သွေးလေးကို လွယ်ထားရပြီဖြစ် ပါသတည်း။

(ဖြစ်ရပ်မှတ်ဇာတ်လမ်းကို လူ နာမည်များ၊ ရွာနာမည်များသာ လွှဲ ပြောင်း၍ ဖြစ်စဉ်အတိုင်း တင်ပြထား ပါသည်။)

တိမ်စင်လဝန်း(ဆင်ဖြူကျွန်း)

နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုပြုလုပ်သောဂိုဏ်းကို ရဲတို့ဖြုခွင်း

■ ဦးဦးသိန်း

ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့ အေ အက်မ်ပီ သတင်းတစ်ပုဒ်တွင် ထိုင်းရဲ တို့သည် ၂၀၁၆ ဖေဖော်ဝါရီလ ဒုတိယ ရက်သတ္တပတ်အတွင်း ထိုင်းနိုင်ငံ အတွင်း၌ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်အချို့၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုများကို အစစ် နှင့်အတု တူအောင်ပြုလုပ်သော ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်ငါးယောက်ကို ဖမ်းဆီးရမိလိုက်ပြီဟု ရေးသားဖော်ပြ လိုက်၏။ ထိုသူ့ခြောက်ယောက်စလုံး မှာ ထိုင်းနိုင်ငံသားများမဟုတ်ပဲ အရှေ့ အလယ်ပိုင်းနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံမှ နိုင်ငံခြားသားများ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုင်းရဲတို့သည် အဆိုပါဂိုဏ်းကို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးဖြုခွင်းနိုင် ရန်အတွက် ငါးနှစ်ကြာကြာ အချိန်ယူ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ခဲ့ကြရ၏။

အဆိုပါ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတု များပြုလုပ်သော ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်မှာ အသက် ၄၈ နှစ်အရွယ်ရှိ ဟာမစ်ဇီဇာ ဂျာဟာနီဆိုသူ ဖြစ်၏။ သူ့ကို ဒေါက်တာ ဟုလည်းခေါ်ကြ၏။ သူသည် ဘန် ကောက်မြို့အနီးရှိ ချာချီအင်ဆာ အိုပြည်နယ်ရှိ သူ၏နေအိမ်အတွင်း၌ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို လျှို့ဝှက်စွာ ဖြင့် အတုပြုလုပ်နေသူဖြစ်၏။

သူသည် အရှေ့အလယ်ပိုင်း နိုင်ငံ မြန်မာ နေထိုင်သူအချို့အတွက် ဥရော

ပတိုက်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ရရန် ထောင်ပေါင်း များစွာသော နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတု များကို ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီဟု သိရ၏။

သူသည် သူ့အတွက် ဘရာဇီးလ် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ၃ ခု၊ ပီရူး၊ ပေါ်တူဂီ နှင့် နယူးဇီလန်နိုင်ငံကူးလက်မှတ် တစ် ခုစီ စုစုပေါင်း အတု ၆ ခုကို ပြုလုပ် ထား၏။

သူ့ကို အီးယူနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံမှ လုံခြုံရေးအဖွဲ့သားများကလည်း အလိုရှိနေ ကြ၏။

သူနှင့်အတူ သူ့လုပ်ငန်းကို ကူညီ သော အာရှတိုက်တောင်ပိုင်းနိုင်ငံသား ငါးယောက်ကိုလည်း ထိုင်းရဲတို့က ဖမ်း ဆီးလိုက်ပြီ။ ထိုသူငါးယောက်သည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတုမှာသူများထံသို့ လက်မှတ်အတုတစ်ခုအတွက် ထိုင်း ဘတ်ငွေ ၈၀၀၀၀(ရှစ်သောင်း)အထိ ယူပြီး ပင်လယ်ရပ်ခြားသို့ ပေးပို့ကြရ သူများဖြစ်ကြ၏။

ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ကမ္ဘာ့အနှံ့မှ လူ မျိုးပေါင်းစုံသည် နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ခေတ္တခဏ လာရောက်ကြသူများလည်း များစွာရှိရာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတု ပြု လုပ်ပေးသော နိုင်ငံဟူ၍ မှောင်ခိုလော က၌ နာမည်ကြီးနေသည်မှာ အချိန် ကြာပြီဟု သိရသည်။

ဂျာဟာနီရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်

အတုဟာ အတုတွေထဲမှာ အဆင့် အမြင့်ဆုံးပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ သူဟာ အခု နောက်ဆုံးပေါ် မိုက်ခရိုချစ်နဲ့လုပ်ထား တဲ့ ခရီးသွား စာရွက်စာတမ်းတွေကို တော့ အတုမလုပ်နိုင်ဘူးဟု ထိုင်းလူ ဝင်မှုဌာန အရာရှိကြီးတစ်ယောက်က ပြောဆိုလိုက်၏။

သူသည် အီရန်၊ ဆီးရီးယား၊ အာ ဖဂန်နစ်စတန်အပါအဝင် နိုင်ငံအတော် များများအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုများကို ပြုလုပ်ပေးလို့ သူ့ထံမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်လိုချင်သူတို့က အီး မေးလ်ဖြင့် ဒေါက်တာဟုလိပ်မူပြီး သူတို့ ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် သက်ဆိုင်ရာ အချက် အလက်များကို ပေးပို့ကြရ၏။

ဂျာဟာနီတို့နေအိမ်ထဲမှ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်အတုပေါင်း ၂၀၀ ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့၏။ အတုပြုလုပ် သော စက်ပစ္စည်းများကိုလည်း သိမ်း ဆည်းရမိခဲ့၏။

ထိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့သည် အဆိုပါနိုင်ငံ ကူးလက်မှတ်အတုဂိုဏ်းကို ဖမ်းဆီးရမိ ရေးအတွက် နိုင်ငံတကာ ရဲတပ်ဖွဲ့၏ ပံ့ပိုးမှုကိုလည်း ရယူခဲ့ရ၏။

ဦးဦးသိန်း

(စတုရိတ်တိုင်းစစ်၊ ၁၁-၂-၂၀၁၆)

အိန္ဒိယ
လူသတ်
မင်း

HB
Aung

တစ်တုတ် အမောင်

မင်းခင်လေ

● ညွှန်မောင်ဦး

ရှေးအခါက တောင်စွန်းကျေးရွာမှာ ရွာငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ ရွာအနီးမှာ ကျိုက်ဒေးယုံတောင်၊ မြသပိတ်တောင်နှင့် ကေလာသတောင် စသည့် တောင်တန်းကြီး သုံးသွယ်ရှိပြီး ယာဘက်ကျိုက်ဒေးယုံတောင်အစွန်းမှာ ရွာတည်ထားသောကြောင့် တောင်စွန်းရွာဟု ခေါ်သည်။ တောင်စွန်းရွာမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်စဉ်ကစ၍ ကျိုက်ဒေးယုံတောင်စောင်းမှ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဖျာကြီးများကို ယမ်းဘီလူးများနှင့် မိုင်းခွဲ၍ ကျောက်ထုတ်သော လုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ကြသည်။ ကျောက်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရာမှာ မြန်မာလူမျိုးများ ဝင်ရောက်မလုပ်ကိုင်ကြသော အခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ အလုပ်မရှိသော ဟိန္ဒူလူမျိုးများကို ခေါ်လာပြီး အလုပ်ပေးသည်။ တစ်နေ့ တစ်ကျပ်၊ ငါးမတ်ပေး၍ နိုင်ငံခြားသားများက ၂၅ ပေါင်လေးသော တူကြီးများနှင့် ကျောက်တုံးကြီးများကို ထု၊ ရိုက် ခွဲခိုင်းသည်။ ခွဲ၍ရသော ကျောက်များကို မီးရထားတွဲများနှင့်တင်၍ မြို့များကို ပို့သည်။ တချို့အမြင်ကျယ်သော နိုင်ငံခြားသားများက မွန်ပြည်နယ်မှာရှိ

သော မြေလွတ်မြေရိုင်းများပေါ်မှာ တိုင်းရင်းသားများကိုခေါ်ပြီး ရာဘာခြံများ စိုက်ပျိုးကြသည်။ အိန္ဒိယလူမျိုး မီးရထားသံလမ်း အလုပ်သမားများ ရောက်လာကြသောအခါ မီးရထားသံလမ်းဘေးနားမှာ "ကုလားတန်း" အမည်နှင့် ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်လာပြီး နှစ်တွေကြာလာသောအခါ အနီးအနားရှိ ရွာများမှ မြန်မာအမျိုးသမီးများနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးများ ရလာကြသည်။ ရလာကြသော သားသမီးများမှာ မိခင်က မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်၍ ကလေးများကို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာပင် စာသင်စေပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်သွားသည်ကို ဟိန္ဒူများက မကန့်ကွက်ပါ။ သူတို့မိန်းမများက ဘုန်းတော်ကြီးများကို ဆွမ်းလှူသည်ကိုလည်း ခွင့်ပြုသည်။ တစ်နှစ်မှာတစ်ကြိမ် သီတင်းကျွတ်လမှာ သူတို့လူမျိုးများ စုပေါင်း၍ ကုလားရာမဇာတ် ကပြကြသည်။ လာကြည့်သူရွာသားများကို ဆိတ်သားဟင်းနှင့် ထမင်းကျွေးသည်။ ဟိန္ဒူများမှာ ကျောက်မိုင်းမှာ အလုပ်လုပ်ကြသည့်အပြင်၊ အိမ်မှာ နွားမတွေမွေး၍ နို့ရောင်းသည်။ လယ်တွေဝယ်ထားပြီး

လုငှားနှင့်လုပ်သည်။ သည်လိုနှင့် အလုပ် မရှောင်တမ်းလုပ်ကိုင်ကြ၍ သားမယား၊ သားသမီးများမှာ ရွှေနှင့်ငွေနှင့် ဖြစ်လာကြသည်။ အထူးသဖြင့် "မယ်ဇလီ"ခေါ် အလုပ်သမားခေါင်း "မူတူး"မှာ ချမ်းသာသည်။ မူတူးမှာ ကျောက်မိုင်းအလုပ်ထဲမှာလည်း "မယ်ဇလီ"လူကြီးဖြစ်၍ အလုပ်သမားများကကြောက်ကြသည်။ မူတူးမိန်းမမှာ ကရင်အမျိုးသမီး ဖြစ်၍ သူ၏တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး "မာရီ"ကလေးကလည်း ဖြူဖြူချောချောကလေးနှင့် လှသည်။ မာရီမှာ ရွာထဲမှ မြန်မာအမျိုးသမီးလေးများနှင့် သာခင်မင်ပြီး ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးများနှင့် စာလိုက်သင်သည်။ မူတူးက သမီးကိုချစ်၍ အလိုလိုက်သည်။ မာရီမိခင်ကလည်း မြန်မာစိတ်ဓာတ်ရှိ၍ ရွာမှာ ရှင်လောင်းလှည့်သောပွဲများရှိလျှင် မာရီကို လက်ဝတ်လက်စားများ ဆင်ပြီး ရှင်လောင်းလှည့်လိုက်စေသည်။ မာရီကလည်း ပျော်၍လိုက်သည်။

"မာရီ ငါတို့သင်္ကြန်အကျနေ့မှာ ကေလာသတောင် ဘုရားဖူးသွားရအောင်၊ လိုက်မှာလား"

"ဘယ်သူတွေပါသေးလဲ။ လိုက်

တော့လိုက်ချင်တယ်။ လူများမှကောင်းတာ”

“ငါတို့သူငယ်ချင်း လေးယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေး သုံးယောက်ပါမယ်”

မကြောက်ပါနှင့် မာရီရယ်၊ တခြားလူတွေလည်း တက်ကြမှာပါ။ သင်္ကြန်ချိန်ဆိုရင် တောင်ပေါ်မှာ လူစည်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါလိုက်ခဲ့မယ်။ ထမင်းလည်း နှင်တို့အတွက်ပါ ထုပ်ခဲ့မယ်။ နောက်နေ့ကျရင် ငါ အမေတို့ရွာလိုက်သွားပြီး ဥပုသ်စောင့်ရမယ်။ အမေက သူ့ရွာမှာ ဥပုသ်သွားစောင့်တာ”

“လိုက်ခဲ့ပါ။ ငါတို့တောင်ပေါ်မှာ ဘုရားဖူးရင်း ပိတောက်ပန်းခူးရအောင်”

“ဟုတ်တယ်။ တောင်ပေါ်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပိတောက်ပင်တွေပေါ် တယ်။ ဝေနေအောင် ပန်ရမယ်”

“နှင်တို့က ပန်ဖို့ပဲ ပြောနေတယ်။ ဘုရားလှူဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ ဒါနဲ့ ငါတို့ကို ဘယ်သူက ခူးပေးမှာလဲ”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့။ နှင့်ကို ပန်စေချင်လို့ ခူးပေးမယ့်သူ လိုက်လာလိမ့်မယ်”

မာရီမှာ ရွာထဲမှ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း မောင်ကံနှင့် လူငယ်သဘာဝ ချစ်ကြိုက်နေကြသည်။ မောင်ကံမှာ ရွာထဲမှ မြေပိုင်ရှင်သားဖြစ်ပြီး အနေအထိုင် ရိုးသားသည်။ ကျောင်းမှထွက်ပြီး မိဘပိုင်လယ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ မောင်ကံက အရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် မာရီကိုယူမည်ဟု ပြောထားရာ သူ

ဖခင်က မျိုးမတူ၍ ကန့်ကွက်ထားသည်။ မောင်ကံတို့ရွာမှာ ရွာတန်းရှည်ဖြစ်ပြီး ရွာလယ်နားမှာ “ကုလားတန်း”ရှိသည်။ ကုလားတန်းကလည်း အိမ်ခြေများ၍ နောက်တစ်ရွာနှင့် ဆက်နေသည်။ ရွာများကို သူကြီးက အုပ်ချုပ်သော်လည်း ကိုယ့်ရွာမှာ ဖွဲ့စည်းထားသော လူကြီးအဖွဲ့၊ ကာလသားအဖွဲ့ စသည်များနှင့် ရွာ၏ သာရေး၊ နာရေးများကို စုပေါင်းလုပ်ကြသည်။ ထိုအချိန်က ကာလသားများမှာ အဆောင်အဖြစ် ဇာတိတုတ်ကို ကိုင်ကြသည်။ ဇာတိတုတ်မှာ ကြိမ်တုတ်အရှည် တစ်တောင့်ထွာလောက်ကို တုတ်အဖျားမှာ မူလီခေါင်းတပ်ထားသည်။ သံမူလီခေါင်းမှာ ငါးမူးလုံးလောက်ရှိပြီး အလေးချိန်စီး၍ ရိုက်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းကွဲသည်။ ကာလသားများမှာ ညဘက်လမ်းထွက်လျှင် ဖလေဇာကုတ်အင်္ကျီဝတ်၊ ဦးထုပ်ဆောင်း၍ ဇာတိတုတ်ကို ခါးမှာထိုးပြီး ထွက်ကြသည်။ ဇာတိတုတ်မှာ တစ်ချက်ရှိက၊ တစ်ချက်ကွဲဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က တစ်ရွာမှာ လူမိုက်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာလည်း ဇာတိတုတ် ဘမောင်ရှိသည်။ ဇာတိတုတ်ဘမောင်မှာ လူမိုက်အမည်ခံထားရသော်လည်း ဘင်ဂျီ အတီးကောင်း၊ အဆိုကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘင်ဂျီကို ကြောင်းသားရေနှင့် ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားပြီး ရွာမှကလသားများကို ဘင်ဂျီအတီး သင်ပေးသည်။ ဇာတိတုတ်ဘမောင် အမည်တွင်သွားသည်မှာ မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်ရှိပြီး မိမိတို့ရွာမှ ကာလသား

များနှင့် တခြားရွာမှ ကာလသားများရန်ဖြစ်လျှင် ဇာတိတုတ်နှင့် ရိုက်၍ နာမည်တွင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ပွဲလေးငါးပွဲမှာ လူလေးငါးခြောက်ယောက် လောက်ကို ရိုက်ပြလိုက်၍ ဇာတိတုတ်ဘမောင်ဆိုလျှင် တခြားရွာမှ ကာလသားများ ရှောင်သွားကြသည်။ ဇာတိတုတ်ဘမောင်မှာ တစ်ယောက်တည်းနှင့် အများကိုလည်း ယှဉ်ရဲသည်။ တစ်ခါက ရွာနှင့်မနီးမဝေးမှာရှိသော ရဲကင်းကတုတ်မှ ရဲသုံးယောက်မှာ ညတိုင်းရွာထဲကိုလာပြီး ကာလသားများကို အရက်တိုက်ခိုင်းပြီး ရွာထဲမှ မိန်းကလေးများကို လက်ဆွဲ၍ ချစ်စကားများ ပြောသည်။ ထိုသို့ ညတိုင်းလိုလို လာနှောင့်ယှက်နေကြသည်ကို ဇာတိတုတ်ဘမောင် သိသွားသောအခါ မိမိတစ်ယောက်တည်း ဇာတိတုတ်ကိုင်၍ မီးရထားသံလမ်းပေါ်မှာ သွားစောင့်နေသည်။ ည ၈ နာရီလောက် ရဲတွေရွာကအပြန်သံလမ်းပေါ် အရောက်မှာ ရဲသုံးယောက်လုံး ကွဲသွားအောင် ဇာတိတုတ်အစွမ်းပြလိုက်ရာ ရဲတွေကြောက်သွား၍ ရွာကို မလာရဲတော့ပါ။ ဇာတိတုတ်ဘမောင်လည်း အမှုဖြစ်၍ သူမိဘများ ငွေတော်တော်ကုန်သွားသည်။

နောက်လူမိုက်တစ်ယောက်က စိတီးဖြစ်သည်။ စိတီးမှာ လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျောက်ခိုင်းပိုင်ရှင် သားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ စိတီးမိုက်သည်က ရွာမှ လူမိုက်တွေကို ငွေပေး၍မွေးပြီး သူလုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတီးမှာ သူငွေသားဖြစ်ပြီး ငိုနိုးမ

လိုက်စားရာမှာ အလွန်ဝါသနာပါသည်။ ထိုအချိန်က စိတ်မှာ မိန်းမလည်းရှိသည်။ သူတို့မိသားစုနေကြသည်မှာ တောင်စွန်းဘူတာရုံနောက်ဘက် ကုန်းပေါ်မှာ တိုက်နှင့်နေသည်။ စိတ်အလုပ်မှာ မိန်းကလေးလှလှကလေးကိုမြင်လျှင် ရအောင်ယူသည်။ မရလျှင် မိန်းကလေး မိဘတွေကို ငွေပေး၍ယူသည်။ ရသွားသောအခါမှာလည်း သုံးလေးလသာ ပေါင်းပြီး နောက်တစ်ယောက် ရှာသည်။ သူတမည့် လူမိုက်များကလည်း မိန်းကလေးချောချောမြင်လျှင် စိတ်ကိုသတင်းပေးသည်။ သည်လိုနှင့် ရွာထဲမှလူ မိုက်မြဲဒင်က စိတ်ထဲမှာ တပည့်ခံပြီး မိမိတို့ရွာမှ မာရီအမည်ရှိ မိန်းကလေးမှာ တော်တော်ချောကြောင်း လှကြောင်း သတင်းပေးသည်။ စိတ်က မယုံကြည်၍ ပြန်မေးသည်။

“သည်ရွာမှ မာရီအမည်နှင့် မိန်းကလေး မကြားမိပါဘူး။ ပြန်မာလူမျိုးလား”

“မြန်မာ မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ ကုလားနှင့်ကရင်မက မွေးသည် ကောင်မလေး။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေး သိပ်လှတယ်”

“ကောင်မလေး အဖေမှာပည့်ကို သိလား”

“သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ရွာတည်းနေတာ။ မူတူးတဲ့ မယ်လေးမူတူးပဲ”

“မူတူးက ငါ့အလုပ်သမားပဲ။ မင်းပြောတာဟုတ် မဟုတ်သိရအောင် နက်ဖြန်မူတူးအိမ်ကို သွားမယ်။ မင်းထိုက်ခဲ့”

“လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ မာရီကို မြင်တာနဲ့ဆရာ တစ်ခါတည်း ကြိုက်သွားမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆုချပါနော်”

“မင်းပြောသည့်အတိုင်းမှန်ရင် ငါဆုချမယ်။ မာရီကိုလည်း ရအောင်ယူမယ်”

နောက်နေ့မှာ စိတ်မူတူးအိမ်ကို သွားရာ မူတူးအလုပ်သွားနေ၏။ မာရီနှင့် မူတူးမိန်းမကိုသာ တွေ့သည်။ မာရီတို့သားအမိမှာ စိတ်ကို သူတို့အလုပ်ရှင်မှန်းသိ၍ ဂိုဏ်းသေသေ ညှပ်သည်။ စိတ်က မာရီကို မြင်သောအခါ မိမိအမြင်မှာ လှလှလွန်းနေ၍ စကားပြောရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ မာရီက ခေါင်းလေးငုံပြီး စကားမပြောပါ။ မာရီ မိခင်ကသာ စိတ်မေးသမျှ ဖြေနေသည်။ ခဏကြာသောအခါ စိတ်တို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ စိတ်မှာ မာရီကို စိတ်ဝင်စားသွားသော်လည်း သူမဖခင်မူ တူးကို ပြောရခက်၍ မန်နေဂျာကြီးကို ပြောခိုင်းသည်။ မန်နေဂျာကြီးမှာ စိတ်ဦးလေးဖြစ်နေ၍ ပြောမပေးခင် စိတ်ကို သေသေချာချာမေးသည်။

“မင်းက မိန်းမတွေ လျှောက်ယူပြီး ပစ်ထားတာ။ မူတူးသမီးနှင့် မတန်ဘူး။ နောက်ပြီး မူတူးက ငါတို့လူမျိုး မင်းစဉ်းစားဦး”

“ကျွန်တော် မာရီကို သေသေချာချာလက်ထပ်ပြီး အိန္ဒိယကို ခေါ်သွားပါ့မယ်။ မာရီကိုမြင်ရင် အမေကလည်း သဘောတူမှာပါ။ ပြောပေးပါဦးလေးရယ်”

“နောက်တစ်ခုက မင်းလည်း

အသက်ကြီးပြီ။ မကောင်းတာ ဆက်လုပ်ရင် တစ်နေ့မင်းသေလိမ့်မယ်။ အိန္ဒိယပြန်ပြီးနေတာ ကောင်းတယ်။ ငါ့စကားနားထောင်ရင် ပြောပေးမယ်”

“ဦးလေးစကား နားထောင်ပါ့မယ်။ ပြောပေးပါ”

မန်နေဂျာကြီးက နောက်တစ်နေ့မှာ မူတူးတို့မိသားစု အိမ်ကိုလာလည်ပြီး မာရီကို စိတ်နှင့်မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုကြောင်း ပြောသည်။ မိမိတို့ လူမျိုးချင်းဖြစ်၍ မင်္ဂလာဆောင်ရာမှာ အစစအရာရာ အဆင်ပြေသည့်အပြင် မိမိတို့လူမျိုး ထုံးစံအရ မဟာရွှေကိုလည်း ၃၀ ကျပ်သား တင်တောင်းမည့်အကြောင်းနှင့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလျှင် စိတ်ရေး၊ မာရီကိုပါ အိန္ဒိယပြည်မှာရှိသော တိုက်မှာ ထားမည့်အကြောင်းပြော၍ မူတူး၏သဘောထားကို မေးသည်။ ထိုအခါမှာ စိတ်၏စိတ်ဓာတ်ကို သိထားသော မူတူးက သဘောမတူနိုင်ကြောင်း မြှောင်ငြင်းသည်။

“မင်းသမီးကောင်းစားဖို့ ငါစိစဉ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံတာလည်း”

“စိတ်ကို သဘောမကျလို့ပါ။ ကျွန်တော့်သမီးကလည်း မကြိုက်ဘူး”

“မင်းသမီး ကြိုက်တာယူရင် တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲနေမှာ။ နောက်ပြီး မင်းလုပ်နေတဲ့အလုပ်လည်း ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်။ မင်းစဉ်းစားပါဦး”

“စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်အလုပ်မရှိရင် လယ်လုပ်၊ ခွားကျောင်းမယ်။ သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲနေမှာကိုတော့ မကြည့်နိုင်ဘူး”

“ပြောမရတော့လည်း မင်း သဘောပဲ ငါပြန်မယ်”

နောက်တစ်နေ့မှာ စိတီးက မာရီကို လာတောင်းသည့်အကြောင်း နှင့် မူတူး အလုပ်ပြုတ်သွားသည့် အကြောင်းကို ကုလားတန်းတစ်တန်း လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ မာရီကလည်း သူငယ်ချင်းမများမှတစ်ဆင့် မောင်ကံ နှင့်တွေ့ပြီး မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို ရင်ဖွင့်သည်။ မောင်ကံမှာ မျှော်လင့် မထားသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် မကြဲတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“မာရီ၊ စိတ်အေးအေးထားပါ။ ကိုယ်လည်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တိုင် ပင်ပြီး မာရီကို ခိုးပါမယ်။ ခုနစ်ရက် လောက် စောင့်ပါ”

“ကျွန်မကြောင့် အဖေအလုပ် ပြုတ်ရတာ။ အဖေ့ကိုသနားလို့ အိမ် မှာလည်း နေချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး”

“ကိုယ်လည်း စပါးသိမ်းနေတာ ပြီးတော့မယ်။ စပါးသိမ်းပြီးရင် လိုအပ် သည့်ပစ္စည်းတွေယူပြီး ကိုယ်တို့နှစ် ယောက် မြောက်ဘက်ရွာကို ပြေးကြ မယ်”

“ကိုယ့်အဖေကြီးက မာရီကို လူ မျိုးခြားဆိုပြီး လက်မခံတာကိုလည်း စဉ်းစားပါဦး”

“ဒါတွေ မပူပါနဲ့။ သားသမီးနဲ့ မိဘပဲ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ စိတ် အေးအေးထားပြီး စောင့်နေပါ။ ဒါနဲ့ စိတီးကိုလည်း သတိထားနေ။ သူက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ ရှက်လွန်းလို့ အိမ် အပြင်တောင် မထွက်ဘူး။ ခုတောင် အရေးကြီးလို့လာတာ”

မောင်ကံမှာ မာရီကိစ္စနှင့်ပတ် သက်ပြီး သူငယ်ချင်းများနှင့် တိုင်ပင် ပြီး ဇာတိတုတ်ဘမောင်ကို အကူအညီ တောင်းရာ ဘမောင်က ယခုမာရီကိစ္စ မှာ ကိုယ့်ရွာသား မကောင်း၍ ဖြစ်ရ ကြောင်းနှင့် လူငယ်များညီညွတ်ကြ လျှင် ယခုကိစ္စကို မိမိလည်း ကူညီ မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ ဘမောင် ပြောသောစကားမှာ ကိုယ့်ရွာသား မကောင်းဟုပါနေ၍ မောင်ကံကမေး သည်။

“ကိုယ့်ရွာသား မကောင်းလို့ဆို တာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ အစ်ကို”

“လူခိုက်မြဲဒင်ကိုပြောတာ။ ယခု ဖြစ်သွားသည်ကိစ္စက မြဲဒင်က သူ့ ဆရာစိတီးကို မာရီလေးချောကြောင်း လှကြောင်း သတင်းပေးလို့ ဖြစ်သွား တာ”

“ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူး။ မြဲဒင် စိတီးနောက်ကို လိုက် နေတာတော့ သိတယ်”

“စားရလို့လိုက်နေတာပါ”

“ငါတို့ သတိထားရမှာက စိတီး ဟာ လွယ်လွယ်နှင့် လက်မလျှော့ တတ်ဘူး။ ယခုကိစ္စမှာ သူ့ရှုံးသွားလို့ အငြိုးနဲ့ ကလဲစားချေမှာ ကြောက်ရ တယ်။ သူကငွေရှိတော့ လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတယ်”

“သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ငါတို့က သူတို့လုပ်ရှားလာတာ ကို စောင့်ကြည့်ပြီး လက်တုံ့ပြန်ရမယ်။ ခုချိန်ကစပြီး လက်နက်တွေဖြုတ် သတိ ထားနေကြ။ ငါကလည်း မဟုတ်မခံ၊ ဒါမျိုးမှ ယှဉ်ချင်တဲ့သူ”

စိတီးမှာ မာရီနှင့်ကိစ္စ မအောင် မြင်၍ တော်တော်အခံရ ခက်သွားပြီး တပည့်လူခိုက်များ အားကိုး၍ မာရီကို ဆွဲရန် စီစဉ်နေသည်။ ထိုသို့ စီစဉ်ရာ မှာ တစ်ရွာတည်းသား လူခိုက်မြဲဒင်ကို ပင် ခေါင်းဆောင်စေသည်။ မြဲဒင်က လည်းအပြောကောင်းသည်။

“သည်တစ်ကြိမ် မလွဲစေရ အောင် ကျွန်တော် အပိုင်ကြံပြမယ်။ ဆရာကြည့်နေပါ”

“မင်းအစီအစဉ်ကို ပြောစမ်းပါ ဦး”

“မာရီတို့ အိမ်နောက်ဖေးက မီး ရထားလမ်းနှင့်နီးတယ်။ ညဘက်မှ မာရီအိမ်သာနားလာအောင် အဖော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာ ခိုင်းမယ်။ မာရီရောက်မလာမီ ကျွန် တော်နဲ့ အဖော်တစ်ယောက်က ကြို စောင့်နေမယ်။ ရောက်လာသည်နှင့် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး သံလမ်းပေါ် ဆွဲခေါ်လာ မယ်”

“မာရီကို ခေါ်လာမည့် မိန်းက လေးက မင်းလုပ်ခိုင်းတာ လုပ်ပါ့ မလား။ အဲသည် မိန်းကလေးလည်း မာရီသူငယ်ချင်းကိုလုပ်ခိုင်းမှ ဖြစ်မှာ”

“မာရီ သူငယ်ချင်း၊ သူတို့အိမ် မှာ ဝင်ထွက်နေသူကို လုပ်ခိုင်းမှာပါ ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ငွေတော့ ပေးရ မယ်။ သူလုပ်ပေးမှလည်း ဖြစ်မှာ”

“ဘယ်လောက် ပေးရမှာလဲ ပြော၊ ပေးမယ်။ နောက်တစ်ခုက သံ လမ်းပေါ်ရောက်လာရင် ဘာဆက် လုပ်ကြမှာလဲ”

“သံလမ်းပေါ်လာရင် ကိစ္စပြီးပြီ။ ဆရာဆက်ပြီး စီစဉ်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါစီစဉ်မယ်။ မင်း နှင့်သံလုံး နှစ်ယောက်က မာရီကို သံ လမ်းပေါ်ရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့။ သံ လမ်းပေါ်မှာ မောင်လှနှင့်မြတ်တို့ နှစ် ယောက်က စောင့်နေပြီး မင်းတို့လေး ယောက်ပေါင်းပြီး ထမ်းပြေးကြ။ ထမ်း ပြေးရာမှာ ကျွန်တို့ဘက်ကိုပြေး။ ငါ နဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်က တောင်ကြား အဝမှာ စောင့်နေမယ်”

ထိုသို့ အစီအစဉ်ဆွဲပြီးသော အခါ မြဝတီက ရွာထဲမှာ မာရီနှင့်တွဲနေ သော မမြအေးကို သွား၍အကျိုး အကြောင်းပြောပြီး ခေါ်ခိုင်းသည်။ ငွေ လည်းပေးမည်ဟု စည်းရုံးသည်။ မမြ အေးက အလိမ်မာသုံးပြီး ရှောင်လိုက် သည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းမောင်ကံ ကို သတိပေးအကြောင်းကြားလိုက် သည်။ မောင်ကံက ဇာတိတုတ်ဘ မောင်ကို သွားပြောသောအခါ ဘ မောင်က လူငယ်များကို စုစည်းပြီး ညဘက်ကင်းပုန်းစောင့်ရန် စီစဉ် သည်။ မာရီကို ညဘက်အိမ်သာ ဘက်ထွက်လာရန် အစီအစဉ်ကို လည်း နောက်ဆုံးမြဝတီက ရလိုက် သည်။ မြဝတီရလိုက်သော အမျိုးသမီး ကြီးမှာ မာရီမိခင်နှင့် ခင်မင်၍ မာရီ တို့အိမ်မှာ အမြဲဝင်ထွက်သွားလာနေ ပြီး မာရီငယ်စဉ်က ထိန်းပေးသော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ မြဝတီက အမျိုးသမီးကြီးကို ငွေပေး၍ စည်းရုံး သည်။ အမျိုးသမီးကြီးကလည်း ငွေလို နေ၍ ကျေးဇူးကို မထောက်ထားဘဲ လုပ်ပေးသည်။

“အဒေါ်ကြီး မနက်ဖြန်ည ၈ နာရီလောက်မှာ ငါအိမ်သာတက်ချင်

လို့ လိုက်ခဲ့ပါဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့”

“စိတ်ချ ခေါ်ခဲ့မယ်။ ခါတိုင်း လည်း သူလိုက်ပေးနေကျပဲ”

“နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ မာရီကိုဆွဲသွားရင် မအော်နှင့်။ လူတွေ သိကုန်လိမ့်မယ်။ ခဏကြာမှ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်သွား။ မာရီကိုမေးရင် ပြန် သွားတယ်လို့ပြော”

“ငါပြောထုတ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နှင် ပေးဖို့ ကျန်သေးတဲ့ ငွေပေး။ ငါအသုံး လိုနေတယ်”

“မနက်ဖြန်မှယူ။ ကျွန်တော်ပေး မယ်”

ဇာတိတုတ်ဘမောင်မှာ သတင်း အတိအကျ ရထား၍ ထိုနေ့ည ဦးချုပ် သည်နှင့် အဖော်တစ်ယောက်နှင့်အတူ မီးရထားသံလမ်းဘေးမှာ စောင့်နေပြီး မောင်ကံနှင့် လူငယ်များကိုလည်း တုတ်များ၊ ဓားများ၊ ဇာတိတုတ်များ၊ ခဲများ၊ လေးခွများနှင့် သံလမ်းတစ် လျှောက်မှာ ကင်းပုန်းချပြီး နေရာယူ ခိုင်းထားသည်။ မောင်ကံက ကျောက် ခဲများကို လွှယ်အိတ်နှင့်လွယ်၍ ဝါး ရင်းတုတ် ကိုင်ထားသည်။ ထိုအချိန် မှာ စိတ်တို့ လူမိုက်အဖွဲ့ကလည်း ကင်းပုန်းဝပ်၍ လူအသွားအလာ အပြတ်ကိုစောင့်ကြည့်နေသည်။ သည် လိုနှင့် မကြာမီအချိန်မှာပင် မြဝတီနှင့် လူတစ်ယောက် သံလမ်းပေါ်မှနေ၍ မာရီတို့အိမ်နောက်ဖေးဘက် ဆင်း သွားသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဇာတိ တုတ်ဘမောင်က မြင်လိုက်၍ သူ အဖော်ကို တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“မင်း မောင်ကံတို့ဆီသွားပြီး သတင်းပို့။ မကြာခင် တိုက်ပွဲစမယ်

ပြင်ထားကြလို့”

“သတင်းပို့ပြီး ပြန်လာရမှာ လား”

“ပြန်လာချင်ရင် အခြေအနေ ကြည့်ပြီး ပြန်လာ။ ရွာထဲမှာ ဆူကုန် လိမ့်မယ်”

ထိုလူထွက်သွားပြီးချိန်ထိ အခြေ အနေ မထူးခြားသေးပါ။ ခဏအကြာ မှာ မောင်ကံ ဇာတိတုတ်ဘမောင်နား ရောက်လာပြီး တိုးတိုးမေးလည်း

“အခြေအနေ ထူးပြီလား အစ် ကို”

“လူနှစ်ယောက် တိုင်းနားကပ် သွားတယ်။ မကြာခင် ထူးလိမ့်မယ်”

“ဟော ... တို့မှာ ထွက်လာ ပြီး လူနှစ်ယောက်မကဘူး။ သုံး ယောက်ထွက်လာတယ်”

“လူ သုံးယောက်ဆိုတော့ မာရီ ပါလာတာဖြစ်မယ်။ လာပြန်ပြန်လိုက် ရအောင်”

မြဝတီတို့ နှစ်ယောက်မှာ အသွား ကြီးအိမ်သာထဲအဝင်မှာ ရပ်စောင့်ပေး နေသော မာရီကို နှစ်ယောက်ပိုင်ချွပ် ၍ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး သံလမ်းပေါ် ဆွဲခေါ် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မြဝတီတို့က နောက်မှ ဇာတိတုတ် ဘမောင်တို့ လိုက်လာမှာ မသိကြပါ။ ထိုအချိန်မှာ မောင်ကံက အော်ခေါ် ရင်း ခဲနှင့်လှမ်းပစ်သည်။

“ဟော ... ရွှေ့ကလူတွေ ရပ် လိုက်”

“ဗုန်း ... ဗုန်း ... ဗုန်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း”

“ခဲနှင့်ပစ်တယ်ဟေ့၊ တို့လူတွေ ဆီ ရောက်အောင်ပြေး”

“ဟောင်း ... ဟောင်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း”

“အား ... ငါ့ကျောထုန်ကို ထိထားနဲ့ နာလိုက်တာ”

“ဟောင်းက ထမင်းနဲ့ ဟင်းကို ထိလိုက်မယ်”

ထိုအချိန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများက ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဟင်းကို ဝတ်ဆင်ရာ ဇာဝီထုတ်သမောင်က မိုက်ထည်လိုက်သည်။ ထမင်းနဲ့ထည်များက ရွာမှလူငယ်များ ဖြစ်လာပြီး ပိုင်ချိတ်ကြသည်။ လူများ ချုပ်ထုပ်ခတ်နေချိန်မှာ ဖြစ်လာ ဟောင်းကကို ဓားနှင့်ပိုင်ချူလိုက်ရာ သမောင်က ဇာဝီထုတ်နှင့် တိုက်လိုက်၏။ ဟောင်းကဖုန်းကို ခုတ်မိသွား၍ သွေးများကျလာသည်။ ဟောင်းကမှာ နာသွားပြီး မည်သည့်ခြင်ရာ လိုက်ချိတ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ လူမိုက်တစ်ယောက်က ဟင်းကို ချွဲပြီး စိတ်ဆူဆူနေရာကို ဖြောင့်သည်။ ဇာဝီထုတ်သမောင်က ဖြောင့်နှင့် ယှဉ်ချိတ်နေရာမှ ဖြောင့်လိုက်၍ သူ့လူများကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ဟင်းသွေးပြီး လိုက်ပြန်ပြန်လိုက်”

ရွာသားသုံးယောက် ဖြောင့်လိုက်ပြီး ဟင်းကို လှောင်လိုက်ချိတ်ကြရာမှာ အနားတွင်ရပ်ကြည့်နေသော စိတ်ဆူဆူဆူက ထွက်ခွာသွား၍ စိတ်ဆူဆူဆူက ထွက်ခွာသွား၍ စိတ်ဆူဆူဆူက ထွက်ခွာသွားသောအခါ သူတို့ထံ လှုပ်ရှားလာသည့် အထဲထဲအတွဲတွဲနှင့် ဖြောင့်သွားကြသည်။

လူမိုက်များ ထွက်ပြေးသွားသောအခါ သမောင်က သူ့လူများကို

ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ဟင်းကလည်း ဟောင်းကဖုန်းမှ အထိရာကို ပစ်ခတ်စဉ်းပေးနေသည်။

“သည်ပွဲမှာ ငါတို့ရွာသားတွေ ခိုင်လုံ ငါဝံသောတယ်။ အားလုံးရွာထဲ ပြန်ရအောင်။ သည်နေရာမှာ ကြာကြာနေလို့ မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ နောက်ကြောင်း မအေးဘူး။ အထိရာရသူတွေကိုလည်း ရွာထဲရောက်မှ ကုရအောင်။ ဟင်းကိုလည်း ပြန်ပို့ရမယ်”

“ကျွန်မ အိမ်ကို မပြန်ဘူး။ ကိုဟောင်းကနောက်ပဲ လိုက်မယ်။ အထိရာက စိတ်မချရဘူး။ သွေးတွေကျနေတယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဟင်း ကိုယ်တာမှဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုအမျိုးမျက် စိတ်လွတ်သွားတာ နာတယ်”

“စိတ်က အနားမှ မလာတာ။ သူတို့လုပ်လိုပေရတာ။ ဒါပေမယ့် ဟောင်းကလက်ချက်နဲ့ ခေါင်းကွဲသွားလို့ အနည်းဆုံးတစ်ပတ်လောက် ကုရမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လူခြောက်ယောက် အထိရာရတာ သေလောက်တဲ့ အထိရာမရှိပါဘူး။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ကျွန်သွေးလား မသိဘူး။ ထမ်းခေါ်သွားတာ တွေလိုက်တယ်”

“အဲဒါ ပြင်ပဲ။ မင်းကို ဓားနဲ့ လှမ်းချက်တာကို ငါ့ဇာဝီထုတ်နှင့်ခံလိုက်ပြီး ခြေသလုံးကို နှစ်ချက်မိုက်လိုက်တာ ခွေကျသွားတာပဲ။ ကဲ ... ငါတို့ ပြန်ကြမယ်”

“ဟင်း အိမ်ကိုပြန်ပါ။ ကိုယ်တို့

မှာ အထိရာရသူတွေကို ပြုစုပေးရမယ့် အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

“မပြန်တော့ဘူး။ ကိုဟောင်းကကို ပြုစုရင်း လိုက်နေတော့မယ်”

“ဟောင်းက သူမပြန်ချင်ရင်လည်း ခေါ်ခဲ့ပါ။ နောက်မှ ငါမင်းအဖေကျေနပ်အောင် ပြောပေးမယ်။ ဟင်းပိုင်လိုက်ခဲ့၊ အချိန်မရှိဘူး”

ရွာကိုရောက်သောအခါ ဟောင်းက ဓားခုတ်ခံရကြောင်းကြား၍ ဟောင်းကဖခင်က ဟောင်းကနှင့်ဟင်းကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး ပြုစုပေးသည်။ အထိရာသက်သာလာသောအခါမှာလည်း ဟင်းနှင့် မင်္ဂလာဆောင်ပေးသည်။ ဟင်းဖခင် မူတူးကလည်း သဘောတူ၍ လယ် ၁၀ ဧကနှင့် နွားလေးကောင်ပေးသည်။ ဟောင်းကဖခင်က အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေး၍ ဟင်းကို နွားမငါးကောင်ပေးပြီး ဆုံးမစကားပြောသည်။

“ဟင်း သည်အချိန်ကစပြီး နှစ်မှဒုဘာသာ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပြီ”

ဟူ၍ ဆုံးမစကား ပြောပါသည်။

ဟောင်းကနှင့် စိတ်တို့ ရိုက်ပွဲဖြစ်ပြီးနောက် တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာပြီး ဂျပန်များရောက်လာသည်။ ဂျပန်များရောက်လာသောအခါ စိတ်တို့မိသားစု အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ သွားရှောင်နေကြသည်။ ကျောက်မိုင်းလုပ်ငန်းလည်း ပိတ်ထားသည်။ ဂျပန်များအုပ်ချုပ်ချိန်မှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေပြီး မဟာမိတ်အဖွဲ့က နေ့စဉ်လိုပင် မြို့တွေ၊ ရွာတွေကို ငှက်ကြသည်။ ကျေးရွာမှာ နေသူတွေလည်း အိုးပစ်၊ အိမ်ပစ်ပြေးကြသည်။ တချို့မြို့မှာ နေသူများကလည်း တောက်ပြေးကြသည်။

ဂျပန်များစစ်ရှုံး၍ ပြေးကြသောအခါ ကျမှ တောရွာမှာနေသူများမှာ ကိုယ့် လယ်ယာများကို ကိုယ်လုပ်ကိုင်ကြရ သည်။ ထိုအချိန်မှာ အုပ်ချုပ်ရေး မဏ္ဍိုင် သက်ချိန်ဖြစ်၍ တောရွာတွေမှာ ဓားပြ များ သောင်းကျန်းကြသည်။ ဓားပြ များကိုကြောက်၍ တချို့ မိသားစု လိုက် ရန်ကုန်မြို့ကို ပြောင်းကြရာ ရန်ကုန်မြို့ရှိ နေရာလပ်များမှာ ကွက် သစ်များ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျောက်မိုင်းလုပ်ငန်းပြန်ဖွင့်၍ စိတီး လည်း ပြန်ရောက်လာသည်။ စိတီး သည် တစ်ခါပြန်ရောက်လာသည်မှာ မိန်းမပါမလာ၍ လွတ်လပ်ပြီး ယခင် အခါကထက် ပိုသောင်းကျန်းသည်။ သို့သော် ရွာအနီးအနားမှာ မသောင်း ကျန်းဘဲ ဝေးဝေးရှိရွာများမှ မိန်းက လေးများကို ရှာဖွေ၍ သောင်းကျန်း သည်။ သောင်းကျန်းရာမှာလည်း ရွာ ခံလူမိုက်များကို တစ်ညမွေးပြီး သောင်း ကျန်းသည်။

ထိုအချိန်က ကျေးရွာမှာရှိကြ သော လူငယ်များကလည်း သခင် အမည်ခံ၍ သခင်အဖွဲ့များ ဇွဲစည်း ထားကြသည်။ ဘီးလင်းမြို့နယ်နှင့် တောင်စွန်းကျေးရွာကြား၌ ရွာပေါင်း ၂၀ ခန့်ရှိရာ ထိန်ကုန်းအမည်ရှိ ကျေး ရွာကြီး၏ လူငယ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ သခင် အမည်ခံ လူမိုက်ခင်ထွေး ဖြစ် သည်။ ခင်ထွေးမှာ ခေတ်ပညာတတ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဗြိမ္မ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ ကျေးရွာလူ ငယ်များကို စည်းရုံးပြီး နိုင်ငံရေး သဘောတရားများကို ဟောပြောနေ သူဖြစ်သည်။ ခင်ထွေးမှာ အနေ

အတိုင်တောင်း၍ ကျေးရွာရှိ လူငယ် များမှာ ခင်ထွေးကို လက်ခံသည်။ စိတီးမှာ ထိုရွာမှ မိန်းမချောလေးတစ် ယောက်ကို သဘောကျနေ၍ သူ တပည့်လူမိုက်များ၏ အကူအညီနှင့် မိန်းကလေးကို စည်းရုံးပြီး မိန်းကလေး မိဘများကိုလည်း ရွှေ၊ ငွေ ဘယ် လောက်တင်၍ တောင်းမည်။ မိမိမှာ ကျောက်မိုင်းသွေ့ငွေဖြစ်ကြောင်း ပြော သည်။ သို့သော် မိန်းကလေးမိဘများ က လူမျိုးခြားဖြစ်နေ၍ လက်မခံပါ။ မိန်းကလေးကလည်း မကြိုက်ပါ။

စိတီးက ထိုနည်းနှင့် စည်းရုံး၍ မရသောအခါ ရွာထဲမှ လူမိုက်ခေါင်း ဆောင် ခင်ထွေးကို စည်းရုံးသည်။ ခင်ထွေးက အလိုက်အတိုက် သတ်ဆဲ ၍ မကြာမီမှာပင် ခင်ထွေးနှင့်စိတီး ပေါင်းအိသွားပြီး အရက်အတူသောက် ပြီး ခင်ထွေး စိတီးအိပ်ကို အဝင် အထွက်ရှိလာသောအခါ စိတီးက ခင်ထွေးကိုမေးသည်။

“ကိုခင်ထွေး ခင်ဗျား တခြား လူမိုက်တွေနဲ့မတူဘဲ အသောက် အစားလည်းနည်း တည်ငြိမ်လည်ဆို တယ်။ ခင်ဗျား လူဘယ်နှယောက် လောက် သတ်ဖူးလဲ”

“သတ်ဖူးပါတယ်။ လူသတ် တယ်ဆိုတာက ကိုယ့်အသက်ဘေးနဲ့ ကြုံပြီး မလွှဲသာသည့်အခါမှာသာ သတ် တာပါ။ လေးငါးယောက်လောက် သတ်ဖူးတယ်”

“လေးငါးယောက် သတ်ဖူး သည်ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံလည်း များမှာပေါ့နော်”

“ကျွန်တော်က ဘဝလည်းနဲ့

တယ်။ တွန့်ကြွန့်အစွဲဝင်လည်း ဖြစ် နေသည်။ နာမည်ကြီးနေသည့် ဆောင် ဖတ်လယ်သိန်းဝေ ဓားပြအစွဲဝင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“သိန်းဝေအစွဲထ နာမည်ကြီး အစွဲတစ်ခုလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာ လဲ”

“ကျွန်တောက ယောကသီရိ ကြီးသည်လူဆိုရင် ဝုန်းတယ်။ အဲ သည်အစွဲမှာ ယောကကြီးသူ တစ် ယောက်နဲ့ စကားမျှတပြီး ကျွန်တော် ဓားနဲ့တိုးပြီး ထွက်ခဲ့တာ”

“သိန်းဝေ အစွဲသားတွေက ခင်ဗျားကို လိုက်မလတ်ကြဘူးလား”

“ကျွန်တော်ဘတ်တမုန်လို့ ကိုသိန်းဝေကိုယ်တိုင်က ဖွတ်ဖွတ်ဆို တားတယ်။ ကျွန်တော် နေချင်တော့ လို့ သည်နယ်ဘတ်ကိုထွက်လာတာ”

“ကျွန်တော် တွေရွာထဲလူတွေ ထဲမှာ ကိုခင်ထွေးကို အပြုတ်ဆုံးပဲ။ ကျွန်တော်ကိုလည်း ဖောင်ပျောက်ပါ။ ကိုခင်ထွေး လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ပြောပါ”

စိတီးမှာ လွှေ့နောက် ငွေစား တတ်သူဖြစ်၍ ယခုလို ချော်လှန်သတ် ဖြစ်နေချိန်မှာ မိမိအတွက် အခက် တောင်း လိုသည်ကိုသိ၍ ခင်ထွေးကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းသည်။ ယခင် အချိန်က လူမိုက်တွေကို ဖတ်ဆင်မှာ ပင် အပေါင်းအသင်း ဖျက်သတ်လည်း ခင်ထွေးကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်း၍ မိမိ ကိုယ်တိုင်ခေါ်ပြီး အရက်တိုက်သည်။ စိတီးနှင့်ခင်ထွေး တွဲနေရန် ရွာထဲမှ လူငယ်ခေါင်းဆောင်သိသောအခါ လူ ငယ်ခေါင်းဆောင်က ခင်ထွေးကို ခေါ်

သည်။ ထိုလူငယ်ခေါင်းဆောင်မှာ စိတ်သဘောကျနေသော အမျိုးသမီး လေး၏ အစ်ကိုဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ အစ်ကို၊ အစ်ကိုက လူငယ်တွေကို လူမျိုးခြားမှန်းတီးရေး တရားတွေ ဟောနေပြီး ကိုယ်တိုင်က လူမျိုးခြားနှင့်ပေါင်းနေပါလား”

“မင်းဝေဖန်တာ မှန်တယ်။ ငါ ကြိုက်တယ်။ မင်းမြင်သလို ငါပေါင်းနေတာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိလို့ ပေါင်းနေတာ”

“အစ်ကို ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ စိတ်ဆီက ငွေချွေပြီး ကျွန်တော်ညီမနှင့် ဆွယ်ပေးနေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုစိတ်ဓာတ်သည်လောက် အောက်တန်းမကျဘူး။ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိလို့ စိတ်ကို ပေါင်းနေတာ”

“ကျွန်တော် မယုံဘူး။ ရွာထဲက လူငယ်တွေက အစ်ကိုကို အချေချမှန်း ချစ်သမားလို့ ပြောနေကြပြီ။ အစ်ကို လုပ်ရပ်တွေ ရပ်လိုက်ပါ”

“ငါ စိတ်ကို ဟန်ဆောင်ပေါင်းနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြရင် စိတ်သိသွားပြီး ငါ့ရည်ရွယ်ချက် ဖျက်သွားမယ်။ စိတ်က လူပီတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရွာထဲမှာ သူလူတွေရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းထင်ချင်သလိုထင် ငါ မပြောနိုင်ဘူး”

“အစ်ကို လျှို့ဝှက်ချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိချင်ဘူး။ တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်။ ကျွန်တော်သေရမယ့်တုန်း စိတ်ကို အိပ်ကိုအိပ်ထားပါနှင့်”

“အဲဒါကိုတော့ စိတ်ချပါ။ အရင်ကလည်း မခေါ်ခဲ့ဘူး။ နောင်လည်း ခေါ်မလာဘူး။ တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်။ ငါ့ကိစ္စပြီးသွားရင် ငါရွာကထွက်သွားတော့မယ်”

ထိုအချိန်မှာ ဂျပန်များ စစ်ရှုံး၍ ပြန်ထွက်သွားချိန်ဖြစ်၍ တောရွာတွေမှာ သူခိုး၊ ဓားပြများ သောင်းကျန်းနေချိန် ဖြစ်သည်။ ရွာတွေမှာ ညတိုင်း လိုလို ဓားပြအတိုက်ခံနေကြရသည်။ ထိုအချိန်မှာ စိတ်ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိ၏အသက်နှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ကာကွယ်ရန် အဖော်ကောင်းလူမိုက်ကို အားကိုးရှာရာမှ ခင်ထွေးကို သဘောကျ၍ ခင်ထွေးကို အပိုင်ပေါင်းထားလိုက်သည်။ ခင်ထွေးကလည်း မိမိအကွက်ထဲဝင်လာသော စိတ်ကို အပိုင်ပေါင်း၍ အယုံသွင်းထားသည်။

“ကိုစိတ်၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကောင်ဆဲ့လို့ ရပ်ရွာတွေ အေးချမ်းသွားချိန်မှာ ကျွန်တော် ဟိုကောင်မလေးကို ရအောင် တောင်းပေးပါမယ်”

“ကိုခင်ထွေး ပြောသလောက် လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ ကောင်မလေးက တော်တော်လှတယ်”

“လွယ်ပါတယ်။ ကောင်မလေးနဲ့ သူ့အမေစာ ခင်ဗျားပေးနိုင်၊ ကမ်းနီနိုင်လို့ သဘောကျနေတာ။ ကောင်မလေးအစ်ကိုက ဖျက်နေတာ။ သည်အတွက် မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ ရနိုင်တဲ့ နည်းရှိတယ်”

“အားကိုးပါတယ်ဗျာ။ ရအောင် လုပ်ပေးပါ”

“ဒါနှင့် အခုတလော ရွာလယ်မှာတောင် ဓားပြဝင်တိုက်သွားတယ်

ဆိုတော့ ခင်ဗျားလည်း စိတ်ချရအောင် အစောင့်တွေချထားမှ ကောင်းမယ်”

“တိုက်အဝင်မှာတော့ အစောင့်နှစ်ယောက် ချထားတယ်။ အတွင်းဘက်မှာ တစ်ယောက်ထားချင်တာ။ လူရင်းစိတ်ချရမှ ကောင်းမှာ”

“ဒါဖြင့် သည်လိုလုပ်ပါ။ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေရင်းတွေ ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ့်ရင် ကျွန်တော်စောင့်ပေးပါမယ်”

“ခင်ဗျားကိုယ့်လို့ အိမ်ထဲခေါ်ပြီး အရက်တိုက်နေတာ။ ယုံပါတယ်”

“ယုံရင်ကျွန်တော် စောင့်ပေးပါမယ်။ တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော့်မှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းပဲရှိတယ်။ ခင်ဗျားတိုက်ကို လာတိုက်သည့် ဓားပြတွေက အနည်းဆုံး သေနတ်တော့ပါမှာပဲ”

“ဒါအတွက် မပူနှင့်။ ကျွန်တော့်မှာ သေနတ်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားကို ပေးထားမယ်”

“သေနတ်ရှိလို့ကတော့ ဘယ်နှယောက်လာလာ ယှဉ်ရဲတယ်။ ခင်ဗျားကို မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူး။ တာဝန်ယူတယ်”

“ဒါမှ မိတ်ဆွေစစ်။ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်”

“ယခုချိန်က ဆူပူနေချိန်ဖြစ်နေလို့ ကောင်မလေးကို ရပြီးမှ ဆပ်ပါ”

နောက်နေ့ညမှစ၍ ခင်ထွေး၊ စိတ်၏အစောင့် ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်မှာ ခင်ထွေးကို သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်း၍ ညတိုင်း နိုင်ငံခြားဖြစ်အရက်ကို အမြည်းကောင်းကောင်းနှင့် သောက်ကြပြီး စိတ်၏သက်တောင့်

ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုလည်း ခင်
ထွေးကို ပေးထားသည်။ စိတ်မှာ
အရက်မူးအောင် သောက်ပြီးနောက်
ည ၉ နာရီလောက်မှာ အခန်းထဲဝင်၍
အိပ်ပျော်သွားသည်။ ခင်ထွေးက
အရက်မကြိုက်သူဖြစ်၍ ဟန်ဆောင်
ပြီး နည်းနည်းသာသောက်သည်။ သည်
လိုနဲ့ လေးငါးညအကြာမှာ အရက်
သောက်နေရင်း ခင်ထွေးကပြောသည်။

“မနေ့ညက ခွေးဟောင်သံတွေ
ကြားလို့ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ကြည့်
တာ လူနပ်တွေတယ်။ ခင်ဗျားအစောင့်
တွေကိုလည်း သတိပေးထားဦး”

“ဟုတ်လား၊ သည်လူတွေ ဘာ
မှ မပြောဘူး။ အိပ်ပျော်နေတာ ဖြစ်
မယ်။ သည်ည သူတို့ကို ထချောင်း
ကြည့်ပြီး စိတ်မချရရင် လူလဲမှဖြစ်
မယ်”

“တစ်ခါတလေ အိပ်ပျော်တာ
ဖြစ်တတ်တယ်။ ခင်ဗျား မထပါနှင့်။
ကျွန်တော်ပဲ ထကြည့်ပြီး သတိပေး
လိုက်ပါမယ်”

“ခုလိုအခါမှာ ခင်ဗျားရဲ့တာ
သိပ်အဆင်ပြေတယ်။ ကျွန်တော်က
အိပ်လိုက်တာနှင့် ပျော်သွားတယ်။ ထ
ချင်စိတ်လည်း မရှိဘူး”

သည်လိုနှင့် လမိုက်ညတစ်ည
မှာ စိတ်နှင့် ခင်ထွေး စကားတပြော
ပြောနှင့် အရက်သောက်ကြရင်း စိတ်
ရေချိန်လွန်၍ မောက်ပြီးအိပ်ရာထ
ရောက်သွားသည်။ စိတ်မှာ လူမှန်း
မသိတော့ဘဲ တခေါခေါနှင့် ဟောက်
နေသည်။ ခင်ထွေးက ညဉ့်နက်ချိန်ကို
စောင့်နေသည်။ သည်လိုနှင့် ညလယ်
အရောက်မှာ စိတ်အခန်းထဲကိုဝင်၍
စိတ်ပျက်နာကို ခေါင်းအုံးနှင့်ဖိပြီး ငိုက်

ကို ဘေးမြှောင်နှင့် သုံးချက်ထိုးပြီး
စောင်နှင့်အုပ်ထားလိုက်သည်။ ထို့
နောက် ဘာပစ္စည်းမှမယူဘဲ သေနတ်
ကိုခါးထိုး၍ တိုက်အပေါ်ထပ်မှ ပိုက်
လုံးကိုတွယ်ပြီး ဆင်းခဲ့သည်။ ထို့
နောက် ရွာကိုပြန်ခဲ့သည်။ နံနက်လင်း
၍ ရွာကိုပြန်ရောက်သောအခါ လူငယ်
များနှင့်တွေ့ပြီး မိမိရွာမှာမနေဘဲ ဘီး
လင်းမြို့ကို သွားတော့မည့်အကြောင်း
ပြောရာ လူငယ်အဖွဲ့က ခင်ထွေးကို
အမြင်မကြည်၍ တစ်ယောက်မှမတား
ပါ။ သည်လိုနှင့် ခင်ထွေးထွက်သွားပြီး
နေ့လယ်လောက်မှာ စိတ်အသတ်ခံ
လိုက်ရသည့် သတင်းကြားမှသာ
ခင်ထွေးသတ်သွားကြောင်း သိကြ
ရသည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးအစ်ကို
က မိမိခင်ထွေးအပေါ်မှာ အထင်လွဲ
ခဲ့မိကြောင်း ပြောသည်။

“ငါ ကိုခင်ထွေးကို အထင်လွဲခဲ့
မိတယ်။ စိတ်က ကျွေးတာပေးတာတွေ
လက်ခံပြီး တို့ရွာသားတွေအပေါ်မှာ
သစ္စာမဖောက်ဖို့ ပြောခဲ့မိတယ်”

“ကိုခင်ထွေးက ဘာပြောလဲ”

“သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုရှိလို့
စိတ်ကို ပေါင်းနေတာလို့ပြောတယ်။
ငါကမယုံဘူး။ ငါ့ညီမကို စိတ်နှင့်နီးစပ်
အောင် ဆွယ်နေတယ်လို့ ထင်နေ
တာ”

“မင်းတို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ငါ
တို့မြန်မာ အမျိုးသမီးလေးတွေကို
ဖျက်ဆီးနေသည့် စိတ်ကို သတ်လိုက်
နိုင်တာကိုတော့ ချီးကျူးတယ်”

“ကိုခင်ထွေးက သွေးအေးအေး
နဲ့ သတ်ရဲတယ်နော်”

“မင်းတို့က ခင်ထွေးအကြောင်း
မသိလို့ပြောနေတာ။ ဟိုတစ်ခါက

ကျွန်ုပ်တို့အပိုင် ရွာတစ်ရွာမှာ ရွာလူ
ကြီးတစ်ယောက်ကို ညအချိန်မှာ အိပ်
ပေါ်တက်ပြီး သတ်တာ။ ကြားရသူ
တိုင်း လက်ဖျားခါကြတယ်”

“ကိုခင်ထွေးသတ်တာ ဟုတ်ရဲ့
လားဗျာ။ သူက ဘီးလင်းမြို့ဘက်မှာ
ပဲနေတာ။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှာ မနေပါ
ဘူး”

“ပြောသည့်လူက သေသေချာ
ချာပြောတာ။ ခင်ထွေးက သိင်္ခ-သိင်္ခရှိ
တာ။ ဘာကိစ္စလုပ်လုပ် တံယောက်
တည်းလုပ်တာ။ အဲသည့်လူကြီးကို
သတ်ပြီး သည်နယ်ကို ရောက်လာ
တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ ပြော
ပြပါဦး”

“ခင်ထွေးက မဟုတ်မခံ၊ မတ
ရားလုပ်တာတွေရင် မခံဘူး။ အဲသည်
လူကြီးက ယူစောထီးခေတ်က ယူစော
ထီးဗိုလ်၊ ရွာတစ်ရွာက မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ယောက်ျားရှိနေလျက်
နှင့် အတင်းသိမ်းပိုက်ပြီး မင်္ဂလာ
ဆောင်၊ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပွဲ ပြုလုပ်
ရန် သူ့အိမ်ပေါ်မှာ အောက်လင်းဓာတ်
မီးထွန်းပြီး ရွာကမိန်းကလေးတွေက
အောက်ထပ်မှာ အလှူအတွက် ချက်
ပြုတ်နေကြတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ
တော့ သတို့သမီးနှင့် ရွာလူကြီးရှိနေ
တယ်”

“သတို့သမီးယောက်ျားက ဘာ
မှမလုပ်ဘူးလား”

“သတို့သမီးယောက်ျားက ဘာ
မှမလုပ်ရဲလို့ ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ကို သွား
တိုင်တယ်။ ခင်ထွေးက မတရားတာ
မခံချင်လို့ သူ့ကူညီမယ်ဆိုပြီး လိုက်
လာတယ်။ လူကြီးအိမ်ခြံထဲရောက်

တော့ ခင်ထွေးက သတိသမီးယောက်ျား
ကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဟိုအမှောင်ထဲက
စောင့်နေ။ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်ကို
တက်မယ်ဆိုပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ဝါး
လုံးတစ်လုံးထောင်ပြီး တက်သွား
တယ်။ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲအရောက်
မှာ အပျော်လွန်ပြီး မူးနေသည့် လူကြီး
ခေါင်းကို ဖြတ်လိုက်တယ်။ ထို့နောက်
ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ကိုင်ပြီး လေကား
အတိုင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာ
တာမြင်တော့ အမျိုးသမီးတွေက လန့်
အော်ကြတယ်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကြည့်ထား
ကြ။ ယုတ်မာရင် သည်အတိုင်းသေရ
မယ်။ တစ်ယောက်မှ မလုပ်ကြနှင့်။
အားလုံးကို ကျွန်တို့အဖွဲ့သားတွေ ဝိုင်း
ထားတယ်”

“ရွာသားတွေ ဘာမှမလုပ်ရဲကြ
ဘူးလား”

“ဘယ်လုပ်ရဲမှာလဲ။ ရွာမနီး
မဝေးမှာ ကွန်မြူနစ်တပ်ရှိနေတယ်
လေ”

“တို့ရွာမှာ လာနေတာ ရိုးရိုး
အေးအေးပဲနေတယ်။ ဘာမှမဖြစ်
သလိုပဲ”

“ကိုခင်ထွေးက မျိုးချစ်စိတ်ရှိ
တယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ကိုသတ်တာ”

“သတ်တာ ကောင်းတယ်...။
မသတ်ရင် ရွာကအမျိုးသမီးတွေ ကုန်
လိမ့်မယ်”

ကိုခင်ထွေးမှာ ရွာမှပျောက်သွား
ပြီးနောက် ဖဆပလ အစိုးရလက်
ထက်မှာ ဘီးလင်းမြို့နယ်မှ လွှတ်
တော်အမတ်အဖြစ် ဝင်ရောက်အရွေးခံ
ရပြီး ရွာကိုတစ်ခေါက်အလည်လာပြီး

လူငယ်များနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ဆုံးမစကား
ပြောသည်။ လူကြီးများကိုလည်း နှုတ်
ဆက်စကား ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မကြာမီအချိန်မှာ
ရန်ကုန်မြို့မှာရှိတဲ့ ပါတီဌာနချုပ်ကို
သွားပြီး သူတို့ချမှတ်ပေးတဲ့ တာဝန်ကို
ထမ်းဆောင်ရမယ်”

“သည်မြို့ကနေ အပြီးပြောင်း
သွားမှာလား”

“အဲဒါလည်း မပြောနိုင်သေး
ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ သည်မြို့နယ်
မှာ ပျော်တယ်။ အထူးသဖြင့် သည်
ရွာကလေးမှာနေရတာ ပျော်ပါတယ်”

ခေတ်တွေ အလီလီပြောင်းခဲ့
သော်လည်း စိတ်ကို သတ်ခဲ့သည့်
တရားခံ မပေါ်ခဲ့ပါ။ စိတ်မိသားစုက
စိတ်မိအလောင်းကို သူတို့လူမျိုးများ
မြှုပ်နှံသည့် သင်္ချိုင်းအနီးမှာ အုတ်ဂူ
ကြီးတစ်ခုပြုလုပ်၍ မြှုပ်နှံထားပါသည်။
နောက်ပိုင်း နှစ်တွေကြာသောအခါ
တောများဖြစ်လာပြီး အုတ်ဂူထဲမှာ
တောတိရစ္ဆာန်များ ဝင်ရောက်ခိုလှုံနေ
ကြပါသည်။ စိတ်မိသားစုလည်း
ကျောက်မိုင်းလုပ်ငန်းကို ရောင်းပြီး
အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ပြန်သွားကြသည်။

ယခုအခါ ကျောက်မိုင်းလုပ်ငန်း
ကို အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ ရဲဘက်များနှင့်
လုပ်ကိုင်နေပြီး မြို့အဝင် လမ်းဘေး
တွင်လျှောက်မှာရှိသော မြေများသိမ်း
၍ ဝန်ထမ်းများနေရန် အဆောက်အဦ
များ ဆောက်လုပ်နေသည်ကို မြင်ရပါ
သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ် ၁၀၀ ကျော်မှ
အဖြစ်အပျက်ကို ခံစားရေဖွဲ့ပါသည်။

ညွန့်မောင်ဦး

အောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုပါလျှင်...

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ

မိဘမဲ့ကလေးများ၏

သုခရိပ်မြုံဂေဟာ

၀၁-၅၈၁၉၅၅

ဆည်းဆာရိပ်

ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ

၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့

လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊

အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ

ဆက်သွယ်ရန်...

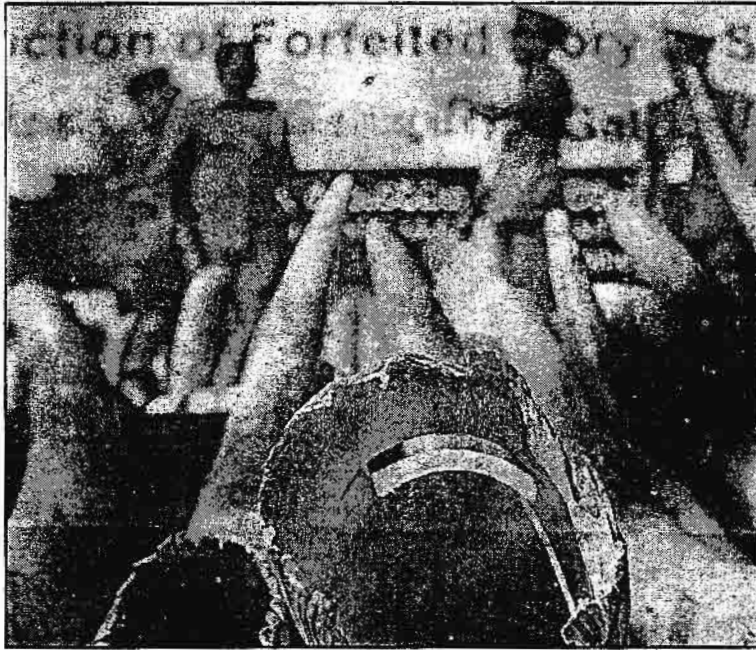
၆၃၉၄၉၀

၇၀၉၂၇၇

၅၈၁၃၆၃

၇၀၄၇၈၄

သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတွင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ဆင်စွယ်များ

◆ ပြသိန်း

တန်သွားခြင်းမရှိပေ။

အထူးသဖြင့် အာရှတိုက်သား အချို့သည် ဆင်စွယ်လုပ်ငန်းများကို တန်ဖိုးထားကာ ဈေးကြီးပေး၍ ဝတ်ယူကြသောကြောင့် ဆင်စွယ် မှေးနေလုပ်ငန်းရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာတွင် အာရှတိုက်ဆင်နှင့် အာဖရိကတိုက်ဆင်ဟူ၍ ရှိရာ၌ အာဖရိကဆင်အရေအတွက်သည် အာရှတိုက်ရှိ ဆင်အရေအတွက်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကျန်ရှိနေသေး၏။

ကိုလံဘိုဆိပ်ကမ်း၌ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ဖော်ပြပါ ဆင်စွယ်ပေါင်း ၃၇၉ ချောင်းမှာ အာဖရိကတိုက်မှ ဆင်စွယ်များဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ ၎င်းဆင်စွယ်များကို သီရိလင်္ကာအစိုးရသည် တရားဝင်ဖျက်ဆီးပစ်ရန် စီစဉ်လျက်ရှိ၏။

အာဖရိကတိုက်တွင် တောဆင်ရိုင်းများကို ဆင်စွယ်အတွက် သတ်ဖြတ်ကြရာ၌ ၂၀၁၁ တွင် အများဆုံးဖြစ်သည်ဟု ကမ္ဘာတောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့က သတင်းထုတ်ပြန်ခဲ့၏။ ထိုနှစ်တစ်နှစ်ထဲ၌ အာဖရိကတိုက်တွင် ဆင်ကောင်ရေပေါင်း ၃၀၀၀၀ ခန့်အထိ အသတ်ခံခဲ့ရ၏။

ပြသိန်း

(စထရိတ်တိုင်းမ်စ်၊ ၂၇-၁-၂၀၁၆)

အိန္ဒိယပြည် တောင်ဘက်စွန်း၌ တည်ရှိသော သီရိလင်္ကာကျွန်းနိုင်ငံ (ရှေးအခေါ် သီဟိုဠ်ကျွန်း)သည် ကမ္ဘာ့ပင်လယ်ရေကြောင်းလမ်းမကြီးပေါ်၌ တည်ရှိသော ကျွန်းနိုင်ငံဖြစ်ရာ ရှေးအခါကရော၊ ယခုအချိန်အခါ၌ပါ ကမ္ဘာ့အနှံ့မှ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးငယ်များ ဆိုက်ကပ်ရပ်နားရာ နေရာတစ်ခုဖြစ်၏။

ထိုကျွန်းနိုင်ငံ၏ ကိုလံဘိုဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘောများ အဝင်အထွက်၊ ကုန်တင်ကုန်ချများဖြင့် ၂၄ နာရီပတ်လုံး အလုပ်များလျက်ရှိ၏။

ကုန်တင်ကုန်ချများ ပြုလုပ်ရာ၌ တရားဝင်ကုန်ပစ္စည်းများရှိသလို တရားမဝင်သော မှောင်ခိုပစ္စည်းများလည်း ပြိုကျသောကြောင့် အကောက်ခွန်ဝန်ထမ်း

များနှင့် ဆိပ်ကမ်းလုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများသည် မျက်စေ့ရှင်ရှင်ထားပြီး လုံခြုံရေးတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေကြရ၏။

ဖော်ပြပါပုံမှာ ကိုလံဘိုဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာသော သင်္ဘောများထဲ မှောင်ခိုတင်သွင်းလာသော ဆင်စွယ်များကို အကောက်ခွန်အရာရှိများ ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီး သိမ်းဆည်းထားပုံဖြစ်၏။

သီရိလင်္ကာသမိုင်းတွင် ကိုလံဘိုသင်္ဘောဆိပ်တွင် အများဆုံးဖမ်းဆီးရမိလိုက်သော ဆင်စွယ်များဖြစ်၏။

နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်ရေးတွင် ဆင်စွယ်အရောင်းအဝယ် အလုပ်ကို ၁၉၈၉ မှစ၍ မပြုလုပ်ရဟု တားဆီးပိတ်ပင်ထားသော်လည်း မှောင်ခိုဆင်စွယ်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းသည် ရပ်

တစ်ခွက်လုံး
ပြောင်းလဲသွား
မှန်ကန်စွာ

တစ္ဆေ့ကုလားလိုင် သေမင်းရတနာသိုက်

ဝိုင်းကျော်သီဟ

စာရေးဆရာကြီး Edgar Allan Poe ရေးခဲ့တဲ့ The Gold Bug
ဝတ္ထုတိုကို မြန်မာလို ဆီလျော်အောင်ပြန်ဆိုထားပါတယ်။

(ဇာတ်သိမ်း)

“အရိုးခေါင်းခွံကြီးတွေ ဒီအပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့တာနေမှာ။ အသားတွေကို ကျီးတွေထိုးကုန်လို့ အရိုးချည်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

“လူအရိုးခေါင်းခွံ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုနေမှပဲကွာ”

“ဒါဆိုရင် အဲဒါကြီးနဲ့အဲကိုင်းနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ထားလဲ”

“သံနဲ့ရိုက်ထားတယ်ကွာ”

“ကောင်းပြီ...ဦးသာဦး ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း သေသေချာချာလုပ်နား ကြားလား”

“ကြားတယ်”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီခေါင်းခွံရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကို ရှာကြည့်”

“ဟာကွာ...မင်းကလည်း မျက်လုံးမှ မရှိတော့တဲ့ဟာကို”

“သေပါတော့ဗျာ၊ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးရဲ့ ဂျီနဲ့နေရာ၊ ဘယ်ဘက်မျက်

လုံးပေါက်ကို ကျုပ်ပြောနေတာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်နဲ့ညာရော ခွဲခြားတတ်ရဲ့လား”

“ခွဲတတ်ပါတယ်ကွာ။ ထင်းခုတ်တဲ့လက်ဟာ ဘယ်လက်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ...ခင်ဗျားက ဘယ်သန်ဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ဘယ်ဘက်မျက်လုံးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ တစ်ဖက်တည်းမှာရှိတယ်။ ဟုတ်တယ်နော့၊ ဒါဆို ခေါင်းခွံရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံး ရှိတဲ့နေရာကို ခင်ဗျားတွေ့ပြီလင်တယ်”

ခဏတိတ်သွားပါသည်။ အဲဒီနောက် ရခိုင်အဘိုးကြီးဆီက -

“ဒီခေါင်းခွံရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးဟာလည်း သူ့ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ တစ်ဖက်တည်းရှိမှာ။ အဲဒီခေါင်းခွံက လက်မှ မရှိတာ။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီမှာတွေ့ပြီ ဘယ်ဘက်မျက်လုံး၊ ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ညီချေ”

“အဲဒီအပေါက်ကနေ ပိုးကောင်

ကို ကြိုးနဲ့တွဲလောင်း အောက်ကိုချနိုင်သမျှ ချလိုက်၊ ကြိုးစကိုတော့ မြေကိုင်ထားနော့”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်ကွာ”

အဲဒီလို ပြောနေတုန်းမှာ ပိုးကောင်ကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အောက်ကို ကျလာနေပါတော့တယ်။ ဝင်ခါစ နေရောင်အောက်မှာ ရွှေလုံးကလေး တစ်လုံးလို တလက်လက်တောက်ပနေတဲ့ ပိုးကောင်ဟာအောက်ကို ကျလာနေပါတယ်။

စိန်သာထွန်းက အဲဒီပိုးကောင်ရဲ့ အောက်တည့်တည့်က မြေပြင်ကို သုံးလေးကိုက်လောက် ဝိုက်ပြီးရှင်းလင်းနေပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ -

“ကြိုးကိုလွှတ်ချလိုက်တော့...ဦးသာဦး”

လို့ အော်လိုက်တော့ ပိုးကောင်အောက်ကို ပြတ်ကျလာပါတော့တယ်။

“ခင်ဗျားလည်း ဆင်းခဲ့တော့ဗျို့” ပိုးကောင်ကျတဲ့နေရာ တည့်တည့်

မှာ စိန်သာထွန်းက သစ်သားသပ်တစ်
ချောင်းကို အသေအချာ ရိုက်သွင်း
ထည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် သစ်
ပင်ကြီးရဲ့ ပင်စည်မှာ သံတစ်ချောင်း
ရိုက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီသံမှာ အိတ်ထဲ
က ထုတ်ယူလိုက်တဲ့ ပေကြိုးရဲ့အစကို
ချိတ်ပြီးတော့ သစ်ပင်ကြီးရဲ့ ပင်စည်မှာ
သူ့အရင်က မှတ်သားထားခဲ့တဲ့ အမှတ်
နဲ့ရော၊ သပ်နဲ့ရော တည့်တည့်တန်တန်
ပေငါးဆယ် ဆက်ဆွဲသွားပါတော့တယ်။

ပေ ၅၀ ပြည့်တဲ့နေရာအရောက်
မှာတော့ နောက်ထပ်သစ် သားသပ်တစ်
ချောင်း ထပ်ရိုက်သွင်းလိုက်ပါတယ်။
အဲဒီဒုတိယသပ်ကို ဗဟိုပြုပြီး ကြိုး
တစ်ချောင်းနဲ့ အချင်း လေးပေရှိတဲ့ စက်
ဝိုင်းကို ဆွဲပြန်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးပိတ်မှာတော့ စိန်သာ
ထွန်းဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဂေါ်ပြားကိုင်ပြီး
အဲဒီစက်ဝိုင်းထဲမှာ စပြီးတူးပါတော့
တယ်။ သစ်ပင်ကြီးပေါ်က ဆင်းလာတဲ့
ဦးသာဦးဟာလည်း ဂေါ်ပြားတစ်လက်
ယူပြီးတူးတော့ ကျုပ်လည်းမနေသာ
တော့ဘဲ ဂေါ်ပြားတစ်လက်ယူပြီး သူတို့
နဲ့အတူ တူးရပါတော့တယ်။

“ခပ်မြန်မြန်ကလေးတူးကြ”

လို့ စိန်သာထွန်းက ပြောလာပါ
တယ်။

တကယ်တမ်း မှန်ရာကိုပြောရ
ရင် ကျုပ်မှာ တူးချင်စိတ် မရှိပါဘူး။
မတူးဘူးလို့ ငြင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့ပါ
သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် စိန်သာထွန်း
စိတ်ထိခိုက်သွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ ကျုပ်
တူးနေရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

စိန်သာထွန်းဟာ ရတနာသိုက်ရူး

ရူးနေပြီလို့ ကျုပ် တွေးလိုက်မိပါတယ်။
ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ မီးအိမ်တွေကိုထွန်းပြီး
နှစ်နာရီလောက် တူးခဲ့ကြပါတယ်။ မီး
အိမ်တွေရဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ
ကျုပ်တို့သုံးယောက် အလုပ်လုပ်နေကြ
တဲ့ပုံကို တစ်ယောက်ယောက်ကသာ
မြင်တွေ့သွားရင် တော်တော်အံ့သြကြ
မှာသေချာပါတယ်။ ကျင်းက ငါးပေ
လောက် နက်သွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘာ
ရတနာပစ္စည်းကိုမှ ကျုပ်မတွေ့ရပါဘူး။
ဒါနဲ့ စက်ဝိုင်းရဲ့အပြင်ဘက် ရောက်တဲ့
အထိ တိုးပြီး တူးကြည့်ကြပြန်တယ်။
နောက်ထပ် နှစ်ပေလောက် နက်တဲ့
အထိ တူးကြပါတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ
မတွေ့ကြရပါဘူး။

ကျုပ်လည်း တော်တော်ကလေး
ပင်ပန်းသွားလို့ ကျင်းကြီးအပေါ်ကို
တက်လာခဲ့ပြီး မြေကြီးပေါ်ကို ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချလို့ အနားယူလိုက်ရပါ
တော့တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ . . .
ဦးသာဦးကြီး မြေကျင်းထဲက တက်လာ
ကာ ကျုပ်နဲ့ဘေးမှာထိုင်ပြီး အမောဖြေ
နေပါတော့တယ်။ နောက် ဆယ်မိနစ်
လောက်အကြာမှာတော့ စိန်သာထွန်း
ကျင်းထဲကနေ တက်လာပါတယ်။

တော်တော်ကို ဆိုးဝါးလှတဲ့ စိတ်
ပျက်မှုက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်း
သားကြီး ပေါ်ထင်နေပါတယ်။ တွင်း
စတူးခါစတန်းက သူ့လွှင့်ပစ်ခဲ့တဲ့ အပေါ်
အကဲ၍ရှိတဲ့နေရာကို စိတ်ပျက်လက်
ပျက်နဲ့ လေးလံတဲ့ခြေလှမ်းတွေ လှမ်း
ပြီး လျှောက်သွားနေပါတယ်။

ကျုပ်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ
ငြိမ်ထိုင်နေပါတယ်။

ဦးသာဦးသည် စိန်သာထွန်းက
အချက်ပြလိုက်လို့ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်
သိမ်းနေပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့
အိမ်ရှိတဲ့ဘက်ကို ဆိတ်ငြိမ်တိတ်ဆိတ်
စွာနဲ့ ပြန်ပြီးလျှောက်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ခြေလှမ်းငါးဆယ်လောက် လှမ်း
မီသွားပြီးတဲ့အခါမှာ စိန်သာထွန်းဟာ
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီးပဲ ဦးသာ
ဦးကို ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ဦးသာဦးဆီဖြေ
သွားလို့ ဦးသာဦးရဲ့ အင်္ကျီကော်လာကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။ အဘိုးကြီး
ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားပြီး လက်
ထဲက ဂေါ်ပြားတွေကို လွှတ်ချလိုက်ပါ
တယ်။

“ခင်ဗျား မှန်မှန်ပြော၊ ဘယ်မှာ
လဲ ခင်ဗျားရဲ့ဘယ်ဘက်မျက်လုံး”

လို့ အော်ပြီး စိန်သာထွန်းက မေး
လိုက်ပါတယ်။

“ငါ . . . ငါ မမှားဘူး။ ဒါ . . . ဒါ
ငါ့ရဲ့ဘယ်ဘက်မျက်လုံး”

လို့ ကြောက်လန့်နေတဲ့ ဦးသာဦး
က အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူ့လက်
ကို သူ့ရဲ့ညာဘက်မျက်လုံးဆီ ထိုးပြ
ရင်း ပြောနေတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ ကျုပ်
သိပြီ . . . ဟားဟားဟား”

လို့ စိန်သာထွန်းက ကယောင်
ချောက်ချားနဲ့ ရယ်ရင်း ပြောလာပါ
တယ်။ ဦးသာဦးကြီးကိုလည်း လွှတ်
လိုက်ပါတယ်။

ဦးသာဦးဟာ စိန်သာထွန်းရဲ့အပြ
အမူကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘဲ
စိန်သာထွန်းကိုကြည့်လိုက်၊ ကျုပ်ကို
ကြည့်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

“လာကြ လာကြ ပွဲက မပြီးသေးဘူး”

လို့ စိန်သာထွန်းက ပြောရင်း မရောပင်ကြီးဆီကို ပြန်လျှောက်သွားပါတော့တယ်။

အပင်ခြေရင်းကို ရောက်တဲ့အခါမှာ စိန်သာထွန်းက -

“ဦးသာဦး အရိုးခေါင်းရဲမျက်နှာကို သစ်ပင်ဘက် လှည့်ထားလား။ အပြင်ဘက်ကို လှည့်ထားသလား”

လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“အပြင်ဘက်ကို လှည့်ထားတယ် ညီချေ။ ဒါကြောင့် ကျီးကန်းတွေက မျက်လုံးကို လွယ်လွယ်ကလေး ဖောက်စားနိုင်ကြတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ပိုးကောင်ကို ကြိုးနဲ့တွဲလောင်းချလိုက်တာ ဒီဘက်မျက်လုံးလား။ ဟိုဘက်မျက်လုံးလား”

လို့ ဦးသာဦးရဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ဆီကို သူ့ရဲ့လက်နဲ့ ထိရင်း မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒီ...မျက်လုံး။ ဘယ်ဘက်မျက်လုံး။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

လို့ ဦးသာဦးကပြောရင်း သူ့ညာဘက်မျက်လုံးကို လက်ညှိုးနဲ့ ပြန်ထိုးပြပါတယ်။

“တော်ပြီ...ရပြီ ဦးသာဦး။ ကိုင်း... ကျုပ်တို့ ထပ်ပြီးကြိုးစားကြည့်ကြအောင်”

လို့ စိန်သာထွန်းကပြောလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ စိုက်ထားတဲ့ ပထမသစ်ကို ဆွဲနုတ်ပြီး မူလနေရာရဲ့ အနောက်ဘက် သုံး

လက်မလောက်မှာ ရွှေပြီးစိုက်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ပေကြိုးကိုထုတ်လို့ သပ်နဲ့အနီးဆုံး သစ်ပင်ပင်စည်မှာ သံရိုက်ပါတယ်။ ပေကြိုးစကို သံမှာ ချိတ်ပြီး စောစောကလုပ်ခဲ့သလိုပဲ သပ်ဆီကို ဆွဲလာခဲ့ပါတယ်။

ဒီနောက် ပေါင်းဆယ်ဆက်ဆွဲပြီး နုတ်ယာသစ်ကိုရိုက်လို့ အဲဒီသစ်ကို ဗဟိုပြုပြီး ပထမဆွဲခဲ့တဲ့ စက်ဝိုင်းထက်ကြီးတဲ့ စက်ဝိုင်းကို ဆွဲလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနုတ်ယာစက်ဝိုင်းဟာ ပထမဆွဲခဲ့တဲ့ စက်ဝိုင်းနဲ့ ကိုက်အတော်များများ ဝေးကွာသွားပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အဲဒီနုတ်ယာစက်ဝိုင်းကြီးထဲဝင်ပြီး ကျုပ်တို့သုံးယောက် စပြီးတူးဖော်ကြပါတော့တယ်။

ကျုပ် တော်တော်လေးကိုပဲ ပင်ပန်းသွားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စိန်သာထွန်းအပေါ်မှာ အမြင်ပြောင်းသွားတဲ့အပြင် အခုလိုတူးဆွနေရတာကိုလည်း စိတ်ပါလာပါတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်လို့တောင် ပြောနိုင်ပါတယ်။

ကျုပ်လည်း စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ တူးနေမိတဲ့အပြင် မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးနဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို တွေ့လိုတွေ့ပြား ဟိုကြည့် ဒီရာ လုပ်နေမိပါတော့တယ်။

တစ်နာရီခွဲလောက် တူးခဲ့မိပြီး သွားတဲ့အခါမှာတော့ အနောင်အယုက်က ပေါ်လာပါတော့တယ်။

အဲဒါကတော့ စိန်သာထွန်းရဲ့ခွေးကြီး မဲလုံးတစ်ကောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် စူးစူးဝါးဝါးနဲ့ အူနေလို့ပါပဲ။ ဦးသာဦးက

ခွေးကြီးရဲ့ပါးစပ်ကို ချည်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့အခါမှာ ခွေးကြီးက အတင်းရုန်းကန်ပြီး ကျင်းကြီးထဲ ခုန်ချလာပါတော့တယ်။ ကျင်းထဲရောက်တာနဲ့ မဲလုံးဟာ သူ့ရဲ့ ရှေ့လက်တွေနဲ့ မြေကြီးကို အသည်းအသန်ပဲ ယက်ထုတ်နေပါတော့တယ်။

တော်တော်ကလေး ကြာသွားတဲ့အခါမှာ မြေကြီးထဲကနေ လူရိုးတွေ ထွက်လာပါတော့တယ်။ လူအရိုးစုက နှစ်စုဖြစ်ပါတယ်။ ဆွေးမြည်နေတဲ့ အဝတ်စတွေနဲ့ သတ္တုကြယ်သီးတွေကိုလည်း ကျုပ်တို့ တွေ့ကြရပါတယ်။

ဂေါ်ပြားနဲ့ တစ်ချက်နှစ်ချက် လောက် တူးလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ခန္တီရုပ်စားတစ်ချောင်းရဲ့ အသွားပေါ်လာပါတယ်။

ဆက်ပြီး တူးတဲ့အခါမှာတော့ ဒဂါးပြားလေးပြား ထွက်လာပြန်ပါတယ်။

“ဝေး...ဟေးဟေးဟေး”

ဆိုတဲ့ ဦးသာဦးရဲ့ မြူးတူးစွာ အော်လိုက်တဲ့အသံ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

ဒါပေမယ့် -

“ဆက်တူး ဦးသာဦး။ ဆက်တူး” ဆိုပြီး စိန်သာထွန်းက ဆက်ပြီးတူးခိုင်းလို့ သူ့ဆက်တူးရပါတော့တယ်။

တူးရင်းတူးရင်းနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဖိနပ်တစ်ဖက်ဟာ မြေကြီးထဲကနေ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ထွက်ပေါ်နေတဲ့ သံကွင်းကြီးထဲကို ဝင်သွားပါတော့တယ်။ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်သား စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဆက်ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက် တူးလိုက်တော့ သစ်သားသေတ္တာကြီး တစ်လုံး ပေါ်လာပါတော့တယ်။ သေတ္တာကြီးရဲ့

အနေအထားက ကောင်းမွန်နေတုန်း ပဲဖြစ်တာရယ်။ သစ်သားရဲ့မာကျောလှတာကို ထောက်ရင် ဒီသေတ္တာကြီးကို ဓာတုဗေဒဆေးရည်တစ်မျိုး စိမ်းထားတဲ့ သစ်သားနဲ့ ပြုလုပ်ထားတာပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သေတ္တာကြီးက သုံးပေခွဲလောက် ရှည်ပြီး သုံးပေလောက်ကျယ်ပါတယ်။ အမြင့်ကတော့ နှစ်ပေခွဲလောက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီ သေတ္တာကြီးအား သံပြားကြီးတွေကို သံပိုရိုက်ပြီး ခိုင်မြဲအောင် ပတ်ထားပါသေးတယ်။ သေတ္တာကြီးရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်ဆီမှာတော့ လက်ကိုင်ကွင်း သုံးကွင်းဆီ ရှိနေလို့ ဒီသေတ္တာကြီးကို လူခြောက်ယောက် မပြီးသယ်သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ထားတယ်လို့ သိသာနိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီသေတ္တာကြီးကို ကျုပ်တို့သုံးယောက်တည်း သယ်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိရပါတယ်။

သေတ္တာကြီးရဲ့အဖုံးကို ကျုပ်တို့ ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ နေရာမှာ ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား မသိပါဘူး။

သေတ္တာအဖုံးကို ကန့်လန့်နှစ်ခုတည်းတပ်ပြီး ပိတ်ထားတာဖြစ်နေလို့ ကျုပ်တို့ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ သံချေးတွေတက်နေတဲ့ ကန့်လန့်နှစ်ခုကို ဖွင့်နိုင်လိုက်ကြပါတော့တယ်။

သေတ္တာကြီးထဲက ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နဲ့ အရောင်တွေ တလက်လက် ထွက်နေပါတယ်။ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာနဲ့ စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေတွေက မီးအိမ်တွေရဲ့အလင်းရောင် အောက်မှာတောင် ကျုပ်တို့တစ်တွေ

ရဲ့ မျက်စိတွေကို ကျိန်းသွားစေခဲ့ပါတယ်။

စိန်သာထွန်းကို ကျုပ်ကြည့်ရတာ စိတ်လှုပ်ရှားနေလွန်းလို့ နှမ်းနယ်နေတဲ့ပုံရနေပါတယ်။ စကားနည်းနည်းပဲ ပြောပါတော့တယ်။ ဦးသာဦးကြီးကတော့ ရတနာတွေထဲကို သူတံတောင်ဆစ်တွေ မြှုပ်သွားတဲ့အထိ ထိုးထည့်ထားပြီး လက်ကို ရေစိမ်နေသလိုမျိုး လုပ်နေပါတယ်။

“လုပ်စရာရှိတာတွေကို ဆက်လုပ်ကြလေ”

လို့ ကျုပ်က စိန်သာထွန်းတို့နှစ်ယောက်ကို သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ညက တဖြည်းဖြည်း နက်သည့်ထက် နက်လာနေပြီဖြစ်လို့ အရုဏ်မတက်ခင် ဒီရတနာတွေကို အိမ်ကိုရွှေ့ပြောင်းထားနိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာကို ကျုပ်တို့သုံးယောက် အခြေအတင်ငြင်းခုံခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ရတနာပစ္စည်းတွေရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံကို သေတ္တာကြီးထဲက ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ချုံပုတ်တွေကြားထဲမှာ ဂုဏ်ထားလိုက်ကြပါတယ်။ ခွေးကြီးမဲလုံးကို အစောင့်အဖြစ် ထားခဲ့ကြပါတယ်။ “ဦးသာဦးကြီးက -

“ငါတို့ ပြန်မလာမချင်း ဒီနေရာက ထမသွားနဲ့။ ဘာသံမှ မပေးနဲ့ကြားလား”

လို့ ဝပ်နေတဲ့ မဲလုံးကို လူတစ်ယောက်ကို မှာသလို မှာနေပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျုပ်တို့သုံးယောက်ဟာ ရတနာသေတ္တာကြီးကို

မပြီး အိမ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ သယ်လာခဲ့ကြပါတော့တယ်။ မနက် ၁ နာရီထိုးမှပဲ ကျုပ်တို့အိမ်ကို ပြန်ရောက်ကြပါတယ်။ ၂ ချက်တီးလောက်မှာ ညစာစားပြီး အနားယူလို့ ၃ နာရီတိတိမှာ ကျုပ်တို့အိမ်ကနေ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြရပါတယ်။

မနက် ၄ နာရီမထိုးခင်မှာ ရတနာပစ္စည်းတွေ ဂုဏ်ထားတဲ့နေရာကို ကျုပ်တို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီဂုဏ်ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို သုံးပုံပုံပြီး တစ်ယောက် တစ်ပုံစီသယ်လို့ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

မနက် အရုဏ်တက်လာချိန်မှာ တဲကြီးကို ကျုပ်တို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပြီး အားလုံးဟာ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေကြပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြလို့ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ကြပါဘူး။

တလူးလူး တလွန်လွန်နဲ့ အချိန်တွေကို ဖြုန်းခဲ့ကြရင်း အိပ်ရာကထပြီး ပစ္စည်းတွေကို မနက်ခင်းနေရောင်ခြည်အလင်းရောင်နဲ့ စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြပါတယ်။

ရတနာပစ္စည်းတွေဟာ သေတ္တာကြီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းအထိ ပြည့်နေပါတယ်။ အစီအစဉ်တကျ ထည့်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး။

ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေက ရှေးဟောင်းရွှေတွေနဲ့ လုပ်ထားပါတယ်။ တခြားအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ရှေးဟောင်းရွှေနဲ့ ပြုလုပ်ထားပါတယ်။ အဲဒါတွေအပြင် လုံးရည်နဲ့ ရတီကောင်းလှတဲ့ စိန်အလုံးကြီး တစ်ရာတစ်ဆယ်

အရည်ကောင်းလှတဲ့ ပတ္တမြားကဆယ် ရှစ်လုံး တော်တော်ကိုလှတဲ့ မြက သုံး ရာနှစ်ဆယ်လုံး နီလာက နှစ်ဆယ်တစ် လုံးနဲ့ ကြောင်တစ်လုံး ကျုပ်တို့တွေရ ပါတယ်။

ဒီကျောက်မျက်ရတနာတွေကို လက်ဝတ်တန်ဆာတွေထဲက ထုတ်ယူ ထားပုံရပါတယ်။

ကျောက်မျက်ရတနာတွေ မပါ တော့တဲ့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို တူနဲ့ ထုပ်ပြီး ပုံဖျက်ထားတာကိုလည်း တွေ့ရ ပါတယ်။

ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးပြီးသွားတဲ့အခါ မှာ စိန်သာထွန်းက သူ့ရဲ့ ဒီရတနာတွေ ကို ဘယ်လိုနေရာသိပြီး ဘယ်လိုရာ ဖွဲ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို ကျုပ်တို့ကို ပြောပြပါတော့တယ်။

“ခင်ဗျား မှတ်မိပါလိမ့်မယ် စာ ရေးဆရာ။ ရွှေပိုးကောင်ရဲ့ ပုံကြမ်းကို ဆွဲပြီးတော့ ကျုပ်ခင်ဗျားဆီကိုလှမ်းပေး ခဲ့တဲ့ ညကိုလေ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆွဲတဲ့ ပုံဟာ လူခေါင်းခွံနဲ့ တူတယ်လို့ပြော လိုက်တော့ ကျုပ်လည်း ဝေဝေဝါဖြစ် သွားခဲ့တာကိုလည်း ခင်ဗျားမှတ်မိမှာပါ။

ပထမ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို နောက်နေတာလို့ ကျုပ်က ထင်မိခဲ့ တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်လည်း ရွှေပိုး ကောင်ရဲ့ကျောက်နန်းပေါ်က အနက်စက် ကလေးတွေကိုသွားသတ်ရမိပြီး ခင်ဗျား ရဲမှတ်ချက်ဟာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွေးမိ လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ပန်းချီ ဆွဲတတ်တဲ့လူဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲမှတ် ချက်ဟာ ကျုပ်ကို စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်သွားစေခဲ့တယ်။

ကျုပ် ဦးမင်ထည့်ဆွဲထားရက် သားနဲ့ ခင်ဗျားက ဦးမင်လည်း မပါ ပါလားလို့ပြောတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲနည်း နည်း အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားရပြန် တယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီပုံကြမ်းကို ခင်ဗျားကျုပ်ကို ပြန်ပေးတဲ့အခါ ကျုပ် က စိတ်တိုတိုနဲ့ လုံးခြေပြီး မီးထဲပစ် ထည့်မလို့ လုပ်ခဲ့တာပေါ့။

“စက္ကူစကို ပြောတာလား”
လို့ ကျုပ်က ကြားဖြတ်ပြီး မေး လိုက်တော့ စိန်သာထွန်းက -

“အဲဒီစက္ကူစ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အစဟာ စက္ကူနဲ့တော်တော်တူတယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ အစကတော့ စက္ကူလို့ပဲ ထင်နေမိခဲ့တာ။ ပုံဆွဲတော့မယ်လုပ် တော့မှ ဒါဟာ အင်မတန်ပါးလွှာတဲ့ သားရေလေးတစ်ချပ် ဖြစ်နေတာကို ကျုပ်သိခဲ့ရတယ်။

ညစ်ပတ်ပေရနေတာ ခင်ဗျား မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လုံးခြေပြီး မီးထဲပစ်ထည့်မလို့ လုပ်နေတုန်းမှာ အဲ ဒီပုံကြမ်းကို ကျုပ် အမှတ်မထင် ကြည့် လိုက်မိတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်လည်း အကြီးအကျယ်ကို အံ့အားသင့်သွားရ တော့တာပါပဲ။ ရွှေပိုးကောင်ဆွဲခဲ့တဲ့နေ ရာမှာ လူခေါင်းပုံကြီး ပေါ်နေလို့ပဲဗျို့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ပယောင်းတိုင်တစ် တိုင်ယူပြီး အဲဒါကို အသေးစိတ်ပြန် ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်ဆွဲခဲ့တဲ့ ရွှေပိုး ကောင်ပုံကို တစ်ဖက်မှာတွေ့ရတယ်။

ပထမတော့ ဒါဟာတိုက်ဆိုင်မှုပဲ လို့ ကျုပ်ယူဆလိုက်မိတယ်။ ရွှေပိုး ကောင်နဲ့ လူခေါင်းခွံဟာ ပုံသဏ္ဌာန် ချင်း တူနေကြတယ်။ လူခေါင်းခွံပုံပါ

တဲ့ သားရေပြားရဲ့ တစ်ဖက်မှာမှ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လူခေါင်းခွံနဲ့တူတဲ့ ရွှေ ပိုးကောင်ရဲပုံကို ကျုပ်က ဆွဲမိရက်သား ဖြစ်သွားတယ်လေ။ အရွယ်အစားချင်း ကလည်း မတိမ်းမယိမ်းနဲ့။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်တစ်ခုကို သွား သတ်ရသွားတယ်။ ကျုပ် ဒီသားရေပြား ပေါ်မှာ ရွှေပိုးကောင်ပုံကို မဆွဲခင်တုန်း က ဒီလူခေါင်းခွံပုံ ရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုတာ ကိုပေါ့။ ဒါကို ကျုပ် သေသေချာချာ ကြီးကို သိတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ပုံဆွဲလို့ ကောင်းမယ့် နေရာသန်သန် ကလေးများ ရှိနေမလားဆိုပြီး ကျုပ်က သားရေပြားစကို နှစ်ဖက်စလုံး လှန် လှောပြီး ကြည့်ခဲ့မိလို့ပါပဲ။

အဲဒီမှာတင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မှုကြီးက စတော့တာပါပဲ။ ကျုပ်ရှင်း လင်းချက်တော့ မပေးနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ရတနာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်လို့တော့ ရေးရေးကလေး ပေါ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီသားရေပြားစကလေးကို ကျုပ်လုံလုံ ခြုံခြုံ သိမ်းထားလိုက်ပြီး ကျုပ်တစ် ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့အချိန်ကို စောင့် နေခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ပြန်သွားပြီး ဦးသာ ဦး အိပ်မောကျသွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ် ဟာ ဒီသားရေပြားစလေးကို စနစ်တကျ ပြန်စိစစ်ကြည့်ရှုလိုက်တယ်လေ။

ပထမဦးဆုံး ဒီသားရေပြားစ ကောက်ရခဲ့ပုံကို ကျုပ် ပြန်တွေးကြည့် ခဲ့တယ်။

ရွှေပိုးကောင်ကို ကုန်းမြင့်လွင်ပြင် ရဲ့ အင်းတော်ကြီးကမ်းစပ်ကနေ ကျုပ် ရခဲ့တာ။ ဒီပိုးကောင်ကို ကျုပ်ဖမ်းတာ

ဒီကောင်ကကျွန်ုပ်ကို ကိုက်လိုက်တာနဲ့ ကျုပ်လွှတ်ချလိုက်ပါတယ်။ ဦးသာဦးက သစ်ရွက်၊ ဒါမှမဟုတ် သစ်ရွက်လိုမျိုး တစ်ခုခုနဲ့အုပ်ပြီး ဖမ်းဖို့လုပ်တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူရောကျုပ်ပါ ဒီသား ရေပြားစကို တွေတာပဲ။

ပထမတော့ ကျုပ်က စက္ကူလို့ ထင်မိတယ်။ သဲထဲမှာ မြုပ်နေပြီး ထောင့်ဝှန်းကလေးပေါ်နေတာ။ အဲဒီ နေရာနားမှာလည်း လှေပျက်လိုလိုရဲ့ အကြွင်းအကျန် အပိုင်းအစတွေကို တွေ့ရတယ်။ သစ်သားနဲ့တူတာဆိုလို့ မနည်းရှာယူရတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ဦးသာဦးက အဲဒီသားရေ ပြားကို ကောက်ပြီး ရွှေပိုးကောင်ကို အဲဒါနဲ့အုပ်တာ ဖမ်းပြီး ကျုပ်ကိုပေးခဲ့ တယ်။ ကျုပ်လည်း အဲဒီသားရေပြားစ နဲ့ အုပ်ထားတဲ့ ရွှေပိုးကောင်ကို ဂရု တစိုက်နဲ့ယူပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တာ လမ်း မှာ သိပ္ပံဆရာကြီးနဲ့ တွေ့တော့တာပဲ။

ကျုပ်ဟာ ရွှေပိုးကောင်ကိုထုတ် ပြတော့ သူက ခဏစုတ်လိုက်ပါ။ သူ အသေးစိတ်ကြည့်ချင်လို့ဆိုတာနဲ့ ကျုပ် လည်း ရွှေပိုးကောင်ကို သူ့ခဏစုတ် လိုက်တယ်။ သူက ရွှေပိုးကောင်ကို သူ ရဲကတ္တီပါအိတ်ကလေးထဲ ထည့်ယူသွား တာနဲ့ သားရေပြားစကို ကျုပ်လည်း အမှတ်တမဲ့နဲ့ အကျိုးအိတ်ထောင်ထဲကို ထည့်ထားလိုက်တယ်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်လို့ ပုံဆွဲပြစရာ စက္ကူမရှိလို့ အဲဒီသားရေပြားကို ထုတ် ပြအဲဒီ သားရေပြားပေါ်မှာ ရွှေပိုးကောင် ရဲပုံကိုဆွဲပြီး ခင်ဗျားကို ပြခဲ့တာပါပဲ။

ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကို စိတ်ကူး

ယဉ်တယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ကွင်းဆက်ကြီးနစ်နက် ဆက်မိသွားပြီ လေ။ အင်းတော်ကြီး ကမ်းစပ်မှာ လှေ ပျက်ကြီးတစ်စင်းကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ လှေပျက်ကြီးနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ခေါင်းခွံ ပုံပါတဲ့ သားရေပြားကိုတွေ့ရတယ်။ ဒီ တော့ ဘယ်မှာလဲ ဆက်နွယ်မှုလို့ မေး ချင်မေးမယ်။

လူခေါင်းခွံဆိုတာ အဟုန်းရှမ်း တွေရဲ့ ဂမ္ဘီရအထိမ်းအမှတ်ဗျ။

သားရေပြားဟာ နစ်အကြာကြီးခဲ တယ်။ စက္ကူလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သားရေပြားပေါ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တွေကိုပဲ ရေးတတ်ကြတယ် မဟုတ် လား။ ပြီးတော့ သားရေပြားရဲ့ ပုံ သဏ္ဌာန်ကိုလည်း ကျုပ်ကြည့်မိတယ်။ ထောင့်တစ်ထောင့်က စုတ်ပြနေပေမယ့် လျှောက်လွှာစက္ကူ ပုံစံမျိုးဆိုတာ ပေါ် လွင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသားရေပြား ကို ကြာရှည်ခံစေချင်တဲ့ အရေးကြီးတဲ့ မှတ်တမ်းတစ်ခုခုရေးဖို့အတွက် လုပ် ထားတာ ထင်ရှားနေတယ်။

လို့ စိန်သာထွန်းက ပြောတော့ ကျုပ်က ကြားဖြတ်ပြီး -

“နေပါဦး။ ခင်ဗျားပုံဆွဲတုန်းက အဲဒီအပေါ်မှာ ခေါင်းခွံပုံ မတွေ့ရဘူးဆို။ ဒါဖြင့် ဒီခေါင်းခွံပုံက ဘယ်လိုပေါ်လာ ရတာတုန်း နတ်ဘုရားကပဲဆွဲပေးလိုက် လို့ ပေါ်လာရတာလား။”

လို့ မရှင်းတဲ့အချက်ကို ဖြတ်မေး လိုက်မိပါတယ်။

“ဟာ...ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါဟာ အဓိက အချက်ပဲဗျ။ အဲဒီအတွက်တော့ ကျုပ်သိပ်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ မကြံဆလိုက်

ရပါဘူး။ ကျုပ် ပုံဆွဲခင်က ခေါင်းခွံ ပုံမရှိဘူး။ ဆွဲပြီးသွားလို့ ခင်ဗျားကိုကျုပ် ပေးလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားက ကြည့်ပြီး တော့ ကျုပ်ကို ပြန်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်တွေ အတောအတွင်းမှာ ခင်ဗျား ကို ကျုပ် အသေအချာကြည့်နေမိတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ သတိထားမိမှာ မဟုတ် ဘူး။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို အသေအချာ ကြည့်နေလို့ ဒီခေါင်းခွံပုံကို ခင်ဗျားဆွဲ တာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ခင်ဗျား အနားမှာလည်း ဘယ်သူမှ ရှိမနေကြ ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီခေါင်းခွံပုံဟာ လူ သားတစ်ယောက်ယောက်ကဆွဲလို့ ပေါ် လာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအဆင့်ကို ရောက်တော့ အဲဒီအချိန်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ သမျှကို ကျုပ်အသေးစိတ်ပြန်ပြီး မျက် စိတ်မှာပေါ်အောင် စဉ်းစားကြည့်ရတယ်။

အဲဒီ အချိန်တုန်းက ရာသီဥတု က တော်တော်ကြီးကိုပဲ အေးနေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ လမ်း လျှောက်ခဲ့ရလို့ ပူနွေးနေတဲ့အတွက် စာ ရေးစာပွဲမှာ ထိုင်တယ်။ ခင်ဗျားက မီးလင်းဖိုနားမှာ ထိုင်တယ်။

ခင်ဗျား သားရေပြားပေါ်က ရွှေ ပိုးကောင်ရဲပုံကို ကြည့်မလို့ လုပ်နေ တုန်းမှာပဲ ကျုပ်ရဲခွေးကြီးမဲလုံး အိမ်ထဲ ကို ဝင်လာတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ပခုံးပေါ် ကို လက်တင်ပြီး ခင်ဗျားပါးကိုလျက် တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ မဲလုံးကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး ဘေးကိုယ် ချတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သားရေပြားကို ကိုင်ထားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ညာလက်က ပဲနားကိုရောက်သွားတယ်။

ဘယ်လောက်အထိ ရောက်သွား
ခဲ့သလဲဆိုရင် မီးနဲ့တော်တော်ကြီးကို
နီးသွားတာ။ သားရေပြားစကို မီးစွဲမလို့
တောင် ဖြစ်နေလို့ ကျုပ်ကလှမ်းပြီး
သတိပေးတော့မယ့်အထိ ဖြစ်သွား
တယ်။ ကျုပ် သတိမပေးခင်မှာဘဲ ခင်
ဗျားရဲလက်ကို ပြန်ရှပ်လိုက်ပြီး သားရေ
ပြားကို ခင်ဗျားကြည့်တယ်လော။

အဲဒီမှာတင် ကျုပ်သိလိုက်ပြီ။
မီးရဲအမှုရှိန်ကြောင့် ဒီလူခေါင်းခွံပုံ ပေါ်
လာတာပဲလို့။

ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဓာတုဗေ
ဒဆေးရည်တစ်မျိုးနဲ့ရေရင် သာမန်
မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်ဘူး။ အပူပေးမှ ရေး
ထားတာတွေ ပေါ်လာတတ်တာ။ လျှို့
ဝှက်မင်လို့ ခေါ်တယ်။

ခေါင်းခွံကို အသေးစိတ်ကျုပ်
ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဆေးသား
အဲ...မင်သားက မညီမညာဖြစ်နေတာ
ကို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ကျုပ်လည်းမီးမွေး
ပြီး သားရေပြားကို အသေအချာဖိကပ်
ကြည့်လိုက်တယ်။

ပထမဦးဆုံး မျဉ်းကြောင်းတွေ ဝို
ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာတယ်။ ကျုပ်
လည်း လက်မလျှော့ဘဲ မီးဆက်ကင်
တော့မှ သားရေပြားရဲ့ ထောင့်တစ်
ထောင့်မှာ ဆိတ်နဲ့တုတ် ပုံသဏ္ဌာန်
တစ်ခု ထပ်ပြီးတော့ ပေါ်လာတယ်။
ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ အနီးကပ်ပြီး
ကြည့်လိုက်တော့ ဆိတ်မဟုတ်ဘဲ
ဆိတ်ပေါက်စကလေးအဖြစ် ရည်ရွယ်
ရေးဆွဲထားတာကို ကျုပ်တွေ့လိုက်ရ
တယ်။

“ဟား ဟား ဟား”

ကျုပ်ရှေး ဦးသာဦးပါ စိန်သာ
ထွန်းရဲစကားကြောင့် ရယ်မိလိုက်ကြပါ
တယ်။

“ဒီမှာ ကိုကြီး၊ ငွေကျပ် ကုဋေ
ရှစ်ဘယ်လောက်တန်တဲ့ ရတနာပစ္စည်း
တွေဟာ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ကျုပ်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ
ဆိတ်နဲ့ အဟုမ်းရှမ်းတွေရဲ့ ကြားထဲ
မှာ ဘာဆက်စပ်ပတ်သတ်မှုတွေများ
ခင်ဗျားတွေ့ရလဲ”

လို့ ကျုပ်ကထပ်ပြီးတော့ စိန်သာ
ထွန်းကို မေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ စိန်
သာထွန်းက -

“မဟုတ်ဘူးဗျာ စာရေးဆရာရဲ့။
ဒီသားရေပြားစပေါ်က ဆိတ်ကြီးတစ်
ကောင်ရဲ့ ပုံမဟုတ်ဘူး။ ဆိတ်ပေါက်စ
လေး တစ်ကောင်ရဲ့ပုံလို့ ခင်ဗျားကို
ကျုပ်ပြောခဲ့သားပဲ”

“ဟာဗျာ...ဆိတ်ပေါက်စလည်း
ဆိတ်ပဲ မဟုတ်လားလို့”

လို့ ကျုပ်က ဆင်ခြေထပ်တက်
လိုက်တော့ သူက -

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ကွာသေးတယ်ဗျာ။ အဟုမ်းရှမ်း
ဘုရင် စိုင်းကံပီဆိုတာကို ခင်ဗျားကြား
ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးပါတယ်။ အင်မတန်မှ
ဖတ်လိုကောင်းတဲ့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ်
ထဲက သူရဲကောင်းဘုရင် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊
အဲဒီအဟုမ်းရှမ်းဘုရင် စိုင်းကံပီရဲ့ လျှို့
ဝှက်ဂန္ထီရ အမှတ်အသားတံဆိပ်ဟာ
ဆိတ်ပေါက်စကလေးရဲ့ပုံပဲ။ အဲ...သူ
ရဲလျှို့ဝှက်လက်မှတ်လို့ပဲခေါ်ခေါ် သင်္ကေ

တလို့ပဲခေါ်ခေါ် ရတယ်ပေါ့။ အဲဒီ ဆိတ်
ပေါက်စကလေးရဲ့ပုံကို တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာ
ဟာလည်း သားရေပြားပေါ်မှာ လက်
မှတ်ထိုးလေ့ရှိတဲ့ နေရာမှာ၊ အရိုးခေါင်း
ခွံပုံတွေတဲ့နေရာကတော့ စာရွက်...
အဲလေ သားရေပြားပေါ်မှာ အမှတ်
တံဆိပ် ခတ်နိုင်လေ့ရှိတဲ့နေရာမှာ၊ ဒါ
ပေမယ့် ဒီပုံနှစ်ပုံရဲ့ကြားထဲမှာတော့
ဘာမှ ကျုပ်မတွေ့ရဘူး”

“အမှတ်တံဆိပ်နဲ့ လက်မှတ်ရဲ့
ကြားထဲမှာ စာတွေရလိမ့်မယ်လို့
ကိုကြီးမှတ်ထားပုံရတယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဒါမျိုး တစ်ခုခုပဲ။
ခင်ဗျားလည်း ကြားဖူးမှာပါ စာရေး
ဆရာ။ မြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာသိုက်တွေ
ရဲ့အကြောင်း၊ အဟုမ်းရှမ်းဘုရင်စိုင်းကံ
ပီနဲ့ သူတပ်သားတွေဟာ အင်းတော်
ကြီး ကမ်းရိုးတန်းတစ်နေရာမှာ ကော
သိမ္မီပြည်က တိုက်ခိုက်ယူငင်လာတဲ့
ရတနာပစ္စည်းတွေကို မြှုပ်နှံခဲ့တယ်ဆို
တာ ဒီဒဏ္ဍာရီတွေ၊ ပုံပြင်တွေဟာ
အခြေအမြစ်မရှိဘဲ ဖြစ်လာခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး။

တကယ်လို့များ ရတနာပစ္စည်း
တွေဝှက်ထားခဲ့ပြီး စိုင်းကံပီတို့ပဲ အပြီး
တူးဖော်သွားခဲ့တယ်ဆိုရင် ရတနာသိုက်
ရှာနေကြတဲ့လူတွေရဲ့ အကြောင်းကို
ဘယ်သူကမှ ပြောကြတော့မှာ မဟုတ်
ဘူး။ ရတနာပစ္စည်းတွေ တွေ့သွားခဲ့တဲ့
အကြောင်းကိုပဲ ပြောကြတော့မှာပေါ့။

အခုတော့ အဟုမ်းရှမ်းဘုရင်
ဝှက်ထားခဲ့ပြီးမှ အကြောင်းတစ်ခုခု
ကြောင့်၊ အဲ...မြေပုံပျောက်သွားလို့
ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြန်မဖော်နိုင်တော့တာ ဖြစ်မှာ

တာကို တွေ့ရမယ်။ တကယ်တော့...
ဒီနေရာတွေဟာ ဖြတ်ရမယ်၊ ခြားရ
မယ့် နေရာတွေ၊ အဟုန်းရှမ်းဘုရင်က
သူ့စကားဝှက်ကို ရှုပ်ထွေးစေချင်တဲ့
သဘောနဲ့ စာပိုဒ်တွေကို ကပ်ပစ်လိုက်
တော့ ဒီနေရာတွေဟာ သာမန်စာလုံး
ကပ်တာထက်ပိုပြီးတော့ ကပ်သွား
တယ်။ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ စာပိုဒ်လေးတွေ
ကို ခြားလိုက်တော့ ဒီလိုစာပိုဒ်ကြီး ဖြစ်
လာတယ်။

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၊ ပြော၊
လျှောက်၊

တစ္ဆေကုလားထိုင်ပေါ်မှာရှိတဲ့
မှန်ကောင်းတစ်ချပ်

၄၁ ဒီဂရီ ၁၃ မိနစ်၊ အရှေ့
မြောက်

မြောက်ဘက်ကိန်းမကြီး ခုနစ်ခု
မြောက်ရဲ့ အရှေ့ဘက်၊ မှာရှိတဲ့၊

လူသေခေါင်းခွဲရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်
လုံးထဲကနေပစ်ချ ပါ။

သစ်ပင်ရဲ့ ပျားလမ်းကြောင်း
အတိုင်း ပစ်မှတ်ကိုဖြတ်၊ ပြီး

အပြင်ဘက်ကို ပေ ၅၀”

“အဲဒီလို ဖြတ်တောက် ခွဲခြား
လိုက်တာတောင် ကျုပ်တော့နားမလည်
သေးပါဘူးဗျာ”

လို့ ကျုပ်ကပြောလိုက်တော့ စိန်
သာထွန်းက -

“ကျုပ်လည်း နားမလည်သေးပါ
ဘူး။ ဒါနဲ့ကျုပ်လည်း ကျောင်းထိုင်
ဆရာတော်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘုန်း
ကြီးကျောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ရမယ်လို့
တွေးပြီး အင်းတော်ကြီးမှာ ရှိသမျှ
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးတွေရှိတဲ့

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကိုသွားပြီး တစ္ဆေ
ကုလားထိုင်ဆိုတာဘာလဲလို့ လျှောက်
စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့တယ်။ ဘယ်ဆရာ
တော်ကမှ မဖြေနိုင်ကြပါဘူး။ နောက်
ဆုံး . . . နန်းမားဘုန်းကြီးကျောင်းက
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့
တွေ့တော့မှ တစ္ဆေကုလားထိုင်ဆိုတာ
အဆောက်အအုံတစ်ခုလို့ သိရတယ်။
ပြီးတော့ နန်းပန်ရွာနားမှာ ရှိတယ်လို့
ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ်လည်း နန်းပန်ရွာနားမှာ
တစ္ဆေကုလားထိုင်ဆိုတဲ့အိမ်ကြီး ရှိမရှိ
စုံစမ်းရတော့တာပေါ့။ အဲ...ဘယ်လိုမှ
စုံစမ်းလို့မရပါဘူးဗျာ။ တစ်မနက်ခင်း
မှာတော့ တစ္ဆေကုလားထိုင်ဆိုတာ
နန်းတွင်းဆက် မိသားစုတွေကို ရည်
ညွှန်းတာလားလို့ ကျုပ်တွေးမိတယ်။
အဲဒီမိသားစုက ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး
တစ်လုံးနဲ့နေတယ်။ နန်းပန်ရွာတော့
မဟုတ်ဘူး။ နမ့်ပန်ဆိုတဲ့ ရွာမှာတဲ့။
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက ကျုပ်
ကို နမ့်ပန်လို့ ပြောလိုက်တာကို ကျုပ်က
နားကြားလွဲပြီး နန်းပန်ရွာလို့ ကြားမိခဲ့
တာ။ အဲဒီ နန်းပန်ရွာနဲ့ နမ့်ပန်ရွာက
အရှေ့နဲ့အနောက် တခြားစီဗျ။ ဒါနဲ့ နမ့်
ပန်ကို ရောက်အောင် ကျုပ်သွားခဲ့ပြီး
ရွာထဲက အသက်အကြီးဆုံး အဟုန်း
ရှမ်း အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မေး
ကြည့်တော့ တစ္ဆေကုလားထိုင်ဆိုတာ
ကိုတော့ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
တစ္ဆေကုလားထိုင်ဆိုတာ ကုလားထိုင်
မဟုတ်ဘူး။ တစ္ဆေတစ်ကောင်ထိုင်တဲ့
ကုလားထိုင်လို့ တောင်ကြီးပဲလို့ ပြော
လိုက်တယ်။

ကျုပ်က အဲဒီတောင်ကြီးက
ဘယ်မှာရှိလဲလို့ ကျုပ်ကထပ်မေးတော့
အဘိုးကြီးက အင်းတော်ကြီး နမ့်ပတ်
နားက လွိုင်ဖောက်တောင်မှာရှိတယ်
တဲ့။ ကွာ . . . ကျုပ်မှာ နီးရက်နဲ့ဝေး
ဖြစ်နေလိုက်ရတာ။ ဒါလေးသိဖို့ ကျုပ်
မှာ မိုင်လေးရာလောက် သွားခဲ့ရတယ်။
နောက်ဆုံး ကျုပ်နေတဲ့ အနားမှာပါ
ကလား သိရပြီး စိတ်ထဲ တော်တော်
ဝမ်းသာသွားတယ်။

ကျုပ်ဒီကိုပြန်လာပြီး လွိုင်ဖောက်
တောင်ကို အဖက်ဖက်က ထောင့်စုံ
အောင်ကြည့်ရှုလေ့လာတဲ့အခါမှာ အဲဒီ
တစ္ဆေထိုင်တဲ့ ကုလားထိုင်ကြီးလို
တောင်ကို သွားခနဲ သွားတွေ့တော့တာ
ပါပဲ။ ကျုပ်လည်း လွိုင်ဖောက်တောင်
ပေါ်တက်၊ အဲဒီကနေ တစ္ဆေကုလား
ထိုင်ပေါ် တက်တော့တာပဲ။ တောင်က
တော်တော်မြင့်တယ်။ ကျုပ်ဟာ ကုတ်
ကပ်တက်ပြီး အပေါ်ရောက်တော့ ဘာ
လုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်သွားတယ်လေ။

ဒါနဲ့ ကျုပ်အမောဖြေထိုင်နေရင်း
လျှောက်စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ဒီတောင်
ရဲ့အရှေ့ဘက်မှာ ကျောက်ဆောင်မျက်
နှာပြင်ထက် တစ်ကိုက်လောက်နိမ့်ပြီး
အပြင်ကို ထိုးထွက်နေတဲ့ ကျောက်
တောင်ဂူတစ်ခုကို သွားတွေ့တာပဲ။
အကျယ်က တစ်ပေလောက်ပဲရှိမယ်။
အပြင်ကို ဆယ်ရှစ်လက်မလောက် ထိုး
ထွက်နေတာ။ ကျောက်ဆောင်စွယ်ကြီး
ထက် နိမ့်တော့ ကျောက်တောင်ကြီးရဲ့
နံရံက ကုလားထိုင်ကျောမီစရာလို ဖြစ်
နေတယ်လေ။

အဲဒီမှာတင် ဒါဟာ . . . တစ္ဆေ

ကုလားထိုင် ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ် ချက် ချင်း သဘောပေါက်သွားပါတော့တယ်။ အဲ... မှန်ကောင်းတစ်ချပ် ဆိုတာက တော့ ကျုပ်သိနေတယ်။ မှန်ပြောင်းတစ် လက်ကို ပြောတာလေ။

ဒီမှာတင် စကားဝက်က တော် တော်ပေါ်သွားပြီဗျ။ မှန်ပြောင်းနဲ့ အဝေး ကို ကြည့်တဲ့နေရာမှာ နေရာဒေသ လွှဲ ချော်မသွားအောင် မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်ရ မယ်နေရာကို တစ္ဆေကုလားထိုင်လို့ သတ်မှတ်ထားတာပဲဗျ။

ဒီတစ္ဆေကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ပြီး ၄၁ ဒီဂရီ ၁၃ မိနစ်၊ အရှေ့မြောက်နဲ့ မြောက်ဆိုတာတွေဟာ မှန်ပြောင်းချိန် ရမယ် နေရာတွေဆိုတာ သေချာနေပြီ လေ။ ဒါနဲ့ကျုပ်လည်း အိတ်ထဲကမှန် ပြောင်းကိုထုတ်ပြီး ထွက်နေတဲ့ကျောက် စွန်းပေါ် ထိုင်ကြည့်လိုက်တော့ အနေ အထားတစ်မျိုးတည်းသာ ထိုင်လို့ရတာ ကို ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတယ်။

အဲဒီမှာတင် ကျုပ်တွေ့တာ မှန် ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

သူသတ်မှတ်ထားတဲ့ ဒီဂရီမိနစ် အတိုင်း အရှေ့မြောက်နဲ့ မြောက်ဘက် ကို မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မှာ မရောပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ကျုပ်တွေ့ လိုက်ရတယ်။

သေသေချာချာ ကြည့်တဲ့အခါမှာ အဲဒီအပင်ပေါ်မှာ အဖြူကွက်တစ်ကွက် ကို ထပ်တွေ့ရပြန်တယ်။ အသေးစိတ် ကျုပ်လေ့လာကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ အဲဒီအဖြူကွက်ဟာ လူခေါင်းခွံ တစ်ခုဖြစ်နေတာကို သွားတွေ့ရတယ်။

အဲဒီမှာတင် စကားဝက်ရဲအညွန့်

ကို ကျုပ်အကုန်နားလည်သွားတော့ တာပဲ။

ဒီမရောပင်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ခုနစ်ခုမြောက်ကိုင်မကြီးပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ လူခေါင်းခွံရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက် လုံး အပေါက်ထဲကနေ ကျည်ဆန်ကို ပစ်ချပြီး အဲဒီကျည်ဆန်ကျတဲ့နေရာနဲ့ အနီးဆုံးပျားလိုင်း ပျားလမ်းကြောင်း မျဉ်းဖြောင့်ကို ကျည်ဆန်ကျတဲ့ နေရာ ကိုဖြတ်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ပေါင်းဆယ် ဆက်ဆွဲရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။

ကျန်တာတွေကတော့ ခင်ဗျား အကုန်သိပြီးသားပါ။

ဦးသာဦးကြီးက ဘယ်နဲ့ညာနဲ့ မှားသွားလို့ ပိုးကောင်ကျတဲ့နေရာဟာ နှစ်လက်မခွဲလောက် နေရာလွဲသွား တယ်။ နှစ်လက်မခွဲဆိုတာ ဘာမှမရှိ ပေမယ့် ပေါင်းဆယ်ဆက်ဆွဲတဲ့အခါမှာ တော့ ရဟနာပစ္စည်းတွေ ရှိတဲ့နေရာနဲ့ တော်တော်ကြီးကို ဝေးသွားတော့တာ ပေါ့။

လို့ စိန်သာထွန်းက အသေးစိတ် ရှင်းပြပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျုပ်က -

“ဟုတ်ပါပြီဗျား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အမှအရာနဲ့ လုပ် ပုံကိုင်ပုံကြောင့် ခင်ဗျားရှုနေပြီလို့ ထင် မိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့... ကျည်ဆန်ကို မျက်စိပေါက်ကနေ ချရမယ်အစား ဘာ ပြုလို့ ရွှေပိုးကောင်ကို သုံးရတာတုံး”

လို့ မေးလိုက်တော့ -

“ဒါကတော့ ရှင်းရှင်းဖွင့်ပြောရ ရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရူးတယ်လို့ ထင်နေတာကို ရွဲပြီးတော့ လုပ်ပြတာ ပဲ။ ကျည်ဆန်အစား ရွှေပိုးကောင်ကို

သုံးတာနဲ့ ရွှေပိုးကောင်ကို ကြိုးနဲ့ချည် ဦးလွှဲနေတာတွေက တမင်သက်သက် ရွဲပြီးလုပ်ပြနေတာဗျ”

“ကိုင်း... ထားပါတော့၊ ဒါပေ မယ်၊ ဟိုတွင်းထဲက အရိုးစုတွေကရော ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျုပ်အထင်ကတော့ အဟုမ်း ရှမ်းဘုရင် ရတနာပစ္စည်းတွေ မြှုပ်နဲ့ တဲ့နေရာမှာ အသုံးချခဲ့တဲ့ စစ်သားတွေ ကို နှုတ်ပိတ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အတပ်တော့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ”

လို့ စိန်သာထွန်းရဲ့ စကားအဆုံး မှာ -

“ဝေး... ထမင်းစားကြမယ်ဟေ့” ဆိုတဲ့ ဦးသာဦးကြီးရဲ့ အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလို့ စိန်သာထွန်းက -

“ဘာဟင်းချက်လဲ ဦးသာဦး”

လို့ ပြန်အော်မေးလိုက်တော့ ထမင်းစားခန်းထဲက -

“ရွှေပိုးကောင်ပြုတ်ကြော်နဲ့ လူ ခေါင်းခွံဟင်းချို့ ချက်တယ်ဟေ့”

ဆိုတဲ့ ဦးသာဦးကြီးရဲ့အသံ ထွက် ပေါ်လာပါတော့တယ်ခင်ဗျား။

စိုင်းကျော်သီဟ

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

အမိအဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်နွှဲခြင်းရုံပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ မွေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံတတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်ထံမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

၂။ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစလို့ လူမှုရေးပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ဖြူစေမယ့် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

၃။ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေ့ကောင်းနဲ့ရက်သာကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲရမယ့်အဆောင်။

မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

၄။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကနားကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

၅။ ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ့်အခါ။

အိမ်ဆောက်ပန်တင်မင်္ဂလာ

၆။ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား စသည့်ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာအိုက်စိတ်မြပါစေ . . .

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်-၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ ပြည်(ဂ)
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၁-၆၄၃၀၃၀

သိသာစေကြောင်း

မင်္ဂလာဒိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်း၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည်

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာမိမိ
 အသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ
 ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြ
 တာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ဓမ္မတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကား
 နောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ
 ကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊
 တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း
 တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့်
 သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသ
 လိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာမှ သင့်ဘဝရဲ့
 အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ
 မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ
 အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
 မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် . . .

အမှတ် (၂၀၅/က)

ပိတောက်(၅)လမ်း၊

မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊

အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ပျော်ရွှင်နေရပါမယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အလွန်အမင်း လုပ်ရတတ်တယ်။ အဖက်ဖက်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည်လည်း လွန်စွာအကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်များ ကြွလာမယ်။ နာရေးကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ခဏသွားရတတ်တယ်။ မခေါ်တဲ့သူတွေကောင် ပြန်ခေါ်မယ့်ကာလဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာသမားကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မယ်။ လုပ်ဖော်တိုင်ဖော် မိတ်ဆွေများနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စတွေလည်း ဖြေရှင်းပေးရတတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်ဖို့ ငွေမရှိလျှင်တောင်မှ ငွေခွံတဲ့သူတွေ

ငွေထုတ်ပေးလိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး ဂရုစိုက်ပါ။ အထင်အမြင်လွဲမှားခြင်း၊ အစွပ်အစွဲခံခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲမှုများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ပျိုရွယ်သူများအဖို့ ယခုကာလတွင် အိမ်ထောင်ပြုလျှင် ရာသတ်ပန် ခိုင်မြဲသော အိမ်ထောင်ရေး မဖြစ်နိုင်ပါ။ သင်သည် တပို့တွဲလ၊ တပေါင်းလများ ပါနေရင် အနည်းငယ် ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစားအသောက်၊ ဆေးမှားခြင်း၊ သွားဒုက္ခပေးခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဆိပ်ရှိသောအကောင် အကိုက်ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူရောင်(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္လာ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၄၂၊ ၄၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း မိသားစုအားလုံး ဆိတ်သားဟင်း မစားရ။ အင်္ဂါနေ့နှင့် သောကြာနေ့များတွင် သင်္ဃန်းလှူဒါန်းခြင်း မပြုရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်က မိမိမွေးနေ့တိုင်း ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆွမ်း တင်သွားပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ တိုးပွားလာတတ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင် မိဘတွေကိုလည်း ပြန်ပြီးကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင်မယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ စီးပွား သိသိသာသာ တက်မယ်။ သိကြားမလှိုက်သကဲ့သို့ လက်ရှိအခြေအနေထက် များစွာမြင့်တက်သွားလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်မှုရမယ်။ လုပ်ငန်းဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် ရာထူးတက်မယ်။ အထက်လူကြီး ဆရာသမားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဆရာကောင်း တွေ့မယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရခြင်း၊ ပညာ ကောင်းရခြင်းများ ကြုံမယ်။ ပြည်ပက ကိုယ့်ကို လာရောက်ဖို့ ခေါ်ယူတာမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက်လည်း ဝင်တတ်တယ်။ မိမိအိမ်မှာလည်း စေ့စပ်မင်္ဂလာပွဲတွေ လုပ်ရတတ်တယ်။ သူများမင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ပါဝင်လုပ်ဆောင်

ပေးရတတ်တယ်။ လွတ်လပ်ပြီး အရွယ်ရောက်သူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စည်ကားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာတစ်ခုလည်း ဝင်တတ်တယ်။ အပျို၊ လူပျိုတွေအဖို့ တပေါင်းလမှာ မြောက်အရပ်မှ ချစ်သူရည်းစား ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အနည်းငယ် ကြုံရတတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ သူတစ်ပါးကြောင့် အမှုအခင်းများနှင့် ပတ်သက်ရတတ်တယ်။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ စပ်တူရွယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။ စက်ပစ္စည်းအသစ်ဝင်မယ်။ အိမ်ထောင် ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် နှလုံးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျန်းမာရေး ညံ့ခြင်း၊ ဖူး၊ နား ဒုက္ခပေးခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ငံခွန်အဖြူ(၂၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၅၊ ၃၃၊ ၃၅၊ ၅၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း နာရေး လုံးဝမသွားပါနှင့်။ ညအိပ်ညနေ နာတာရှည် လူမမာများ လာရောက်ဆေးဝါးကုသပါက လက်မခံပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ဆီထမင်း(၈)ပုံ၊ စံပယ်ပန်း(၈)ကုံး ကပ်လှူပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းတဲ့အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာတတ်တယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ မှုချဖြစ်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်း လုပ်ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းအသစ်ပေါ်ခြင်း(သို့မဟုတ်)လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး နာမည်ကောင်းရခြင်း၊ နေရာကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရခြင်းများ လုပ်ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စည်ကားသော မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်မယ်။ ခရီးအကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်တယ်။ ဘုရားဖူးခရီး သွားရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားလိုလျှင် ယခုအချိန်တွင် ပြုလုပ်ပါက ကံကောင်းတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင်

အိမ်ဆောက်လျှင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းရ၍ အကျိုးပေးသော အိမ်မျိုးရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ စွယ်တော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ လက်ဝတ်ရတနာ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ဝင်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ဝယ်သော ရွှေထည်ပစ္စည်းသည် ရာသက်ပန် အကျိုးပေးတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးများနှင့် ပြန်ဆုံမယ်။ ရပ်ဝေးမှ ရပ်ဆွေမျိုးများ ရောက်လာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်း အသစ်လဲရခြင်း၊ ထွက်နေသော စက်ပစ္စည်းများ ပြန်ဝင်မယ်။ မြေကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ မြေအဝင်မခံရပါ။ မဖြစ်မနေ မြေဝယ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ဖျာချောချောလေးတစ်ချပ် ရဟန်းတစ်ပါးကို လှူလိုက်ပါ။ လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြား မစတတ်ပါဘဲ။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ၊ အပြိုင်အဆိုင် ကြီးစွာ ကြုံမယ်။ အတိုက်အခံမှန်သမျှ အနိုင်ရမယ်။ အကြီးအကဲက ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးတတ်တယ်။ ရပ်ဝေးက ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါး ကြွလာတတ်တယ်။ ထိပေါက်သကဲ့သို့ ငွေများ ဝင်လာတတ်တယ်။ သို့သော် ငွေရကာနီးတွင် ငွေကြေး ထစ်ငေါ့ ကြီးစွာဖြစ်ပြီးမှ ရတတ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်မှ လိမ့်ကျတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ (၅)ညွန့်၊ ချိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၄၊ ၆၂၊ ၄၆၊ ၄၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သူတစ်ပါး၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ မင်္ဂလာတိစ္စများကို မိမိမှ တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ မိမိနေထိုင်ရာ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း သူများ၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို လက်ခံထားခြင်း မပြုရပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း လက်သုပ်ဆွမ်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မရသေးတာတွေ ရလာလိမ့်မယ်။ ရှပြီးသားပစ္စည်းတွေလည်း တိုးပွားလာတတ်တယ်။ အလှူအတန်းကိစ္စတွေလည်း ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ငွေအစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လာလိမ့်မယ်။ မိမိအလုပ်မှလည်း ကောင်း၊ ထိပါက်၍လည်းကောင်း ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေထက် အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားတက်လိမ့်မယ်။ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝင်မယ်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အကျိုးပေးအောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့သူဆိုရင် လုပ်ငန်းတွေ တိုးချဲ့ရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ မြင့်တက်ခြင်းများ ကြုံရလိမ့်မယ်။ ပညာရေးကိစ္စ၊ သင်တန်းကိစ္စများကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ရွှေထွက်ခြင်း၊ ရွှေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရခြင်းများ ကြုံရတတ်

တယ်။ ရွှေထည်ဝယ်လျှင် အသစ်များသာ ဝယ်သင့်တယ်။ အဟောင်းမဝယ်သင့်ပါ။ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျန်းမာရေးညံ့တဲ့သတင်း ကြားရတတ်တယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုထဲမှ တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး အမည်ပါတဲ့လူရှိရင် တခြားကို ရွှေထားလိုက်ပါ။ တပည့်၊ သားသမီးများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပူရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းတွေကို အင်နီအားနဲ့ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း ဖြတ်လမ်းနည်းတော့ မလိုက်ပါနှင့်။ လက်ရှိအလုပ်က ကောင်းပါတယ်။ အလုပ်ပြောင်းပြီး မလုပ်ပါနှင့်။ ပြည်ပခရီးသွားရတတ်တယ်။ နိုင်ငံခြားကနေ ကိုယ့်ကို လာရောက်ဖိတ်ခေါ်တာမျိုးလည်း ကြုံရတတ်တယ်။ ခရီးမကြာခဏ ထွက်ရတတ်တယ်။ လာဘ်ရှင်ပေမယ့် ကျန်းမာရေးတော့ ဂရုစိုက်ပါ။ ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ဦးခေါင်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး အနိုးကျိုးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့် (၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ (၅)ညွန့်၊ ကန်ကွဒန်ထီးဖြူ (၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၀၊ ၂၇၊ ၃၂၊ ၃၆

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးတွင် ကလေးတစ်ယောက် ရေနစ်သောနိမိတ် တွေ့ပါက ဝင်စရာရှိသော လာဘ်လာဘများ၊ လုပ်ငန်းများ နှောင့်နှေးတတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါ။

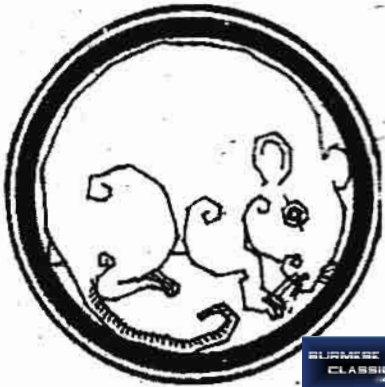
အညံ့များ ပြေပျောက်သွားအောင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ငွေထီး(၉)လက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့နေပါတယ်။ ထင်သလောက် အောင်မြင်မှု မရရှိနိုင်သေးပါ။ သင်တန်းတစ်ခုတက်ရခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းက မခုခူ သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ နားချိန်မရလောက်အောင် အလုပ် ခွင်မယ်။ လွန်စွာပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ အလုပ်တွင် မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ပြောင်းရန်စိတ်မကူးပါနှင့်ဦး။ ပြောင်းလျှင် အဆင်မပြေနိုင်သေးပါ။ နိုင်ငံရပ် ခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောကိစ္စများ၊ လူမျိုးခြားနှင့် တွဲပြီးလုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ လူငယ်များ မိန်းမခိုးခြင်း၊ လောကီအောင်မြင်လိုက်ခြင်းများ လုပ်လျှင် ဆွေပြတ်၊ မျိုးပြတ်ဖြစ်တုန်တတ်တယ်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက် သော ပုံတော်များ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ မိမိအိမ်တွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိလျှင် ဆေးရုံ၌ မီးဖွားပါ။ အလှူရက်၊ မင်္ဂလာရက် ရွှေ့ရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်း

ထဲမှ နာရေးကြုံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ကြွေးပေးခြင်း၊ ကြွေးတောင်းခြင်း မပြုပါနှင့်။ ယခုကာလတွင် အမွေကွဲသို့ ပစ္စည်းများ ရတတ်ပေမယ့် ယခုအချိန်တွင် လက်ခံပါက အလဟဿ ကုန်သွားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး ဝေခွဲစိတ်ပါ။ စိတ် ထောင်းကိုယ်ကျေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပါက သွေးဖောက်ပြန်ပြီး စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာ ခံစားရတတ် တယ်။ အမျိုးသားဖြစ်ပါက ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဟံတောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ယပ်အုဝါရောင်(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှ်များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၅၊ ၅၇၊ ၅၃

အဘူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ဝိမိခံလိုစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာတောင်းကောင်းဖြင့် မအိပ်ပါနှင့်။ အိပ်လျှင် ကျန်းမာရေး ချူချာခြင်း၊ ပြဿနာဟောင်း၊ ရောဂါဟောများ ပြန်ပေါ်လာခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ထင်းတော် ပွားရည်ဆမ်းပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မကင်မှတ်တဲ့ အပြောင်းအလဲတွေ ကြုံတွေ့ရတတ်ပါ
တယ်။ အလုပ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ အလုပ်သစ်တစ်ခုလည်း လုပ်ရ
တတ်တယ်။ အိမ်နေရာအသစ်ရခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်း မွမ်းမံပြင်ဆင်ရခြင်း၊
ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ခရီးများ သွားနေရလိမ့်မယ်။ ထိုခရီးများ
သည်လည်း အကျိုးထူးစေပါလိမ့်မယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ပညာတစ်ခု သင်ကြားရ
တတ်တယ်။ မိမိအပေါ် မကောင်းကြံခြင်း၊ မကောင်းပြောခြင်းများ ခံရတတ်
တယ်။ လူမျိုးခြား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ လက်အောက်ငယ်သားအတွက် စိတ်ညစ်
ရတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ထွက်တတ်တယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းများ
အဖို့ ရာထူးတိုးတာနှင့်အမျှ ပစ်စာ၊ တိုင်စာများလည်း ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့

တနင်္ဂနွေသားသမီး၊ သောကြာသားသမီး ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲ၊ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့က အကူအညီကောင်း ပေးပါ
လိမ့်မယ်။ အင်္ဂါ၊ စနေ နာမည်ပါသော သက်ကြီးရွယ်အိုများ အိမ်သို့ လာရောက်တည်းခိုလျှင် ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။
မရည်ရွယ်ဘဲ မြေဝင်တတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားလျှင် အကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်သောကြောင့် ယခုအချိန်တွင် စာရွက်
စာတမ်းကိစ္စများ ပြုလုပ်လိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆေးများ၊ အစာများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ခြေထောက်တွင် အန္တရာယ်ဖြစ်
တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ
(၅)ညွန့်၊ ထီးအနီရောင်(၁၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၁၊ ၆၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိပိုင် ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချ၍ လုပ်ငန်းသစ်
မပြုလုပ်ရပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း
အုန်းထမင်း(၆)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

BURMESE CLASSIC

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ သွားဖိုကြွယ်ထားတဲ့ ခရီးစဉ်တွေ ပျက်သွားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်သောခရီး၊ မရည်ရွယ်သော ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ သူတစ်ပါးကိစ္စအတွက် ခရီးသွားရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အောင်မြင်ခြင်းများ ကြုံမိမိ။ လူမျိုးခြား ကူညီမှုပေးတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးဝေး သွားမယ်ဆိုလျှင် ဖိကာယမှာ ထွက်လိုက်ပါ။ အနည်းငယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေ ကြုံလာပေမယ့် အောင်မြင်မှု ရရှိသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိသားစုအတွင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ကိုယ်ရည်ရွယ်တာကတခြား၊ မိသားစုဖြစ်ချင်တာကတခြားဖြစ်နေတတ်တယ်။ အတတ်ပညာတစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းတက်ရတတ်တယ်။ ပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကောင်းပါတယ်။ ငွေဝင်နည်းပေးမယ့်လည်း ထိကံကောင်းတဲ့တာလ

ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေတဲ့သူတွေအဖို့ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်တော့မလိုလိုနှင့် အခက်အခဲကြီးစွာ ကြုံရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အပျက်အစီး၊ အဆုံးအရှုံး၊ အလေအလွင့် များနေလိမ့်မယ်။ လက်ရှိအလုပ်အကိုင် ပြောင်းချင်စိတ် ပေါ်လာမယ်။ ပြောင်းလျှင် ပိုဆိုးသွားတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေရင်းများနှင့် လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ အစီအစဉ်များ အထပ်အငေါ့ကြုံခြင်း၊ ရက်ရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေအတွက် ပြောဆိုပြောရင်းရတတ်တယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ကြွေးတင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ သူတစ်ပါး၏ အမှုကိစ္စကို လိုက်လံပြောရင်းပေးရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး အနေဖြင့် အစာအာဆိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ ခြေထောက်ခါးခါး သွား ဒုက္ခပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ကြက်လျှာ အစိမ်းရောင်(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၊ ၅၂၊ ၇၅၊ ၇၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပြောင်းခြင်း မပြုပါနှင့်။ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မငှားပါနှင့်။ ငှားလျှင် ဆုံးရှုံးသွားတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း နို့ဆွမ်း(၁၂)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ဘာပဲလုပ်လုပ် အပင်ပန်းခံသလောက် အကျိုးမရှိတတ်ပါဘူး။ အနစ်နာခံ အနှံ့ပေးပြီး နေပေမယ့်လည်း မိနိုပ်တဲ့သူ များနေတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်လုပ်ဖို့ စပ်တူလုပ်ဖို့ အကူအညီကောင်းတွေ ရလာတတ်တယ်။ စပ်တူလုပ်ရင် တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါက အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ဒီကာလဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ယခုကာလတွင် ထိမထိုးသင့်ပါ။ ထိပေါက်လျှင် မိသားစုအတွင်း ကျန်းမာရေး ဆိုးဆိုးရွားရွား ညံ့သွားတတ်တယ်။ မသွားချင်သောခရီးများ၊ စိတ်ညစ်စရာခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ အထက်လူကြီး၊ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့က မိမိအပေါ် အထင်လွှဲတတ်တယ်။ အိမ်ငှား၊ မြေငှား အမှုအခင်း သေးသေးလေးလေးတွေ လိုက်လံဖြေရှင်းပေးရ

တတ်တယ်။ အိမ်မှာသုံးနေတဲ့၊ ရေပိုက်တွေ၊ ရေကန်တွေ ပြုပြင်ရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးထွက်ဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ကျန်းမာရေးညံ့လို့ ခရီးစဉ် နောက်ဆုတ်ရ တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် သင်သည် တပေါင်းလ၊ ကဆုန်လများ ပါဝင်နေရင် အိမ်ထဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေရတတ် တယ်။ သားသမီးများ ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ညံ့တတ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးရှိရင် အိမ်ကနေ ထွက်သွားတတ်တယ်။ ရွှေထည်ပစ္စည်းလည်း ထွက်တတ်တယ်။ ရွှေဝယ်မိပါက ဝယ်သူ၏ ဇနီး၊ ခင်ပွန်း အိမ်ကနေ ထွက်တတ်ပါတယ်။ မိမိအိမ်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိလျှင် ဆေးရုံ၌ မီးဖွားပါ။ အပြင်မှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် မိမိအိမ်မှာ လာမွေးလျှင် ကောင်းပါတယ်။ လေနွင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာ၊ ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းလျှော ဖြစ်တတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းတွေလည်း ဝင်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဝါညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ (၅)ညွန့်၊ ကုက္ကားအဖြူ(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၃၅၊ ၃၁၊ ၁၃၊ ၁၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းများ မတိုးချဲ့ဘဲ လက်ရှိအလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်ပါ။ အမှုမဖြေရှင်းရပါ။ မဖြစ်မနေ ပြဿနာ ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုရင် အနှံ့ပေးလိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆွမ်းပူဇော်ပါ။ ဆီဆမ်း၊ ဆားဖြူ၍ အုန်းသီးတစ်စိတ်တင်ပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။